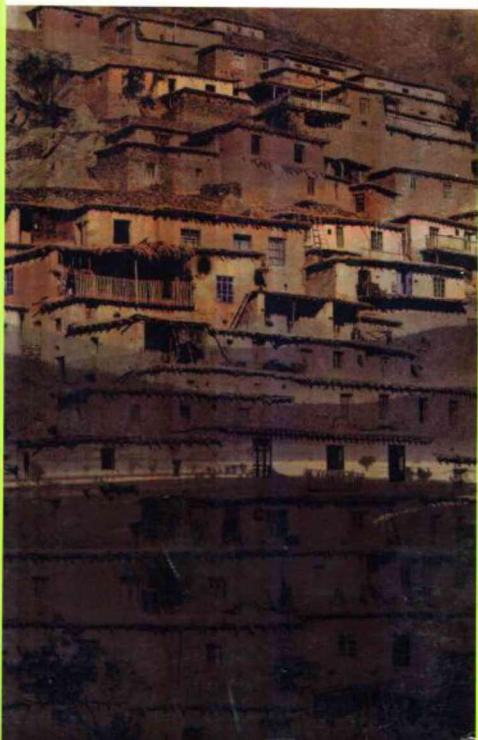

تصوير ابو عبد الرحمن الكردي

تاپۆ و بوومه لیل

سواره ئیلخانی زاده

تاپۇ و بوومە لیل

سوارە ئیلخانی زاده

ایلخانزاده، سواره، ۱۳۱۶ - ۱۳۵۳.

تاپو و بوومه لیل / سواره ئیلخانی زاده - تهران: نشر پانتیز، ۱۳۷۹.

{۹} ۳۹۲ ص.

ISBN 964-90549-0-1

فهرست نویسی براساس اطلاعات فیبا.

۱. شعر کردی -- ایران -- نقد و تفسیر. الف. عنوان.

۸۶۹/۲۱

PIR۲۲۵۶/۵۵۳۳ الف

۱۳۷۹

کتابخانه ملی ایران

۷۸۲۵۹۲۹ م

✓ تاپو و بوومه لیل

✓ سواره ئیلخانی زاده

✓ پەخشانی

✓ چاپی یه کهم سالی ۱۳۷۹

✓ نه ژمار: ۳۰۰۰

✓ پیچن: عه تا به رفی

✓ پیندا چوونهوه: سه لاجه ددینی عه به بی

✓ رووبه رگ: گیرا گرافیک

✓ لیتوگرافی: نارهنگ

✓ چاپ: سالحان

✓ سه حافی: جه عه رفی

✓ بلاوکر دنه وه: پانتیز

دوورینکاری ناومندی بلاوکر دنه وه: ۲۴۴۰۲۷۹

ژبانی نووسەر

سوارم ی ئیلخانسی زاده کوپری له محمد ناخای ئیلخانسی زاده له هۆز و هتلی دیزکریه له سالی ۱۳۱۶- ی هه نای له ناوایی «تورجان» له دایک بوو، هیشا شهه خۆره بوو که باهی «تورجانی» به قهره گویز» سهودا پین کرد. سواره خۆیندنی سهه نایی له لای مامۆستای تابهت له - قهره گویز- نهواو کرد، بۆ خۆیندنی ناوهندی هاته بۆکان. له جهنگه ی خۆیندیدا تووشی نه خۆشی قاچا پشه هات و سن سالی ره بق له سهه ر گازمه رای پشتی ده جینه دا کهوت و هه موو له شی به ده سه تووری هه کیم له گه چه مه پنه چه را! دوا ی هه ستانه مه له مه نه خۆشیه سه خت و په رست به ره له زۆزی لاگتیکی نه هضوشاوه و گۆجانی به ده سه توه گرت؛ به مه حاله خۆیندنی ناوهندی له بۆکان ده سه پین کرده مه و له ته وریز ته مواری کرد و له زانکۆی تاران لیسانسی حقوونی قه زایی وهه رگرت.

سواره له تاران له گه ل گۆفاری «سَخَن» و چه مند گۆفاریکی ته مبه یی ده سی کرد به هاوکاری و نووسین و شیهه ر کوتهن. چه مند سال دواتر له به شی کوردی رادوی تاران به له ندام وهه رگیرا و په ره ی به نووسین و کاری له ده یی دا. په خه شانه کانی له رادوی به لاه و ده یوه نومه به لام شهه ره کانی که بۆتیکی تریان له ده هات ئاشکرا نه ده کهران.

سواره ئال و گۆزیکی گه ره ی به سهه شهه ردا هتا و پایه و بناه ی شیهه رازیکی تابهت و نویی له کورد سهانی ئیران داره شت که له شهه ره کانییا هیه چ سه شهه لاسا کورد نه مه به ک به ره چاوه نه ده هات به قه ولی مامۆستا «شهه ر کۆبیکه سه» به ناوازیکی هه سه ری تره مه له شاهیه رانی پشه خۆی چه ریکاندی». کۆمه له شهه ره کانی به ناری «خه مه به ره دینه» به هه مه نه کاک «له هه مدی قازی» و خوا ئه نه خۆشه و کاک «مارقی ناخایی» له لایه ن ناوهندی به لاه کورد نه مه ی فه ره منگ و ته مبه یی کوردی - ئه شه رانی سه لاهه مدینه ی نه یه ویه» له وره ن نا ئه شت دوو چاره چا به که ی نازه کراوه نه مه. سواره به ده یوانیکی شهه ری چه کۆله مه هاته مه یدانی که له په یوانی له ده ب و زانستی کورد. به شهه ریه زایه یکی زیاته ره به سهه زمانی فارسیا. هاته ریزی ته م زانا گه ورانه ی گه لی کورد که نای فهه رزانه پان له نان و له سالی ۱۳۷۵ له شاری سه نه کۆنگه ره بیان به گه را. به داخه ره مه رگه مۆله تی نه دا که شوین و قوتاخا ته مبه یی کوردی به ره زر له ئه شت به کا و یگه په یته له و ته که ی به راه به ره به مه مو په کانی ته مبه یی دنیا و له سالی ۱۳۵۴ هـ - له شاری تاران کاتیک له «جهامی جهه» ده هاته ده ره مه به ره مه سال ته مبه یی په کتیک له هاوکارانی به شوخی یا به... ماشی ئه دا وهواری چه مند رۆژ له نه خۆشه خانه کهوتن کۆچی دوا یی کرد

سواره نووسه ریکی به ده سه لآت به زمانی کوردی و فارسی بوو، به هه ر دوو زمانه که نووسه راه ی هه یه. هیاو داره ی به ره وه ناو نووسه راه کانی به لاه به کورد نه مه و یه نه هۆی ده مه له مه مند تر کردنی نه سه ری کوردی. هه مه ر ئیلخانسی

نيو هرونك

۱	پنشه کی
۹	پاش پنشه کی
۱۵	دوو هموارگه
۲۱	نمومین
۲۷	کمویار
۳۱	ژیان چییه؟
۳۵	«سه‌با» له گیتی پرچه می خاوا
۳۹	ناسۆری دمروون
۴۵	مردن سه‌فه‌ریکی دوور و دریژه
۵۱	حه‌قیقه‌تی شاعیرانه و حه‌قیقه‌تی عیلمی
۵۵	شاعیر و حه‌قیقه‌ت و واقعیه‌ت
۶۱	شعیر زیاتر له فه‌لسه‌فه‌نیزیکه، هه‌تا میژوو
۶۷	کینشه‌ی زانایان و شاعیران نه‌به‌دییه
۷۱	روانگه‌ی جیاواز له‌سهر حه‌قیقه‌ت
۷۷	شار
۸۱	هونه‌رمه‌ند نه‌ندازیاری کۆشکی ناواتی گمله
۸۷	ناواتی پیروژ
۹۳	چاوه‌روانی
۹۹	بیرمه‌ری
۱۰۵	نهرکی سهر شانی شاعیران و نووسهران
۱۱۱	ته‌نز له‌ویژه‌ی کوردییا
۱۱۷	نه‌سکه‌نهمر شاخی هه‌یه
۱۲۱	شعیری باش کامه‌یه؟

۱۲۷	.....	ئاوات ناویتی خوشه
۱۳۱	.....	«پیترووس دووریان» ی نهر
۱۳۷	.....	پرشنگی هه تاوی بیری خه زالی
۱۴۳	.....	رووبه نندی شار
۱۴۷	.....	نادمیزاد و له شیا و هونه
۱۵۳	.....	خهریی
۱۵۷	.....	روونا کبیر
۱۶۱	.....	گه رالمه
۱۶۵	.....	ناسۆروونه
۱۷۱	.....	وهه نوی بۆری شهوانی درنجای
۱۷۵	.....	تۆران
۱۸۱	.....	بۆی! بۆی!
۱۸۵	.....	شه رگه
۱۸۹	.....	«سه ججادی»، «گۆران» نانا سی
۱۹۵	.....	«گۆران» و سبهری به یان
۲۰۱	.....	«گۆران» و جوانی
۲۰۷	.....	«گۆران» ی رچه شکتین
۲۱۱	.....	«شیرکۆنیکهس» و گروگال دوا ی «گۆران»
۲۱۵	.....	«مه حموودی» به شوین مامۆستا «گۆران» مه
۲۲۱	.....	زاراوه کانی زمانی کوردی
۲۲۷	.....	سه ره تا به که له سه ر وێژه ی کوردی
۲۳۳	.....	به بیت به تان و بۆی خۆمانی چندراوه
۲۳۹	.....	به بیت بانگه وازی بلاوینی ژیر دهور
۲۴۳	.....	وهزنی «هه رووی» و وهزنی «به یی»
۲۴۹	.....	شعیری کوردی و کیشی هه رووی
۲۵۳	.....	جیاوازی نیوان «حالفز» و «نالی»
۲۵۹	.....	که ی کیشی نیوان شعیری کۆن و نوی له بیره تمهه؟
۲۶۵	.....	تامی تالی به زین

۲۶۹	کام شاعیر لای کۆمه‌ل رۆله‌یه؟
۲۷۳	بهره‌هەر له لای ته‌نکیه‌مه‌وه له‌دیری
۲۷۹	تراویلکه
۲۸۳	ژیان و ئه‌وین
۲۸۹	تاپۆ و بوومه‌لین یانی چی؟
۲۹۳	«رووده‌کی» مامۆستای مه‌زنی شیعری فارسی
۲۹۹	داخۆ «رووده‌کی» یه‌که‌م شاعیری فارسه؟
۳۰۵	به‌هاری دلداری
۳۰۹	دیمه‌نی به‌لهر و زستان
۳۱۳	خه‌لکی شاری له‌وینم
۳۱۷	رووناک
۳۲۱	«نووری» شاعیری خه‌م
۳۲۵	شه‌وه
۳۳۱	سیتجری نیگا
۳۳۵	شانۆگه‌ری چۆن و که‌ی سه‌ری هه‌لداره‌؟
۳۳۹	راسپیری هونه‌ر
۳۴۳	گه‌وره‌شیت
۳۴۷	ره‌خه‌یه‌کی له‌دیانه
۳۵۳	وه‌لامی ره‌خه‌یه‌کی له‌دیانه
۳۵۷	یه‌که‌م و دووهم قۆناخی نه‌سری کوردی
۳۶۱	دوایین قۆناخی له‌سری کوردی
۳۶۵	وه‌لامی گو‌یگرێکی خۆشه‌ویست
۳۶۹	جیاوازی نێوان شیوه‌ و نێه‌یه‌کانی فارسی
۳۷۳	«گۆران» و «هه‌زار» کامیان به‌رزترن؟
۳۷۷	تراژیدی «سه‌یدمه‌وان»
۳۸۳	نوما‌یشنامه‌ی «سه‌یدمه‌وان»
۳۸۹	دریژه‌ی نوما‌یشنامه‌ی «سه‌یدمه‌وان»

پیشه کی

پاییزی سالی ۱۳۷۰ی هه تاری، له شارێ بۆکان خودالتهۆشبوو ماری ناخایی و چه دکه سینکی تر له بهر پرسیانی «ئینتشاراتی سه لاهه دینی ته بیووبی» و به ریز کاک فه تاحی ئه میری بیدم نکیان لێ کریم و دوا ی با سو خوا سینکی زۆر هاتنه سه ر مه سه له ی چاپی ئه سه ر مانی سواره و قه ولان نا هر ئه سه ر نکیان بدمین به زوویی چاپ بکری و بلاوی که نه وه . کاک ماری هر له مه جلیسه دا به سستی دا قه له م و کاغه ز و چه د پرسیاریکی له بابته چلۆنایه تی ژیا نی ئاسایی و تابه ته ندیه کانی سواره لێ کریم و جوابم ناوه .

هر وه ما له مه ژ بوو بۆست و ئاشناکانی خۆم و هۆگرانی سواره هه لیا نه ی نا بووم بۆ کۆکردنه وه و بلاو کردنه وه ی شیعر و په خشانه کانی . منیش لێر هه لوی و هه حه ول و هه ول که وتم و رامته سپار نه لای هر که سینک که بێم شک هاتبار نی به چیت ئه سه ر نیکی سواره ی له لاینت به لکو و مۆیان که م و له چاپان بدم .

بۆ خۆم به شینکی زۆرم له کۆمه له شیعر و دهقی په خشانه کانی له لای بوو و له وه حه یس و به یسه شدا برای خۆشه و یست و و مرگه نری ریزار کاک «موحه ممدی به مر هومر» و نووسه ر و لیکۆله ری هه ژا کاک «ئه حمدی شه ریفی» و هه ستیاری ئاز یز کاک «مه لا عومه ری خوسره ی» که هر سینکیان خۆیان زه مانیک هاوکار و ئاشنا ی سواره

بوون له رانیږ، هر کام به شېک له بهرنامه کانی «تاپو و بوومه لیل» پان به لای خزیانه وه راگر تېوو و پاش ټاگاناری له نهس به کار بوونم بڼ چاپ، زور به دلاوایی و خوشییه وه دهغه کانیان وی دام و جینی خزیه تی سوپاسیان بکهم. هروها به پتوېستی دوزانم سپاسی شاعیر و نووسری خوشه ویست و هنژا کاک سه لاجه دینی عه رمی بکهم که له کوزردنه وه و دوزینه وه دهغه کانا پارم تی دام و ټرکی پهنلچوونه وه راسته و پاسته کړینی کتېبه که ی زور به گ رمی و نه ستوگرت.

چهند مانگنک دواى شو و دپاره که باسم کرد، کومه له شهنه رکان و نه و منده ی له «تاپو و بوومه لیل» مکان له لام بوون، ناردم بڼ ورمی بڼ چاپ کړنیمان، به هو مینده که به لکوو له و رنگابه وه خزمه ټکم به «نیشتمان و فره نگی» سواره و «سواره» و فره ننگ و نیشتمانی کړدېنت و ملاحه مینکم خستېنته سر زامی دبرونی دبرنژان و ورده فرمیسکی گ رمم به نم ه ناسه ی سار دوه ه لومراندی و سکالابه کم بڼ روحی کلغلی خوم پاش م رکی سواره کړدېنت.

زوری پېنه چوو دیوانه که ی به دواى خه وه به ردینه هان دمری و دوا مانگنک تاقه نوسخه به کی نه ماوه، به لام په خشانه که له و ناو منده قه تیس ما.

له سر خواستی نوست و ټاشنایان له بهر شه وه که من شار مزاتر بووم به ژپانی سواره، ژپاننامه به کی سوارم نووسی بڼ دیوانه که ی.

مارفی خواله خو شېوو قه ولی داله چاپی په خشانه کاند خوی سره پرشتی بکا که جوان و رازاوه بېته دمری و هر خوشی پېشه کی بڼ بڼووسی و دواوشی له من کرد که دهگه ل نووسراو مکه ی خوی شو

وتوو یژە ی - که له هەو و مەو هە باسەم کرد له گەل من کرابوو - بڵاو ببێتەو هە
 که من ئەو دەم رازی نەبووم، چونکە بێم وابوو هەر ئێ و بێنە کێبە یە که له
 فەخە مەری نە ئەنا چاپ بوو هە، بە لām ئێستاکە مەرف مالا وایە یە کجاری
 ئێ کربووین و بیداری قیامە تێش گەلێک نوورە، دلم هە ئێنە گرت پادێک له
 شۆرە سواری مە پدانی ئەمەب، شاعیر و نووسەری گەنج، نە و نە مامی
 باخی کوردستان، مەرفی ناغایی له ناو کتێبی شەنگە سواری ئەمەب و
 زانای فەرزانە سواری ئێلخانێ زاده نە کەم.

ئەو نوو هە مین نوو سینمە له سەر کتێب که هەر نوو کیانم بە ئێ
 پەر له دەرد و کۆل نوو سێو هە. مەرف یە کێک له هێزگانی راستە قینە ی
 سواری بوو، شاعیر بوو، نووسەر بوو، له موسا حە ئێ له گەل پیاو هە گورە
 ئەمەب و زاناکانی کورد لێزان بوو، تا بێ ئێ رەزاسووک و خوین شیرین و
 جوان چاک بوو، «ئێک گەل کۆبەر بی!» له کوردستانی ئەمەب و ئەو دیو له
 ناو شاعیران و نووسەرانی بە ناو بانگی کورد ناسراو بوو.

مەرف زۆری زەحمەت بە ئە سەر بێ کانی سواری هە کێش و بە
 دەور و بەر یاندا هات، بە لām بە ناخو هە ئاگر و گزێ مە سە لێ چاپ له سالی
 حەفتار هە هات له سار بێ و نەو هە و کۆژانە و مە بوو، هەر جارێک که له
 چاپی کتێبە کەم دەپرسی، «ناو مەندی بڵاو کردنەو ی فەر هەنگ و ئەمەبی
 کوردی» بە بیانوی بێ پو ئێ بێنەنگیان نە کەرم.

سالی ۱۳۷۶ که مەرف بە تە ما بوو بە مەزگای کامپیوتیر
 بێان نوو سینتەو هە و ئامادە ی چاپیان بکا، باخی باخانم کۆچی بێوانە ی
 مۆلە تی نە ما و کتێبیش هەر وەک نوستانی تاز یە بار و رەشپۆش بوون و
 نل بە سۆ و شتە کەش هاتەو هە سەر «حوڵە مەرسێ».

نازانم وایه پان نا، به لأم پینخوا به له کورد مواریدا نه بن، له ههچ کوی بی
دی که ی دنیا به وانی به که شاعیر و نووسەر ده بی بو خۆ ی ئه رک ی چاپی
کتیبه که ی وه ته ستو بگری و به هزار قهرز و قۆ له شان بداته بهر ئه
کاره قورس و گرانه و زیاتر واش هه لدمکه و ی که شاعیر یا نووسەر له
بار ی مالی به وه توانای چاپی ئه سەر مکه ی خۆ ی نی به، به ناشکوری نه بی
ئه وهش هه به شینکه له فهره نگی ئه مه ی کورد.

دیسانه وه چوومه مالی فکره وه که ریگایه کی بدوزمه وه بو چاپی
کتیبه که، که خوداو را استان مرۆ فینکی فهره نگی و ئه سیب و ئه ده ب
خۆ شه ویست، به ناوی به ریز کاک حاتم عه لی مو رادی په یدا بوو، له سه ر
داوای خۆ ی ئه رک ی چاپی گرت ته ئه ستو و ئه و گه وه ره ی کرده بهاری بو
خه زینه ی فهره نگی و زانستی گه له که ی. له خودای مه زن داوا نمکه یه
چۆن چاکه ئه وه ی بیته ریگا و له و خزمه ته کۆ مه لآ په تی و فهره نگی بیانه نا
سه رکه و توو بیته.

تا پۆ بوومه لیل سهر دهری زنجیره بهرنامه به کی ئه ده بی و
کۆ مه لآ په تی بوون که له سالانی په نجادا سواره دهستی کرد به نووسه بن و
بلاو کرینه و میان له به شی کوردی راوی تاران و له ماومه کی کورتدا
توانی لآ په نگرانی هه لیزارده و گوئگری تاسه بار په یدا بکا و بیته نو قلی
کۆر و مه جلیسان. له ناو ئه و بهر نامه نا که زۆر به پان ئه رک ی لهنکانه وه و
لینکۆ لینه وه ی ئه ده به بن، په خشناسی بلگر و کورته چیرۆکی
سه رکه و توو شی تیندایه.

زمان و شیوه ی داریشتنی نووسراوه کان که خۆ ی قۆ لێکی
سه ربه خۆ به له ئه ده بیدا، من خۆ ی له قهره نامم و به و ته ی مامۆ ستایه کی

فارس زمانی زانستگهی تاران که دهلی پهنش کی نووس نابی حهول بنا
 هیچ چه شنه لیکنا نه وه و ناساندنیک له سه ر کتنبه که بنووسن، به لکوو
 تنه ا نه یی نووسه ری کتنب له هر باریکه وه بناسینن و له خوینر
 گه ری خزی بیخوینننه وه و ناوهری له سه ر بکا، جا منیش به گوئی
 ماموستا له وه زیاتر باسی کتنبه که ناکه م، به لکوو خودا بار بی له
 داها توودا که سانه کی زانا و شاره ز له سه ری بنووسن و چلو نایه تی
 شوین دانای نووسه رانی پهنشو له سه ر سواره و ته شمیری سواره
 له سه ر شاعیران و نووسه رانی هاو زمان و نوای خزی ته او تر ه لاجی
 کن و ئاسوی نه سیری کوردی روونتر که نه وه.

با پینه سه ر باسی سواره:

سواره ی نیتلخانی زاده که هه موو شاعیر و نووسه ر مکان به کاک
 سواره ناوی نه یی، هه روک چون شاعیریکه پایه بهرز و خاوه ن
 شه نوازیکه سه ر به خ بوو و ئالو گو ییکه گرینگه به سه ر شیعری
 کوردیدا له کوردستانی ئهران هینا، ئاواش به سه ر شیعری فارسیدا زال
 بوو، له نووسینی په خشانای فارسی و کوردیدا ماموستا و به دهسه لات
 بوو. له پهنش کی بهوانه که پدا که سواره کنبه و کوردی کنبه و چون و
 له کوئی خویندوو یه تی و له کوئی له نایک بووه و چون ژیا به وه و
 تابه ته ندیمه کانی کام بوون، تاسان و رۆژی کوچی نوایی به وردی باس
 کراوه و ئیتر نیازیک نابینم باسی بکریته وه و به هینانی موساحه به یه کی
 شاعیری به ناوبانگی کورد شیرکو بیکه س - که ئه لحق بیکه س نییه و
 شیعره جوان و بهرزه کانی که سوکاری ئه ون و له ژوماره ی ۶۸ ی
 گوهار ی سروهدا بلاو کراوه ته وه، کو تایی به م نووسینه بئیم.

لغی دپرسن: «باری گشتی شیعری کوردی له کوردستانی
 ئیراندا چون هه لدمسه نگیانی؟» ده وه لامدا دملنی: «من پتیم وابه له وه فایی
 شاعیر مه وه که شاگردیکی قوتابخانه گهورمکی نالی بووه، هه تا ته گاته
 سه ره هه ژار و هیمن، شیعری کوردی له کوردستانی ئیراندا هه
 دووبار مکرینه وه و لاسایی کردنه وهی به ردهوامی شه قوتابخانه به بووه.
 هه ژار و هیمن له شاعیرانی پینش خویان به هر موهر تر بوون، ناوبه ناویش
 وک هونری شاعر له هه ندی کۆت و پتو هندی ته تقلیدی باخی بوون....»

له خه رتهی شیعری تازهی کوردستانی ئیراندا سوارهی
 ئیلخانی زاده رینگه به کی نویتر و بههره ی شه زمونیکی تازه تر بوو، به
 ئاوازیکی عهسری تر مه وه چریکاندی، سه ره لدانیکی سر دجرا کینش بوو،
 به لای منه وه گرنگترین خاسیهتی شیعری سواره له مه دابه دهنگدانه وهی
 کهسی دی نه بوو، سینهری شه م و شه نه بوو، خۆی خۆی بوو.»

بهلنی، به راستی سواره نزیك به سی سال له مه و بهر که نووسینی
 کوردی - به تایبته له کوردستانی ئیراندا - زۆر که مرهنگ و بی به ره و
 شاراره بوو، قۆلی ههلمانی و له ماومه کی کورتاوانی به رزترین
 شوینه واری شه دهی بخولقینتی و ده توانم بلیم، شه نه سرانهش پتر
 دمنگی راسته و خۆی خۆی بوون و ئیوهش نازام.

خوینهرس خوشه و یست و به پێژا!

شه مه به ستانهی که ئیستا له بهر دهست دابه، هیندیك جار به
 شنه وهی کورت بر او نه ته وه و به بهر نامه بهک سه ره بهریان پینکه اتوه،

و مختی و اشه چند بهر نامه به کی را نویی بۆ ته رخاڭن کراوه و باسه کاڭن به
دریژی مه و دایان تراو متی. به هر حال ته گه رهات و تووشی مه بهستی و ا
هاتی که تهن و لوژیان تهنکه و تووه و ئی واشیان هه بی که که م و کووپی
لاپه رهیان هه بی، شهوه دهگه ریته شهوه سهه و هه مس نه که و تنی ته و اوی
دهقه کاڭن، یانی دهتوانین به داخه شهوه بلینین شهوه ی ئیستا چاپ کراوه له سی
به شان به شیکه. هه وادارین به بلأ و بوونه شهوه ی شهوه کتینه، هر که س له
هر کوئی دهقی تر، یا دهقی ته و او تر و نوسخی سه حیح تری لایه، بۆمان
به ری بکا که هم له چاپی ناها ترو دا به شانازی شهوه که لکی لی و مرگرین و
هم زوریش مه منون بهین.

عومه ری ئیلخانی

زستانی سالی ۱۳۷۷

پاش پيشه كسى

من نه ليم

هه تا هه تا به ده وری جوانیبه .

نه مرؤ گهر هه تا و که سبیره به . نه ماوه ناگر و گری .

میزگی ناسمان به سووتمانی هه وری لؤکه یی نه زؤک .

پر له ظان و قوپه نه !

جه ننگه لن که جیزوانی پوله پوری باریبه .

چینگه مۆلی که متیار و گورگ و ریویبه !

شؤره بی که بۆته داری چاکی بی نه شه و شنه .

زه لکه گهر ته یاری تیر و قوشه نه .

خوشه ویسته که م !

له په نجه ره ی نیوه تاکی بوومه لیله وه

چاوی من له دیمه نی کچی به یانیبه !

له جه نجه ره ی زه مانه وه

گویم له زه مزه مه ی زولالی خیزه ورده کانی کانیبه !

هیوایه ك پهری ناسا بان دهنگینوی و له مه لبه ندی ویشك و قاقری

ناهومیندییا دهنیشن و به خوناوکه ی نارهناری به هاری ئاوپریشکینی گولی

؛اکاوی زیان ده کا .

گویی به بیستی ئه و زمزمه زولان و نویبه ده لاویته وه و روح به

لینکدانه وه و ته عبیری شه پۆلی ئه و موسیقایه به ره و سه ما ده چن و

دروه‌شانه‌وهی له ئەستێزان تێده‌په‌ری....

ئوه ته‌وه‌ری سه‌ره‌کی ییری باریکی شاعیر و نووسه‌ری هه‌لکه‌وه‌ی سه‌رده‌م، کاک سواره‌یه.

وته‌ی کاکه‌سوار بۆ من هه‌میشه چه‌شنی ره‌هۆلیک وایه که له زیندانی یین رۆچنی خه‌می هه‌بوون و ده‌ردی نه‌بووندا به‌ره‌و سنووری نوور و بوون ده‌کشی. هه‌ر به‌راستی ئه‌وه‌نده‌م شه‌و و رۆژ پهن‌تیک‌خستوونه‌وه، لێم بوونه بیره‌وه‌ری نه‌م‌ری ژیا‌نم و سه‌ربه‌ندی گشتی وته‌کانم.

دل کامه هه‌واری پینخۆشه کاک سواره له‌وه‌ی ره‌شمالی خۆی هه‌لده‌دا و به‌ زمانێ شیرن و پاراو میوانداری ده‌کا و نه‌قل و نه‌زیله‌ی دنیا‌ی کۆنه و نوێ ده‌گێزێته‌وه. لێره‌دا به‌رامه‌ی سه‌رخۆبوونی مرو‌ف تو‌مار به‌ تو‌مار و لات ده‌ته‌نێته‌وه و ترووسکه‌ی ییری ئازاد خۆ ده‌رده‌خا و به‌رگێه‌وه‌ی بۆنیه.

نه‌سری کوردی خه‌ریکه که‌سایه‌تی په‌یدا ده‌کا و که‌وه‌وته سه‌ر راسته‌رێیان. ئەم کتێبه‌ درێژه‌ی ئه‌و قۆناخه‌ شکۆداره‌یه و به‌ ده‌ستی هه‌لکه‌وته‌یه‌ک له‌ به‌ره‌ی مامۆستا‌یان: هه‌ژار، هینم، قزنجی، زه‌بیحی و شوکور مسته‌فا به‌هێزتر ده‌کری. به‌ لای مه‌وه‌ برینی ئه‌و رینگایه له‌ لایه‌ن کاک سواره‌وه کارێکی یه‌گجار گرینگ و به‌رچاوه، بۆ؟ چونکه‌ چاپ و بلاوکرانه‌وه‌ی چاپه‌مه‌نی به‌ زمانێ کوردی له‌ ئێزاندایه‌ ده‌گه‌من بوو: ئه‌وه‌ی به‌ وردی و به‌ پارێزه‌وه‌ کاری له‌سه‌ر ده‌کرا و تین و گوڕێکی وه‌به‌ر هه‌ناوی ئه‌ده‌ب ده‌نا، زیاتر ده‌سنووس و ئاق‌ناقه‌ کتیبی ده‌ستاده‌ست گه‌راوی سنوور په‌راندووی گه‌رمین بوون و هێچی دیکه. به‌لام تیکه‌لای نزیکی کاک سواره له‌گه‌م کۆر و کۆمه‌لی رۆشنی‌ری کورد و پله‌ی بنه‌ماله‌یی له‌و بارودۆخه‌دا توانیویانه‌ بالی به‌ سه‌ر بکێشن و هه‌لی بۆ به‌خستین. جا بۆ درێژه‌ی مه‌نتیقی باسه‌که‌ پێویسته‌ لێره‌دا

نیشاره بۆروداوتیکی زۆر گرینگ له میژووی ئیرانا بکری که به «شۆرشى سى» نیدیز کراوه. ئەم پێشھاته که دهگەرێتەوه سەر گەلانی و زەختى لاوهکی، ریفۆرمینک بوو له کۆمهلی داخراو و نیمچه دەرەبهگی ولاتا و به برۆی زۆربهی پشپۆران له پێشکەوتی کۆمهلا دەورینکی مەزنی یینیوه.

هەلبەت بەر لەوهی ئەو ئالوگۆزە به شینوهی ئاشکرا بێتە ئاراو، له زێهوه جینگا و رینگای بۆخۆش دەکرا. بۆ وێنه له سالی «۱۳۳۸»ی هەتاویدا مانگانمهی «کوردستان» به زمانی کوردی له تاران هاته چاپکران و سوارەش یهکیک بوو له هاوکارانی، که به داخهوه ئەنیا چەند سالی ئەمەن کرد.

هەر له و سەرووبەندەدا بەشی کوردی رادیۆ کرماشان کرایهوه و بوو به درێزهی به رهسمی نووسین و خویندنهوهی کوردی؛ هەلبەت ئەنیا لهم چوارچێههیدا. زۆربهی نووسەران و هاوکارانی مانگانمهی «کوردستان» بوونه کارگێڕ و هاوکاری رادیۆ کرماشان.

بە کورتی مەودای سالی چلی هەتاوی که سواره تووشی زیندان و بگرتن هات و دواي ماوهیهك ئازاد کرا، هەر دەسەرداری کاری ئەدەبی نەبوو؛ تا ئەو جێهێی که توانی شوینەواری بەنرخێ «تاپۆ و بوومەلێن»، بخۆلقینێ و له رادیۆوه بلاو کاتەوه....

حەقیقەت ئەوهیه چونکه تاپۆ و بوومەلێن ئەنیا باسینک و دوو باس نییه و پتر له شینت بەرنامهی سەربهخۆیه و له چەند سالاندا نووسراوه، رادەربرین و لیکدانەوهی ورد گەلینک ئەستەم دەکا و لکی زۆر لێ دەبنهوه و یتوو بکەوینە ئەو لێزەواره چرە، دەرکەوتنمان ئەوەندە ئەخایەنێ که وەرەزی له دوو دەبین و له پێشا باسی ئەومرەهی سەرەکی هەلۆنستی نووسەر کرا و به هەلهی دەزانم شەقلی بیرم بێخههه سەر دەقی بۆچوون و روانگهی سواره و

ئادەمىزاد بونوھەرىكى رەمزاۋىيە، جارى وايە دلى خوشە، خوشى بۇ دىت و روون دەينىن، لە بازنى شاديدا ھەلدەسۈورى، ھەستى دەبزوئى و بە ژيانەۋە دەخالفنى؛ ھەلى وايە خەمناكە، ھەموو شتىك لەبەرچاۋى تەم گرتوۋىيە و قاپۇرى ژيان بە زىندان دەشوبەينىن؛ ئىنچەل لە مابەينى ھەركياندايە، لە تەنگەبىران لا دەدا و قوون دەبىتەۋە، بۆيە لە چىرۋكى «شەرگە» دا بە لىكدانەۋەبەكى عالمانە شەرۋە لا دەنى و دەسكە گولى ناشى و پىنكەنن دەكائە ديارى؛ پىنكەنتىك لەسەر بناغەى مرقايەتى و خوشەۋىستى ئادەمىزاد.

ۋەك روونە گىرپانەۋەى نىۋەرۋكى زۆر بەى چىرۋكەكان لە زمان بەكەم كەسى تاكەۋەبە و دەتوانم بلىم خوئىنەر زۆر چاك بەدۋاى خوئىدا دەكئىشنى. فۇرمى چىرۋك، تەنز، پەخشان، لىكدانەۋە و ناساندنى كەسايەتلىكان بېرى لە قەلەفى ئەدەبى فارسى نىزىكن، بەلام جياۋازيان زۆرە. بەرچاۋترىن جياۋازى سۋارە لەگەل ئەدەبىيانى سەردەسى خۆى ئەۋەبە كە سەرەراى زالبوون بەسەر فەرھەنگى رەسەن و زمانى فۇلكلۇر و زگماكىدا، بە بوونى چىشكەبەكى (زەۋقى) سەر بەخۆ و ھەلكەۋە، نووسراۋەكانىشى ۋەكوو شىئەرەكانى پرن لە وىنەى جوان و خەيال و رووژىن و وردەكارى زىرەكانە و كەمتر وايە ناۋەرۋكى نووسراۋەكانى گرى نەدراين بە مەبەستىكى گرىنگى بەرزى گەلى بىن دەرەتان. كاكەسۋار ئەۋىندار پىچى لە خوشە و ھەموو شتىك لە جوانى و خوشەۋىستىيا دەينىن. يانى مەلى جوانى پەرەستى روحى لەۋپەرى نارەحتى و كلۋلىشدا، سەرەراى بىرۋا بە ئەۋىنى ناسمانى، ھىشتا نەبتۋانىۋە خۆى لە داۋى ئەۋىنى زەۋىنى تىرتىپەرر زگار كا و ھەتا جىنەك چۆتە پىش كە لۆمەى كراۋە!؟

بە راى من سەرجمى بابەتەكانى ئەو كىتەبە دەتواننى گەلىنك قورۇبىنى

تاریک و زنی روحی نهوسای کۆمهانی کوردەواری، به تاییهت توژی روناکییر و خۆندهواری و چۆنیهتی هه‌لۆنستی و ویستی به‌ره‌نگاری و مل‌که‌چی وه‌ده‌ر بخا. واته مه‌ودایه‌ک که له نیوان نووسه‌رانی ئاواره‌ی کوردستانی رۆژه‌لآت و هه‌لس‌وکه‌وت و هه‌لۆنستی خه‌لکا به‌دی ده‌کرا، به‌ بڵاو‌بوونه‌وی ئه‌و کتیه‌ چاک‌ر ده‌ده‌که‌وی و مه‌بدان بۆ لێدوان و شی‌کردنه‌وه‌ فره‌واتر ده‌بیته‌وه‌.

خۆنده‌واری ده‌لال!

به‌ریز «حاجی عومه‌راغای ئیلخانی، به‌ درژی باسی به‌سه‌ره‌اتی کتیه‌که‌ی کردوو و من خزی لێ ده‌بویم، به‌لام پیم‌خۆشه‌ له‌م مه‌به‌ستانه‌ی خواروه‌ ناگادار بن:

۱- ئه‌گه‌ر وشه‌یه‌ک له‌ سه‌ر باوی رینووسی را‌بردوو بووه‌، به‌پیی پیوست هاتۆته‌ سه‌ر رینووسی ئیستا و تاق و واز هه‌له‌ی تیندا راست کراوه‌ته‌وه‌.

۲- ئه‌و ده‌قانه‌ی به‌ خه‌ت و ده‌نگی کاک‌سواره‌ نه‌بوون، زۆر

ورده‌کاریان له‌ سه‌ر کراوه‌ و بریتین له‌:

– دوو هه‌وارگه‌

– «نووری» شناعیری خه‌م

– «سه‌جادی». «گۆران» ناناغنی

– «مه‌حمودی» به‌ شۆین ما‌وستا «گۆران» ه‌وه‌

– «گۆران» و جوانی

– که‌ی کینشه‌ی نیوان کۆن و نووی نه‌بریته‌وه‌؟

– به‌هاری دلداری

— دیمه‌نی به فر و زستان

— خه‌لکی شاری نه‌وینم

— رووناک

— تراژیدی «سه‌پده‌وان»

دیاره‌ییتوو له‌داهاوودا‌نوسخه‌ی‌حاشا‌هه‌لنه‌گرتر‌په‌یدا‌بن،‌ئوبالیان
بوزه‌کیشم.

۳- ته‌واوی‌ئوو‌شیرانه‌ی‌نوسهر‌که‌لکی‌لن‌وه‌گر‌توون،‌له‌گه‌ل‌ده‌قه
هه‌ره‌باشه‌کان‌له‌به‌ر‌یه‌کم‌روناون‌و‌پیم‌وایه‌گریان‌لن‌بر‌اوه.

۴- ده‌قه‌کان‌له‌سه‌ر‌بنه‌مای‌پتوه‌ندی‌و‌میژووی‌نووسران‌یان
بلا‌وی‌وونه‌وه‌یان‌پام‌به‌دلخواز‌ریز‌کراون.

۵- ته‌واوی‌ئوو‌ناوانه‌ی‌به‌سه‌ر‌نووسراوه‌کانه‌وه‌هه‌ن‌—‌بئج‌گه‌له‌و
ناوانه‌ی‌خواره‌وه‌—‌من‌بوم‌هه‌لیژاردوون.

— دوو‌هه‌وارگه

— که‌ویار

— به‌هاری‌دلناری

— دیمه‌نی‌به‌فر‌و‌زستان

— خه‌لکی‌شاری‌نه‌وینم

— رووناک

— نو‌مایشامه‌ی‌سه‌پده‌وان،

سه‌لا‌حه‌ددینی‌عه‌ره‌یی

۱۳۷۷/۱۲/۱۷

دوو هوارگه

له هوارگه یه که می بهرنامه که ماندا ده چینه سهیری گولزارینکی بن خه زان و
باختیکی جوان و رازاوه به گولآله و رینهان؛ تیراو و پاراو له سه چاوهی تهبعنکی رهوان
و یان جیهاننکی رووناک و رهنگین که پره له سهفا و سهیری کالای پرله نه خش و
نیگاری هیشق و نمون؛ پارچه هونراوه یه کی تهنراو به تان و پوی خوشهویستی دوو
دلداری نه خشین کراو به تاری رهنگا و رهنگی وهفاداری، دهسکردی زانا و ههستیاری
شیرین و تاری کورد خودالینخوشبوو مهلامه حمودی مفتی (بینخود).

بینخود له م پارچه یه دا به دلنکی پرله ناه و ناله وه مه حر وومی و بینه شی خزی له
دیداری نازیز و نازداری دهرئه بری و به زباننکی ههستیارانه و به یاننکی رهوانی عاشقانه
له چاوهگی تهبع و نرخنکی به هیتیر و نوکنه سهنجموه دیمه من له حالات و پهرنشانی و
پهردهین له سینه ی پرله ناه و فوغانی خزی له هه سات و کاتنکی تاریکی و ناکامی و
ناهومیندی له ژبانی دهرئه خا، که چۆن په ژاره ی دلداری شهوی لئ کردووه به رۆزی

بەدبەختى و روژى لى كىردووه بە شەوى رەشى پىر لە سەختى .

لە دولبەر گىفتوگۆيىنىكم نەبىست، ئەى سىنە ئەففانى
 لە لىئوى پىتكە نىنىتىكم نەدى، ئەى دىسە گىريانى
 دەسەم ناگاتە شووشەى گەردنى مىنابىسى، ئەى ساقى
 دەسەم ناگاتە چاوى، ئەى سەرق خۆرىنە فىنجانى
 پەرىشانەم، لە رووى ئەو شۆخە لاچۇساتى ئەى پەرحەم
 دىلم بەيىنىكە زۆر تارىكە، ئەى شەو ماھى تابانى
 گەھى زامدارى تىغى ناز و خەمىزەم، چارى ئەى جەربىج
 گەھى يىمارى چاوم، ئەى رەئىسى سىحە دەمانى
 بە شەو شىئاوى زولفى عەنبەرم، نىمىدادى ئەى سومبول
 بە روژ چەوتساوى بالائى دولبەرم، ئەى سەرو جەولائى
 لە شەوقى ماھى رووى ئەو شۆخە توخودا پەرتەموى ئەى روژ
 بە يادى چاكى سىنەى، ئەى سەحەر سادەى گىريانى
 بە تاوھات لە شەكرى غەم، سەلەخۆرۆيشتى ئەى دل
 مىنالى زۆرەشارى سىنە، ئەى مەجنون بىبابانى
 زەلېلم، بىگرە دەستەم، كەوتوم، سارەحمى ئەى گەردوون
 فەقىرم، نامرادەم، بىنەوام ئەى مۇنەمىم نىحسانى
 وەككو بىنخود لە مەمولا بىگرە بوخۆت رىنگە بىن ئەى پى
 لە مەمولاى خۆت بوى توش چەشنى ئەو، ئەى دەست دامانى

كاروانى ئىمە لە گۆلزارى بىن خەزانى مامۇستا بىنخودەو بەرەو لووتكىە بەرز و
 باسەفای ھونەر و ھونەرۋانى سەوزەزارى تەرو زىندوو بە شىمرە جۋالەكانى «ئالى»-

ماموستای راست قینهی زاین و کهمال، سرتوی ناسک خه یالآن و ویزهوانانی نهدب و هونهری کوردی— وهری دهکوی و هموارگی دووههسی نهم بهرنامهیه به پارچه ههلبه سئیکی به ستراو به رایهال و پزی هاوریشمینی ولات دۆستی و نهویندارییموه نهپازینیموه.

نهمجار له گولستانی بهعهتر و بۆنخۆشی نهم هموارگیه داوین پر نهکهین له گولآه سووره و ههلاله و سونبول و نهگهڕینیموه بۆ ناو ههقان و دۆستهکانمان.

نالی لهم شیمهدا سکالای دوری له معوتهن و خۆشهویستانی رائهگهیهن. بهدلیکی پر له سۆز و گهردازهوه ههزاران ناخۆ و پرسپار نهکا؛ نایا زرووف و مهجال ههیه بۆ هاتهوه ناو باوهشی شارهکی و عازیزهکانی؟ ناهومید و دلسارد نهلی بلیتی له سهر زمانان مابم و یا له ناو دلاندا یاد نهکریم؟ نه توانم ینیموه، یا نهی تا حهشم نهکن، ههه له دیاری غوربه تدا بژیم؟

شهرحی دوری و سۆزی بهدبه ختی و دهر بهدهری، دهردی ئاواره پسی و سهرلینشوای، ینیهشی له بهزه لیبوی خۆشهویست و ناسیاوان، دلی پر ههست و ناسکی نهکاته ناو و بهچاوا یا تپه پیری.

نهموندین هومید و توورهیه، نهوهنده ترساوه و روزانی رهشی دیوه؛ به «باد» نهلی به چه و نهیتی به یاره کهم، به یاره دلره کهم بلی که سوودی دوری من بۆ نهوه و بهس. نالی که نهم پارچه ههلبهسته له ناخی دلیموه ههلقولیموه، بهراستی شاکاری نهوین و خۆشهویستی خولقاندوه؛ تابلۆی جوان و نهخشین؛ یانی نهم ههزاروه، پهراوی بهباپهخ و بهنرخ له دهربرینی ههستی دهروون، یانی نهم پارچهیه که ههه دلنیک نهکا به دلۆب دلۆبی ناو و بهچاوا نهیهتپه خواروه.

نالهی گهرووسۆزی دل، نهم شیمه بهرز و بهرز نهکاتهوه تانه یگهیهنیته گومبهدی که یوان و سهوز و ساف له بانی عهڕشی شیمهری کوردی نه دهرهوشیتهوه و

ترووسکه ده دا.

جا نه مه ش چهند شتیرنک له قه سیده به ناوایانگه کی نالی:

قوربانی تۆزی رینگه تم نهی بادی خۆش مرور
 نهی په یکی شارمزابه هه موو شاری «شارمزوور»
 نهی لوتفه کهت خه فیسی و هه واخواه و هه مدهه!
 وهی سروه کهت به شاره تی سهرگۆشه یی حوزوور!
 گاهن دهبی به رهوج و ده کهی باوه شینسی دل
 گاهن دهبی به دم ده دهمینسی دهمی غورور
 سووتار هواقسی خانه یی سه برم، دل و دهرورن
 نه یماوه غه پیری گۆشه یی زیکرینکی یا سه بوور
 هه م هه م عه نانی ئاهم و هه م هه م پر یکابی نه شک
 ره حمی به م ئاهه و نه شکه بکه، هه مه به بن قوسوور
 نه مجا مه وه مه ته تا ده گه ییه عه یینی «سه چنار»
 ئاوینکه پر له نار و چنار و گول و چنور
 چه شمینکه میلسی خۆر له سه د جن، به روژنی
 فه ورائی نووری سافه له سه ر به ردی وهک بلسوور
 یا عه کسی ئاسمانه له ئاوینده دا که وا
 نه ستیره کانی رابک شین وهک شه هابی نوور
 یا چه شه ساری خاتری پر فه یز و عاتره
 یا ناوی روژه خشه که وادی له کینوی توور

داخل مبه به به عنبره سازایی «خاک و خون»
 تا کوو نه که ی به خاکی «سوله یمانی» یا عویوور
 شارنکی هه دل و له جینگینکی گۆرو نه رم
 بزده فسمی چاوه زاره دهلین شاری شارمزوور
 خاکی میزاجی عنبره، داری رهواجی عوود
 بهردی خهراجی گهوه ره، جویاری عینی نوور
 شامی هموو نه هار و فوولی هموو به هار
 تزی هموو عبیر و بوخاری هموو بخوور
 نه هلیکی وای هیه که هموو نه هلی دانشن
 هم نازمی عوقوودن و هم نازیری نوموور
 سهیری بکه له بهرد و له داری مه حله لکه کان
 دهوری بده به پرسش و تهفتیش و خوار و ژوور
 ناخو دهورونی شوق نه بووه «پردی سه رشه قام»؟
 پیر و فوتاده تن نه بووه داری «پیرمه سوور»؟
 «سه یوان» نه زیری گومبه زی که یوانه سهوز و ساف
 یا خو بووه به دائیره یی نه نجومی قویوور
 نیتتهش مه کانی ناسکه، نهو «کانی ناسکان»؟
 یا خو بووه به مه لعه به یی گورگ و لوور ملوور؟
 ناخو دهورونی روونه گورپی ماوه «تانجه برق»؟
 یا خو نه سیری خاکه به لینی نه کا عویوور؟
 زارم وه کوو خیلال و نه حیقم وه کوو خه یال!
 نایاده کهومه زار و به دلدا ده کهم خوتوور؟

لہم شہرحی دہردی غور بہ تہ، لہم سوزی ہیجرہ تہ
 دل وہختہ بی بہ ناو و بہ چاوا بکا عویوور!
 نایامہ جالی ماتنہ لہم بہ یسنہ بینمہ وہ
 یامہ سلہ حہ تہ وہ ققوفہ تایہومی نہ فخی سوور؟
 حالی بکہ بہ خوفیہ: کہ نہی یاری سہ نگدل
 «نالی» لہ شہوقی تزیہ دمنیزی سہ لامی دوور

نه وین

سه لام له گوینگری بهریتزی بهرنامه ی تاپو؛ قسه ی دلنداری و نهوین هه رگیز نابریتموه. وا دیاره کاتن گلی نادمیزادیان خوش نه کرد، ناوی نهوینیان لئ پواند یا کلی نادمیزادیان به ناگری نهوین هه لگرساند.

نهوینی نینسان، تهنیا برووسکه یه کی یه زدانیه که مرؤنه باته لای سه رتری بارگای فریشته ی خواوه. نهوین ههوتی ههست و هان و همناسه و هه بوونی نینسانه. نهوین په ره دارتره له وه که تهنیا له نیگای حه زلی کاریا، یا له شوو و شوخی به یه که یشتی پیاوینک و نافرته تیکا بگونجن. نه هه وین بره نه وین و نه هه وین نهوین نه فسی ژیانه؛ جوانیه، پاکیه، خویه ختکردنه، ره نه هه وینشان و له گه له دمردا جووتبوونه. تهنیا له هه ریمی نهویندا نه م رازه به رزه یه زدانیه مانای هه به؛ بژی بژی نهوین، بمره بژی نهوین... و نیسته گویتان له پارچه په خشانیک نهین سه بارهت به نهوین و نهوکاته کورته به بههره و پشانیه نهوین که به ته رازووی زه مان و به پینی روانیسی

چاوی سر، کهم خایمن، به لآم به چاوی دل همیسهن و همووشن، تۆشه یهزار
سان ریگای به هوراز و لیژی ژیانن.

نه مشو زۆرتر له شهوانی پنشوو ته نیام، بۆنی غه ربیی پر به هۆده کهم شه پۆل
نه دا، به شووشه ی په نجه ره ی هۆده کهما شو راوه ی باران نه مر نه مر دپته خوارموه. وهك
پیره ییاونك كه له گوشه ی خه لوهت و بیندنگیا، له نیۆاره یه کی زهره د خه ماوییا بز
رهنجی خه سار، بزۆژانی رابردوی به هار، بزۆبوژانه وه ی بیرمه ره ی هه زاران یادگار،
نه سرینی خوتنبار بریژی.

خوا ی گه وه نادمیزادت چۆن دارشته وه که له سینه یا بلووریکه ناسک به
ناوی دل نه ی خۆبگری له بهر دهر یای دهره د و خه م؟! له بهر سه ودای زۆر که م؟! له بهر
ناگری زۆر و سه م!؟

نه گه نادمیزاد بهم هه سه ناسکه وه که له هه ته لیکه ی به هات و چۆی نه مر و
نیانی هه ناسه یهك، هه زار نه خه ی په ژاره بریژی داستان یه هه لده ستن، به لهن، نه گه ره له
نه م هه مو ناسکیه دا پشتیوانیکه وهك نه وینی نه بویه، چی نه کرد؟! نه گه ره گیانی نه مره
نافرۆدیت پاسه وانی نه بویه، له م شه وه زهنگی ژیانده دا به ره وکو ی نه چوو و له کام
هه لده بری کلۆنیا گۆر نه کرا؟

چی هه یه چه شنی نه وین، که گه رینه که ی له پیکه نین گیان پتر بگه شینیتته وه و
رهنج و په ژاره که ی شیر پتر یه له پینگه یشتن و شادمانی!؟

باران هه ره نه باری، به لآم ناسۆی زهره د و نالتوونی تاجیکه کردۆته سه ره لووتکه ی
چیای نه لجه ورز. ره نووی به فری چه ن ساله وهك گه وه ره ی شه و چراغ له سه ره تاجی
نالتوونی چیا ته رووسکه ی دی. گه ریانی هه مره پر دوو چاوی شینی په نجه ره و بزهی
زه رده ی نیواره پر به زاری دۆل و شیوی چیا!

وا دیاره سروشتیش سمودای نمویی له سردایه که به چاو نه‌گری و به دم
پیشه که‌نی.

ناخوژمن سروشتم، یان سروشت منه، که ههردووک وهک پهک نه‌گرین و
پیشه که‌لین؟!

نهمروژمن چاوهرینی گه‌رانه‌وهی خوشه‌ویستیکم، به‌لام له‌که‌ل نه‌وه‌شا ترس و
خوره‌په، وهک ته‌زووی به‌ره‌به‌یانیکی پاییز به‌دماری له‌شندا ده‌گه‌ری. له‌په‌نجه‌ره‌که‌ممه
که‌وهک چاوی کالی پاش گریان، ره‌نگی نال و والای لی‌نیش‌توره‌نه‌روانه‌سه‌رشه‌قام؛
ده‌نگی هه‌رسۆلیک له‌پیشا وهک ده‌نگی موسیقا نه‌ها‌ته‌به‌رگۆنم، به‌لام کاتی تیشه‌په‌ری و
دوو نه‌که‌وتومه له‌روژی نه‌ناسراویک نه‌چوو بۆ نه‌ناسراویکی تر. نه‌وه‌نده‌به‌ره‌په‌یری
ده‌نگی نه‌وه‌سۆلانه‌چوو بووم و به‌ریم کردبوون، بێ نه‌وه‌ت‌نیا جاریک نیگایه‌کی گه‌رم و
ناشا له‌رووم پزاین، سه‌رم هاتبۆه‌نیش و نیسته‌دوو دهماری ماندوو، دوو ماری شین
له‌ملمه‌وه‌هه‌لگه‌راون و له‌هه‌ر دوو لای ته‌ویلمه‌وه‌خو‌یان کیشاوه‌ته‌وه‌ناو می‌شکه‌مه‌وه.

نه، کاتی بینه‌زه‌یی تپه‌په‌ری، خۆره‌تاو له‌کۆچی روژانه‌ی به‌ره‌وه‌سه‌رای شه‌و
دودله، وه‌ستاوه‌تا بزانی چاو‌هنواری نادهمیزادیک به‌کوی نه‌گا؟! ره‌نگه‌خۆره‌تاو خۆی
زۆری ده‌ردی چاو‌هنواری چیشینی!! ره‌نگه‌به‌شۆین دل‌به‌ریکی گومبوودا وێل بووبی که
به‌هه‌موو هه‌رمی روژا نه‌گه‌را و پاشان ته‌واوی مه‌ل‌به‌ندی شه‌وی نه‌پشکنی؟! هه‌ر شه‌و
و روژه‌ی جاریک و هه‌رگیزیش نه‌ماندوو نه‌ین و نه‌ده‌سه‌له‌گه‌ری و ته‌نانه‌ت چاوی
گه‌ش و په‌رشنگداری لیکه‌نی بۆ سه‌مانه‌وه‌به‌کی کورت و پشویه‌کی که‌م‌خاین.

گه‌رووی تاریکایی دوا دل‌وێی روونا‌کایی هه‌لم‌زی، وهک قوله‌ره‌شینکی
سه‌رخۆش که‌جامی نالتوونی نیوه‌خالی به‌سه‌روه‌نی و به‌کین هه‌لدا.

من هۆده‌که‌م شه‌و بوو؛ چاوی شینی په‌نجه‌ره‌کان به‌هه‌ری‌ری ره‌شی شه‌و به‌سترا
بوو، به‌لام له‌دل‌ما هیشتا نووریک وهک په‌رشنگی نه‌ستیره‌به‌کی دووره‌ده‌ست، یا ناگری

دەشتەوان، لە شەویکی تاریکا نەدرەوشایمەو؛ وا دیارە خۆرەتاو لە دەروونا درەنگەر ناوا ئەین! ئەبوو خۆم بە شتیگەو خەریک کەم، چونکە لەم یئەنگەدا، دەنگی لیندانی دلم لە هەورەگرمە بەرزتر دەنگی ئەدایمەو و هەموو دەماری لە شەم وەك تەلی تار لە ژیر پەنجە ی زالی موسیقاریکی خەبارا نەلەرایەو و پرووشە ی خەم و ماتەمی ئەکرد. بۆ جاری دەمەم نامە کە یم بە دەستەو گرت و خۆندەمەو، نووسیوی:

«چیا ی من! پیاوی سەر بەرزم! بالدار ی بچووک تاسە ی هیلانە کە ی کردووە و خەریکە نەگەریتەو بۆلات، باوەشی تۆ هیلانە ی مە. چاوەروانم کە بە چە پکن گولنی شیمەرەو پێشوازم بکە ی، لەو چە پکە شیمەرانە کە هەموو روژی بە یانی لە باخچە ی زەوقت ئەتچنی و بە خە یانە ی خاوی ئەوین ئە تەست و لە گولدان ی خۆشەو یستیا ئە تەجە قاند و کاتی من هەلەمستام، بۆنی چە پکە شیمەرە کە ی تۆ تیکەل ئەبوو لە گەل هەناسە ی بۆنخۆشی چیا ی بە گول خەملیو و شە پۆلی نۆخە ی بە لە شما نەگە را...

لە بیرت ماوە تۆ نەبووی بە «عیسا» ی من و من کە زوو نە ژاکام و لە هەوای دوو کە لای شارالینل ئەبووم، وەك «ئەلعارز» خۆم بە دەستی زیندوو کەرەو و مەسیحاییت نەسپارد و بە ئیمجازی دەستە کانت ژیا نیکی نویم دەس پێ نە کردەو، کە لە ژیا نی رابردووم گەلیک جواتر بوو....

ئێستە «ئەلعارز» کە مەرگی دووری پێ هەموار ناکری، نەگەریتەو بۆ لای مەسیحی خۆی. پە پوولە دیسان لە سەر گول ئەنیشیتەو و شۆرەمی باخچە کە مان دیسان ئەیتەو جیژوانی چۆلە کە ی وردیلە و عە جوول. ژیا ن دیسان واتە ی تاییە تی خۆی ئەدۆزیتەو و بەر بە یانە ئەین بە هەمیشە، هەمیشە یەك بە درێژایی ژیا نی من و تۆ؛ تا مەرگ بە روالەت لە یە کمان جیا کاتەو!»

نامە کە ی لێرە دا داوی هاتوو و من لە بەر خۆمەو گوتم: «جوانترین چە پکە گولنی شیمەر پایە ندازی تۆ نە کەم، تۆ کە جوانترین شیمەری خودای.» سەرم هەلبێری و لە

ژیر پەردەى حەریرى فرمىسكا هەيكەلىكم دى لە بەر دەرگا وەستا بوو، دوو دلۆپ
 نەسرینی گەرمى شادی لە بەر دەرگای چاوی هەردوو کمانەوه ریگای سەرھەلیژی گۆنای
 گرتە بەر و شە لائى بوو. زمان لە کار کەوت و دوو باوەش کرانەوه و دوو ئادەمیزاد بوون
 بە یەك... بالدارى ئىسك سووكى من گەراپەوه بۆ هیلانەى مات و چۆلى خۆى.

گه ویتار

بوومیلینی به یانی بوو؛ تیزوویه کی سارد به له شی کتو و چیادا نه گه را و گاهمی
گیای شلک و گولنی کتوی چاو به خموی رانه چله کاند.

مه حموود ماوهی سه هاتیک بوو چاوی نه ترووکاند بوو و ههروها روانیووی
بوو باوکی که به ههله سه رنجی که له که ی پیشانی نه دا.

مه حموود خزیشی نه یه زانی چوژن وا کوتوپر نهو بیرهی که وتبووه میشکیه وه که
باوکی له دینده یه که نه چن که زگی برسی مه لاسی زهوی کردبین و چنگوله ی دادابن،
ناکه ی نیچیر نه گاته بهر ههله ته تی!

رهنگه نه بزوتته وه ی باوکی، به گهرمه روانیش، بیوو به هوی نه مه که مه حموود
وهه بیته بهر چاوی؛ ناخر سن چوار سه هات بن چاوله سه ریه که دانان، بن وچان، بن
روانین بو نه م لاونهولا، ته نیا چاو برینی شونینک وهه که پیاولای واپن نه م جووته چاوه
یا هه ناگه رین یا به ههودا یه کی نادیا ری به شونینکه وه به ستراون؛ ناچار بیه که هه زار

بىر نەخاتە مېشىكى ئادەمىزادىمۇ.

مەحمۇد بىرى كىردىمۇ كە ئەم رۈاينى بە ھەلپەي ھەرگىز بە باۋكىمۇ نەدىۋە. نە كاتتى كە داىكى نەخۇش بوو چاۋى نايۋە سەرىك و باۋكى چاۋەروان بوو نەو چاۋ ھەلپەي و دىرىخا كە ھىشتا گىيانى تىدا ماۋە، نە نەو جارە كە كۆرپەي برا گەورەكەي، كە نەبوو بە نەۋەي باۋكى، خرا باۋەشى. كۆرپەيەكى ئىسك سوۋكى خۈن شىرىن كە بۇنى شىر و گۆشتى زىندو، لىياسى تازەي بەنەسپۆن شۆراۋى لىن نەھات و چاۋى شىنى پىر شىگىكى خىتبۈۋە سەر بەرۈانكەكەي. بە كورتى مەحمۇد ھەرگىز ئەم ھەموو تاسە و ھەلپەي لە رۈاينى باۋكى بەدى نەكردبوو.

مەحمۇد پىر بە دل پى خۇش بوو پاكانى باۋكى بكا:

«... دەي جا چى بوو، باۋكم خىزىناتىكى زۆرى بە رىشەۋە بوۋە، منالى ورد و درشت و سەر و پىچەكى ھەيە، داىكم كەوتوو و رەتوو و ناسازە، نەۋىش بۇتتىر كىردنى ئەم ھەموو زارە ئاۋالە و زگە برسىيە، ئەين ھەول بەدا، ھەول بەدا و بە ھەموو لايەكا پەل بىكوتى، قەيدى چى؟ كار، كارە؛ چ كشت وكال، چ سودا و سەرنۈي، چ سەپانى و درۈنەۋانى و چ راۋكەرى. باۋكم بەم راۋكردنە ھەم بۇيۈى خۇمان پەيدا ئەكا و ھەم بە فروشتى نىچىرەكان بە كەلەبەرەكانى تىر ژيانمان رانەگا.»

مەحمۇد لە دلنى خۇيا نەيۈىست نەم مەبەستانە قىۋول كا، بەلام ئەم رۈاينى بە ھەلپە بۇكۇشتى كەۋى بەستەزمان، «رىسەكەي لىن ئەكردەۋە بەخورى». ھەموو شىكى لىن ھەلپەۋەشانىمۇ!

دىسانەۋە رۈاينەۋە بۇباۋكى، رىشى ماش و بىرىنجى بە دەم شەي ساردى بەر بە يانەۋە ئالۇز نەبوو، دەم و چاۋى گىجاۋى و لە بەرتاۋ سوۋتاۋى باۋكى كەوتبۈۋە سەر بەردىكى قەۋزەگرتوو و بە ھىچ بارىك لەگەل بەردەكە جىاۋازى نەبوو. باھۇي ھەلكرائ و روۋتى لەگەل دارى قەنگەكەي نەتكوت دوو بەۋشى يەك باسكىن. ئەمانە ھەموو

چاربان نه کرا، به لآم نم روانینه که بزنی خزین و رنگی دلبره قی پیوه بوو، شتیک نه بوو که مه محمود لئی خوش بین.

مه محمود له بهر خزیه وه کوتی: بابه، و گوتی گرت بزوه ورامی باوکی.

ديسان بای ساردی به بیان بوو که تیزی خموی له چاوی ولآسی خموانوو نه سړی، به لآم باوکی مه محمود هیچ دنگی لینه نه هات. سینگى که گیا نه رمه کانی شینلا بوو نه هاژا! هاژانی مارنک له بهر گه رمای هاوین. هاژانی سینگى دربنده یه کی برسی که به شوین نیچیرا رایکردین.

مه محمود بهر زتر هه رای کرد: «بابه!»

ديسان وه باوکی رووی وه رگتیرا و وهرامی نه داوه. دنگی مه محمود به هه رای بابه بهر زتر بزوه و کتوی نه و بهر وهرامی داوه: بابه... بابه...!

ته قه قهنگ هه ستا و باوکی مه محمود نه راندی: «یهک، دوو، سن، چوار، پتچ، شش،...»

مه محمود هاواری کرد: «بهسه! بهسه!»

چهن کهو که هه رکام ساچمه یه کان بهر که وتبوو هه لئه به زین. کهوینکیش بالی شکاوی به سهر زمویا خشکمی نه کرد و خوی له کیشا بوژیر بنجه تووترکینک. باوکی مه محمود وهک تاویری که خلاری که یه وه به چهن باز و چهن سه رهنگری خوی گه یانده کموه کووژراوه کان. چه قزیه کی تیژی دهرهینا و کموه کانی سهر بری و خوینی چه قزکه ی له لکی پشتتکه ی پاک کرده وه و نایه وه ناو گیرفانی. کموه کانی جه لله کرد و لاهی به په تیکه وه به ستن و هه ناسه یه کی که له میژ بوو له سینگیا قه تیس مابوو، دا دهره وه.

مه محمود وهک خملفتیکی ساوا که له بهر امهر دارینکی پیرا شین بین له بهر ده می

باوکی چه قی و به نه سپایی کوتی: «بابه!»

باوی وهرامی داوه: «رۆلەم!»

مهحموود کوتی: «یهکنی بۆ خۆمان، دووی تریش بۆ فرۆشتن، ئەوانی تەرت بۆ

کوشت؟!»

باوکی مهحموود له پر هاتمهو ییری که به گوللهی دوایی دوو کمی پینکاوه و

نه بووا حموت کمی سهبرای پین، به پهله کوتی: هه لێره به رۆلەم! و له بهر

خۆیهوه کوتی: «کهوهبال شکاوهکم له دهس دهر چوو!»

دهستی قوژین پشکنی باوکی مهحموود به ناو تووتێکهکانا گهرا و به که لاکسی

کهوهکهوه هاته دهر.

مهحموود کوتی: «منداڕ بۆتوه! بروانه په ره جوانهکانی شه لآئی خوینه.»

باوکی به رقمهوه کوتی: «حه یف بوو، چه ن قه لهوه!» پاشان پین نموه قه یهک

له گهز مهحموودا بکا، ملی ریهی گرت و به رهو مال بۆوه.

باي دهمهوبه یان نه یلپوورانده. چه ن په ری نه رم تیکه ل به گهردملوولینکی

که م خایین به رهو ناسمان بهرز نه بوونهوه و به له رینیکسی به نه سپایی نه کهوتنهوه سه

زهوی. مهحموود ماوه یهک وهستا و تماشای باوکی کرد. تفهنگه که ی وهما گرتبزو

نه نکوت دهستی خۆیهتی و درێژتر بۆتوه.

ههشتا مهحموود له گینژی رزگار نه یوو که دنگی گرو پیرانهی باوکی به

گۆزانی «کهو یار» بهرز بۆوه.

ژيان چييه ؟

ژيان چييه؟ ئمو دىنگە يە كە لە دوورمە دى و نەرم نەرم پەردەى گونىت نەلاوتتەمە و تارى دلت نە لەر نيتەمە؟! يا ئمو بۆنە خۆشە يە كە لە پرىسكەى نەسىمەمە نەپنچىرى و لە بەر هەناسەت نەكرىتەمە، بىن ئەمە بزانى رۆژنىك هەلەمەستى و نەروانى خۆرە تاو هەر وەك رۆژان لە خۆرە لائەمە سەرى هەلداو، وىنەى تازە بووكىكى شەرمەن و رووسوور بە كراسى خاراى زەردمەمە لەنجەولار ئەكا. مەلى هەلەشە و تىژبال بە بەر پەنجەرەى هۆدەكە تا هەلەفرىن و چەشنى دوزىدىكى تىژ نەتلەسى شىنى هەوا نەبرن. ژيان تۆمار بە تۆمار بۆنى خۆشى هېوا و لاوى بە سەرتا نەپژىنى و تۆبە هەسوو برىوايەكە تەمە كە خستوتە تە ناو چوارچىنەى ئالتوونى زەردە خەندە يەكەمە، بە خۆت ئەلنى «ژيان چەند جوانە! سروشت چەندە دلأوا و بەدەمەندە!» تۆواى لە پەنا پىترس و چىاى شىرن و جەبەل حەمرىن و قەندىلى ئاكوو هەلگورد!

ژيان هەموو واتەى بەرىن و يەزدانى خۆى نەگرتەمە. هەست نەكەى هەزاران

ساله نه ژی. لهوکا تموه که تیری تونیزه بوو له چاوی همفألانی گزنفون (gznefon)، لهوکا تموه که توکه ولی ناسنگریه که ت کرده نالای که یانی و به نیشانه ی هنرشه گهرمت له سر هم موو چیا په کی بهرزی ولاته که ت بلنسه ی ناگری پاک بهرزه بووه و کوشکی بیدادی «زوحاک» ی میشک خوری کرد به خو له میش؛ لهوکا تموه که «فهرهاد» که و ته ناو گیزاوی خه یا لوی نهوینی شیرینی «شیرین» هوه.

کرکی تو جارنیک «مهم» ی «نالان» ی، جارنیک «سیامه ند» ی، کاتن شادمانی، کاتن دلنه ندی؛ به لام همیشه همر بووی و نیسته نه توین هم خاکه ته اوای، نه نو خاکه بین تو نه توانی بزی به پاراوی.

روژنیک هه لده ستی، ته میک ته اوای میشکت پر نه کا. له ناسمانا به شوین خورا نه گهرنی، له هموادا چاوت پهل نه کوتنی بومه لیکي تیربال، به هم موو هتیرنکی هه ستموه خوت ملأس نه که ی تاچه په ک، جریوه په ک، کورکه ی پتکه نینیک، یا ته نانه ت نووکه ی گریانیک پیت بلنی: تو اوای! تو هه ی!

به لام داخیک و هزار نه فسووس، ژیان نیر دلی لن نادا، چاوی ناروانن، لیبوی زهرده ی تیتازی!

تو هه میشه له به ستیتی دهریا په کی پر شه پولدا ژیاوی، شمو به لایه لایه ی قورینگی دهریا یی و لاوکی شه پؤل سرت ناو ته سر سرین، نیسته ناچاری له که ناری گولینکی لیل و لیخن دانیشی و چاو ببری په چاوی گولی مردوو که بن هیچ جوولانه تموه په ک ته سلیمی چارهنووسی تال بووه و دووره له باوه شی دایکی دهریا، ته ریک له خانه دانی ناو، دوا هه ناسه ی داوه و گزری ته نگی خاک گرتوویه ته بمر گوره هشار.

له پر هه ست نه که ی ههور نه گرمیتی، برووسکه نه دا و قه مچی ناگری ته ویلی پاکي ولاته که ت هه لده دبی، خه له و خرمانت که هیوا ی سموزی هه زاران کشتیاری

رهنجبره، نهكا به پووشى سوتاو. هر مائه قرمى دى، هر مائه به دم زامى تهلزمى
 بوزباوه نه ناليتى و توكه هه زاران سال زياوى، ههست نهكەى لهشت شهقار شهقار نهبى
 و زووخاو له بهر برينت نهروا. توله وهك كارگى ژاراوى به گرمى هه ورى فروكهى
 دوژمن له ناو دهمار و هه ناوتا سر هه لئه دا و دهمت به پانايى «گه لى عه لى بهگ»
 نه كرىتموه و هه رات بهر زتر له دهنگى هه و ره گرمه و نركهى فروكه به ره گى نه دهماسى
 نيشتمانكه تا نه گه پى. توله، توله... نه زمهرو پىرس و قه نديل وه لامت نه دهموه: توله،
 توله... نهو چه پكه گوله سوورهى كه له داوئى چيا چنيوته، تا بیده به دهست
 دلداره كت، نه يخه به سر گزرى شهيدىك كه ماوه بهك بهر له بوسباران زيندوو بوو و
 به په له نه چزه بولاى مال و مئالى چاوهروانى و له بهر خوتهوه نه لى: «تهنگه كم!»
 نه مه به ره مزى مانهوت؛ تو كليلى ته لىسه كهت دوزيوه تموه!

پاش ماوه بهك له پشت ناوايى خاپوورتموه به رهو باوهشى په نادهرى چيا
 هه لئه بى و له گه ل پولىك نه كمى كه هه موو بهك زمان و بهك زانبارى و بهك ناو و خاك و
 بهك خوين و بهك رابردون.

پشان سلاويك و زهرده گرتىك، پاشان سروودىكى تىكرايى:

نهى چيا، باوهشت هومىدى گرمى گه ل!

نهى چيا، ره مزى هات و هه ل!

به رى تو، گزرى دوژمنى!

سه وى تو، ناسمانه شينه كهى منى!

نانه وى سه رت به بوسى ناگرين.

هه رى چياى سه فين و ناگرين!

خوينى گرم و گه شى نازادى به جوگهى دهموشكى ده مارتا نه گه پى و چه شنى
 بنجه گيا بهكى دووره ناو نه گه شينهوه، ديسانه وه هه ستى هه ريوون و هه رمان لهشت پر
 نهكا. تزيه كيكى و له جياتى گه لىك په ژاره دار بووى و نيشتهش تزهه ر نهو به كهى و له
 باتى گه لىك نه تموى تا سه رلووتكهى دوورده ستى نازادى ريگا بىرى، بهم چه شه به كه

تۆبە درىزايى مېژوو ژايوى و لە بەر تۆفان و باو و بۆزان و بەفر و سەخەت و سەرما وەستاوى. پيرەدارىك لە بەرامبەر تەمەو كە ھەزاران شەموى بە تۆف و ساردى رۆژ كەردۆتەو. چيا يەكە رووبەر ووتە كە ھەزاران سىلاو بە سەر سىنگى سەخت و بەردىنيا ھاژۆتە خوارەو، بەلام ھىشتا ھەر ماون، چونكە سەريان بۆ مردن شۆر نە كەردووە. لە بەر خۆتەو نەئىي: «من رۆلەي چيا، چۆن لە چيا كە متر بيم؟! چۆن لە بەر تۆفانى گوللە و بۆسبا و لە بەر ھەورە گرەمى فرۆكە بىھەزم؟!»

تۆنەزانى تەنيا يەك جار بەزىن، تەنيا يەك جار ترسان، كۆتېك نەخاتە گەردنت كە ھەرگىز لە دەستى رزگار نايى. بىر نەكە يەوہ سىن رىنگا ھە يە:
 يەكەم سەركەوتن و پەربە ھەموو دەشت و دۆلى چيا سەربەرزەكانت نەيراندن:
 «نەي خۆبەختكارانى پىنشوو، من سەركەوتووم، من رۆلەي ھە لآلى ئىيوہ بووم. دارى خىر و خۆشى و نازادى بەرى ھىتا، دادگەرى سەركەوت.»
 دووھەم، كۆلنەدان و مردن، كە خۆي چە شىنگى ترە لە سەركەوتن.
 سىھەم، بەزىن و سەرشۆرى.

بىرى تەسلىم ھەناوت پەنەكا لە بىزارى، چاوى گەشى كورەكەت كە بە جانناى پەركىتەب لە قوتاباخانە نەگەرايەوہ و بە گوللەي دوزمىن بۆ ھەمىشە لە روانىن كەوت، نىگاي مېھربان و نەويندارانەي خىزانەت كە لە ژىر خانووى رووخاودا بۆ ھەمىشە خامۆش بوو، ئەمانە و زۆر بىرەوہرى تىرىش تەنوورى دەمار و بىزارىت تاو نەدەن و بىن ئەوہ بزاني كە مست بە دەور و پشتموہ ھە يە، يان نا نەگوربىنى: «نە، ھەرگىز، ھەرگىز...»
 و ناسنى ساردى تەننگەت دەستى گەرمت نە لاوئىتەوہ.

«سه‌با» له گیزی پهرچه می ځاوا

سه‌لام له گوینگری به‌ریزی به‌نارمه‌ی تاپو.

کاک‌حه‌سه‌نی سوه‌رابی که ناوی هونه‌ری خزی ناوه «سه‌با» نامه‌یه‌کی بز
نوو‌سیوین و قوتایی ده‌یرستانیکی بوکانه و پارچه‌شیرنکر، بز ناردووین که نووسه‌ری
به‌نامه‌که نه‌یخوینته‌وه:

شمه‌یدی تیر و په‌یکانی، عه‌زیز و چاو که ژالیکم
به‌ساتن دای به‌دهم‌بادا، به‌موللارمنجی سالتیکم

همه مو نه قوام و نه غیارم، نه کهن منعم به سهوداییت
 به لام بنی حاصله په ندم، عه جب و نرانه مالینکم
 له تاوی دبدبه ی عیشقی، به دایم مه ست و سرخو شم
 خه ریکی رسم و نه ققاشی، برو چه نگ و هیلالینکم
 له تپپی په رچهم و زولفی، شکاوه عه سگری نه قلم
 نه گه ر سولتانی رؤمیش بم، نه سیری رشته تالینکم
 چ لایق نوکته زانم من، نه لیتی پیرینکی سه دساله م
 له رمزی مه دره سه ی عیشقا به عه ی نه وه ک مالینکم
 وه کوو مه جنوونه که ی شه یدا ره نیسی عاشقان وینم
 ... نه پرسن گه ر هه والینکم
 له دهرسی مه دره سه ی مه جنوون، چ شاگردینکی مومتازم
 خه ریکی جه مع و ته فریقی جه بین و ورده خالینکم
 عه به س بوو بزوره قیبانم، هه موو ته هدیو و ته حبیب
 له مه یدانی وه فا، ناروم به چه پله و قرمه قالینکم
 نهوا خه لکان هه موو مه ستی شه رابی گیانی گیانانان
 بلنیم چی کاری له ش وایه، فیدایی قه دد و شالینکم
 سه باش وا که و ته بهر ته عنه ی ره قیبان و حه سوودانی
 درنخ نه ی هاتفی به ختم، خودا نه یدا مه جالینکم
 به خویندنه وه ی شیره کانت، لایونکم هاته بهر چاو که هه ستینکی شاعیرانه ی هه یه به لام
 هیشتا نازانی سه ردمی «ناله نالی نالی له ژیر سولی دلدارا» نه ماوه؛ نازانی که شیمری
 نه مروونه ریکی گرینوک نیه و شاعیری نه مرونیتر ناتوانی به په نهجی خه ناوی کچینک
 شهیدین و شهادهت بز شاعیری نه مرو ته نیا له مه یدانی پان و به رینی پاراستنی

سوودی گشتیا نه گونجی. شاعیر یکمان هه یه نه فرموی:

بساسی زولفسی درینز و جلوی به خه

نه براره بووه کساره کھی خسروه

برای باشم نه توانی به من بهرموی نه دم دردی دلهی دلبر بقومل سوودی چیه؟ برا
و خوشکه کانت لیم سکالابن بایه خه بقدمرمانی دهمده کانیان چیان دمس نه کموی یا
هر ویتووته بزانی شینوهی کونی شیعری کوردی نیستهش داشداری و پاریزگاری لیتوه
نه کری یام نه. خواله گهوره یانی رابردوومان خوش بن، گوبی نالی و وهفایی و مستهفا
بهگی کوردی و میسباح و تاهیر بهگ پرکا له نور، نه گهر بیانزانیایه وای لندی و
هونهری شیمر و شاعیری بهم روزه نهگا، خوا عالم که شیمریان نه ده کوت. هه مو
هونهریک له گهل کات و سات نه بنی نوی بیته وه. نه زمه زرمهی په نا گونچهکمان
ته قهی سولی نازدارینکی به ناز نیه که له سنیاری شهودا بهرمو ژوان نه چن. نه مه دضگی
شوهیه و کورپهی هیوا نه با. تو خوا خه سار نییه؟ تو که نه زانی شیمر بلتی له باتی
سفه ماندنوهی نالی زالی شو، له جیاتی شق کردنی جهرگی شهو، به شمیری دوو
دهمی شیمر، دمس بکه ی به راژاندنی ینشکه ی به تالی ههستی خوت؟

کاتی مه جنوون به سه رچوو، برای چا به، شاخه بزونه کانی موکوربان مه که به
دیجله ی قاقری مه جنوون. تکایه سه ریک لهو شاخه بده که نه تدیون و هر له جیهانی
بیرکردنموه دا فرمووته وینلی نهو چیا یانه ی. بروانه دهستی به هیزی فه لا چون تمونلی
هه لدریون و کردوونی به گه نم و جزو بیستان. گویت له هه موی جووتیار و بلویری
گیان بزویتی شوان بن و بزانه که جوانی رووت له تینکوشانی شادهمیزادایه بزویان، بز
ژیانی روو له باشی و ته سلی و ته یاری. برای من نمون جوانه، بهرز و خوداییه؛ به لام
توی کورد بزبه هه رمی عاشق بووی. گوی بگره بز نه م شیمهوت:

همو نه قوام و نه خیارم، نه کهن منعم به سموداییت

به لام بن حاسله په ندم، هه جه ب ویرانه مالنیکم
 شش وشه ی عمریمې له تاقه شیرینکا. من تمنانت له سر نم بروایم که نهو کچه
 به ته زمانه ساکاره هر تیتاگا تویی هه له لیتی یا تھوس و پلاری پندا نه دی؟

کچی کوردی هوگری مه زرا و دمشت، هاودمی شنه ی نانی به یانی ناوایی که
 به وشه ی ساکار و له دلوههاتوی کوردانه راهاتوه، وهک ناسکی رهوک له م هه ربیبه
 تهق و رهقه ی تۆسل نهکا. وا نه زانی به چاویا نه ده یهوه که تۆ خوتندمواری؛ ته نانت
 نه گهر کیژنکی خویندمواریش بی تاله ناو قاموس و نه لمونجیدا بزمانای وشه
 هه ربیبه کانت نه گهری، کولن وکۆو تاسه و تامه زوی نیومین له دهر وونیا دامرکاو. پیش
 به ههستی شاعیرانه ت مه گره. بهری به رده با باژوی. جوان دوان و دژوار دوان دوو
 مه بهستی له یهک جیان. شاعیر بهو که سه نه لین که جوان نه دوی و نهو که سه که دژوار
 نه دوی مه ته لۆکه بازه، قوتایی به شی هه ربیبه نهک شاعیر و هه ستیار.

جگه له مانه هه له ی دستوری و فته نیش له شیره کانتا هه یه که من چاویان
 لی نه پۆشم چونکه بووکی دزیو نابین قسه له بهرگه که ی بکه ی. هیوادارم له
 نامۆزگاریه کانم که بزورینوینته نالۆز نه بی. نه زانی که دوستی باش نهو که سه یه
 هه له ت بغاته بهر چاو نهک به لینخوشبون و چاویوشین هانت بدا بزوه له ی یهک له
 دوا ی یهک. تا بهرنامه یه کی تر همووتان به خوی گموره نه سپترین.

ناسۆری دەرۆون

سلۆی گهرم و به گول، سهرچاوهی له كانگای دڤ، پيشكهش به گوئیگری
هۆگری هیتا. له بهرنامهی ئەمرۆدا پارچه په خشانیکتان پيشكهش نه که یڤ. هیوادارین
به دلتان یڤ و په سهندی کهن.
گه لایئز گهوتیوو. هموا خه ریک بوو به رهو سارد بوون نه چوو، به تایبتهت به
شهوذا تمواو سارد بوو. له جینگاکه ما هه ر نهم بار و نهم بارم کرد؛ به لأم خهوم
لی نه کهوت. بایه کی سارد له درزی په نجه ره گانه مه نه هاته ناو هۆده که مه وه. یه کن له

شوشەى پەنجەرەكان شكاپوو. كوتە رۆژنامە يەكيان بە ھومىر پتوھ نووساندىبوو كە بەرى سەرما بگىرى، بەلام كوتە رۆژنامە كە دېراپوو. بايەكە كاتتى لىتى ئەدا نە تكوت دەنگى دوزلە يەكى شكاوھ بە لای لىتوى متالىكى ناسارەزاوھ و يزمويزى دى. من لەو كاتەدا زياتر لە دوازە سال تەمەنم نەبوو و لەو ديوەخانە زلەدا كە تەنيا بە چرايەكى ھەوت نمرەى پايدار كە لە ناو تاھى شائىنە كەدا ئەگرا رووناك ئەبۆوھ، ھەستەم نەكرد زۆر بە تەنھام. لەو تەمەنەدا دەروونى منان بىرەمەريەكى وای تىدا كۆنەبۆتەمە كە لە تەنھاييا پىنەوھ خەرىك بى. منان ئەيموى فىز بى. ئەيموى لە ناو ھەشىمە تا بۆى. من ئەو شەوھ بە تەنيا بووم و خمويش بە ھازەى با و ويژەى رۆژنامە كەوھ لە چاوم تاراپوو.

لە بەر ھەيوانى ديوەخان چەن كىشكچى وريا بوون. گىرى ناورى و كىر ديوەيانەوھ و ھەوت جۆش و كىرى چايدان بە لاوھ نابوو، منى بانگ نەكرد. ھەستام خۆم پۆشتە كىردەوھ. ھەر لە تارىكىيا دەستەم كوتە و كەولەكەم دۆزىيەوھ و بە سەر شانمدا دا و لە ھۆدەكە دەركەوتەم. گەيشتمە لای پياوھكان و پىش ھەموو شت دەستەم بە ناگرەكە راداشت.

دوو لاو بوون و پىرىك. پىرەكە ناوى ئەھمەدە جەنگە بوو. تەھنگىكى سى تىرى لە لای دەستەمە دانابوو. بە چاوپىكەوتنى من ھەستا و بىن ئەوھ ھىچ بلى دەستى گىرتم و لای ناگرەكە لە سەر بەرەيەكى كۆن داينام و پاشان چاوى برەوھە گىرى ناگرەكە. چىرچ و لۇچى دەم و چاوى پياوانەى لە بەر پىرشكى ناگرەكە قوولتر و بەسائتر ئەھاتە بەر چاو. بەرزايى لىتو و گۆنا و لووتى روون و سوور بوو، بەلام ئەو جىنگايانەى وا كەوتبەوھ ژىر سىھىرى گىنجى دەم و چاويەوھ، تارىكى ئەنواند. نازانم چۆن بوو كوت و پىر، بە دلما ھات ئەم دەم و چاوھ كە نە بۆيەك ئەيگىرى و نە بە پەژارەيەك تىك ئەچىن ئەلىنى ملەكئىرىكى بە باسك و بانووھ كە تازە خۆزى بەرەيەيانى لىداين. سەر باسكەكانى رووناكە و ناو دۆل و شيوەكانى، نىستا ھەر بوومەلپل و تەپومژە. نەبوو، قەيەك بىكەم، چونكە

من له تەنیاى رامکردبوو. کوتم: «چایه که تان ناماده یه؟» دەستینک بە گورجی حموت جۆشه قورسە که ی هەلگرت و قورۆشکه یەکی تەنە که ی پر کرد له چایه کی رهش و دوو کۆلۆ قەندى له ژیر پیا له که خست. یه کن له کیشکچیه ^{بێشکێش} گەنجەکان هەستا خۆی تەکاند و بە بای دەستی چایه که ی من پر بوو له خۆله مینش، کوتی: «مام ئەحمەد پیت چۆنە دەورینکی دی بەم.» مام ئەحمەد ئەتکوت قروقپى کردوو، بى ئەوه هههچ بلنى تهنهنگه که ی بۆدریژ کرد. لاره که وهریگرت و به شایا کرد و له لیژی به رهو هه پوانه که چوره خواروه.

پرسیم: «مام ئەحمەد تەمەنت چەند سال ئەین؟» بە دەنگینکی نەرم و پیاوانەوه کوتی: «نزیکی شینت.» قەلاشکاری سەر ناگره که نیوهی سووتا بوو. قرچه یه کی کرد و بوو به دوو کوتموه. مام ئەحمەد سەر مینزوتەکانی له سەر یه ک هەلچنی و به لکی مێرمه که ی گەشاندیهوه و گرێ تیهردان. ناگری دامرکا و دیسانموه بلینیه ی هات. مام ئەحمەد له پی دەستی به یه کاسوو و دەنگی به یه کاخشانى دەستی ئەتکوت دەنگی دوو بەردە زووره به که له یه ک ئەدرین. جگه له دەور و بەری نیمه هه موو جینگایه ک تاریک بوو. کۆلانی دئی، دەشتی پشت ناوایی و چیا یه کی بەرز لهو پەری دەشته که وه لووتکه ی له تاریکایی ناسمانا گوم بیوو. مام ئەحمەد به سۆزه دەستی پین کرد به بهیتی سوارۆ:

هۆ هۆ سوارۆ

سواره که ی له من به تەن

.....

به کول گویم لهو دەنگه گرتبوو که له گهروو یه کی پیر ئەهاته دەر. ورده ورده ههستم کرد دەنگی مام ئەحمەد جادووم ئەکا. دەنگینک که خەمی شینت سال چەوسانموه ی تینا بوو و پەژاره ی تەمەنی پرمەینەت وه ک پرنسکه ی رەبەنی ئەو شار و ئەم دئی گهراو، چەشنی ناندینی شوانی برسی ئەکرایه وه. من ئەو کاته نەمدەزانی ئەگەر

كورد گزراڤى لى بستییهوه، نه گهر ماوهى نه دهى ویزهى باوو بالۆزه و به یتى ین، ژبانى چهنده هسته مه. ئهو كاته نه مدهزانی نه مانه كه به سه زمانى كوردا دى و پنى نه لاین به یت، ئهو فووه سێهراوییه به كه له گهرووی شمشالى شوان و دهشتهوانى كوردموه دیته دهر، بریتیکه كه نه دېرى و نارامى له شى سزاكیشیه تی.

ئهو شهوه مام نه حمده به سۆزه دهستی پێكرد، به لآم به یتى سوارۆ له نیوه یا بوو به هاواری دلى خۆى. بهرز بۆوه، بهرز تر بۆوه. له شى ساردى ناوایى ناخنى. گونى كپى دهشتى پر كرد و به لووتكهى چيادا هه لگه را به رهو ئاسمان، به رهو ئهو جیگایه كه چاره نووسى لى دیارى نه كړى و به شى به ختمه و یرى و كوئۆلى لى دابهش نه كړى. دلوپى گریانم له سهراوایى چاوى مام نه حمده به دى كرد كه لوۆزه یرى به ست به رهو چرچى سهراوایى و گه یشه سهراوایى مرادخانى تا دیسانهوه له دهراوى پر شه پۆلى سهراوایى داما كیشتموه. نه زمانى هه لۆى پیری ناواییه كه مان بۆج نه گه یرى. ناخۆه ژارى و له ش به بارى یا ژیر چه پۆكى و رهنج به خه سارى، هۆى ئهو گریانه به؟ مام نه حمده هستى كرد كه گریانى ئهو رنگه ههزار جۆر په ساری له دلمان زیندوو كاتمهوه، رنگه روانى گێژانهى من لهو كاته دا مام نه حمده دى تینگه یاندین كه پێسته قه بكا و پێم بلن بۆج نه گه یرى. به دهره یرى بهر خه نچه ره كه یرى، چاوى به نه سیرینى سهراوایى له كاتینكا هیشتا په ننگاوى گریان به یرى گونجه یرى گهرووی گرتبوو، كوتى: «له ناوایى نه لاین نه حمده جهنگه هه گه یرى پینا كه نهن، ئه مه راسته، به لآم تا ئیسته كه سیش نه یدیهوه من به گه یرى، ته نانهت كاتن كه ته رمى كۆره كه شم به رهو گۆر نه یرا نه گه یرام.» هه ستم كرد نه ین دلخۆشى به مامهوه، به لآم نه زمانى بۆ كام كوئى كه وتوو؟ باشتهر بوو بینهنگ بم. سوارۆ نه شه ریتك بوو كه كوانه كه یرى دیریوو و نه سیرین ناویك بوو كه ناگرى دهر وونى نه یرى دامر كاند بوو. به بیان بوو، من خه م نه هات. هه ستم كه بۆم. كوتى: «پروانه كۆرم ژبان بهم چه شه یرى! تازه له تۆدا چرۆ نه دا، له هه زینى كیشك چيادا خۆى دادهر یرى و

دیته بهر و له منیسا گه لاریزان نهکا و پاشان...»

سەری داخستەوه و چاوی برییه ناگره که . مانگ دەرکهوتبوو . هەزیری
کیشکچی بە تهنه که یهوه له ناو ناوایی نهگه راوه و له ژیر لیهوه ویره ی نه مات .
مانگه شه و خو شه مانگ له سه هالان .

.....

۱۳۵۰/۱۰/۳۰

مردن سه فہرینگی ۵۰۰۰ و دویژہ

سه لام له گوینگری به هه ست و هونه ر پهرستی به نامی تابو. تکایه گوئی بگرن بۆ
به خشانیک.

- «عەزیز! عەزیز، رۆژە، درەنگە! ههسته کویم. مه لابانگانه!»
عەزیز ههستا. به دم خۆکیشانه وموه باویشکی هاتی. شهو نه يتوانیوو بخموی.
بۆمه گەر نه کرا؟! برا بچوو که که ی چه ند رۆژ بوو له ناگری یاوینکی به تینا وهك پشکۆو

په خشانیک

پۆلوی سوور نهگرا. پیره ئنی ناوایی به که نه یانکوت که وتوو یه تی. دویشمیش ههزیز
خمو نه چوو بووه چاوی. چرایه کی فتیله له سه ر کورسییه شه که ی مالیان نه سووتا و
دوو که ئنی نه کرد. سینه ری دایکی که مه مکی بن شیر ی نابوو ه سه ر دمی ناو رینی
کۆر به که ی و هه ر له مو باره ش خموی لێ که وتبوو، له سه ر دیواری قورماوی هۆده که بیان
سه مای نه کرد و نه تکوت ماله که مژ له مه مکی دایکی نه دا. ته نیایی و بیکه سی پر به
ماله که په نگ ی خوار دبووه. هه زیز ته ماشای برا که ی نه کرد. به حال هه نا سه ی نه هات.
دمی نیوه تا کی به گۆی مه مکی دایکیه وه وشک بیوو. هه زیز هاته وه بیری که کاتی نال
بوو، باوکی به زستانکی سارد هه ر له م هۆده یه مرد بوو. هه زیز له پر موو چرکی به له شیا
هات و چه ق و چه یه کی تیژ تیه ر به نه ندا میا گه را. نه تکوت تیه رینی چه ند سال به سه ر
نه و زستانه سار ده دا خوینی گه رمی لوی که نیته له دما ریا نه گه را له تیوانیوو ریگیای
بووژانه وی سه رمای نه و سه ر دمه له دموونیا یه ستن. هاته وه بیری، وه ک خمونیک ی
بیرمنگ، که به پینخواسی به دوای ته رمی باوکییا چوو بووه گۆرستان، که میکیشی له
ته لقی نی مه لا هه ر له ببیر ما بوو که کوتبووی: «مام هۆمه ری کو ری خات نه ستی! تۆ
مردووی، دوو مه لایکه دینه سه رت و پر سیارت لێ ده که ن، خوات کتییه؟ پینه مبه رت
کن؟ و کتیبت کاسه یه؟» له مه زیاتر بیری بیری نه ده کرد. هه زیز دویشم و زۆری
بیر کردبووه و له خۆی پرس یوو خوا کتییه؟ به لām زۆر تر سه ری لێ شنبو بوو، به ری به یانی
که نه یی هه ستن و بچی به فری سه ربانی ته ویله ی ناغا بمالنی، بیری نه مه که به یانی
زهواد یان له مالتدا نییه بیخۆن، نه به یشتیوو وه لām بۆ پر سیاره که ی بدۆز یتهمه. هه زیز
دویشم هه زار بیر مه ری هیزشان کرد بووه سه ر میشکی. بیری خودا و بیری نان و بیری
دایکی که لای بیژی مالی ناغا یه. بیری خۆی و برا ییماره که ی و له دوای هه موویانا بیری
شاگول.

هاته وه بیری که رۆژ نیکی به هاری پاش هه ستانه وی جووت و کۆر بوونه وی

زموى، خمرىكى جووت كردن بوو. پزله كچيك بوشنگ كردن هاتبوونه داوینى نهو كښه وا جى جووته كهى ناخا له خواريموه بوو. كراسى سموز و سووریان له بهر نووری خوره تاوا پروسكهى نه هات و به بالوره بانگى تاقىكى تریان نه كرد كه له موبه موه بوون؛ هاتموه بیری كه لهو كاتهدا كورپی ناخا به سواری نه سپىكى كوښت به ره خت و به رهی زیموه لنى په پيدا بیوو و به هاژهى قه مچیه ك لموى له جیهانى نمون و خه یال تارانده بوو و خوی كمو تبووه شوین كچه كان و نووزهى به ناسته مى برا بچووكه كهى و چاوی خموتیشكاوى دایكى كه به ناله ی پر له دمرد و نیشى كۆر په كهى كرابوزه همدای خاوى بیروموى همزیزى پساند بوو.

- «روله همزیز به خه بهرى؟ به موه كورم، به یانى كارت زوره. نه رى كورم پنا

به ره بز خودا!»

دایكى همزیز هم نه مهندهى كوتبوو و چاوی مانوى له سر په ك دانابوزه. له سیمایا چموساوه په تی همزارها سال چینی همزار دهاته بهر چاو. نهو روانه ته په ریووته نه تكوت په بیکه رهی توانجه دزی سه ركهوتنى مرقا په تی. همزیز چاویكى به ژووره كه دا خشانده بوو. هیله گینكى هملواسراو و دوو سن كاسه و كمو چكى چتوى، گوزه په كى سوور كه له بهر تیشكى نیوه پنگى چرای فته له دا قاهویى نه نواند، ده ستن نونى قمدكراو له گۆشه ی هژده كه، دوو وینه ی خه یالى له دوو پایوى گموره ی ناینى كه له ناو گزوارىك دمهرتیر ابوو له بهر دووكه لى ناوسان رهش هله گه رابوون و نیر هیچ. همزیز له موبه پى گیشی و كاسیا بزه په ك گرتى. دایكم دهسته نونیه كهى باوكسى پینچاوه تموه له گۆشه یه كا دایناوه. زور جار دیومه كه له بهرامبه ریا دانیشتووه و له بهر خزه موه قه نه كا. لای وایه باوكم په كجاری به جینی نه هینشتووین. نه لنى نه گه ریتموه. دلنپام له گه ریتموه.

راستی مردن چیه؟ به رهو كوی نه چین؟ رهنگه دایكم راست بكا؛ مردن

سه فھر ٽيڪي دورور و دريڙهه، به لآم گهراڻهوهي هه به. نه گهر ٺاڊه مزياڊ بهم ساڪار به بهمري
و نيتر نه گهري ٽيموهه چوڻ نهين؟! ڀنگومان من باوڪم نه ڀينمه وهه. نه گهر ٺم مناله بهچو وگهش
بمري!...

ليزهدا هه زيز نه يوزر ابو به شوين بيبره كه يا بروا. ته نانهت به خه ياليش دلي
نه هاتبو مردني ٺم ساوا خوڻن شيرينه به ڀيٽه بهر چاو.

ٺو شوهه ٽيهه رڀوو و هه زيز به ياني چو رڀوو به ڀنگار به فري سه رباني تمويهلي
ٺاڻاي مالييوو. بهر چايي نه خوارديوو و ٺارهه قهه يهك كه به گهرمي له له شي نه هاته دهرهوه
و خيرا به هه ناهه سي ساردي ياي زستان نه يهه ست و له سمر سڄئي تازه رواوي ٺهيوو به
سهه ٺول، ديار نهيوو له بهر ڀن هينزي برسبه ٽيهه يا شه كه تي ڪاري ڀنگاري و رهنجي
خه ساري يا له بهر ههر دوو ڪيان. بزمه گهر هه ٺار دهردي يهك و دووانه؟ خوا نه ڪا
مه ڀنهت و چارهه نووسي رهش ريگاي دلنيڪ و تمويهليڪ بدوزي ته وهه. وهه ڪ قيلي كه واي
سهي ڀينمهه ٺهنووسي و به هيچ باري بهري ٺادا، ٺمه ريگا و شويني جيهانه و «بهه بهر
له لاي ته نڪيه وهه له دڀي».

ڪاٺن نيوارهه يه ڪي دهرنگ هه زيز به زگي برسي و له شي مانوهوهه گهرايووهه بزم
مال، چاوي بهه براي ساواي بيمار و له ش به باري كهوتبوو كه پرشنگي ڙيان له سه
ٺاسزي لنيوي ڪانه وهه بروي خهريڪي ٺاوايوون بوو. دا يڪي هه زيز دهمي به روهه تي ڪال
و ڪر چي ڪور په يهوهه ٺايوو، نه يويست له گياني خوي به شي بدا.

ڪاٺن منالنيڪ دني هه تاو نيڪ هه لندي؛ بههارنيڪ ڀيٽه ڪمني و ڪاٺن منالنيڪ نه روا،
و وڙنيڪ ٺاوا ٺهين و گوٺزارنيڪ شه خته ي لن ته دا.

هه زيز له بهر دهرگا هيري نه ٺوڙي شڪا بوو. وٺات له بهر چاوي سو روايوو. گيڙ
و خولي خوارديوو و هيتنيڪ پاشان دا يڪيڪي هه ٺار نه يزانيوو بزم ڪور په ي بگري يا بزم
لاوهه ڪي. ڪريوهه يه ڪي ٺوند، دهرگاي نيوهه تاڪي هوهه ڪه ياني ڪرديووهه و گهر دا يڪي به فري

رژاندر بووه سر کموشکمنی هژده که یان. له دهرهوه دهنگی گزیری ناخا نه هات که هه رای نه کرد: «به یانی هه رچی پیاده ی نازا و کهنه میرده، سازین؛ خان نه چینی بزراو.»

چپه ی دوو کور و کچی نهویندار که له بهر دهرگای هه زیز و دایکی بریاری ژوانی شهویان نه دا نه هاته بهر گوی. پاساریه ک له ژیر پاساره ی مالتیک به جریوه یه کی نه رم دهرته پیری و بالی له گرت بزره شانگی جی دانگه ی رانه مبری ناوایی.

- «هه زیز! هه زیز! کورم! هه سه! کورم مه لایانگانه!»

هه زیز هه سه تا به دم خوکی شانوه باوشکیکی دا و له بهر خزیمه کوتی:

- «نه هاتی خوشه، قورته کانی ناخوشه.»^(۱)

۵۱/۶/۶

هه ئیقه تی شایرانه و هه ئیقه تی هه ئیقه تی

سه لام له گوئیگری به پریز و هونه رباریزی به رنامه ی تا پۆ.

گوئیگرانی به پریز زۆر جار نامه یان بو ئیقه نووسیوه و گله بیان کردوه که
نامه گانیان وه لام نه دراوه ته وه و دیارییه گانیان له شتیر و له نه سر له م به رنامه یه دا بلۆ
نه کراوه ته وه. ئیقه جیگا و نشانیکێ راست و رهوانمان هه یه و زۆر به لامانه وه سه یره که
چۆن نامه کان به ده ستمان نه گه یشتوون. ناچارین بلئین که مته رخمی بوته هۆی ئه م
کاره. جا چ هه پۆست یه و چ هه هو الانمان له کرماشان. ئیقه له وه ها و کارانه که

راسپېرى دابه شکردن و ناردنى نامەى گونگره كانيان بۇلنېر سراوان و نووسەرانى بەرنامەكان لە ئەستۆيە داوا ئەكەين نېتر كارىك ئەكەن نېمە شەرمەزارى گونگره كانمان يىن. بەلام باشتەر ئەمەيه، ئېوه كە نامە بۇ بەرنامەى تاپۇ ئەنووسن بە ئادەرسى «تاران، مەيدانى ئەرك، رادىۆى ئىران، بەشى كوردى و بەناوى لېنېر سراوى گشتى كاك مەزھەرى خالقى يا بەناوى نووسەرى بەرنامەكە» بنېترن و دۇنيا بن كە ئەگاتە دەستان. هەلبەت نېمە لەم بىر وايە داين كە تەنەت گەلە كەردىستان نېشانەى لوتفتانە بە بەرنامەكەمان، چونكە ئادەمىزاد هەر گەلە لە دۇستى ئەكا. لە هەر حالىكا بەرنامەكەمان هەميشە نامادەيه بۇ هونەرنامايان لە هەمرو بارىكەوه. هېچ پىرېست ناكە ئەوهى وا بۇ نېمەى ئەنېترن، نووسراوىكى شېئىرى و يا نەسرى يىت. داب و دەستورى و لات و دەربېرى بىر و اتان كە ئەم داب و دەستورە پىئەندى بە ج بارىكى كۆمە لايە تېمەوه هەيه و تېكە لوى لە گەل هونەر و عاتىفە دا چىيە، خۇى ئەتوانى لە ئېوهوه بۇ نېمە ديارىيەكى باش و هېزايىن.

نووسراوىكى هېزاي ستانفۆردمان دەس كەوتووه كە مەنووچېرى ئاتەشى، شاعىرى باشى ئىرانى وەر يىگىتراوه تەوه بە فارسى و نېمە كەردوومانە بە كوردى و پىشكە شتانى ئەكەين. ناوى تارەكە ئەمەيه: حەقىقەتى شاعىرانە و حەقىقەتى عىلمى. ئەم نووسراوه هەولئى ئەمەيه كە روونى بىكاتەوه راستەقىنە و حەقىقەت لە روانگەى عاتىفەوه جىاوازى هەيه لەگەل حەقىقەتىن كە زانست ئەيىنن و ئەيناسى.

هەلبەت ئەم وتەيه بەم مانايە نېيە كە حەقىقەت خاوەنى دوو روالەتى دۇى يەكترە يا ئەوهى وا عاتىفە بە حەقىقەتى دانەنى يا ئەوشە و زانست بە حەقىقەتى ئەداتە قەلەم يەكيان حەقىقەتە و ئەوى تريان دۇى حەقىقەتە. ستانفۆرد STANFORD - W.P ئەپەوى بلىن زانست و هونەر هەردووكيان حەقىقەت ئەيىنن و ئەيناسن بەلام لىكدانەوهيان و روانىيان جىاوازه. ئەمە ئېوه و نووسراوهكەى ستانفۆرد.

داستانى سەبارەت بە وىليام باتلېر بېتس، شاعىرى گەورەى ئىنگلىزى

نه گيتړنمونه که به باشي جياوازي نيوان حه قيقه تي شاعيرانه و حه قيقه تي زانستي لني دمرنه که وئ. باتلتيريتس شومونک له گهل دزستينکي زانا يا دانه نيشي و پاش شخو خواردن به پني باوي نو و کاته ي دويلين ليته بربن چوند ورده يه که به بانگ کردني گيان و اته نيحزاري نه روا حموه خه ريك ين. بز نم کاره شاعير و زانا و دوسته کاني تريان له پشت په نجه رهي هژده که يمه که نه روانيته سه رشه قام روو نه که نه گزيه کي بلووري و به گزيه که دا نه روانن. له پربا تليريتس به دمنگينکي جادو و گرانموه دپته سه و نه لن من تا پزيه کي جادوويي و پرشنگدار نه ينم که له سه ته پونکه يه کي خا کي سه ما نه کا. شکلي تريس نه ينم رنگيان سوور، سهوزه، نه رغموانيه که به دعوري تا پزيه که دا دين و دچن. زانا سه که ي نه بر يتموه و نه لن نموه ي وا دپته بهر چاوي به ريز با تليريتس پرشنگي نمو شتانه يه که له دووکاني دموافروشي نموبه ي شه قامه که موه له م کو بلووريه ي نه دا. نه گهر باش سه يري دووکانه که بکن ريزه بو تيره ک له دووکانه که دا نه ينن که پرن له دهواي سوور و سهوز و نه رغمواني. خوزه تاو لهواني داوه و پرشنگيان نه گه ر يتموه بو سهر نم گز بلووريه که له به رده مي نيمه دانراوه. نه مه يه تا پزي پرشنگداري با تليريتسي به ريز.

نم جياوازي ير و بروايه شتيکي تازه نيه. له ميژه زانا يان توانجي ومعا نه گرنه شاعيران. له سه ده ي شه شم ي پيش ميلاددا زانا ياني وه ک گزنوفان و فيسا غوره س شاعيرانی وه که هومير و هير يوديان به درونترين ناده سيزاد ناو نه برد. هيرا کليت نه يکوت شاعيران له بهر نه مه که له حه قيقه ت لانه دن شايسته ي تازيانه ليدرانن. نه فلانو نيش له په راوه ي کزماره که يا نيشاره نه کا به کيشه ي له ميژنه ي شير و فه له سه و شاعيران ري نادا ته ناو شاري پاکو، و اته مه دينه ي فازيله ي خويموه، چونکه لاي وايه درقي زيان ناوهر نه کن. هه لبت نه فلانوون قوبولني نمو درويانه ي به لاره گرنگ نه بوو که سه راوه ي نيمتيار و هيرنک ين بزولات. نيسته ش زانا يان تينکرا حسابيان که ي و

کورته یهك له بروایان وهرگری نهیته نهمه که شاعیران یا درۆزنن یا بهداخ و دهردموه دوورن له راسته قهیهی ژبان. نهمه یه لیکدا نهوهی گشتی سه بارهت به شیمهر که بیتگومان پایه یهکی دروستی نییه.

لهگهیه نهمه روژنیک شاعیرنیک له شیمهرنیکا کوتی له ههر ورده یه کانا دهمیزادینک نهین و یه کینک نه مری. ژماره گهریک ره خه نی لیگرت و کوتی نه گهر نهمه راست بوایه، نه بوو حه شیمه تی جیهان ههر گیز نه گوپی، نه کهم بیت و نه زۆر، له کاتینکا وهما نییه. نهمو شاعیره که بلنی له ههر ورده یه کانا دهمیزادینک نه مری و یه کانا دهمیزاد و $\frac{1}{17}$ ی نادهمیزاد له دایک نهین! بهلنی ته رازوو نهمه یه یۆ درۆزنی شاعیران!

ره خه گران تیر هاتوونه سه ر نهم بروایه که بهلنی شاعیرانی وهک بیتس و بلیک blake شیتن، به لām لهو شیتانهن که پیاو سه رگهرم نه کهن، به لām لایه نگران نه لێن شاعیران هتیرکی جادوو پیاو هه یه و نه توانن نهو شتانه بیسن که خه لکی ناسایی ناتوانن بیانین.

دژی نهو بروایانه که هه ندی لایه نگری شاعیرن و هه ندی به شیت و درۆزنیان نه زانن، مه به ستیک هه یه که که متر کهس ناماده یه بۆ قبول کردنی، نهویش نهمه یه که شاعیر و زانا له دوو باری زۆر گرتگه وه له یهك نه چن، پیتش نهمه نهم له یهك چوونه و نهم دوو باره باس بکه م پیتم خۆشه بروای نه ره ستوو سه بارهت به لایه نگری له شیمهر له به رامبه ر هتیرشی توندی نه فلاتوونه وه بۆ سه ر شیمهر باس بکه م.

نه ره ستوو نه لنی: «شیمهر به هیچ باریک درۆی زیان ناوه ر نییه. شیمهر ههر باسی ژبانی خه لکه، ههر حه قیقه ته، به لām له روانگه یه کی به ر زتره وه. شیمهر خه لک یا رووداوه کان وهما که هه ن و به ر چاو نه که مون باس ناکا! به لکوه وه هایان باس نه کا که نه کرا بین.» یا نهین بین. نه ره ستوو به م چه شته به رگری نامه کی له راسپیری کۆمه لایه تی شیمهر درێزه نه دا و نه لنی: «شیمهر له میژوو پتر باری فه لسه فی تیندا یه و زۆر تر له میژوو شیاری شیکردنه وه یه.»

تا به رنامه یه کی تر که دیسه له وه له سه ر باسه که نه رۆژین، به خواتان له سپهرین.

شامیر و حه قیقه ت و واتھییه ت

سه لام له گوئیگری خوشه ویستی بهرنامه ی تا پۆ.

له بهرنامه ی پنشوودا به شیکمان له نووسراوینکی ستانفۆرد پشککش کردن به ناوی حه قیقه تی شاعیرانه و حه قیقه تی زانستی. کورته ی بهرنامه ی پنشوومان نه مه بوو که سه باره ت به کاری شاعیران و راده ی ته نسیریان له سه ر کۆمه ل، بر وای جۆر به جۆر دهر بر اوه. فه لاسه فه و زانایان له رۆژگاران ی زووه وه تا قمی شاعیریان به باشی نه هاتۆته بهر چاو. تاوانباریان کردوون به درۆو یا لانی که م کورتوو یانه لیکدانه وه ی شاعیرانه

دووره له راسته قېنەي ژيان. باسي نه فلا توونمان كرد كه به شاعيران نه لنې دروژناني
 زيان گه نين و هر و مها باسي ديفاعيهي نهره ستوشمان كرد له شينەر و كوتمان كه
 نهره ستو، پېژور و بيلمه تي جيهاني كۆن له بهرگري نامه كه يا نه لنې شينەر له ميژووي
 نووسراو زياتر له فهلسه فه نزيكه. هه لېهت هم قسه ي نهره ستو و هميشه بۆته مايه ي
 دلنه ندبووني ميژوونوساني زانستي. ميژوونوسي زانستي مه به ست لمو كه سانه يه كه
 به بارينكي زانستيه مه سه يري ميژوويان كرده و عيلله ت و مه علوولي رووداوه
 ميژوويه كانيان هه لسانگانده و ته نيا به نووسيني وه قايع و رووداوه كان، ين ليكده انه مه
 و برده مه سه ريه كي هژو هه ل و هه لكه وته كان، به بيان نه كرده و. له م ميژوونوسانه
 نه توانين ناوي توسيديد و گپيژن به رين. لام وايه كه نه و بناغه يه وانه ره ستو و به
 هه لپه وه دايرشت رووكاره كه ي ليكده انه وه ي «جواني ناسان» واته عالمانى عيلمى
 جه مال له ده ساله ي دوايي سه ده ي نۆزده دا پينكشه هينتي. ئوسكار وايلىد له
 نووسراونيكيا نه نووسى: «هونه ر، به رزي و ته و اوي خۆي له ناو خۆيا ده س نه كه موي. نه
 وهك له جيهاني دهرمه ودا. هونه ر نايين به ته رازووي ويچوون و شه باهه ت له گه ل شتي
 دهرمه ودا هه لسه نكيتري. هونه ر گولي وه ماي هه يه له هيج جه نكه ليكا ده س ناكه موي،
 بالداري وه ماي تيدا يه كه له هيج باغ و گولزارنكا نييه، هونه ر به هه زاران جيهان
 دروست نه كا و نه يرووخينتي و نه تواني مانگ به دهره وويه كي سوور به ناسمانه مه
 هه لواسي.»

هه لېهت هم واته يه له گه ل بر واي نهره ستو جياوازي هه يه؛ به لام سه ير نه مه يه
 كه هه م نهره ستو و هه م ئوسكار وايلىد له سه ر هم مه به سه پينكها تون كه شينەر
 هه ر نيمكي سه ره خۆيه نه موسته هه ره ي شۆرش كرده و جياوازي خوازي ميژوو يا
 زانست.

به رامبه ر كرده ني شينەر و ميژوو له لايه ن نهره ستو وه مه ني هيتا سه ر نه م بيره كه

لایه‌نیکی تریش هه‌لدهم له‌و بروایه که له پینشا کوتم. زانایان قسه‌ی شاعیران به درۆ نه‌زانن، تا قمتیکی زۆر له زانایانی دیرینه‌ناسی هه‌ولیان داوه راسته‌قینه‌ی میژووویی له په‌راوه‌ی هه‌ماسیه‌کانی جیهانی کۆن وه‌ک ئیلیاد و ئۆدیسه شوینه‌واری هۆمیری یونانی بدزوله‌وه. وایان داناوه که بیاو نه‌توانی له‌و په‌راوانه‌دا به‌ناشکرا نه‌وه‌ی و رووداوی میژووویه له‌گه‌ل نه‌وه‌ی نه‌فسانه‌یه له‌یه‌ک جیا‌کاته‌وه. لام وایه نه‌و تا قمه‌ زانا و دیرینه‌ناسانه کاریان به‌ سه‌ر شوینه‌واری شاعیرانی وه‌ک بلیک، مایس، دانته یا لویس کارۆل هه‌و نیبه و مه‌به‌ستیان نه‌و په‌راوه‌ی شتیرییانه‌یه که نیه‌میژووین وه‌ک کتیی ژولیوس سزار نو‌سراوی شکسپیر.

هۆمیر شاعیری گه‌وره‌ی یۆنانی له‌ جلدی دووه‌می په‌راوی ئیلیادا قایمه‌یه‌کی دوور و دریزی هه‌تاوه له‌ فرمانده‌رانی یۆنانی شاری ترووا له‌گه‌ل ناوی نه‌و دهریا‌یانه که پیندا هاتوون و ژماره‌ی که شتیه‌کانیان. هه‌لبه‌ت نه‌و وێژه‌وانانه که له‌ هه‌رنه‌می میژوویشا نه‌یانه‌وئی لیکۆلینه‌وه‌یان هه‌ین، مافیان هه‌یه نه‌و قایمه‌ی «هۆمیر»، به‌ ناوی به‌لگه‌یه‌کی میژووویی به‌ ده‌سته‌وه‌ گرن و بیانه‌وئی له‌ باره‌ی ژبانی نه‌و کاته‌ی ترووا‌دا یا باری ژبانی پتسه‌د سا‌ن لیره‌به‌ری سه‌رزوه‌ی مالمسیا به‌ هۆی نو‌سراوه‌کانی شکسپیر هه‌و بزائن، به‌لام نه‌ین نه‌مه‌ش بلتیم که نه‌گونجی نه‌و به‌لگانه به‌ ته‌واوی نادره‌ست و سه‌رشیتین بن، به‌ تایه‌ت له‌ باره‌ی نامار و ژماره‌وه. چونکه له‌گه‌ل نه‌وه‌شا که شاعیر له‌ راسته‌قینه‌یه‌کی ده‌ره‌وه‌ لیلهام وه‌رنه‌گری و نه‌سل و ما‌په‌ی داستان و سووژه‌که‌ی له‌ سه‌ر واقیعه‌ت دانه‌مه‌زرتین، به‌لام زۆر گوئی ناداته وردبو‌نه‌وه له‌ نامار و ژماره‌ و ره‌قم. ته‌نانه‌ت ناو و هه‌ریم به‌و چه‌شه‌ که ویستی زانایانه. شاعیر زۆرتر هه‌ول نه‌دا وشه‌ی به‌ ناهه‌نگ و موسیقا هه‌لبێتری. بۆنمونه‌ کاتێ ناویک له‌ لایه‌وه جوان نه‌بوو یا هه‌رنه‌میک خاومنی وشه‌ی نا‌قولاً و له‌ سه‌ر زمان گران بوو، نه‌یگۆری. واته‌ فۆرم و قالب و وشه‌ زیاتر به‌ لای شاعیره‌وه‌ گه‌رنه‌گه‌ تا ناوه‌روکی راسته‌قینه. بۆنه‌وه‌ی

دسانمونه تووشی هه له یه کی تر نمین و وا نه زانری که منیش شاعران به دروزن دائمنیم و مه به ستم لموه که شاعیر دیوی دهره وهی وتاری به لاره گرنگرته، گوايه نه وه په که له وتاری شاعیرا حه قیقت نایبیرئ، باشتره نمرونه په ک بهیتمه وه و مه به ستم که روون بکه موه.

شاعیر رووداونکی میژوویی که له سرده می شه ږی سلیبا هه لکه وتوه نه گتیر یته وه. ریچاردي شيردل و سلاحه ددینی نه ییووی به شی هره گموره ی نمو رووداوه. یانی داستانه که له سر نموان نه گه ږی. شاعیر نمو دوو ناوه ناگوزی، به لام نه توانی چه شی رووداوه که بگوزی. ژماره ی سپای سلیبی و مسولمانه کان کم و زور بکا. هه رنجه که ی وا شه له یی قهوماوه بگوزی، وتوویزه کان بگوزی و زورشی تر. چونکه هه وه که له پشاله زمانی نهره ستزه کوتمان شاعیر رووداوه کان وه که هه ن باس ناگا، به چه شی که نه کرا و نه شیا بین، باسیان نه کا. دهیجا ناشکرایه، نه کرا سلیبی سرکه وتایه ن، نه کرا باری ژبان له نورووپای نه وکاته دا چه شینک بوايه که کلیا دستي نمونده نه ریشتابیه که زوره ی کومه لی نورووپا بخه له تینن و شایانی ولاته نورووپاییه کان به هیوای ولات گرتن و تالان، هان دا بوله شکه رکیشان. نه کرا سلاحه ددین نمونده به هیر نه بوايه که سلیبه کان شکست بدا؛ ته نانه ت له روانگی شاعیر یکی نورووپاییه وه که پتومند و دل به ستراوی هه یه به گه له که یه وه، باشتر بو وه ها نه بوايه. باشتر بو له شو شپردا نورووپا سر بکه وتایه و زانیاری شه ږق زووتر له غه ربا په ره گر بوايه.

نمونه په کی تر لموه ی که شاعیر بز پاراستی موسیقا و ناههنگی فزرم، ژماره و نه ږقامی ریازی نه کاته قوربانی. زانایه کی میکانیک و فیزیک کاتی باسی که شتیبه که نه کا که «۳۰» پنی له ناو ناودایه و «۱۲۰» پنی له دهره وه به سر ناوه که موه په مه به ستمیکی فیزیکی هه یه و نه روائته سر قانونی فیزیکی، چونکه نه گه ر ژماره ی «۳۰» و «۱۲۰» نه یی له باری فیزیکیه وه نه گونجی که شتیبه که نوم بی یا له بهرامبر توفان و شه پزلی

دمریادا باش رانه مستی. به لأم شکسپیر له نو سراوه که یا به ناوی توفان کاتن به ناریل نه لنی باوکت سی پنی ته واوله دمریا چۆته خواروه مه به ستیکی ریازی نییه و رنگه هدر له شرانی که نه گونجی نادمیزاد له قولایی سی پندا تووشی قورسایه کی له رادعبه دمر بیت. شکسپیر وشه «سی» هه لیزاردوه، چونکو به لایه وه له بیست و چل موسیقای زیاتره. همر وهما ییتس yeats له شیمری I ms free (نای نیس فری) دا بینگومان له بهر موسیقای که لأم و ناههنگی خوشی وشه ۹ نه لنی: له وی نوزیز لوویا نه چینم و پلوریتک ساز نه کمم بۆ ههنگه کانم. بۆچی «ییتس» ی شاعیر نه یکتوتوه ۱۳ ریز لویا و دوو پلور؟ بینگومان له بهر ناباری وشه ۱۳ و دوو. نه گهر نمو شیمرانه هی شاعیرانی سردمه کۆنه کان بن وهك سافویا نه نا کرئون Anakron و یژموانانی دزینه ناسی به ناوی راسته قینه ناچار نمو ژماره و رقه مانه بیان وهر نه گرت و بینگومان له رابردوی راسته قینه ی میژوویدا تووشی هه له نه بوون. نه مه بوو که له پینشا کوتم نابن چاوهروان بکری که شاعیر خوی به ته واری واقعیه ته وه بیه ستیموه. شتیکی تر، چۆنه کورتی که مه وه و بلیم که شاعیر حه قیقه ت نه لنی، به لأم حه قیقه تیکی بن واقعیه ت: که متر وای نه بن که حه قیقه ت و واقعیه ت له شیمرا یه کتر بگرنمه. هه لبت نه م لیکدانه وه ی من کاتن دروسته که نیوهش له مانای حه قیقه ت و واقعیه ت تا برواتان بروای من بن. من واقعیه ت بهو شتاله نه نیم که نیسته و جوودی واقعی و بهر چاویان هه یه: وهك سه ختی و زبری بهرد یا که مزرخی نهوین له چاو سردمانی پینشو. به لأم حه قیقه تی بهرد ته یا زبری و سه ختیه کی نیه و که مزرخی نهوین به لای منمه باش نییه، واته حه قیقه ت نیه له کاتیکا واقعیه ته، له وه ی که کوتم باش نییه شتیکی تریشم به بیرا هات بۆ مانای واقعیه ت و حه قیقه ت؛ واقعیه ت نهو شته به که نیسته هه یه. چ باش بن، چ خراب. چ جوان بن، چ دزیو. حه قیقه ت نه گونجی نیسته نه بن، به لأم نه گهر هه بوو جوانه؛ نه مبه ری پاک و باشیه. باشی له راستیا مانایه کی تره له حه قیقه ت. واقعیه ت نه مه یه که هه ژاری و برسیه تی و شهر له جیهانا هه یه. به لأم ناخۆ نهوانه بۆ هه میسه

پنویستن؟ حەقیقەت ئەمە یە که نه خیر پنویست نین!
تا بهرنامه یه کی تر که دیسان له سر ئەم باسه ئەرۆین به خواتان ئە سپیرین .

شعر زیاتر له نه لسه نه نیزیکه، هه تا میژوو

سه لام له گوینگری به هه ست و هونه به رستی به رنامه ی تا پۆ. له به رنامه ی
پنشوودا کوتمان که حه قیقه ت و راسته قینه له روانگی شاعیر و زاناوه جیاوازیان
هه یه، به لام هیچکام له م دوو لیکدانه وه یه، واته لیکدانه وه ی شاعیر سه باره ت به
حه قیقه ت و لیکدانه وه و بر وای زانا به رامبه ر به راسته قینه، هه له نین. هه ر دوو کیان به پنی
بر وایان دهرک و تیگه یشتنکیان هه یه. باسی به رهنگاری زانا یانمان کرد به رامبه ر به
شاعیران و کوتمان تا قمی زانا به دریزایی میژوو به ره هه لستی شاعیران وه ستاون و لایان

وابوه که ليکنده هوی شاعیر له راسته قینه دووره. نه فلاتوونمان به نمونه هیناوه و پاشان باسی نهره سترومان کرد که په کمه فیلسوف و زانایه ک بوه ریزی بز شاعر داناه و کوتوویه تی شاعر له میژوو زیاتر له فله سه فیه نریکه. به لام کوتمان نابین چاوه پروان بکری که شاعر له باری نامار و ژمارهوه شتیکی لن دهرکموئی که روونکه رهوهی راسته قینه و روودای میژووی و کومه لایه تی بن. هه لبت نه مه به لنگه نیه بز نهوه که شاعر له پایه و بناغه شدا کاری به سه راسته قینهوه نییه، به پنجه موانه شاعر هه وینی له راسته قینه وهر نه گری، به لام راسته قینهی دهر و بهر و روودای رژژانه و رابردو له دهر وونی شاعیرا رهنگیان نه گزوی و به تارای عاتیفه دانه پوشرین. له به نامه ی رابردو دا کوتمان که شاعیر وهك زانا و ژماره گه نیه که ههول بدا و ته کانی مو به مو، بن که موزور له گه ل راسته قینهی دهر مودا بیتهوه. بز نهو باسه ش میسالی کمان هتاوه له شاعیری شاعیر تک که نه لن: ٩ ریز لویا نه چتیم. له ویژه ی خوشمانا زور جار تووشی شتی وهما نه بین. بز نمونه شاعیر به ژنی یاری به دارنکی راست و بهرز ته شیبه نه کا. لیره دا راسته قینه په ک له بهر چاوی شاعیره، که زانا کاری به سه ریموه نیه. حه قیقه تی به رزی و تهرزی به ژن و باری دلدار، جا با نه کری به ژنی هیچ نافرته تیک به نه دازه ی چنار و سهول بهرز بن. شاعیر به رزی بالای له بهر چاوه نه ک نه دازه ی به رزیه که.

جا هه تا نیره هیشتا هه ر باشته و باسه که باسی که می و چه ندایه تیه. به ژنی یار به رزه و سهولیش دارنکی بلند و تهرزه. نه مه ته شیبه مه حسوسه به مه حسوس. واته له په کچواندنی دوو شته که هه ست نه کرین و بهر چاوه نه که ون. هه م به رزی دار دیاره و هه م به رزی به ژنی دلدار. به لام گاهه هه نه که می که شتیکی مه عقول به شتیکی مه حسوس ته شیبه نه کری یا پنجه موانه کی. واته ته شیبه مه حسوس به مه عقول. له دوو جیگاهه شدا چونکه په کنی له «موشه ببه» یا «موشه ببه هونیهی» هه ست کراوه، کاره که ساکار تره. شاعیر نه لن: «رویشتی ناو به ناو جزبارا وه ک تیپه رینی

تمن نه چي. «ته شيهي مه حوسوه به مه عقوول. يا نه نئي:» «خم له سر دلم
خهرمانه ي داوه»، ته شيهي مه عقوول به مه حوسوه. خم به چاو نابيري، به لام
خهرمانه ي دعوي مانگ كه دعوي نه گري و تاريكي له كا شتيكي بهر چاوه و هه ست
نه گري.

لمو جينگاهه دا تيگه پشتن كه مينك دژوار نهين كه مه عقوول به مه عقوول ته شيه
نه گري: «حافظ» نه نئي:

سلامي جو بوي خوش آشنابايي

بدان مردم ديده روشنابايي
بژني خوشي ناشنابايي شتيك نيه به لووت هه ست گري و ههروههها سلوايش
نامه حوسوه و هه ست نه گراهه. گليته ي چاوي رووناكاييش ته عبيريكي شاعيرانه و
نامه حوسوه؛ گراهه رووناكايي چاوي هه به و نهو كه سهش وا «حافظ» نه چيته
سلوي، گليته ي لمو چاوه به. بروانن هونهري شاعيرانه چي كردوه. رووناكايي جگه له
پرشتگ و لوور شتيكي تري تندا نيه؛ نه زانين كه رووناكاري به شي نه ندام چاوه، هه م
رووناكه و هه م رووناك كه رهوه؛ له چاويشا گلينه به كار تيرين به شه بزديتن، واته
رووناك كردنه وي هت؛ جا نه گه له شتيك نه نسي رووناكايي ين و لمو له شه دا چاويك
هه ين، ين گومان چاوه كه له له شه كه رووناك تيره، واته رووناك تيره له رووناكايي، جا گليته ي
نهو چاوه نهين چي ين؟! رووناك تيره رووناك كه رهوه تر له چاوي رووناكايي!

دژابه تي زانا و شاعير له ناو ويژه ي فارسيا زور بهر چاو نه كه وي و تازه تر بيان
له لايه ن نه حمده ي كه سره ويه وه بوو بهر ام بهر به شيمري شاعيراني نيران وهك حافظ.

كه سره وي پهراويكي نووسيره به ناوي «حافظ چه مي گويد؟» و لمو پهراوه دا
ره خنه ي سيري و ناپهراوي گرتوه له حافظ. كارم به سر نه مه وه نيه كه ره خنه ي
كه سره وي له شاعيران به تا يه ت لمو شاعيرانه ي كه كاربان مه دح و پينه له كوتنه

ره خه يه کي دروست و به جنيه، به لام و دهرنه کموي که سرموي همر له پايهوه ينگانه يه بهرامبر به راسپري شينر و زور ورد نه بۆتهوه له ناوهر و کي کۆمه لايه تي شينره کاني حافز و خزي لم راسته قينه يه نه گه ياندوهه که نيستماره و ليماز گاهين به گوزيره ي باري کۆمه لايه تي ناچار ييه بۆ شاعير. وا دياره که سرموي لاي وايه که شاعير يا همر که ستيکي تر نه وي وا به لايهوه دزيوه، نهين بيلن و نه گهر ترسي هه يه له کوتن، باشتره هيج نه لن و به وه تي دا پۆشراو ريگا له خه لک نه شپوتين. که سرموي له ناو شاعيرانی نيراندا فردهوسي په سندنه کا و نه لن شينره کاني بۆ هانداني ديماري نه ته وه په ره مستي به که لکن. نه مه راسته، به لام نه گهر فردهوسي پاش بووژانه وي دوو باري هونه ري نيرانی نه هاتبايه و باريکي سازوي وه که دهر باري مه محمودي نه بوايه خوا عالم که نه يتواني يا نه بويترا نه م شينره هانده راله بلن يام نا؟! نه گهر فردهوسي پاش هيرشي مه خورک بهاتبايه و له ناو گه ليکا بژيايه که بروايان به خويان له دهس چووه و ترس دا يگرتوون، ناخوله دهر و ويا لاگري نيستمال په رستي همر بليسه ي نه بوو يام نا؟

نه زانين که شاعير بارهاتوي کۆمه ل و شرايتي کات و پنداويستي کۆمه ل و ميژوه. بۆ چي قه سيده نه گوزي به غه زه ل؟ وه لامي نه م پرسهاره ساکاره، نه گهر بزنانين قه سيده هي کام سه رده مه و غه زه ل له چ کاتيکا پيش که وتوه. له به رنامه ي پيشوودا کوتمان که گاهين ميژووناس يا ميژوونوسي ويژمويست ناچار نه بين لهو په راهه شينريانه که سه بارت به روودا و يکي ميژووي يا ناده ميژووناسي که لکي ميژووي لووسراون که لک وهر بگري.

نهو ميژوونوسانه تا چ راده يه که نه توانن بروايان بهو په راهه شينريانه هه بين و پشت يه ستن بهو لووسراوانه وه. نه گهر نهو په راهه نووسراوي شاعيرانی جيهاني کۆن بن وه که ساقو و نه نا کيرتۆن به دوو دهليل نه کرا ميژوونوسان که لکي لن وهر بگرن: يه که ميان له بهر نه مه که شاعيرانی پيشو و تا له م راده يه که نيسته باو بووه له ازبان به

دایوشراوی و دورورکومتومه له هه‌رنمی راسته‌قینه و واقعیات نه‌بروه، چونکه پتوه‌ندی
 ژیان به‌م هیتده پربینچ و قه‌مچ و گری‌وگۆن نه‌بروه، نه‌مه دملیلی یه‌که‌م. دووه‌میش نه‌مه
 که ناچاره میژوونوس له‌م نووسراوه شیم‌ریانه که‌لک وهریگری، چونکه به‌لگه‌ی تری به
 ده‌سته‌وه نییه. له‌گه‌ن له‌مه‌شا که‌لکه‌له‌ی هه‌له‌کردن هه‌ر نه‌میتن.

تا به‌رنامه‌یه‌کی تر که دیسانم‌وه له‌سه‌ر نه‌م باسه‌ نه‌رۆین به‌خواتان نه‌سه‌پترم.

گیتهی زانایان و شاعیران نه به دیه

سلام له گوئیگری به ریزی بهرنامهی تا پۆ. له دوو سن بهرنامهی رابردودا باسی نهومان کرد که حهقیقهت له روانگی شاعیران و زانایانهوه جیاوازی ههیه و کوتمان که زانایان زۆر له میژه لیکدانهوهی شاعیران و چهشی روانییان بۆ جیهانی حهقیقهت به ههله نهزانن. له گزنوفان و فیساغورس تا هیراکلیت و ئیفلاتوون و تانه مرۆکه کیشهی نیوان زانا و شاعیر بهردهوامه. لیرهدا پرسیار تک ههیه: بۆچ زانایان دژایه تیپیان هه له گه ل شاعیر ههیه و خزیان له به شه کانی تری هونهر ناگهیه نن؟ له بهرچی

نارشييتيكتوريك يا په يکه رساز و نه ققاش و نووسه ريکي تاتر و تنانته دمورگير نيکي تاتر نه کموتونه بهر تموس و توانجي زانايان؟ مه گهر نهوانه هونه رهنه مند نين؟ چما کاره که يان به هاني عاتيفه وه نه به ستراوه؟ پرسيار نه مه په که شيمر له هموو هونه ريک زياتر، باري عاتيفي موله قی هه په. هونه رکانی تر نه کړی له روانگه ی زانايان شوه سوودنيکی ده سبه جيني بز کومه ل هه بين. کوتم ده سبه جيني چونکه لاني کم نه ققاشي زينه ته، په يکه رسازيش هه روه ها! جگه ل هه په يکه ره سازي بز ميتزوونووسان زور شتي به که لکي لي دهس که وتروه، وه که چه شتي به رگي کون، چه شتي خوزازانده وه ی نافرته و پياوي ميتزووي. نارشييتيکتيش چه شتي خانووبه ره سازکردن و سه راي گه وره بيان قه لای شه ري سه رده صاني کوزني لي ده رنه که وي. نارشييتيکت نيتاش سوودي لي وه رنه گيري و بز کومه ل به که لکه. تنانته موسيقاش نه گهر راسپزيه کی تری نه بين، لاني کم نه وه ی هه په که ناراسيه خشي گيان و گو تيه. به لام شيمر چي؟ شيمر له روانگه ی نهو زانايان هه که دژي شيمرن، ليزگه ی چه ند وشه ی له راستي به دووره و هيچي تر و که لکي نيه بز کومه ل. بهر په ر چي برواي نهو زانايان به م جوړه نه دريتموه که نهو تاقمه هه ر له بناغموه راسپزي هونه ريان نه ناسيوه. شيمر و هيچ هونه ريکي تر نابي به هموه راهه ستن که ته نيا جوان بين. شيمر له گه ل جوانيا نه بين به که لکيش بين، به لام چون به که لکيه ک؟ وهما که دوزينه وه ی هيزي کاره با له لايه ن نيديسونه وه به که لکه، چه شتي نهو به که لکيه که له فيزيک و ميکانيك و شيمي و پزشکيا هه په، نه گهر هه ر نهوانه بين به که لکي، نه ی فه ني حقوق، زانستي نه خلاق، کومه ل ناسي و سياست و زور به ره مه ی به که لکي تری ميشکی نادميزاد چين؟!

ناخوه هموو کوششیکي نادميزاد بز نه وه نيه که باش بز ي و مروشانه بز ي؟ بهر مه پيش بچي و بهر ز يتمه؟ ناي تنيکيکي پشکه وتوو، بين ناسيني فه لسه فه و ماناي ژيان، ناگريک نيه به دهس مناليکي نه فامه وه؟ نه گهر نه مه مان قه بولن کرد و شارمزي

میژوی هونه ریش بووین و زانیمان کام پتیه ویستی کۆمه لایه تی، هونه ری به دی هیناوه، ناچارین قه ببولد بکه یین که شیعر بن نهوه ویستی که سیکسی تاییه ت، یا ته فه نونوی شاعیر نیکی دیاری کراو بئ، له کۆمه لایه پیدا بووه، ههروه که به شه کانی تری هونه ری جادوو یی. شیعر باشر له نسر له بهر نه کری و له بهر نه مه باری هه لگرتن و نه فه وتانی زۆر مه به ست و روودای کۆمه لایه تی و میژوی خراوه ته نه ستی شیعر؛ به تاییه ت له روژه لایه تا شیعر زیاتر له هه موو هونه ریکسی تر پیشینه ی خزمه تی کۆمه لایه تی هه یه. نه گه ر گاهینک و له سه رده مینکی کورتا به هزی باریکی تاییه تی، سیاسی و کۆمه لایه تیه وه شیعر له ریگای خزمه تی گشتی لای داین، نه مه نایته مایه ی بئ که لکی شیعر. ناخۆ سه نمه ت و زانست له هه موو کاتینکا به که لکه؟ ته نانه ت نه گه ر بۆمبای نه تویش یین و به سه ر خه لکی یین تاوانی هیرۆشیا و ناکا زاکیشا بکه وی؟ نه تویم نه توانی له خزمه تی ئاده میزاد یین و چاره ی زۆر دهر د و نه خۆشی و که مایه تی بکا، له کاتینکا تا نیستا نه تویم وهما نه بووه و بۆنهم ریگایه که لکی زۆر لئ وهر نه گیراوه و نه م مه به سه نایین بمانه یه تته سه ر له م بر وایه که گوایه زانستی فیزیک یین که لک و زیان گه یته.

مه به سیکسی تریش که پتیه یه بۆ پاکانه ی شیعر له لای زانا یان، هه لیه ت نه و زانا یانه که دژی شیعرن، بکو تری، نه مه یه که شیعر و ویژه ی پیش زانست هه ستیان به نیازی کۆمه لئی ئاده میزاد کردووه و زۆر هه لکه وتوه که زانست بیری له شتینک له کردۆتوه و به لایه وه کاریکی نه گونجاو بووه، له کاتینکا شیعر و ویژه له خه یال و هاتیه ی شاعیرا ته سویری کردوون و ریگاوشوینی بۆ دامه زراندوون. زۆر ئوستوره و نه سه له هه ن که ئیختر اعاتی زانستی هه زار سال پاش خۆیان پیشینی کردووه. له سه رده می کۆنا فرین بۆ ئاده میزاد له باری زانسته وه نه گونجاو بووه و تاقیکاری زانا یان نه وه نه ده له بووه که ته نانه ت ئاواتی فرینشیان هه یین، به لام شاعیر و نه فانه ویژی کۆن له جه هانی به رینی هونه را خۆی به تاقیکاری که م و کورتی ده سه که وتی ئاده میزاد مه و نه به ستۆتوه و ماوه ی هه بووه تا ییر و خه یال له وزه یاندا هه یه، بر وای و ئاوات بخوازی بۆ

هملقرین و نمونه و میالی نوستوروهی ساز بکا. قالیچهی سوله یمان، چمرخ و فله کی پیریزن له نه فسانه ی کوردییا و ماشیتی فرۆک له داستانی دیدالووس Dadaedalus پینشینی کراوه و بۆتان روون نه کاتموه که شاعیر و نووسر سه رقا فله ی کاروانی پینشکه وتووی به شهریه ت بوون. ته نانه ت نار یستوقان له په راوینکی شیمیردا که ناوی «بۆق»ه، شهری شیمیایی له ریگای همواوه پینشینی کردوه و لووسین سه فله بز مانگی باس کردوه. له نه فسانه کۆنه کانی یوونانا، که سیک هه یه به ناوی ستائووس. کاتی خهریکی مردن بوو، خوی به یان له لای زینووس تکای بز کرد و ته مه نی هه میسه یی پی به خشرا. نه مه ش نمونه په که همزاران سال لیرموهر له ویزه دا هاتوره و تا نه مرۆش به شهر نه یتوانیوه خوی له دهس مردن رزگار بکا؛ به لام نه گونجی زانست روژیک نه ناوا ته به دی به تی. زانست، نه ویش زانستی فیزیک و میکانیک و پزشکی که هیچ پتومندیکیان به زانستی کۆمه لایه تیموه نییه، هه ر نه و منده یان له دهس دی، که که ره سه ی ناسووده یی و پینشکه وتی سه نه تی بز ناده مزاد پینکپه تین....

که لک وه رگرتن له و که ره سانه له هه ریمی زانستیکی ترا دیاری نه کری، واته زانستی کۆمه لایه تی و کۆمه لاسی و نه خلاق و فله سه ف و نه ده ب زیاتریان به یه که وه په یومند هه یه تا له گه ل زانستی تیکنیکی. من ناچارم جاریکی تریش نه م راسته قینه بخمه به رچاو که به داخموه زۆر که س لایان وایه شیمیر ته نیا جوانی رووته و هیچ راسپه ریه کی کۆمه لایه تی نییه. نه مه هه له په که که ته نیا نه و که سانه تووشی نه بن که نایانه وی ورد بنموه له ناوهر وکی شیمیر و هیزی هاندەر و به ره وپیش به ری له م به شه ی هونه ر. نه م ریزه وتاره نه توانی دمرگای وتوویزی نیمه و نیوه بکاته وه و نه گه ر جگه له مانه که کو توومانه شتیکی ترتان به خه بالادی، یا ره خنه په کتان هه یه، تکایه بۆمان بنووسن، په روا تان به ناوی خۆتان بلاونه که بنموه و سپاستان نه که ین.

تا به برنامه په کی تر که دیسانه وه له سه ر نه م باسه نه رۆین، به خوی مه زنتان نه سپه رین و چاوهر وانی نامه تاین.

روانگهی جیاواز له سەر حه قیقهت

ژن:

سه لام له گوینگری بهرینز و هونەر پهروهری بهرنامهی تاپۆ. له دوو بهرنامهی رابوردوودا کوتمان حه قیقه تێ که زانا نه یزانی جیاوازی هه به له گه ل نهو حه قیقه ته که شاعیر نه یینی و نیسته له سەر نه م باسه نه یزین.

پیاو:

فهرمووت نهو حه قیقه ته وا زانا نه یزانی جیاوازی هه به له گه ل نهو حه قیقه ته که

شاعیر نه‌یینی. شتیکم که‌توهه بیر که پتومندی به باسه‌که‌وه هه‌یه. داستانیکه سه‌بارت به یه‌که‌م دیداری مه‌ولانا جه‌لاله‌ددین و شه‌مسی ته‌وریزی. پیش نه‌وه که جه‌لاله‌ددین بچیتته ناو کوزی ته‌سه‌ووف و غیرفانموه، زورت‌ر به ناوی زانا ناو بانگی هه‌بوو. له سه‌رتاسری ولاته نیلامیه‌که‌انموه نه‌چوونه قوونیه و له ده‌ریای بنی زانستی جه‌لاله‌ددین تیراو نه‌بوون. به سه‌دان خویندکار له زانستگه‌یه‌کا که جه‌لاله‌ددین خوزی به سه‌ریا رانه‌گه‌یشت و ده‌ریشی تیندا به شاگردانی نه‌گوت، خه‌ریکی ده‌رس خویندن بوون. وه‌ک له نووسراوه‌کان ده‌رته‌که‌وی مه‌ولانا پیاوینکی خانه‌دان و یه‌گجار ده‌ولمه‌مند بووه. نه‌نانه‌ت خه‌رجی نه‌و زانا و خویندکارانه‌ش که له زانستگه‌یه‌کا یا بوون، خوزی له سال و سامانی خوزی داویه‌تی. شه‌مسی ته‌وریزی پیره‌پیاوینکی خواناسی دل‌رووناک بووه که وه‌ک سو‌فی و عارفه‌کانی تری نه‌و سه‌ردعه به ولاته نیلامیه‌کاندا گه‌راوه. هه‌لبه‌ت هه‌رکه‌سه‌ی که بزگه‌شت و دینسی ولاتان شار و ولاتی خوزی به جی نه‌هیلنی، مه‌به‌ستیکی هه‌یه! یه‌کیک بز دینسی هه‌ریمی تازه، یه‌کیک بز هه‌له‌نگاندنی زانیاری ولاتانی جوز به جوز و نه‌زانین که له‌و کاته‌دا سنور وه‌ک نیسته دابراو و دیار یکراو نه‌بوو که دانیش‌توی هه‌ریمنیکی تایه‌تی جوغرافیایی و سیاسی نه‌توانی بین پرس کردن و ماوه‌وه‌رگرتن له ولاتی خوزی بچیتته ده‌روه؛ نه‌مرؤ‌باری تایه‌تی سیاسی پنداویتی به‌م دیاری کردنی سنوره‌ه‌یه که له‌و کاته‌دا نه‌بووه. شه‌مسی ته‌وریزیش ینگومان سه‌رمزقی دوا‌ی مه‌به‌ستیک که‌وتوه که ته‌وریزی به جی هیش‌توره و له سنوری نیران تیه‌ریوه و رووی کردوته ولاتی روم. واته تورکیه‌ی نیستا و ریگای که‌وتوته شاری قوونیه که جه‌لاله‌ددین له‌وی بووه. رهنه‌گه کیشه‌ریکی مه‌عنوی شه‌مسی بردیتته قوونیه تا به دیداری خوزی مه‌ولانا بکاته ناگریکی هه‌رگیز دانه‌مرکاو. شه‌مسی ته‌وریزی به سه‌ر و ریشی نالوزاو و به‌رگی توزاوی ریگای دوور و دریزموه نه‌چیتته نه‌و خویندنگه‌یه که مه‌ولانا ده‌رسی له‌نه‌لیتته‌وه. له‌و روزه‌گاره‌دا به پان هه‌موو خویندنگه‌یه‌کی

نابینیموه مزگوت هه بووه و جینگایهك بز خموتن و هه سامهوهی گه شتیاران و ریبوارانی
غهرب دروست كراوه. كامه مال دمرگای بز غهرب ناواله تره له دمرگای مالی خودا و
كامه خانه خوینی دلاواتره له خوایهك كه گیان نه به خشن، چ بگا به نان؟!

ژن:

شەسی تموریزی به رواله تی هه ژارانموه نه چیتته سه ر نمو گۆله وا مهولانا له
كهناریا دانیشتروه و نه قن و زانایان وهك په پوولهی دموری شم لیتی كۆبوونه تموه.
هه ركام لهو زانایانه كه له ولات و شاری خزیان مامۆستا په كهن و ئیتته به شانازیموه
بوون به شاگردی مهولانا، پرسیارێك نه كهن. په كێك له باره ی فهلسه فموه، په كێك
سه باره ت به مه تیق، پهك هه دیس و نهوی تر زانستی فهله كیات.

پینوست ناكا بێنیم مهولانا له باری زانستهوه چه ند به هینز بووه. راده ی زانستی
نهو پیاوه به رزه به شیمره كانیا دهر نه كهوی، باسی شه تۆم له شیعرنکیا به رووناکی دیتته
به ر چاو. مهولانا نه ئی:

آفتابی در دل ذره نهان

وای اگر آن ذره بگشاید دهان

ذره ذره گردد افلاک و زمین

گر که آن خورشید بجهد از کمین

لهو كاته دا كه كۆری و توویزی زانستی له نێوان مامۆستا و شاگرده كانیا گهرمه، شهسی
تموریزی دی و له سه ر گۆله كه دانیشی و گۆی نه گری بز قه یان. پاش ماوه پهك له
مهولانا نه پرسن نه م هه رایه له سه ر چیه و باسی چی نه كهن. مهولانا كه لای وا نهی
له گه ل سۆفلیكه په كا روو به رووه، به تمه سوه نه ئی: نه مه زانستی «قال» ه تۆ تیی ناگه ی.
شه مس بیتلنگ نه یی و مامۆستا و شاگرد ده ست نه كه تموه به لیکۆلینموه و توویزیژ. له پر
شه مس ده ست نه دا ته چه ند په راویك و له گۆله كه یان نه خا. مهولانا توروه نه بی و

گوماني ناميتي که نهو پياوه پيره غهريه، شپته. شمس پاش نهوه کتيهکان نه خووسين دمس نه با و له گوله که نه پانتهپته دهرهوه و له يه کيان نه دا تو زبان لي هه لده ستي. مولانا و نهواني تر سره ريان سوور نه ميني و جه لاله ددين نه پرسني نه مه چ بوو نه ي دهر و نيش؟ شمس له سهره خووه لام نه دا ته وه: نه مه زانستي «حال» ه و تو تني ناگه ي. شمس نه روا و مولانا جه ز به ي عيرفان نه بگري و دهرس و خوننده که نه پته لاره.

پياو: به خرا ليرن لانا ده لبت نه مه عيلسي خاله به خه رهي ورتي نه مه زانستي
 دا ستانگي تر يش سه باره ت به زانين و دين. واته عيلسي زهيني و عه يني که

نه بوو عه لي سينا و نه بوو سه عيدي نه بيلخه يير نه گتير نه وه. له په راوي مه قاماتي نه بوو سه عيد که نووسراوي نه وه ي نه بوو سه عيده نووسراوه که «شه يخوره نيس» نه بوو عه لي سينا و شتيخ نه بوو سه عيد په کتريان چاو پتکه موت. سني شه و روژ تنانته کاتي خمويش له يه که هه لته بران و له هژده که يان نه ماته نه دهرهوه. کاتي له يه ک جيا بوونه وه له نه بوو سه عيد يان پرسني: نه بوو عه ليت چون وه بهر چاو هات؟ نه فرموي نه وه ي من نه پيمن نه وه نه يزاني.

هه رنه و پرسيا ره له نه بوو عه ليش کرا له وه لاما کوتي نه وه ي من نه يزانم نه وه نه پيمن. به خرا ليرن لانا ده لبت نه مه عيلسي خاله به خه رهي ورتي نه مه زانستي
 لينا هم به خه رهي ورتي نه مه عيلسي خاله به خه رهي ورتي نه مه زانستي
 ناخو جيا واري هه به له ناو نيکه مالي هار زانه و شاعيرانه ده؟ ناخو که شف و راه و مه زرو باين به تو م ليکه ور له خه رهي ورتي نه مه زانستي
 شه ورتي که نه عارف هه به بو شاعير يش نه يه؟ نايا هه ر دوو که لهو زانسته واته مه عه ريفه تي عارفانه و شاعيرانه هه ر دوو کيان سه ر چاوه يان له عا تيفه وه نيه؟ به م چه شه شاعير يش وه که عارف له به مرابه ر زاندا يه. هه ر وه که زانا يه که به عارفيک نه لني نه مه عيلسي «قال» ه تو تني ناگه ي، به شاعير نيکيش نه لني ليکدا نه مه وت له حه قيقه ت دووره؛ له کاتيکا هه م شاعير و هه م زانا نه روا نه سه ر حه قيقه ت. به لام هه ر کام له روانگه يه که وه. وه که دوو که س که له دوو لاره ته ماشاي چيا يه که بکه ن که نساري به دار

و دموهنه و بهر رۆژی سیاسه‌نگ و رووتهن. یه‌کیان شینایی دار و دره‌خت نه‌یینی و
 نه‌وی تریان ره‌قن و وشکارۆ. هه‌ردووک له‌و دوو که‌سانه یه‌ک چیا نه‌یین، به‌لام هه‌رکام
 له‌رووکارینکه‌وه.

له‌شونه‌واری هۆمیر که‌لکی میژووی وهرگیراوه و به‌ناوی به‌لگه یه‌ک بۆناسینی
 سه‌رده‌می مایسننا ناسراوه؛ له‌کاتینکا نه‌و هه‌له‌یانه که‌کوتمان نه‌گونجی سه‌ر له
 لیکۆله‌رانی میژووی بشیونینی و نه‌و شتانه که‌هۆمیر بۆناهه‌نگ و وه‌زی شیمه‌ر کو‌توو‌یه
 و ته‌نیا له‌باری هونه‌ریه‌وه هه‌لیژاردوه به‌شتیکی راست و ره‌وانی میژووی نه‌زانن.
 شاعیر جگه له‌عه‌ناسوری سه‌وتی وه‌ک: وه‌زن، ناهه‌نگ و قافیه، سه‌رمه‌شقیکی تریشی
 هه‌یه که‌نه‌بین له‌به‌ر چاوی بگری، نه‌ویش پنه‌وندی هه‌یه به‌له‌گه‌ل یه‌ک هاتنه‌وه‌ی
 ته‌واوی وشه‌کان له‌گه‌ل یه‌ک. یه‌ک وشه‌ی ناحه‌ز تینکرای شیمه‌رکه‌ ناحه‌ز نه‌کا. وه‌ک
 ره‌نگینکی ناشاره‌زایانه که‌له‌تابلۆیه‌کی نه‌ققاشی درابن، یا مینلۆدیه‌کی نه‌رم که‌بۆ
 سه‌مه‌قۆنیه‌کی حیماسی کرایته‌پیشه‌کی یا به‌ردیکی نه‌تاشراو له‌خانوبه‌ره‌یه‌کی به
 به‌ردی تاشراوی مه‌رمه‌ر.

ژن:

له‌به‌رنامه‌یه‌کی ترا دیسانه‌وه له‌سه‌ر نه‌م باسه‌ نه‌رۆین. تا نه‌وکاته به‌خواتان
 نه‌سپێرین.^(۱)

۱۳۵۱/۶/۸

شار

سه لاميکسي گهرم و گوړو پر به دل پيشکته ش به گوينگری هوگری هونه و
بيستياړی هه پستياړی بهرنامه ی تا پو. تکايه له سه ره تاي بهرنامه که مانند ا گوی بگرن بو
پارچه شيمر تک له شونه واری نو سه ری بهرنامه که:

گونم! دلم پره له دهرد و کول

دملیم بروم له شاره که ت

دملیم به جامن ناوی کانیای دینه که م

عه لاجی که م

کولی دلی پر م، له دهردی نیتزاره که ت!

وهرمز بوو گیانی من له شار و هاره هاره ی نه و

له روژی چلکنی نه خوش و تاو و یای شو

دملیم بروم له شاره که ت

لە شاری چاۋ لە بەر چرای نیتۆن شەۋارەكەت
 بېرۆمە دىي كە مانگە شەۋ بېزىتە ناۋ بېرۆم
 چەلۆن بېزىم لە شەركەت كە پېر بە دلن دۆي گېرەم.
 لە شەركەت كە رەمىزى ناسن و مئارەيە
 مەلى ئەۋىن غەۋارەيە!
 دەلىي لە دەۋرى دەست و پىم
 ئەۋەي كە تىل و تان و رايەلە، كە لە پېچەيە
 ئەۋەي كە پەي كەرە ميسالى داۋەلە
 ئەۋەي كە دارە تىلە مەزھەرى قەنارەيە!
 لە شەركەت كە مەندى دوۋكەلە
 كە دىتە دەر لە مالى دولمەند
 ۋە تىشكى بىن گوناھى خۆرە تاۋ ئە خاتە بەند!
 لە ھەر شە قام و كوۋچە يەك شە پۆلى شىنە دىي بەرەم دۆم
 دەستى گەرمى ناشانىيە كە ئە پىكوشم
 دەستى چىتويە!
 لە شەركەت زەلېلە شىر،
 باۋى رىئويە!
 بە ھەر نىگايە كو پە تا يەكە!
 ئە ئىم بېرۆم لە شەركەت گۆلم!
 گۆلم ھەرىمى زۆنگ و زەل
 چۆن ئەيىتە جارە گۆل؟
 لە شارى تو

له بانی عه‌پشه قۆندم‌ره‌ی دراو
 شاره‌کەت، ناسکە جوانە‌کەم
 تەسکە بۆ ئەم‌وین و بۆ خەفەت هەراو!
 کێ لە شاری تۆ، لە شاری قاتلی هەزار
 گوێ ئەداتە نایەتی پەراوی دل؟
 منی کە گۆچی تاوی گەرمی بەر دمواره‌کە‌ی عەشیرە‌تم
 بە دارە تەرمی کووچە تەنگە‌کانی شاره‌کەت
 رانه‌اتوو هە‌شم!
 بناری پڕبە‌هاری دێ
 رەنگی سوور و شین لە‌دا له‌ شێمر و عاتیفە‌ی گە‌شم!

لاوێکی دێهاتی که به‌یانی رەنگاو رەنگی به‌هارانه‌ی هەماواری چپای بە‌زی دیو هه‌میشه‌ چاوی به‌ روانگە‌ی بە‌رین و راخراوی دە‌شتی به‌ گۆل و گیا خە‌ملێو راهاتوو هه، دێته‌ شار. کۆلانی تەنگ و درێژ وه‌ک تابووت لە‌شی نازادی ئە‌و لاوه‌ نه‌گوشی. هه‌زاران به‌ندی رەسم و یاسا له‌ دەوری دە‌ست و پێتی هۆگری رزگاری ئە‌و نه‌یته‌ که‌ له‌ بچه‌ .
 روانی شار جیاوازی هه‌یه‌ له‌ گە‌ل نیگای مێهره‌بانی دێ. له‌ شار ژیان چه‌شنی پیاز، هه‌موو تێکۆله‌ و کاکلی نییه‌. رواله‌تی ژیان رازاوه‌ و شکۆدار، به‌ لأم رەنگی ئە‌و ژیانه‌ رەنگی دە‌سکره‌. هه‌ر وه‌ک رەنگی که‌ لێو و گونای ئالمره‌ تانی شار سوور ئە‌کا. به‌ لأم له‌ دێ، هه‌موو شت سروسشییه‌. تە‌نانه‌ت سوورایی نیوهره‌نگی لێوی بزە‌تێزای کچه‌ن که‌ له‌ ژێر گه‌رمای روانی لاوێکی ئە‌ویندارا شه‌ومنێ شه‌رم نه‌که‌وێته‌ سه‌ر گۆلی گونای و خوێنی هه‌ستی پاکێ کچه‌انه‌ به‌ پێستی نه‌رمی دهموچاویا ئە‌گه‌بێ، رەنگێکی سروسشییه‌. لاوی دێ‌لشین به‌ هه‌زار هه‌م‌و‌دای ناو‌ریشمین به‌ رابردووی خۆیمه‌ به‌‌ستراوه‌، فێر نه‌بووه‌

کژشکی ده نهزمی سر له ناسمان بینن و بز نموه تماشای بکا کلای ساری بهریتهمه. له دی خانووبه ری لار و کومی دیوه به لام ههنگای لاری له ریگا لادری نه دیوه...

لهو حاله دا دلنی نه دا به کچینک که وهک گولنی له یلو و پیری ناوی له ناو زملکاوای شارا پشکو و تویه. دوو هتیری کیشهر بز دوو لای جیاوازی نه کیشنن! هیزی نموین فهرمانی مانهوهی نه داتن له شاریکا که چه شنی پتلای تهنگ پنی ریواری نموین نازار نه دا و هتیری دهر چوون و رزگار بوون له که مهنندی دوو که ل و دراو و گه رانهوهی بز دی و دیسانمونه دسته ملان بوونهوهی بیرهوهی خه یال و رووژینی ههست بز وینی سردهمی منالی و گهنجی له لادی و نهم شیمرانه ناکامی بهرنگاری نه دوو هتیزه له هه ناوی لاره که دا و نمینین که تمنانهت زنجیری زیرینی نموینیش پنی رهوهکی لاره که نابهستی و نه چیتهمه دی که رنگی سوور و شینی به هاری بنار له هاتیفه ی گهشی بدا.

تا بهرنامه ی داهاتوو خواتان له گه ل - ۱۳۵۱/۶/۱۵

هونه رهنده نه نه از یاری کوشکی ناوانی گه گه

سه لام له گوینگری به ههست و هونه پهرستی بهرنامهی تا پۆ.

تا نه مرۆسه بارهت به هونه و هونه رهندهی زۆر قسه کراوه و به سه دان سپاره و
په راو له بارهی هونه را نووسراوه و هه نووسه و لیکۆله ریک و بستوو په تی له روانگی
خۆیه وه سه یری هونه بکا، به لام هه روهك شاعیری فارس نه ئی:

يك نكته بیش نیست غم عشق و این عجب

از هر زبان که می شنوم نامکرر است

باسی هونه ریش هه ره يك باسه، هه باسی جوانی و شکۆیه، به لام هه رکه سه به
چه شتی به تانویزی هونه را نه چن و له روانگی تاییه تی خۆیه وه نه روانته سه ر جیهانی
بژۆین و هه میسه به هاری هونه ر. نه ئی هونه ر کۆشکیکی به رزه به هه زار په نه جه روه که
هه ر کام له و په نه جه رانه به رهو جیهانیکی جیاواز نه کرینه وه. جیهانیکی به جه نکه لیکی
کاتی پایزه وه که گه لاریزان روهی تیکردوه و به لورهی هه ر کزه بایه ك، گه لایه ك به

سه‌مای مهرگوه بهرمو زوی شور نه‌یتموه. جیهانیک به ده‌شتیکی به‌گولن خه‌ملیومه که هه‌تا‌چاو برنه‌کاسوز و سوور نه‌کاتومه، نه‌لینی ده‌شت کلکی تاوسه و چه‌تری نه‌نگاوتووه و سری نه‌و تاوسه‌ش چیا‌یه‌کی به‌رزه که به‌شانازیومه به‌رمو خوزه‌تاو هه‌لچروه.

به‌لنی هونه‌ر نه‌مه‌یه؛ به‌لام دیتی نه‌و جیهانه‌ بزه‌موو که‌س ده‌س نادا، له راستیا جیهانی هونه‌ر له‌گیان و هه‌ستی هونه‌رمه‌ندا خوئی نه‌نوینی و هه‌ناوینکی ساف و بینه‌ردی گه‌ره‌که تا‌بیته ناوینه‌ی هه‌ستی هونه‌رمه‌ندانه و نه‌و جوانیانه که له‌بهر وردی و ناسکی به‌ر‌چاوی خه‌لکی ناسایی نایه‌ن له‌و ناوینه‌دا دهرکه‌ون؛ له‌گه‌ل نه‌مه‌شا هونه‌رمه‌ند چیشکه‌یه‌کی پاراوی هه‌یه، هه‌ر ناده‌میزاده و خاومنی هه‌موو هیز و هه‌ستیکی ناده‌میزادیه، هونه‌رمه‌ند به‌زینی هونه‌ر له‌شی نه‌بوته‌ پۆلا. شکست و سه‌رکه‌وتی هه‌یه، وه‌ک خه‌لکی تر نه‌نانه‌ت شکستی له‌خه‌لک تالتره و سه‌رکه‌وتی شیریتره. هونه‌رمه‌ند بیه‌ن‌ن‌وین ناژی، وه‌ک ماسی بیه‌ناو هه‌لنا‌کا جا نه‌و نه‌وینه‌ چ نافرته‌ بیه‌، چ ته‌بیمه‌ت، چ شتی شکۆداری تر، به‌لام هونه‌رمه‌ندی به‌راستی ناتوانی ته‌ریک بیه‌ له‌کۆمه‌ل. گریانی کۆمه‌ل فرمیسک دیتیه سه‌ر‌چاوی و پیکه‌نینی خه‌لک لیبی له‌کاته‌ گولزاری هه‌زاران خونجه‌ی تازه‌ پشکوتوو. لاپه‌ره‌ی سپی هه‌ناوی وه‌ک ناوینه‌ به‌هه‌ناسه‌یه‌ک لیل نه‌بیه‌ و حریری سپی هه‌ستی به‌هه‌موو په‌له‌یه‌ک نه‌شه‌مزی، جا له‌بهر نه‌مه‌یه‌ کاتن جیهان به‌دلی نه‌و نه‌سوورا، نه‌که‌وته‌ په‌له‌قاژه، ته‌نگاوتیلکه نه‌بیه‌ و لیره‌دایه که‌رینگای شاعیران له‌به‌ک جیا نه‌یتموه.

هه‌ندی به‌ دیتی یه‌که‌م ناحه‌زی و تووش بوونی یه‌که‌م شکست هه‌ست نه‌که‌ن نیت هه‌موو شت دوا‌یی ها‌توووه و له‌بهر نه‌وه که‌هه‌ست به‌بیه‌زینی نه‌کا دیتیه سه‌ر نه‌و بروایه که له‌وزه‌یدا نیه‌ به‌گه‌ر ناحه‌زی و ناباری ژیا‌ندا بچی و ناشتوانی بینه‌نگ دا‌بیشی و هیه‌چ نه‌لنی، یا هوگری ره‌شی و تالی و دزینی بیه‌، خوئی که‌نار نه‌گری و خوئی

نمدزیتهوه و گوشهگیری نهکاته پیشه، تا بهواته‌ی خزی لانی کم ثم له‌م بازاره شینواوه‌ی ژیانه‌دا سرگردان نه‌ین و به‌شیک له‌م ناحه‌زیانه نه‌گریته نه‌ستو. هه‌ندیکی تریش کاتی چاویان به‌ناحزه‌ی و نالوزی ژیان کموت لنی نه‌برین به‌ره‌نگاری ناباری بوه‌ستن و تا پینان نه‌کری به‌رگری بکه‌ن و هه‌ولاً بده‌ن بۆپاراستی جوانی و باشی، له‌ راستیا هه‌ردوکیان یانی هم‌دمه‌سی یه‌که‌م که هیواپراوه و هم‌تاقسی دووهم که له‌ تیکۆشاندا یه‌ نه‌نالتین. یه‌که‌میان شینی مردوویه‌ک نه‌گیزی که ئیتر به‌ هیچ باریک هیوای زیندوو بوونه‌وه‌ی نییه، دووهمیان هاوار نه‌کا بۆرزگارکردنی نه‌خۆشیک که هیشتا زیندوو و نه‌کری به‌ داو و دهرمان چاری بکری و بیتموه نادمیزادیکی ساخ و له‌ش دروست.

شاعیر له‌گه‌ل خه‌لکی ناساییا ته‌نیا جیاوازی له‌وه‌دا نییه که جادووگه‌ری به‌دمه‌لاتی هه‌ریمی وتاره و نه‌توانی به‌ ته‌رده‌ستی و پسۆری گه‌وه‌ری وشه به‌هۆننه‌وه، به‌لنکوو گه‌وره‌ترین جیاوازی نه‌مه‌یه که شاعیر به‌ هه‌ستی تیژ و چاوی وردینه‌وه زووتر هه‌ست به‌ مه‌به‌ستی ژیان نه‌کا و نه‌زانی کام کۆسپ و قۆرت و گری دینه‌سه‌ر ریگا. شاعیر نایته شاعیر تاله‌ پش هه‌موو شتیکا نه‌یته کۆمه‌ناس، نه‌یته نۆنگه‌ی ناواتی سه‌بینه‌ی کۆمه‌ل و مه‌کۆی زانیاری دوینی کۆمه‌ل.

شاعیر به‌تایه‌ت شاعیری نه‌مروکه ئیتر کۆت و به‌ندی پیداهه‌لکوتن و شاباش وه‌رگرتن له‌ دوری ده‌ست و گه‌ردنی نه‌ماوه، نه‌ین سه‌ربه‌خۆبێن له‌ بیرکردنه‌وه و هه‌ستیا، له‌ لیکۆلنه‌وه و لیکدانه‌وه‌یا. تا دوینی شاعیر ناچار بوو بۆ ژیان به‌ که‌ستیک هه‌لبێتی و به‌ شوین که‌ستیکا برۆا که زۆر له‌ هونه‌ر بینه‌ش بوو، هه‌لبه‌ت هه‌بوون شاعیرانی گه‌وره‌ی وه‌ک «ناسرخوسره‌وه» و «نه‌بوله‌لا» و «نه‌حه‌دی خانسی» که گه‌وه‌ری وشه‌یان نه‌ده‌خسته به‌ریتی ریزنه‌گر و قه‌درنه‌ناسان، به‌لام نه‌و شاعیرانه له‌ که‌مایه‌ تیدا بوون له‌موکاته‌دا، به‌لام نه‌مرو شاعیر نامانه‌جیکسی تازه‌ی دۆزیوه‌تموه و راسپهریه‌کی نۆفی که‌موتۆته سه‌رشان. راسپهری بۆ خه‌لک ژیان و له‌ پیتاوی مرو‌قها یه‌ تیا

مردن؛ شاعیری له مرۆ ئەین شاره زاین بهم راسته قینه یه که ههزارها گوینگر به تاسموه گوینان له وتاری نمو گرتوووه و شاعیر ناچاره له ناسایی بهرزتر بیهتوه، له هه موهو تیکۆشانیکا ههنگاوی یه که م نمو هه لیگری، هه لیهت نم واسپیرییه هی گشت نمو که سانه یه که به چه شنی ئەبنه جینگای چاولتیکردنی خه لک و قسه و کردموه یان له ناو خه لکا لایه نگری هه یه و رهوایه .

هونه ره مند ئەنداز یاری کۆشکی ئاواتی به یانی کۆمه له؛ رچه شکین و هانده و ری پشانده ره؛ شاعیریش که هونه رمه ندی هه ریمی وتاره، رازینه رهوه ی جیهانیکه که ئەین کۆمه له به رهو نمو جیهانه برۆا. خه لکی ناسایی به که نار هه زار دزیوی وناحه زییا یی نمو سه رنج بدم و نمو ناحه زیانه هه ست بکه ن تیه به رن، ته نیا شاعیره که نه توانی گاهێ به هه ره شه ی وشه ی ترسته ر و گاهیکیش به هیوا بزواندن و وتاری ناگرین خه لک تینگه یی که نه وه ی وای به در به ست به په نایا رانه بوورن نابارییه که که تازه خه ریکی ریشاژوو سه ره ه لدا نه و ئەگه ر بژار نه کری به یانی ئەیه ته کۆسیتیکی پر مه ترسی .

شاعیر نییه نمو که سه و وشه لیزگه ئەکا. نمو که سه هه لیه ته چه نه ک شاعیر؛ شاعیر تا دهر دیککی نه یی، تا برۆایه ک له دهر وونیا نه یی هه مۆین و شه پۆل نه دا، شیمر نالی؛ کاتی دهر د نه مهنده زۆر بوو که ئیتر دل و سینگ و هه ناو هه لیه گرت، سه رریژ ئەکا. نمو سیلاوه که له کۆبوونه وه ی هه زاران سه رریژی به ره به ندی دهر د پیکدی، مه زرای هه ژار و جووتیار ئەگه شه یته وه و مالی چه وسه ره وه خاپوور ئەکا؛ یی گو مان هه ر دلی که دهر دی هه یی ئەنالی، هه ر زمانێ که بلێسه ی به تینی دلی تیه به رین دیه وتار و هه ر وتاری له ناخی دلی به دهر دموه هه ستی، ئەنیشیه سه ر دلی خه لک. «لانیک فلو» شاعیری نامریکایی ئەلی؛ رۆژیک تیریک له که وانیک دهر جوو به رهو فه زای یی یی، هیچ چاوانیک نه یدی تیره که له کوی کموته خواریوه، پاش ماوه یه ک تیره که یان دۆزیموه که له دارنکی به روو هه لچه قیوو، چونکه تیره که له داری به روو بوو؛ رۆژیک من ئاوازیکم له ژیر

لیرهوه زمزممه نه کرد، ئاوازه کهم نیوه تمواو مایهوه، پاش ماوه یهک ههه ئهه ئاوازم له دهسی
دوستیک بیست لهو جینگایهوه که من نیوه تهواوم هیشتهزوه...

وتاری که راستی و جوانی بنوینی بیگومان له سهه کۆمهه ل کار نهکا. که وهه یه
بۆناسینی شاعیر له پینشا بزانه کن شیههه نه خوینیهوه.
تا بهرنامهی داهاتوو به خواتان نه سپهرین. شهوباش.

ناوانی پیروژ

سلام له گوینگری به ریزی بهرنامه‌ی تا پز. تکایه له پینشا گوی بگرن بز پارچه

به خشانیک:

ماوه‌ی نیوسه‌عات هه‌روا بیدم‌نگ دانیشتون و جار جار له ژیر چاوه‌وه بز
یه‌کریان روانیوو، هه‌لبه‌ت وه‌ها که ناشکرا نه‌ین. هه‌ر کات نه‌م سه‌ری داخستبوو نه‌و
چاویکی به چاره‌یا خشانده‌بوو. وا دیار بوو هه‌ردووکیان له دل‌یا نا به خزیان کوتبوو: وریا
به، هاوسه‌ر گرتن و هه‌لبه‌ژاردنی هاوبه‌شی ژیان کاریکی ساکار نیسه. ته‌واو چاوت

بکوهه و باش بروانه دهم و چاوی، بهژن و بالایی. به لأم همر دووکیان لهم بیره که به دلایندا هاتبوو شهرمه زار بوون و دیار بوو همر دووکیان له دلایانا به خویان کوتیوو بزمه گهر هاوسه رگرتن و هه لیاوردنی هاوبه شی ژیان همر بهموی که روالهت جوان بوو، پیکدی؟ باشره خوو و رهفتاری بزائم. به لأم همر دووکیان کاتنی گه یشتیوونه ئەم جینگایه دامابوو چونکه نه یانته زانی به چ رنگایه کا...؟

باوک و دایکی کچه که پاش ئەوه زۆر له سهر مارهیی و جل و بهرگ و خشل و زیرو گول و گواره و کرمه ک و ژیر چه نه قسه یان کردبوو و کوره که به شهرمه هه موو شتیکی قبول کردبوو، له هژده که چوو بوونه دهرهوه، تا کورو کچ به یکهوه قسه بکن. خوا ئەزانی شیرکۆ چند جار لیرابوو ئەمه بلنی و له شهرما زمانی به سترابوو و چند دهره ی به نارهق ته پر کردبوو تا به دهنگیکی نهرم و به له رزینموه توانیوی بلنی من نه بی خوم له گه ل «چرۆ» قسه بکه م و بزائم ئەویش رازیبه یام نه. پاش ئەو چند وشه یه قسه ی تریشی کردبوو و کوتیوی من و چرۆ نه مانموی به یکهوه بژین و ئەبی ئەو بتوانی له گه نما هه لیککا و بتوانی به دل خوشی بویم. به لأم باوک و دایکی چرۆ، نیر گویان نه دامابوو قسه کانی دوا یی «شیرکۆ». ته ماشایه کی یه کتریان کردبوو! وهک قسه یه کی سه یریان بیستی و همر دووکیان له دلی خویانا کوتیویان: یانی چی، چرۆ چ کاره یه، نیمه داومانه و براوه توه. ینگومان ئەم قسه یان له دل گران هاتبوو که زاوای داهاتویان نیسته هیچ نه بووه نه یهوی له گه ل کچه که یان ته نیا بی. شیرکۆ ئەمه ی له رواله تی خه سوو و خه زووری داهاتوویدا به دی کردبوو، به لأم نیر هیزی پاکانه ی نه مابوو، چونکه هه موو وزه ی خۆی بز دهر برینی قسه که ی پنشوو له دەس دابوو.

نیو سه هات یته دهنگ دانیشتیوون. ته نیا خسه ی کراسی تازه ی چرۆ جار جار هه وای کی هژده که ی نه له راندموه. نه بوو شیرکۆ دهس به قسه کردن بکا، به لأم بلنی چی. بیر. کردهوه بلنی ئەم رۆ هه وایه کی خوشی هه یه و ئەمه بکاته سه ره تایه ک بووتووینز،

به لأم لهم بیره هم رقی هستا و هم پیکه نینی هات. رقی هستا له خوی که بۆج خوی بینگانه ی گرتوه، ناخر نهو له فیلمی سینما و له نووسراوه کانی نووسه رانی رۆژاوا بیدا دیووی و خویندبوویمه که سه ره تای هموو ناشابوونیک بهم جۆره یه: - «هموا یه کی خۆشی هه یه، وانیه؟» کچه که ش پینسه که ننی و نه لنی: «به لنی زۆر خۆشه». پاشان کوره که نه لنی: «نه هاریک له فلان جی به موسیقا و سه ماوه؛ پینت چۆنه؟» کچه که نه لنی: «باشه، زۆر باشه...» و نیر بوون به ناشا و کاریان تمواوه، یا به سه رها تیکی تر دس پینکا: - «ناوت چه؟» «ئینابیللا، tresia یا ماری mary یا rose رۆز». - «به هه به هه چ ناویکی جوانه، به راستی جوانه.» کچه که نه لنی سپاس و زمرده یه که دیته سه ر لینی. پاشان بانگ کرده بۆ سه ما و نیر کاریان تمواوه. نه لنی سالها یه یه کتر نه ناسن. بهم رقی له خوی هستا و به مه ش پیکه نینی هات که نه گه ر بلن هموا یه کی خۆشه، نهو کچه ساکاره کورده چ حالیکه به سه را دی. بیگومان له بهر خویمه نه لنی مه گه ر سه نه ما بوو که باسی هموا نه که ی! نیمه له سه ر دووریانی ژیان وه ستاوین و نه یین به وردی و ژیری ریگایه کی نهوتوه لژیترین که بگانه ناکامی به خته مه ری، که چس نهو باسی هموا نه کا.

شیرکۆ ههستی کردبوو که له مه زیاتر بینهنگی به لای چرۆه مانایه کی باشی نابین، چونکه سن چوار جار دیووی که چرۆ چاو نه برینته چاوی و باری دانیشتی نه گۆبۆ و نه لنی له بیدمگ دانیشته و بهرزه بووه. شیرکۆ کوتی: «چرۆ» و نهو وه لأمی داوه: «به لنی!»

- «من و تو خه ریکین دهست نه ده بینه گموره ترین کاری ژیانمان.»

چرۆ له دمی وهرگرتوه: - «نا گموره رین کار نییه، به لأم گه وره یه. یانی زۆر کار

هه یه له به خته مه ری من و تو بانتره.»

- «که وه هایه تو قه بوولته که نه م کاره به خته مه ری من و تو ی تیدا یه.»

چرۆبه چاویکی پر سکا لوه سه یری شیرکزی کرد و کوتی: «تولات وانیه من کچیکی ساکارم و تیاگم نهوین یانی چی؟ نه گه لات و این هم بن نینسانی و هم به هله چووی.»

شیرکزه تاسانی سه ره تایی قسه کردن رزگاری هاتبوو و نهیتوانی به زمردهی پیاوانه و روانی گهرم هستی خوی دهربری.

له دهرموه بایه کی به ته زووی پایزی له درزی ده رگا و په نجه ره کانهوه خزی به ژوورنیدا نه کرد و پردهی ناو هژده کی نه له راندهوه. نه تکوت بیچوه پشیله به کی بزوز خهریکی کایه کردنه به پرده که.

شیرکوکوتی: «تورازی؟»

چرۆته نیا بزه یه ک گرتی و سه ری دانه واند.

شیرکوکوتی: «یری لن بکه. مالیکی خوش و خنجیلاته. کور و کچی جوان!»

چرۆله بهر خویموه کوتی:

- «ناواته کانت جوانن، به لام شکۆدار نین. ته نیا بزۆم و خۆته.»

شیرکزه سه رلیشینووی پرسی: «دهیجا» و نهیتوانی قسه کی تمواو کا. چونکه

نهیده زانی چرۆمه به سستی چیه.

چرۆنومی له م سه رسامیه رزگار کرد: «به خته وهی کاتی ته واوه که بز هه موو کهس بی. به چاوی گهش و کولمی سوور و لیتی به پینکه نینهوه چون بزین، کاتی فرمیک له سه ر گونسانی هه زار چاو، سه ما نه کا و کولمی منالی دهرده دار وه که به هیتی زهرده هایه و لیتی به باری هه ژاران به خته وهی تاکی من و تۆنه کاته گه پجار؟! چون بی دهر به ست و سه رخۆش به لای هه زاران که مایه تیدا تینه رین، له کاتیکا له ده ستمان نایه کاریکیان بز بکه یین و نه مانکردووه!»

شیرکزه ژیر لیموه کوتی نه مه یه رازی مانه وهی ناده میراد و به رزتر کوتی:

«زه کاتی به ختموهری ده سگیزی هه ژاراله. من و توژش لهم سامانه خودا داوه زکاتی ناتا جان نه دهین. نه گهر به ختموهر بین به هترترین بۆبارمه تی خه لک.»
 چرۆبه پینکه نینیک دهر یخست که دژی لهو بر وایه یه و کوتی: «به لأم به داخه وه به ختموهران له دهر دمداران دوورن.»

شیرکۆ به نالینه وه کوتی: «پتویست ناکا ئیمه ش وهما بین. نه گهر ناده میزاد هه له سه ر باری پیشووی بروا، پیشکوت مانای ناین. چ دهمین من و توژه که م ریواری نه م ریگایه بین؟»

چرۆ دهمگی نه کرد، به لأم وه ک نه چوو بلی با واین.
 گوینگرانی به ریز: به برنامه که مان لیرهدا ته و او بوو. چاوهر وانی نوو سراوه کاتانین و تا به برنامه ی داهاتوو هه مووتان به خودای مهزن نه سپهرین و سه رکموت و به ختموهریتان بۆ داوا نه کهین. شمو تان باش.

چاوه‌روانی

سه لامینک لهم پایزه‌دا وهك گولنی كه مایته‌وه له بهر تالانی گه‌لابیزان، پینشكه‌ش به ئیوه كه ژیان و هه‌رچی رازنه‌رموه‌ی ژیانه خۆشتان ئه‌وی. پینشكه‌ش به ئیوه كه به هه‌ست و هونه‌ریه‌ستن. لهم به‌رنامه‌یه‌دا نمونه‌یه‌کی نویتان له داستانی کورتی کوردی پینشكه‌ش نه‌که‌ین و چاوه‌روانی ئیوه‌ش به ناردنی داستانی کورتی شوینه‌واری خۆتان یا شوینه‌واری نوسه‌رانی ناسراوی کورد یارمه‌تیمان بدن.

له دنيوه ريڼگايه کي پان و ريک نه چوو بڼه ناري چوم. سهره تاي ريڼگاکه له خوار دنيوه له پان مالي پووره پيروزهوه دهستي پين نه کرد. له پردنيکي بچووک که له سر بنده که هه له بسترابوو نه په ريبه وه و نه چوه ناو ريڼگاکه وه. نم بهر و نهو بهري ريڼگاکه به ريز داري سپدار و په لک و چنار بوو. سپداري نه ستور و گه لا پان. په نلکي لار و کوم که هه نديکيان گه ندمل بيون و له جيڼگايه کموه که کرم لنی دابون، کوني ورد و درشت، بهر چاو نه کموت. بارانتي که باريبوو لهو کونانه وه، له گه نده لايي داره کان زه ليووو و ناويکي تالهي همدئي سوور و همدئي رهش لهو کونانموه به سر له شي داره کانا هاتيووه خوارموه، نه تکوت پيرمه ترديکي کورده که له تنيايي و بندهنگيا به چاوي پرپوش و کز گرياووه. چناري سر بهر ز که له په نا په لکه کانا نه تکوت کوري گه نجی قيت و قوزه له پان دهستي باوکي پيري نوشتاوه وي، راهه ستاوه. پاش ريزي داره کان له م بهر و نهو بهري ريڼگاکه وه په له و ينجه په ک بوو که کاتي دروينه ي بهري سته مې هاتبوو. پرشنکي خوزه تاوي رنگ په ريو ي نيوارني نه تکوت داوئني کراسي بووکيکي شوخ و شهنکه له پينچي کولانیکا نه ديو نه يي. نيوه ي په له و ينجه کان له بهر نووري خوزه تاوا تينکه له په ک بوون له شيني مه يله وزمرد و نيوه که ي تريان که لاله سېبهري به سر کيشابوو شينکي تاريک و بهر مورهش بوو. په که ميان نه تکوت چاويکي مه ريبه که گه شه ي پينکه نيني تينگه راهه و به شي دوومه ميان له چاويکي شين نه چوو که چاوه وروا نيبه کي دوور و دريز لنی کردين.

من هموو روژني کاتي نيوارانه دانه کشام بڼه خوار دي و له لاي مالي پووره پيروزهوه تيه په ريم و به سر پرده که دا پينم ده نا ناو ريڼگا و نه چوموه سر چوم. نهوه کاري هموو روژنيکم بوو، به لام هموو روژنيش که نه گه يشتمه سر پرده که له پينشا ناوړنيکم نه دواوه بڼه ناو دي و هميشه پوور پيروزم نه دي که له ناو حموشه که يا دانيشتووه و چاوي بريوه ته ناسوي نهو بهري چومه که. چاوم که له ديمه ني تينکشکاو ي پوور پيروز

نه ترازا نیگام به ناوی هندی قومزگر تووی بهنده که نه کموت که بوقی ورد و درشتی شین و خوئه مینشی به سر قومزه کانیهه و خه ریکی پشودان بوون و نهو پشودانه ته نیا سینهری مارنکی ناوی تیکی نه دا و بوقه کان به گور جی و که مینک سه ریشناوی خویان نه شاردهه. پاشان که نه چومه ناو ریگاکمه پیش هه سوو شت کونی داره لکه کان سه رنجیان نه دزیم. منالانی ناوایی لایان و ابوو له شی به لکه کان خوینی تیدایه، چونکه نه یاندی ناوینگی خستی نریک به سوور بهم کوناله دا دیته خوارمه و مینش نازانم چون بوو که له سر پرده که تا نه گه یستمه سر که نده لانی چومه که و چارم به ناوی شینی گومی ^{مندی پر} له ماسی نه کموت! لهو نوانه دا منالان نه بوومه و نه هاتمه و سر پروای منالانی ناوایی. بلتی خوینی شه هیدنک یی؟ بلتی نم شه بایه که گه لاو لکی داره کان نه شه کیتیمه ده مستیکی نادیاری پیروز یی باوه شیتی نهو شه هیدانه نه کا؟!

به لام زوو نه گه یستمه سر چومه که و لهوی دیمه نیک تریری خاوتنی منالانه ی له میشکم نه تاراند.

له میتژ بوو پیوه بووم دهرغه تیک بدوزمه و له گه ل پووره پیروز قسه بکه م. هندی شتم له خه لکی ناواییه که یستوو و له باتی وه سوهم دامرکیتی زیاتر هانی دا بووم بزومه له گه ل خوی بدویم. نهو روزهش وه روزانی دیکه، من چو بوومه سر چوم. ماسیه کان لهو به شه ی گومه که دا که نه کموت بووه ژیر سینهری دارمی که ناری چومه که و تاویشی به سر نه کشابوو له هات و چودا بوون. گاهمی بهر زگی زمردیان وه دهرنه خست و لهو کاته دا نه تکوت گومه که نه بی به ^{زارنک} که به زمرده به که له به که نه یتمه و پرشنگی ددانی رنک و جوانی دهرنه کموی. من زیخیکی وردم نه هاو یشته ناویان و کوزی نهویندارانه یانم نه شواند. ماسیه کان تینکرا نه هاتمه و سر زگ و به بزوتمه و یکی به په له که له باله یکی توند نه چوو، بلاوه یان نه کرد و له به که جیا نه بوونه، نه تکوت له پرچرای هنده به که کتر نه کی. له گومه که دا ته نیا پرشنگی نیسه ورنگی

خۆزه تاوی ئیوارای ئەما یهوه.

ههستم کرد یه کیک له پال دهستما دانیشته. نهوهنده به نه سپایی که نه گهر دهنگی نه کرد بایه، لام وا نه بوو ههستم به هه له چووه و له تیکه لیبوولی سنووری سینهی خۆزه تاو که ئیوارانه له ناو گزویگای رهنگا و بهنگی دهشتی ناواییا هه ر دی و دهسه لاتی تاریکی زۆرتر نه یین و خۆزه تاو پاشه کشه نه کا، لام وانه بوو بنجه گیایه کی زهره و بهرز له پینش له ژیر نووری خۆزه تاوا بووه و نیسته وه ک سهنگه ره کانی تری خۆزه تاو تاریکی مۆنی ئیوارانه گرتوویه تی. به لام دهنگیک هاته گویم که نه لن: «میرزا!» دهنگی ئافره تیکی پیر بوو. له دهنگیک نه چوو زۆر له دووره وه هه رات لیبکا و تزه هه نه وهنده تیگی له گه ل تویه تی، به لام نه زانی کینه. که مینک وهر سوورام. دیمه نی په رپووتی پوور پیرۆزم ناسیه وه. لام سه یر بوو که ناوی من له کوئی نه زانی. خه لک نه یانکوت ده سه له پووره پیرۆز ته نه ات یه ک وشه ش له دهمی دهر نه هاتووه. من هه شتا سه رسام بووم که پوور پیرۆز هاته سه. له کاتیک دهمی له گه ل گویم له متریک زۆرتر نه توانی نه بوو، ههستم کرد له ئاسۆی نه وه به ره وه که سیک سه م له گه ل نه کا. باش نه مه زانی که پوور پیرۆز لای مه یا له سه ر ئاسۆیه یه که چاوی کزی تیپریه وه. نه مه زانی سه بۆ من نه کا یا بۆ نه وه که سه که ده سه ل لیره وه به ره له وه تیره که سه رکه وت و ئیتر نه گه رایه وه.

«... به ئی میرزا. ئاها کردیه سه رسام که به چی بۆدنی نه وه به ری نه م کتیه و له وی هیلکه و مریشک بکری بۆ میوانه کانی ئاها. نه خۆش بوو. له شی وه ک بره شکی سه سه ر سێل له چه ق و چه دابوو. ددالی ددانی نه ده گرت. پینش نه وه گزیری ئاها به شته سه رسام به چه ند لیخه ی گه رم دامپۆشیوو. ته ندووره که شه بۆ نیل دابوو. ئازانی له ورۆه چه تۆف و سه رمایه ک بوو. هت هه لآویشته بایه له هه وا ده یه سه ت. گزیری ئاها هات و کوتی، نه یین زوو به روا و زوو به گه ریتمه وه. من گوتم، نه خۆشه و چه ق و چه یه تی. ناتوانی به چی. گزیری ئاها کوتی، چاره لیه، فه رمانی ئاها یه، میوانی هه یه. من له به ری

پارامهوه، داوتنیم بادا، به سر دهمت و پیندا که وتم وهرینه گرت. بهم حاله موه هه ستا و رویشته. لالاییم گاتن، پووزمهوانه کانی درابوون، کاله ی شری له پیندا بوو. کاتن گه یشته سر هم پرده ی بهر مالی خومان نیر له بهر چاوم گوم بوو. کر نیوه به باوه نه یهینا و نه بوو به دیوار یکی سیی و بهر چاوی ریواری نه گرت. نمو روژه ده زستانی به سر هاتوو و من چاوم له م ناسویه به کی نه گه ریتمهوه. دلنیم نه گه ریتمهوه. نمو منی خوش دهوی. دایکی پیر و لیقموماوی خوی خوش نهوی.»

پووره پیروز یتلنگ بوو و من گریالم پین بچووک بوو. له م کاته دا بۆ دهر برینی ههستم، ته نیا چاوم بهم دهم و چاوی پر چرچ و گنجه دا خشانده که هه خه منی شونینکی له سر دانا بوو. له زارم دهر پیری: «نا نا، هه لینه گری!» به لام دیتم بۆچ نمو هه لینه گری! له پین هتیریا رووم کردهوه کاتی منالی. بلنی هم دارانه شه هید نه من و هم خوی تاله خونی پاکیان له من به سر یانهوه دیاره!؟

روژ ناوا بیوو. پووره پیروز چون وهک په ریک با یهیتی هاتبوو، چه شنی خهویک که شه تونینکی تال له ناوی بهری، له لام رویشتوو. کۆشکی ناغا هیشتا تاوی لئ ناوا له بیوو که به چه ن چرای توڤنوور باران کرابوو و نه مه قسه ی دواپی من بوو: «بلنی له م کۆشکانه ش، روژ نیک خوره تاو نه توڤری!؟»

بیره و هری

پاش چه‌ند سالن نوم له نیستگه‌ی قه‌تار چاو پینکه‌وته‌وه. جانتا په‌کی به‌دسته‌وه بوو، نه‌چوو بۆ شوینی بلیت‌کریین. هه‌یکه‌لی وردیلاته‌ی و روومه‌تی لاوازی سه‌رنجی رانه‌کیشا؛ نیتر مووی ته‌واو ماش و برینجی بیوو و له دوو لای ناوچاوانیه‌وه مووی سه‌ری هه‌لومه‌ریوو. دموورپشتی چاوی، گنجی ورد و باریک چه‌شنی نینه‌هیرشیان بۆ چاوی بردبوو، که نه‌تکوت شوینی کینگه‌به. کاتن پشه‌که‌نی گنجه‌کانی دمووری چاوی قوولتر نه‌بوو و پیرتر نه‌هاته به‌رچاو. وه‌ک ماسیه‌ک که بکموته سه‌ریخی به‌ستین، بین نارام

بوو. له مهیدانی نیستگه به په له هات و چوخی نه کرد و له گه ل کابرايه کا قسه ی نه کرد. نم بزوزی و نه سره توووییه بزمن نه ناسراو نه بوو. هاتموه بیرم که همیشه زوو دانووی له گه ل خه لکا نه کولا. هرکه س قسه ی له گه ل بکردایه، پاش چهند جار بزولای نه کیشرا. له گه ل هرکه سینکا نه بوو به ناشنا، پشش نه وه باش یناسی، دستی نه کرد به دهردی دل. نه یکوت: «خهریکم هاوریه ک بدوزمموه و له گه لیا هه لیم.» نه گهر که سینک لینی بیرسیایه بزوکوی؟ خیرا تووره نه بوو. نهو روزه که چاوم پشی کهوت له خه یالا گه رامموه بزواربدوو. له گه ره کینکا نه ژایین. مالیان نزیکی مالمان بوو. پاش نیوه رزیانه نه مدی به باوه شی کتیموه له مال نه چوه دهر؛ جار جار هاش به بهرگی حه سانه موهه له بهر دهرگای ماله که یان نه ویستا و سه سیری همرا و هوریا ی کوو چه ی نه کرد. نهو، له بیرمه نهو روزانه ی زیندوو نه کردموه که پر بوون له شادی و بزوتن. نهو روزانه که له ژیر دیره کی چرای بهر قا کز نه بوو یتموه و له همموو باببه تیکموه نه دوا یین و نهو رواله تانه که له سهر بیرم به یادگار هه لکه نه رابوون.

نیگه ی قه تار قه ربانخ بوو، قه تاریک له «خورم شهر» موه هاتبوو، له سهر پلیکانی نیگه نادمیزادی جزر به جزر و نه تموه ی جیاواز که ل و په لیان به باوه ش و کۆل هه لگرتبوو. وه ک شاره میروو به ریز نه چوونه سهر و له ناو هه رای شارا گوم نه بوون، چه فته و هه گال و میزمری کوردی و ترکمانی؛ لاهه یی موو زهره که پر چیان به سهر شانیا نا هاتبووه خوارموه و کۆله پشینیکی گه وره یان به پشتیانه مه شه ته ک دابوو و شتی دمکاری نیرانیان به قایشی پشت و په تی کۆله پشیه که یانه مه هه لواسیوو. ییگومان نم گلته و نه ستیولک و قرۆشکه یه که بزونی روزمه لاتی کونی لیه نه هات له ولاتی نه وانا به بایه خ بوون. منالی هه ره ب که کراسی سپی ناودامیتیان له به رابوو، به م و بهو لادا رایاته کرد و له ناو دمستوپنی گه شتیارانا رینگایان نه دوزیموه و له گوشه یه کا سهریان هه لته دا. نهو به تامه زرویه مه ته ماشای یاری یین خه یالا نه ی مناله کانی نه کرد.

نمو همیشه منالی خوش نمویست. زور جار لیم بیستجو نه پکوت: «منال نهوهی باشه که نازانی فریودانی خملک چیه. خملک به چاو نهروانن، به لیتو پینته کممن و به زار نه دوتن، له کاتیکا نمو هممو نه مانه به دل نهکا.» همیشه قهربالنی پین خوش بوو. کاتی دهوروبوری پر نه بوو له دنگ، کتیه شیمره که ی پیکموه نه نا و نه یروانی. نیگای نه تکوت شمقاریکی برسیه به شوین مملیکا نه گبری راوی کا. همر مه پرسه که چنده خوشحال نه بوو کاتی لمو ناو حه شیمه ته که دا ناسیاو نیکی نه دوزیه وه. رقی بوو له تمنیایی و نه گهر هموالتیک به جنی بهیشتبایه، هه تاهه تاله بیری نه ده چوو. له بهر نموه نموترا بجمه لای. زانم نه بم به گه پجاری نیگای.

نمو هاوینه پین نموهی بزائم یا بجموئی، نمو ناوااته که پیاو هه لوهدای خوی نهکا کیشابوومی بزوهو شاره. شاریکی غه ریب. زور رازی وای هه به که پینت نالنی و نه پین خوت هه لیهتی. غه ریبی زور شت فیر نهکا. یه کیان نه مه یه که بیر بکه یه وه و رینگا بدوزیه وه، پین نموه که سیک ژیر بالت بگری. غه ریبی زیز و موزن و پین بهزه ییه، به لام فیرت نهکا که له سر پنی خوت راهوستی و پال به که سیک ترموه نه دهی. منیش بهو لهازه چووبوومه نمو شاره دووره. رژی نیک سواری ماشین بیوم و رژیستووم. به سر چهند شار و دی دا و همر کوبووم نا، هیشتا ماومه. نیواریه ک لهو شاره بچوکه دابه زیوم که دار و برد و شه قام و کتو و دهشتی بزمن نه ناسراو بوو. راستی جار جار ته بیعت یاری سهیر نهکا و روانگی سهیر له خاته بهر چاو. نمو شموه له هژدهی میوانخاله که ما راکشابووم و گویم گرتیو و بژوتوویژی خملک که به بهر په نجهری هژده که ی منا تینه بهر پین. همر دنگنیک نه هات نه مویست له گهل دنگنیک ناشنا هه لیه نگیتم. پیکه نینم نه هات که لمو شاره دووره به شوین دنگی ناشنادا نه گه ریم، به لام همر چیم نه کرد نم نیازم له هه نام پین دهر نه ده کرا. له پر دهرگا کراوه و هه یکله لایوکی لاوال خزییه ناو هژده کموه و له سر ته خته که ی بهرام بهر دریز بوو. پین نموه بزوم

بروانی له کاتیکا جل و بهرگه که ی دانه که ند کوتی: «له کویوه هاتووی؟» دنگی وهک دلزیه ی وردمباران له زموی دهم وشکی تاسه باریم چووه خواروهه. ماوه یهک گیتز بووم. لام و ابوو له بیره که ی پیشووما که دنگی رینوارانی ناو کولانم نه پشکنسی بۆ دوزینه وهی دنگی ناشنا، نه وهنده چوومه پیشموه که لیم بووه به راستی. لام و ابوو خمو نه بینم. ییگومان پرشگی نیورهنگی چرای هۆده که ماوه ی نه نه دا بزیکانی رهنگم به دی بکا. لای و ابوو گویم له پرسپاره که ی نه بووه. که میک بهر زتر کوتی: «له کویوه هاتووی؟» به دوو دلیموه کوتم: «فه رها دا؟» کوتی: «به لئی!» به لام پاشان سه ری هه لبر ی ورد به سه رتاپای منی روانی. — «تولیره چی نه که ی؟» کوتم: «نازانم.» وهک منالینک که نه سبابی یاری لئی گرم بن و له پر بیلدۆز تهموه، شادی به هم موو له شیا گه را و کوتی: «توش را تکر دووه؟» نه مویرا بلیم له دهس چی، چونکه نه مزانی توو به نه یی و نیر نامدوینی. کوتم: «به لئی چه شه را کردنیک.» کوتی: «نافه رین کویو باش» و هه ستاله بهر په نجه ره که کاسه یه کی هینا که که میکی ناو تیدا بوو. — «به روانه نه م ناوه له دویشه مووه له م بلوورده دا قه تیس ماوه، بروانه خه ریکه لیل نه یی. ناده میزادیش وهما به. زور له جیگایه کا به تیه مووه نه گنیشی.» کوتم: «لیره کار په یدا نه یی؟» کوتی: «خه لک له هموو شوینیک وهک یهک وان. نه یانه وی بژین و بوژیان کار پتو ریسته. من لیره کار نه کم. له گه ل کاره که ما نه روانم، هه رکات توزی کۆنی به سه ر نه م شارموه بئیشی لئی نه رۆم، به لام نیسته درهنگه، با به موین.»

به یانی کاتی هه ستام له جیگا که یا نه ما بوو. په راوه شیره که ی که ما بۆوه به ده ستموه گرت. چهن دیر له حاشیه که ی نووسرا بوو. خه تی فه رهادم ناسیه وه نووسیوی: «هموو شت جوانه به لام نهک تا سه ر. ته نیا یهک شته که هه میسه تازه به، کار، کار که جگه له ژیان مانا یه کی تری نییه. ژیان یی کار وهک رۆزی بی به یان، وهک قه سیله ی بی ته فه زول، وهک هه میسه له جیگا که کا مانموه وهما به!»

له یادم ییبه چهنه مانگ له و شاره بچووکه ماینهوه، به لأم باشم له بیره که فههاد
 هه رگیز پیتی له سه زهوی نه بوو. هه میسه نه تکوت میوانینکی به پهله یه که ههلی
 گیرکه وتوو له نه خوشیک پیرسی. له بهر ده رگاوه دانه نیشت. له رۆژ به پهله بوو که بیته
 شمو و به شهوا بز هانتی رۆژ چاری نه بریبه په نجه ره که، شه به قی به یان لیلیای له سه
 لابدا....

تا حموته یه کی تر به خواتان نه سپترین.

نەرگی سه ویشانی شاهیران و نووسهران

سه لام له گوینگری به ههست و هونه ربه رستی به رنامه ی تا پۆ. نهم باسه که ویژه شتیکی راسپیری داره و نهین له خزمه تی کۆمه لاین، یام ته نیا هونه ری رووته و کاری به سه ر کۆمه له وه نییه، زۆری سه له سه ر کراوه. هه ندینک نه لنین نه گهر هونه ر و ویژه که نه ویش به شیکه له هونه ر، کاریان به سه ر کۆمه له وه نهین، بوونیان بئ سووده. به تایبته له م راهیه ش تیشه پهرن و نه لنین ههچ روودا ویک، ههچ جوولانه وه و ههچ سه یه ک، ته نانه ت نه گهر له نیو دوو که شیا یته گۆری کار نه کاته سه ر کۆمه ل، به لام ته نسیری

ئەو وتوۋىزە دوو كەسىپە ئەمەندە كەمە كە بەرچاۋ ناكەۋى، بەلام لە لىكدا ئەمەۋى دوايدا
 و پاش سەرنىچىكى ورد و قول دەرئەكەۋى كە ھىچ رووداۋنىك نىپە كارى كەم يا زۆر بە
 كۆمە ئەمە ئەداين. ئادەمىزاد ھەرچى ئەيكا و ھەرچى ئەيلنى راگە يەنى مەبەستىكە؛ ھىچ
 مەبەستىكىش نىپە كۆمە لايەتى ئەين. لەگەل يەك دوانى ژن و شوۋىەك و قەسەك كە لە
 نيوان دوو رىۋارى ئەناسراۋ ئەكوتى، پەيۋەندى كۆمە لايە تىيان ھەيە و ناكىرى ۋەھا
 ئەين. ژن و شوۋ يا باسى دلدارى ئەكەن يا سەبارەت بە مائالەكانيان ئەدۋىن يا لەبارەى
 ھاۋسى و كار و كىرىنى شت ۋەكى پىۋىستى ژيانانەۋە باس ئەكەن. دوو رىۋار كاتنى
 گەپشە يەك سلاۋ ئەكەن، پىرسار لە يەك ئەكەن، ئەگەر رىنگايان بە يەكەۋە بىن ئەين بە
 ھاۋرى، سلاۋ كىردن كارىكى كۆمە لايە تىپە. پىرسار كىردن بۆرۈن بۈۋەنەۋى مەبەستىكى
 كۆمە لايە تىپە و ھاۋرى تىش ھەرۋەھا كۆمە لايە تىپە. بەشەر كاتنى لە ناۋ كۆمە لايە ھىچ
 كارىكى، تەننات كارە تاكىيەكانىشى ناتوانى لە كۆمە لايە تەئسىر بىن، بەلام ئەو
 تەئسىرە گامى دژى كۆمەلە و ئەبىتتە ھۆى ۋەدواخستن و راۋەستاندى كۆمەلە،
 گامىكىش تەئسىرە كە تەئسىرى باشە و كۆمەلە بەرۋە پىش ئەبزوئى.

لە مانگى نوۋتى سالى ۱۹۶۳ى مىلادىيا، لەگەل بەسترانى پەيمانى جىھانى
 ۋەستاندى تاقىكردنەۋى ئەتۈم كە لە مسكۋىنكەھات، كۆپىك لە نوۋسەرانى رۆژاۋايى
 و رۆژمەلانى لە شارى لىنىنگراد بەسترا و وتارى ئەو نوۋسەرانە سەبارەت بە وىژەى
 ئەمىرى جىھان، لە ھەموو شوئىكا دەنگى داۋە. لەم كۆرەدا دوو بىروا پىشان درا كە لە
 راستىا ھەر كام ناۋمىرۋكى يەكنى لە شىۋە وىژەيپە گەۋرەكانى ئەمىرۋن: «رىشالىستى
 سوۋسىيالىستى» كە ئەلنى نوۋسەر لە بەرامبەر كۆمە لامەئىۋولپىت و راسپىرى ھەيە
 و «رۇمانى نوئى» كە لاي ۋايە نوۋسەر تەنيا لە بەرامبەر ھونەر كەيدا راسپىرى داۋە.
 «ئالدىن روب گىرىپە» نوۋسەر و ھەلەنگىتەر و فىلمسازى بە ناۋبانگى فەرانسەيى
 لايە: ئىگرى رۇمانى نوئى لەم كۆرەدا وتارىكى دا كە لە لايەن ئەبولجەسەن نەجەفى

نوسەر ئەينى بۇ كۆمەل بنووسى، يا دژى كۆمەل بنووسى، كە ھەر دووكيان راسپىرىن. نەم مەبەستە شتىكى زۆر سەرنج رايگەشە كە لە سەردەمى ئىمەدا ناويان ناو «يىگانە بوون لە خۇ» Alienation رووناكتر بلىم نووسەريش ۋەك ھەموو ئەندامانى تىرى كۆمەل بە چارەبەشى خەللك خەمبارە، بەلام پىچەوانەى راستى و دوستىيە ئەگەر لامان وابىن كە نووسەر بۇيە ئەنووسى دەرمانى دەردىك بدۆزىتەمە. ئەو چىروكووسى نالمانى رۆژھەلاتى كە لەم كۆرەدا رايگە ياند كە داستان ئەنووسى تا بتوانى لەگەل فاشىم شەر بكا، من ئەھىتتە پىكەنەن و زەحمەتە برۋا بىكەم ئەتوانى؛ بەلام بەختيارىم ئەمەيە كە ھەموو ئەزانىن كە ئەويش نازانى بۇچى ئەنووسى و بيانويەك كە بۇ پاكانەى خۇى ئەھىتتەمە بىن بايە خە.»

پاشماۋەى ئەم وتارە كە «ئالين روب گرىيە» نووسەر ۋە ھەلسەنگىنەرى و يۆزە و لايەنگىرى و يۆزەى نۆى لە سالى ۱۹۶۳ دالە لىنىنگراد بلارى كىردمە، ئەھىلنەمە بو بەرنامە يەكى تر و لە دوايى بەرنامە كە ماندا كە مېك سەبارەت بە برۋاى لايەنگىرانى «رۇمانى نۆى» ئەدوئىن.

رۇمانى نۆى خەرىكى دەرمانى دەرد و راستكىردنەۋەى چەوتى كۆمەل نىيە و ئەگەر نووسەرى رۇمانى نۆى ددان بەمەدا بىن ئەركىكى لەسەر شانە، ئەو ئەركە تەنيا سەبارەت بە ھونەرەكە يەتى، ھەرۋەك «ئالين روب گرىيە» ئەلنى نووسەريش ۋەك ئەندامانى تىرى كۆمەل بە دەرد و خەمى خەللك پەرۋش و پەشىنە ئەبىن، بەلام ئەركى سەرشانى ئەو لە خەللكى ناسايى زىياتر نىيە و بۆنەۋەش نانووسى كە بە ھۇى نووسىنە كە يەمە دەردىك دەۋا بكا و يارنىگاي چارەيەك بۇ دەرد و كەسەرى كۆمەل بدۆزىتەمە. لەم وتە يە دەرنەكەۋى كە بە لاي ئەو تاقمەۋە نووسەر لەبەر ئەمە كە پىتووسى بە دەستەۋەيە و خاۋەنى ھونەرىكە، راسپىرىيەكى زۆرتىرى لە ئەندامانى ناسايى بە ئەستۆۋە نىيە، واتە ھونەرەكەى شتىكى تاكىيە و دەۋرىكى لە ژيانى كۆمەل نىيە. ۋەك

«گریه» نعلی: ویژه بزنووسر وهسیله‌ی پاراستی بیروبروایه‌کی سیاسی و گشتی نیه. نیمه له به‌رنامه‌کانی پیشووا بروای نهو که‌سانه‌شمان بلاو کردونه‌ه که دژی بروای «گریه»‌ی فه‌رانسه‌یین و نعلین هونه‌رمه‌ند نه‌بین هولهر چه‌شی چه‌کیک بؤ پاراستی کومه‌ل که‌لکی لن‌وه‌ر بگری و نه‌م مه‌به‌سته شیاری شار‌دنه‌وه نیه که هونه‌رمه‌ند قسه‌ی له ناو کومه‌ل‌اره‌وایه و له‌به‌ر نه‌مه باشر نه‌توانن له پیتناوی به‌خته‌وه‌ری گشتییا خه‌بات بکا. له به‌رنامه‌ی داهاتودا له سر نه‌م باسه نه‌رؤین.

«تەنز» لە وێژەى كوردىيا

سەلام لە گۆنگرى ھۆگرى ھونەر و ىستارى ھەستارى بەرنامەى تاپۆ.
بەداخەمە لە وێژەى كوردىيا بەشى نووسىنى تەنز كە مە. تەنز نووسى، بە چەشنە
نووسىنىك نەكوترى لەودا مەبەستى كۆمەلایەتى بە شىوہەكى گالئە چيانە دەرنەخرى. لە
راستىيا نووسىنى جىددى و ناساى لەگەل شىوہى تەنزا ھەرىكە بارى كۆمەلایەتییان
ھەبە، بەلام لە شىوہى تەنزا لە قەشمەرى و گەپ و گالئە كەلك وەرئەگىرى بۆئەمە لە
تالایى دەربرىنى راستەقىنە كەم بىكاتەمە. تەنز چەشن و جۆرى زۆرە. ھەندىك تەنزى

تال و نادیا ری له ویزمه دا همن وهك شیوه ی نووسینی چینهخوف نووسری رووس یا نووسری کلاسیکی فهراڼه یی ئاننا ټول فرانس و همندی ته نزی تریش همن که ره خنه گر و ناشکرا و توند و تیژن. وهك نووسراوه کانی ئارت بوخوالدی نه مریکایی و «عهزیز نه سین» ی تورک. جگه له مانه له به شه کانی تهلز، ته نزی سیاسی و کومه لایه تی نه توانین ناو به ریون.

مه به ستنی که نووسران بۆ لای نووسینی گالته یی رانه کیشی نه مه یه که له ته نزا دیوار و شوهری نیماژ و نیستماره و داپوشراوی به رز و پتوهه. ته نزنووس له پشت نهو دیواره به رزمه به دلتیا یه کی زورتره وه نه توانی هیرش بکاته سر سهنگه ری دزیوی و ناله باری ناو کومه ل. ته نزنووس له هه موو شتیك بۆ نواندنن مه به ستنی خوی که لک وه رنه گری. له زمانی په له وه ره وه، له زمانی پرسونل و قارصانی نهوتزه که له ناو نوستوره و نه فسانه کانا همن قه نه کا. نه توانی سه رده می رابردوو له رۆژگاری خویا زیندوو کاتمه و. واته زه سان به ره به ستنی ناکا. بۆ نمونه نه گه ر نووسه ریک یه وی گیبانی پیاریکی مژوو یی یا زانستی و هونه ری به یته مه به ره له شی و له لایه ن نه وه وه قه بگا، ناچاره رهنگی خۆله می شینی ته نز و گالته له نووسراوه کی بدا، ده نا نووسراوه کی به ناوی شوینه وار یکی دژی راسته قینه نه خریته لاوه و که س نایخوینته وه.

له م به رنامه یه دا نووسراویکی ته نزی کوردیتان پینشکه ش نه که یین و هیوادارین بیته سه رمه شق که نووسینی ته نز په ره بستینی و له وه شیوه جوانه له م راده یه که نیسته له ویزه ی کوردیا هه یه تی به رزتر یته وه.

له گورگی برسییه وه پینشکه ش بۆ به رانی دابه سته ی به ریز

پیش هه موو شت له خودای مه زن نه پارینه وه که ژیبانی دریزت بکاته نه سه ب. ینگومان

له مانگه موباره که دا زمانم به وژوووه و له گوناه نومنده دوورم که باپیره گهورم له رشتنی خوینی کوری یه عقووب دوور بوو. خوا نزام وهرله گری، نهمی که من به وژوووم و له ترسی خودا وهک یی ناو ناو نه لهرزم، له بیرت بن و یسه نگتیه له گه ل نه زیله مفتکه کی نادمیزاد که نه لئ: «توبه ی گورگ مهرگه»، تا بزالی نادمیزاد جساتی چیه! و چون نو زمانه که خودا پتی داوه تا یادی نهوی پی بکا، قسه ی راستی پی بکا و به دروو دمله سه چه پهلئ نهکا، به هموو لایه کا نه یگنیری. هر لیم گه ری برای باشم، بریره ی پشتم. چهنه لمو نادمیزاده تووریم. راسته نیمه لمو کاته دا یوسفمان نه خواردوه و بوختایان پی کردوین، خودا که خوی هموو ناشکرا و نه پیه ک نه زانی، نواله ی بژیوینموه و پتوستان به خواردنی گوشتی تر نه ماهوه، به لام له گه ل نهوه شا نه گهر بزم هه لکه وی نیک و پتسی نادمیزاد له یه ک نه هالیم.

بیوره که سهره تایی نامه کم باش دمست پی نه کرد. به راست کاک به ران چونی؟ چاکی شوکر؟! پتم بلئ بزائم خموت چونه؟ دوشه و باش خموتی، یام گوئه بوری خوین تایی نیک گران هر به دوری گه له خانه که تاندا هه لسوورا و حه پهی هات. نهم خوشیرین کردن و کلکه سووته ی سه گیشم به لاره زور شووره بیه که بز پارووه ناینک نه یکا. جا نه گهر نیمه به یه کموه باش بوا یه یین نادمیزاد چون نه یوانسی نهم چهره سه ریه مان به سه ر پتی!؟

بروانه گا جووت بهم هموو زلیه به نوحه یه کی جووتیار وهک میتو و وزن له سه ر خه تی جووت نه گه ریتوه. کاتیکش له گنیره یان کرد، دمبیتی نه کهن، نه کا دم بز دهنکه گهنیک به ری که به رهنجی شان و پیلی نو هاتوته به رهم. دلئ بعه خوشه که یه کم گیاندار یکه که یارمه تی خینئ نادمیزادی داوه. تکایه له زمانی منموه بهم گایه بلئ نه بیستوه که نادمیزاد له ناو خویانا نه لئ: «جووتبه نده ی باش نو که سه یه که گای لاوازی و سه گی قه لمو!» نه گهر مانای نهم قه یه شی لئیرسی هر له زمانی منموه پتی

بلنې که گانه يې زور کار بکا. بووره و به يار و چرگن و جاره فریزوو دهر بهننې، تا نو لاواز يې و سفره ي نادميزاد پراز نيمه، سه گيش که جگه له پاسه وانی کار يکي له دوس ناپه نه يې تير و ته سل يې تا جوانی قازانج و سوودی نادميزاد باشر پياريزی. نيمه پنی نه لين: «کار به نانه زگن».

کاکي خوم، به لام خومانين نو سه گه وا من نه يناسم نه گهر له برسار لار بيته وه و لاکه ي سه ری يې، هيشاش دوس له کلکه سووتې و نووزهنووز هه لنا گري. شتيک که بومن سه يره، نه مه يه که تو به م گيانه ناسک و هه سه خاوينم وه که هه ته چون له گه ل چه ق و لووری سه گ هه له که ي؟ راسته من و توله بهر هه ندي شت له يه ک دوورين و باش يه کتر نانا سين، «خودا سه به بکاره که مان بکا به کوی زووخال»، که من و توی له يه ک کرد! به لام هر چی بې من و توله سهر چوار يې راوه ستاوين و نادميزادی ته ژه ي له نده هور به دوو يې نه روا به ريوه. رهنکه نه تيستی که نادميزاد هه رکات يانومی گالته به يه کنې له خویان بکه ن و بلين نه فامه، نه لين: «نه گهر نو ده سه ي هه له يته وه داينته وه سهر زه ي نه يته وه به چوار يې». توی زرنگي هوشيار ينگومان بيرت له مه کردوته وه که نادميزاد شيرت نه خوا و ته را يې بويه رخوله کانت ناهيله وه. به راست چ روانگه يه ک دلته زينتره له روانگه ي به رخ تيبه ردان، کاتنې که ژنانی بيري به شيرمه شک و مه ردوشکه ي پر له شيرمه له ناوران دینه دهرمه و به رخ و کار ژه له ي ساوای برسی به کاره کار و باله بال به شوين دايکيانا نه گه رين. به لام کاتنې نه گه نه دايکيان هر فنجکی يه که م تيبه گن پيش نه وان تالان کراوه و هه له چوراوه. خویان هم دهرده به سهر نيته وي خانه دان دین، به لام کايه يه کيان هه يه به ناوی «دایه مه مده به گورگن». ينگومان ديوته که منالانې نادميزاد کونه بنه وه و يه کيان نه که ن به گورگ و يه کيان نه يې به دايکی به رخوله کان، جا مناله کان به ده وری دايکيانا هه له سوورين و نه لين: «دایه مه مده به گورگن، گورگه ددانی تيبه». به لنې، باشه گورگ ددانی تيبه، به لام به م ددانه تيزانه وه

نیوی نیوی نادمیزادی نهوسنی تیرنه خۆر، خوینخۆر نییه. گورگ گوشتخۆره، مهر گیاخۆره، به لآم نادمیزاد گوشت نه خوا، گز و گیا نه خوا، میوه نه خوا... تو هیچ درنده یه که نه ناسی که قه سایی دانایی؟

کاکای به ریز! کاتی نهوه هاتووه بیر بکه یه وه جگه له مه که ناده میزاد شیرت نه خوا، گوشتی به رخۆله کانیشت نه خوا. من که نازانم، به لآم له نادمیزاد بیستووه نه لئین، که بایی گوشتی به رخ زۆر به تام و لهزه ته. نالئیم گوشتی به رخس نه خواردوو، به لآم نه و مندیم برسی بووه که بیرم له تام له کردۆتومه. مهر چی خواردوو مه بۆ نه و مه خواردوو نه مرم. نادمیزاد له سالی گرانیه که دا یه کتریان نه خوارد. بۆ من همیشه سالی گرانییه. نادمیزاد سالی جارنیک وهک تیسوو تالانت نهکا و خوری له شت به برینگ هه لئه پاچی و گوئی ناداته نهوی که له شت بریندار نه بن یام نه. خوری و بهرگت نهکا به بهرگی خزی و همزار شتی تری لی دروست نهکا. دهگه نالی ئینگلیزی و پارچه ی زمردی نالمانی و مافووه ی ئیرانی. بروانه نه مانه چه منله فروفیل نه زانن. ناوی تو مهر له کوله که ی ته ریشا نییه. به خودا به گوئما ناچن، کام نادمیزاد له هم موویان راستره له گوریسی ناو هه مانه پیچ و پلووچی زۆر تره. خویان نه لئین: «شتن که بۆ مال پیوسته له مزگوت حه رامه.» که چی تو نه کن به سلقی رووت تا خویان پۆشته بنهوه. سه ره برای نهم هم موو درۆو ناپاکیه، به من نه لئین «تۆ به ی گورگ مهرگه». نازانی له بهر چی مهرگی من به ناوات نه خوازن؟ چونکه من وهک وشتری یی پان باریان بۆ هه لئاگرم. وهک سهگ کلکه سووته یان له بهر ناکهم و بیووره چه شتی تو شیریان ناده سی و نابمه دمه دۆی خیرانیان. تکایه بۆ درتزه دانی وتوو یژکه مان و بۆ نهوه ژهنگی دوژمنایه تی له دلمان پاک که یه وه ته شریف بهیتی بۆر مهوی پشت مالان تا باشتر باسی دوژمنایه تی نادمیزاد روون که یه وه.

خوات له گه ن، برات گورگی برسی.

نهم نامه یه پزسته چس هینای و دای به شوان و شوانیش نهم روزّه گنوله بزوری ناره
جینگای دیار یکر او.

تا حهوتهی داهاتوو خواتان له گه ن. ۱۳۵۱/۷/۱۹

نه سگه ندهر شاهي هه پيه

پياويكي نزيك به سي ساله ي نه كورت و نه دريژ بوو. سمپليكي خورمايي و دهم و لنيويكي جواني بوو. رانك و چوژغه به كي كۆن به لام خاوين، نه نداسي ريكي دانه پوشي. سن چوار گه ز پشتي پي شمينه ي گولورد نتيوقه دي باريكي نه برده ريكي كه له كه ي. جامانه په كي رهش و سبي له سه نه به ست و لكيني به رنه داوه سه كه واي مرادخاني. هه تا دييووم هه به م بهرگانه وه دييووم، به لام هه ميشه لام و ابوو هه رنيسته گۆريويه تي. خه لك نه يانكوت نه دويته، به لام نه ورۆژه كه من چاوم پني كهوت زۆر

گهرم و گورچاک و خوشی له گه لێ کردم. زۆر ناده میزادی وا ههیه که به رواله ت خۆیه زلزان و خۆله لازۆر دیته بهرچاو، به لām کاتی له گه لێ دووای په شیمان نهیته وه که بۆچ له ههوه وه وه وات گومان بردووه. ناوی، کهم کهس نه یزانی. راستیه که یه نه مه یه که خه لکی ناوایه که لهو په رده ی رازه که نهو به سه ر خۆیا کیشابوو، نه ترسان. هه موو کهس باسی نه کرد، به لām هه میسه وه ک باسی شتیکی نهیسی بکه ن، به چه نه دو ان. هه موو شتیکی شاره وی نه ناسراوه، له گه لێ نهو شا که پیاو نه کیشی و که لکه له ی هان نه دا نه شیرستی. چه شی شویتک که له بهر چاوی منال پره له جنۆکه و خیر.

نهو رۆژه که من قسم له گه لیا کرد له په نا سیه ی مرگه وتا دانیشتبوو. بهر به یانیکی که مینک ساردی پاییز بوو. بارانی دوژشه و گه لای زهردی ریزه چناره که ی نزیک مرگه وتی وه راند بوو. بایه کی نه رمی نامال سارد، گه لای زهردی خه زه لوه ی نه له رانده وه، به لām نه یته توانی له زهوی بهر زیان کاته وه، چونکه بارانی دوژشه و ته یی کرد بوون و ملامسی زهوی بیوون. گه لاکان خشه و خشپه یان نه دهعات، به لām به فووی ساردی دهی با نیو نووزه یه کی به عاسته میان لێ هه لده ستا. وه ک نهو نه چوو تۆله ده ی دیزه له سیاری شهوا، گویت له دهنگی به ناسپایی ناوایی خموالوو گرتینی و ناله ی نیوان دار و پچر پچری کچیکی تازه سالت بیته گوین که خموینکی ناخۆش نازاری نه دا.

سلام کرد و بێ نهو چاوه پروانی وه لāmی بێ له سه ر تاته بهر دی په نایا دانیشتم و کوتم: «کوت و پیر ساردی کرد.» سه ری هه لئینا و گه شه یه ک که مته سه ر چاوی. گه شه یه کی تیژ تیه ر و بێ باوه ر، وه ک نه ستیره یه ک که راخوشی و بکوژ یته وه. وا دیار بوو ههستی کردووه له م ناوایه دا زۆر خۆشه ویست نییه و به لایه وه سه یر بوو که من وا بێ ترس له په نایا دانیشتووم. کوتی: «هه میسه هه روا بووه، هیرشی کوت و پیر! بێ نهو ناگامان له دهرد و مهرگی خۆمان هه بێ، تاو نیری زه مان به سه رمانا دی و نه مانهار ی.» سه یرم کرد ده سه ر دهسته که ی له ناو دهستی به هیریا وهها نه کوشی له وانه یه ده سه ره که

بدی. نه تکوت نه یوی هم مو رقی خزی بکا به هیز و بیدا به پنجه‌ی ده‌ستی و بیریزینه ناو دسه‌رکه یوه. نیگای وهك بازی برسی هملفری بؤ دورده‌ستیکسی گوم و نادیار. ره‌نگیکسی خۆله‌میشی گلته‌ی چاوی داگرت. نه تکوت سالها‌یه نمو گلته‌انه بوون به دوو شوو‌شی گردی یی بزوتنه‌وه. له به‌رخ‌یموه گوتی: «ده سال!» ده سال خهم کووی کردبوو. ده‌ستی به پشتیموه گرت و که‌میک خۆی راست کردموه. «ده‌مردیکسی گموره‌یه، به‌لام دهرکی نادمیزاد شینوه‌ی که‌ولیکسی بچووکسی هه‌یه و هزار دهریا خهم نه‌با.» کوم: «باسی خهم نه‌کی. لات وانیه نه‌گر بیدرکیستی خهمه‌کات له سر سووک یی؟» کوتی: «نه‌زیله‌ی نه‌سکه‌نمدر و شاختی.» کوم: «نه‌مبستوهه» کوتی: «نه‌لین نه‌سکه‌نمدر شاخی هه‌بوو. همر سهرتاشیک سهری نه‌تاشی به‌م رازه‌ی نه‌زانی؛ به‌لام هم‌موویان به‌ده‌ستوری نه‌سکه‌نمدر نه‌کوژران. تا په‌کیک لمو سهرتاشانه که‌خزمی سهربری نه‌سکه‌نمدر بوو به‌ره‌لاکرا. سهرتاش به‌نه‌ئینی نه‌ژیا و نه‌شینه‌توانی رازی نه‌سکه‌نمدر بدرکیستی، تا تووشی نه‌خوشی هات. حه‌کیمان پنیان کوم، تزارازیکت هه‌یه و له دلتا بۆته‌گری. نه‌گر رازه‌که‌ده‌رخه‌ی رزگار نه‌بی. سهرتاش ناچار چووه قامیشه‌لاییکه‌وه و لوی چهند جار له ژیر لیموهه کوتی: «نه‌سکه‌نمدر شاخی هه‌یه.» «با» نه‌دنگه‌ی کرد به‌گه‌رووی زهل و قامیشه‌کانا. همرکات «با» نه‌هات یا همرکات زهلکی نمو قامیشه‌لانه نه‌کرا به‌بلویر و بلویرژهن فووی پیا نه‌کرد، نه‌م دنگه‌له‌گه‌رووی قامیشه‌کان هه‌لده‌ستا: «نه‌سکه‌نمدر شاخی هه‌یه.»

بینمگ بوو. دیسان چاوی بریه‌وه که‌لی نه‌وپه‌ری ناوا‌یه‌که. رۆژ ته‌واو گهرمی کردبوو. هه‌لسی زهوی ته‌روهك دووکه‌لی نیرگه‌له‌ی پیره‌پیاونکی دێهاتی به‌ره‌وه‌ها هه‌لته‌چوو. کوم: «کابرای سهرتاش چی به‌سهرهات؟ پاش درکاندنی رازه‌که نه‌خوشیه‌که‌ی له‌کۆل بووه؟» کوتی: «نه‌زانی نه‌لینی چی. نه‌سکه‌نمدر شاخی هه‌یی یا نه‌یین گرنگ نیه، گرنگ نه‌مه‌یه‌گویی نه‌یین.» سهرم سور مابوو. نه‌مه‌زانی نه‌لنی چی و

له پر ههستم کرد منیش وهك هه موو خه لئكى ناوايه كه لئى نه ترسم. ئەم كاپرا گهنجه بهم نه نداهه ريك و جوانهوه، چى وهها له لهش و گيايا هه بوو كه بۆلى ترسان بشى؟
 ديسانوه دهلگى خه ميار و پياوانه ي كه زۆر له تهمهنى پيرتر ديارى نه دا هاتموه
 بهر گوتم: «بهلى نه كرى نه سكه ندمر شاخى هه بن، به لام نه گهر گوتمى له حاندا ناله ي
 دهرده داران كه رو نه ييست ين....»

قه كه ي تهواو نه كرد، ده ستى به نه زۆرموه گرت و هه ستا. چاوى له چاوم بېرى،
 وهك نه مه ييموى سپاسم بكا كه بۆ ماوه يهك له تنيايى دهرمه يتناوه: به لام به زار هه چى
 نه كوت. سەرى بهرداوه و ريگاي گرت بهر. له پشتموه له پياويكى زورھانى له كاركو توو
 نه چوو. نه تكوت سەرى به زۆر بۆرانه گيرى كه شۆر نه ييموه سەرى سەنى. بن ئموه بزالم
 مه به ست چ بوو له بهر خۆمموه كوتم: «ده سال! ده سال! خەم و دەر! مالى نادميرزاد
 شيوه ي كهولئىكى بچووكى هه به و دهر ياههك خەم نه با.»

تا حوتهى داها توو خواتان له گه ل - ۱۳۵۱/۸/۱۰

شعری باش گامه یه ؟

سه لام له گوینگری به ههستی بهرنامهی تاپۆ. زۆر جار نهم پرسیارمان لیکراوه که شعری باش به گامه شعر نهلین. ههلبهت ئیمه وهلامی نهم پرسیارمان زۆر جار داوه تهوه و به چه شینکی گشتی روونمان کردوتهوه که هونهری باش به چ هونه رنک نه کوتری. نهوهی وا ئیمه لهم بارهوه دهرمانبریه بر وای خویمان بووه؛ به لام کوتایه شمان نه کردوه له بلاوکردنهوه و نووسینی بر وای جۆر به جۆر سه بارهت به هونهر. هه ندیک ههمن که نهلین شعر و ویزه که به شیکه له هونهر، که لکی نیه و قازانجیک به کۆمهل ناگه یه ننی

و تەنەت بەرگىرى لە پىشكە و تىشى ئەكا. ئىمە لە بەرنامە پىشە كانا كوتوومانە كە ئەم
 بىروايە چۆن پەيدا بوو. تەنەت تا قىمىكى زۆرىش لە زانايان ھەن كە دۇى شىمىر و
 وىژەن، بەلام ئەگونجى ھەمو ئەم دۇايە تىيانە لە مەو پەيدا بوو بىن كە زۆر بە وردى
 سەبرى پىشەنە و ئەركى ھونەر ئەكراو. مىسداق و مەفھومى ھونەر زۆر جار يە كىتر
 ناگرنەو. واتە سەرنج نە دراو تە ئەم مەبەستە كە ھونەر خوئقاوى وىست و نىيازى
 كۆمەلى سەرە تايى نادەمىزاد بوو و گەورە ترين يارمەتى داو بە بەرەى نادەمىزاد و
 ھەر و ھاش كاتى ھەلبەست و نووسرا و نىكى بىن كە ئەك كە بە داخمو لە وىژەدا
 نمونەيان زۆرە و رەنگە زۆر بەش بىن، بەر چا و كەوتووە بەم ئاكامە گە يشتوون كە شىمىر
 و وىژە بىن كە ئەكە. بە لىكدا نەو بەكى تر ھەر كات مىسداق شىمىر خراب بوو، ھوكم بە
 خراب بوون و بىن كە ئەكى مەفھومى شىمىر دراو. كوتمان كە بە داخمو شىمىر بىن كە ئەك
 زۆر بەى شىمىر. ئەمەش ھۆى تايەتى ھەيە. چونكە چىنى ھەلبۇزاردە، واتە ئىلىست elite
 (ھەلبەت ھەلبۇزاردە لە بارى زىادە بەشى ئابوورى و دەمە لاتەمو) سووديان لە مەدا نە بوو
 كە شىمىر ئەركى كۆمە لايەتى لە سەرشان بىن و بۇ ئەوان باشتر بوو كە شىمىر لە جىياتى
 ھاندا ن و بزواندن، سىتى و ھەستان بگە يەنى. تا قىمىكى تىرىش ھەبوون كە لايان و ابوو
 شىمىر زىل و بەمە و ناھەنگ و وشەى جوان جگە لە لاواندەنەو پەردەى دل و گوئى بە
 كارى شتى تر نايە. ئەمانە چ سوور رىئالىست بىن، چ لايەنگىرى رۇمانى نوئى، چ
 دادائىست و چ تا قىمى «ھونەر بۇ ھونەر»، ھەمويان ئەكەرى لە ژىر ئەم ناو ھەدا كۆ
 بگە يەنەو؛ لايەنگرانى قالب و دىبرى دەرەو. ئىمە لە گەل ئەو ھەشا ئەزانىن ناھەنگ و وشەى
 جوان و رازاندەنەو روالەتى وتار، بە شىكى گىزىگ و ھىژايە لە شىمىر! بەلام ھەسەلە يە
 ئەك نامانچ. مەبەستى ئەسلى لە شىمىر ناو ھەروك و كا كەلە نە روالەت و توئىكل. شىمىرى
 فەننى و مامۇستايانە ئەمە يە كە ناو ھەركىكى بە كە ئەكى ھەبىن لە ناو قالىتىكى جوان و
 رازا ھەدا و ناھەنگى تايەتى خۆشى دۆزىبەتەو. ناھەنگى تايەت شتىكى شىاوى

لیوردبو ونهویه، چونکه همر شیمرنک به پتی موحتما و واتهی خزی ناههنگیکی
 تایهت نه خوازی و بز ناههنگی تایه تیش وشه تایه تی گهره که. بز نمونه شیمرنکی
 نه تعوایه تی و هاندنر که نه یوی دهماری گهل پهرهستی به هیز کا، نه بن ناههنگیکی
 حماسی هه بن و وشه تایه تی بز هه لیزیری. وهک نم نیوه شیمره که نه لن: «پن و
 چهک زرمه یانه و خر مه». ناههنگی نم نیوه شیمره نهرم و نیان و نهویندارانه نیه و زورتر
 له مارشیکی سپایی نه چی و وشه کانیش لاوینهرمه و نهرم نین. به لکو راه پرنهر و
 هاندنر. باسه که باسی پنیه و چهک که زرمه و خر مه یان دی. ههروه اش ناوهرؤک و
 مه فهومی غه راسی و نهویندارانه یا واته یهک که له باره ی تبیمهت و جوانیهوه نه دوی
 پتویستی به ناههنگیکی لاوینهرمه و نهرم و نیان هه یه و وشه کانیشی نه بن له گهل
 ناههنگه که دا یهک بگریتهوه. وهک نم شیمره:

به لنی وای نه تو،

وهک زرناری بن خینه تی مانگه شو

به مهندی شکو دار و گموره و گرانی

به لام پیکه نه، تو په ریزادی گولخه نهرانی.

لهم شیمره دا وشه زرنار و خینه تی مانگه شو و په ریزادی گولخه نهران
 هاتون که هه مو و وشه نهرم و نهوین بزوتین. به لام کاکل له شیمرا - که به لای نیمهوه
 مه بهستی نه سلیمه نه توانن دوو جزوین: یه کهم کاکلیکی نهوتو که که لکی کومه لایه تی
 لن وهرناگیری. واته باسیک له شیمرا دینه گور که یا زیانی زوربه ی کومه لنی تیندا یه یا
 مه بهستیکی شه خسی و تاکی تیندا هاتوه که ناته نیتهوه بز مه بهستیکی گشتی. وهک
 باسی نهوینیکی له شرافی و هه لدانی شومیکی خوش رابواردن، بن نهوه ناویرنک بم
 خه لکی ناسایی درایتهوه. دووه هم کاکلیک که که لکی کومه لایه تی تیندا هه یه. نم
 مه فهومیه شیمریانه دوو چه شنن، یا چه شینکن که قالب و وشه یه کی ساکار و نریک له

دووالی رۆژانه‌ی خەلکیان هەیه، یا قالب و دیوی دەرەوێان کەمێک رق و دژوارە و وشە و تەعیری رازاوێ و فەنی و دوور لە وتووێژی خەلکیان تێدا بەکار براوە. سەبارەت بەم دوو چەشنە، دوو برۆای جیاواز هەیه: یەکەمیان ئەلنی شێمر پیش ھەموو شت و پیش ئەوە کە وتاریکی وێژەوانانە و جوان بێ، پێویستە کە رەسە بەک بێ یۆزێواندن و تینگە یاندن. جا ئەگەر قالبی وتارە کە ئەموندە رق بێ و وشە ی ئەموندە تەریک و تەعیر و لێکدانەوی پر پێچ و قەمچی تێدا ھاتبێ کە زۆر بەی کۆمەل نە توانی کەلکی لێ وەرگری، جیاوازی چێھ لەگەڵ شێمرێکا کە ناوەرۆکتیکی دژی کۆمەلێ هەیه. ھەندێکی تریش ئەلنی شێمر ئەگەر ئەموندە ساکار بێ کە تارادە ی وتاری ناسایی نیوان خەلکی گەرەک و کۆژان نزم پێتەو، نابێت شێمر؛ چونکە شێمر ئەین رەنگی ھاتیفە ی لێ بدێ و لەگەڵ زانست جیاوازی ھەبێ. بۆ نمونە باسی پیاویکی برسی، یا منالێکی بێ دایک، یا دیمەنی رینگاوبانیکی کاتی پایز ناین لە شێمر و ھا بکری کە لە زانست نە کری.

لێکدانەوی خەلکی ناسایی و دووانی رۆژانەیان چەشتیکی ساکارە لە زانست و شێمر. شاعیر ئەم چەشنە ساکارە زانستییە لە کارگای ھاتیفە ی شاعیرانەیدا بە رەنگ و رۆالە تێکی تارا بە سەراکشا و ئەراز نینتەو و ناچار کەم و زۆر لە وزە ی دەسکورتی خەلک دوور ئەکە و پتەو. ئەو تاقمە ئەلنی شاعیر ناین ناچار بکری کە ھەک خەلک بێنی و لە روانگە ی خەلکەو برۆایتە سەر مەبەست. شاعیر ناچار یەکە ی ھەر ئەبێ لە مەدا بێ کە بە سوودی ئەو خەلکە بیر بکاتەو و مەبەستەکانی و ھا نەبێ کە زیانی گەلیان تێدایێ. لایەنگرانی ئەم برۆایە کە ئەلنی شێمر ئەگەر ناوەرۆکی کۆمەلایەتی ھەبوو، با دیوی دەرەو و فۆرمی شێمرە کەش دوور بێ لە دووانی رۆژانە ی خەلک، ھەر ھونەرە و ھونەرێکی کۆلیکتیڤەشە collective. ئەلنی شاعیر ھونەرێکی ھاتیفە نە خوێنیتنی و ھاتیفە، یانی رووبەر و رووبونی موحەرپیکاتی خاریجی و لێکدانەوی دەررونی، یانی ناوێتە بوونی زانست کە شتیکی نەگۆراوێ و بە لای ھەموو کەسەو ھەر بەک چەشنە

له گه ل رینه کسیون و هه کسولمه مه لی عاتیفی که له هه نیهاد و دهر وونیکا جیاوازی مه به
 له گه ل نیهاد و دهر وونیکێ تر؛ له بهر ئه مه به که له هه که س بپرسی دوودوو نه کا چه ند
 نه لن نه کا چوار. به لام بر وای دوو که س سه باره ت به جوانی، که با سیکه له هه رنمی
 هونه را وه ک یه ک نییه. یه کینک چا و نکی گه ش و ره شی پین جوانه، نهوی تر چا و نکی
 نیوه خموی شینی خزش نهوی.

تا بهرنامه یه کی تر به خواتان نه سپترین. شهوتان باش.

ناوات ناویکی خوښه

هر که فرهاد هات و دانیشت زانیم شه ویکی خوشمان له پشه . من ماوهی ساینک بوو لهو ناوایه سپای زانست بووم، که متر که س ناوی منیان نه زانی . هر پتیان نه کوتم ناغای سپا یا لاغای مودیر . من له سنهوه چوو بووم بزموکریان و به راستی لهو ماوه یه دا بیوم به نهوینداری لهو هموو جوانیه دهس لینه دراره که هیچ په نه و خه شی تیکه لایه تی تیدا بهر چاو نه ده که موت . خوسرهو کوری ناغابوو که له تاران گه رابزوه و هموو لئواران نه مدی که به بهرگی نه فله لیدی هوه، پینچیکسی کوردی له سر به استجوو و

چەند كىتەبى بەزى باھەشەمە گرتىپ، لە چوۋ بۇ چنارستانە كەي ئەمبەرى رووبارە بېچوۋكە كەي ئاۋايى. ۋەفا ۋە مەحمۇد پىش ھەقلى مەن بوۋن كە ھاتىۋون سەرم لى بىدەن. كۆمەلى ئاۋايى ئەۋىنە بېچوۋكە كە تۇنە تۋانى ھەناسەي دانىشتۋوانى ھەست بىكەي. ھەر چى ھەي لەبەر چاۋە. تەنەت چاۋدا گرتى گەنجانى ۋ ژۋانى پاش مانگ ھەلاتى نىۋەشەۋانى. دى ئەۋىنەت لەگەل ئەيىتتە خۇمانى كە زوۋ بە زوۋ پرىسكەي دىت بۇ ئەكاتەۋە ۋ ئەتكا بە ھاۋبەشى بىزە ۋ خۇشى ۋ خەم ۋ پەروشى. لەبەر ئەمە لاتان سەپەر نەين كە ھەر ئەۋرۇزە كە ۋەفا ۋ مەحمۇد بە سەرى رووت ۋ بەرگى شارىمەۋە ۋ ھەركام بە جاتايە كەمە لەمۇ ئوتۋوبىلە كە كارۋانى نىۋان دىنھاتەكانى ئەكرد دابەزىن ۋ لەبەر ھەرگاي قوتابخانە كەدا كە ژورۋىكى كرابوۋ بە ھۆدەي ھەسانەۋە ۋ خەمى مەن، تەپ ۋ تۋى رىگايان لە خۇيان تەكاند. خوسرەۋ ئەم ھەۋالەي زانى ۋ ھىشتا مەن تايە تىترىن پىسارم سەبارت بە «بەھار»ى دەزگىرانم مابوۋ كە لە ھەقەلەكانمى بىكەم، كە خوسرەۋ پەيدا بوۋ.

زۆر زوۋ، زۆر مەبەستمان دۆزىمەۋە كە ھەر چوارمان ئەماتۋانى لە بارە يالەۋە بىۋىن. لە باسى سىنەماۋە دەست پىنكرا ۋ خوسرەۋ بە گورچى بىرۋاي ھەموۋمانى ھىتا سەر ئەۋە كە فىلمى باش لە شەپى باش كە مەترە. پاهان باسى ۋ ەتنام ۋ ئەفرىقاي جنۋوبى ۋ رۆدزىيا كرا ۋ ھەمۇ ئەماتۋانى بازە بوۋىن ۋ ۋەسەر خۇمانى ناھىنەن. لام ۋايە ۋەفا بوۋ لەبەر خۇزىمە كوتى:

«مالا يدرك كله يترك كله». مەن ۋىستەم بلىم ھەلەت كەرد، بە لام بىزە سەر لىۋى تىپى گە ياندەم كە ھەلە كەي بە ئەنقەسە كەردۋە ۋ ئەيەۋى بلى سەرى كە لايەشە لە پرىسكەي مەبەستە.

مەحمۇد كوتى: «يدرك» رىشە كەي كوردەپە ۋ لە مەسلىرى دىرگانەمە ھاتۋە ۋ ئىتر بۇم ھەركەت كە باس ناچارە بەرە ھەزىمىكى تر لىخۋوبى ۋ چ ھەزىمىك

جواتر و مهر له گه‌ل جوانیا بین نازارتره له مهریمی بژوین و سه‌زی ئه‌وین. هه‌ستم کرد منی خانه‌خوئی له سه‌رمه سه‌ره‌تای باسه‌کان دامه‌زرینم، به‌لام نه‌ترسام نه‌کا له لایه‌ن ئه‌و سن گه‌نجه روونا کبیرانه‌وه بکه‌ومه به‌ر هه‌یرشی توانج. راستیه‌که‌ی پینم خۆش نه‌بوو دیسانه‌وه بۆ هه‌زارمیین جار گوینم له کاوینژی وشه‌ی بوروگراسی و پینچ و مۆره‌ی دامه‌زرینهر و ئه‌م باسه‌ پرپوو و چانه‌یین. مهر چۆنیک بوو لیتیرام به‌چه‌شنی که هه‌ستیان نه‌ژاکیتن، باسه‌که بگۆرم. له خوسره‌وم پرسى له‌گه‌ل کچانی زانستگه‌دا نیتوانی چۆنه، وتی «بیرناردشاو، نوسه‌ری ئینگلیزی نه‌لن: کچ دوو تاقمن.» وه‌فا بۆی ته‌واو کرد: «یا جوانن، یا زانستگایین» و هه‌موومان پینکه‌نین. ئه‌م پینکه‌نینه‌ رنگای بۆ من کرده‌وه که زیاتر له سه‌ر باسه‌که برۆم: «راستی کورگه‌ل سه‌باره‌ت به‌ ئه‌وین بروتان چیه‌؟» مهر سینکیان به‌یه‌که‌وه کوتیان: «ئه‌وین؟» و من راجله‌کیم و خۆم ناماده‌ کرد بۆ هه‌یرش: «به‌لن ئه‌وین. مه‌گه‌ر شتیکی سه‌یرم پرسیه‌وه.» خوسره‌و که ئه‌مه‌ی له ده‌ره‌به‌گی بۆ ما بۆوه زۆر قه‌سه‌ بکا و که‌م گوئی بگری، کوتی: «ئه‌وین نه‌جیب‌زاده‌یه‌کی لیکه‌وتوه‌وه که نه‌میرۆ که‌س خه‌تی ناخوینتیه‌وه؛ یا مه‌لیکی گه‌رمین و کورستان که‌م بووه که سه‌ده‌ها سال لیترو به‌ر به‌ره‌و گه‌رمین بوه‌تمه‌وه و هه‌شتاش نه‌گه‌راوه‌تمه‌وه. خوا هه‌لم کام ره‌شه‌بای توند بآلی شکاندوه‌وه، یا که‌وتۆته‌ به‌ر شالۆی کام شمقاری کۆترخۆر؟»

مه‌حموود له‌به‌ر خۆیه‌وه کوتی: «به‌ره‌و رۆژه‌لات چوه‌وه و له‌وێ هه‌یلا نه‌یه‌کی گه‌رم و نه‌هرتێری دروست کردوه.»

وه‌فا پرسى: «مه‌به‌ست له‌ ئه‌وین چیه‌؟» و من بۆم شی کرده‌وه: «مه‌به‌ست خۆشه‌ویستی نیتوان کور و کچیتکه، یا لانی که‌م لیتره‌دا مه‌به‌ست نه‌مه‌یه.» تووبه‌ بوو کوتی: «تۆ له‌ که‌یه‌وه به‌م یه‌ن ده‌ره‌به‌ستیه‌ کوفر نه‌که‌ی؟ چی بۆته‌ هۆی نه‌مه‌ که‌ بووی به‌ یووشی سه‌ر ناو؟»

به‌ سه‌ر خۆم نه‌هه‌تا و کوتم: «ئه‌وین له‌گه‌ر ئه‌وینی راستی بن یه‌که‌جار جوانه‌ و

لەو شانە يە كە ئەم ھەموو ھەناسە كەيشانە، ئەم ژيانە بىن بار و بىن ئاكامە لەسەر پىپا
 سووك ئەكا. «خوسرەو كوتى: «باشتر بوو لە شارا بىمىنئەتەو و دەفتەرى بىرەوهرى بۆ
 كىچان بنووسى.» ھەك ئەمە لە توانجەكەى تىنەگە يىتسىم، كوتم: «مەبەستم ئەوىنى
 رۆماتىك نىيە. ئەو ئەوىنە ئەلئىم كە لەسەر راستە قىنەى ژيان دامەزراو.»

وھفا كە ھىشتا رەكەى دانەمركا بوو كوتى: «ژيان؟ كام ژيان؟ ھى ئەو كە سانە
 كە بە قامكى دەست نەكردى يانژمىرى؟ تۆلە كوئى كاكى مامۇستاي مئالان؟ مەن لەو
 كاتەو كە ھا تووم، بۆنى ناخۆشى گەرەك و كۆلانى رى ئازارم ئەدا، تۆخەرىكى لەم
 ھۆدەدا كە سىتەرى مئالى ھەژار، ھەك گىيانى سەرگەردان سەماى تىدا ئەكا، تەدارەكى
 بالەى «دەرياچەى قو» م بۆ نەگىرى؟»

كوتم: «وھفا، شەو كىر و كەرە و نىوونوزەى تۆبە گونىا ناچى. كە وھفايە ھەرا
 مەكە بالانى كەم دەنگت نەنووسى.»

خوسرەو ئەمەشى ھەر لە دەربەگايەتى بۆ ماپۆو كە لای وابىن كە يىخودايى و
 بىرارى دوايى مافى ئەو. كوتى: «شەوگار درىزە و عەبدال بە تال. باسكى تر بگەين.»
 بە لأم وھفا ھەك بىھوى كەنار بگىرى، ھەستا و خۆى بە سەپرى دەرك و دىوارە كەو
 سەرگەرم كرد. ماو ھەك لە بەر دىوارىكى ھۆدەكە ماو ھستا و پاشان كوتى: «گوى بگرن!
 مەن داىكەم نەخۆشە. ناو ماوا تە. ناھاى مودىر ئەلن ئاوا ت ناوىكى خۆشە. ئەلن تۆبە
 ئاوا ت لەگەى. ئاوا تەم ئەمەى، باوكم ئەمرو كە گەر اوھ بۆ مالى، ئەمەندەى پارە ھەبىن كە
 داىكەم بەرى بۆ لای دوختور.»

ئەم چەمەند دىزە قوتايەكى مەن لەسەر دىوارەكەى نووسىو.

بىنەنگىيەك بالى بە سەر ھۆدەكە ما كىشا. شەو لە دەرمەو رەشتر دىار بوو و زۆر
 ھەستەم بوو كە سەن لە نىمە لەو كاتەدا بىروا بكا مەلى ئەوىن ئەگەرىنئەو و لە پەنا
 شە تاوئىك ئەنىشى و زمزمەى ئاوا ئىك پر بە گەرووى ئەماسى.

«پیتروؤسی دوورپان»ی نەمر

نەمر
سۆزۆن پیتروؤس

سلاویکی بە تین لە ناخی دلەوه پینشکەش بە گوینگری هۆگری هونەر. بە هیوا
بە زانامە که تان بە دل ین. لەم بە زانامە ی ئەمجارماندا باسی شاعیریکی هەرەگمورە
نەرمەنیتان بۆ ئەکەین و لە سەرە تادا وەرگیراوی شیعریکی ئەو شاعیرە تان بۆ ئە خوێنێهوه،
تکایە گوێ بگرن:

نەگەر دزیوی دزیوی مردن،

بە پینکەنسی ناخەزی هەمیشە یهوه

به سرما بدا
 گیان و دلی پر خه‌مم له ناو بچی
 وا مه‌زانی من مردووم، من زیندووم!
 نه‌گه‌ر چرای ژینم له سر سه‌رینی سه‌رمه‌رگم
 پریشگی ساردی دوایی بدا و دو‌اتریفه‌ی بی
 وا مه‌زانی من مردووم، من زیندووم!
 نه‌گه‌ر زمنگی کلیسا، بانگه‌وازی مه‌رگم بکا
 حفریتی مردن به قاقا بکه‌ویته شو‌ین ته‌رسی سارد و س‌رم
 وا مه‌زانی من مردووم، من زیندووم!
 نه‌گه‌ر پی‌اوانی نزا‌کار و
 ژنانی شین‌گیر و رو‌دا‌پوشیو
 له دوای داره‌ ته‌رم‌ پ‌رمه‌ی گ‌ریانیان بی
 و داری هو‌ود‌ بس‌و‌وتین
 وا مه‌زانی من مردووم، من زیندووم!
 نه‌گه‌ر به نه‌س‌رین و فرمی‌سکی چاوی که‌ژالی ده‌زگیرانم
 به ناوی چاوی که‌س و کار و دو‌ست و هم‌قالم
 کتلی گ‌زوم ب‌خو‌وسی
 وا مه‌زانی من مردووم، من زیندووم!
 به‌لام نه‌گه‌ر گ‌زوبی من بی‌ناو‌نیشان
 له گ‌ت‌شه‌یه‌کی له‌م جبهانه‌ پانه‌دا داکه‌وی
 و بیره‌وریم له یادی خه‌لکا بی‌رنگ بی
 ناخ... نه‌و کاته‌یه که من نه‌رم!

چه پکه شعرنك بوو له گولزاري همستی پیترووس دووریان که سه سال له مردنی تینه پېږي و به واته ی خوی هینشتا زیندووه، چونکه گوږی، رووگه ی لاوانی دلپاکي نمره مېبه و بیرمه ریبه کانی له یادی خه لکا روژ بزوژ گه شتر و به رهنگر نه بڼ. دوووریان سالی ۱۸۵۱ ی میلادی له گه په کی نه سکيو تاري شاری «نه سه مبول» له دایک بووه و هینشتا گولنك له هزار گولنی ژبانی نه پشکرو تېوو که گژه بای مه رگ تیکمه وه پتچا و رایمالي. دووریان ۲۱ سال پتر نه ژبا و سالی ۱۸۷۲ ی میلادی به نه خوشي نازاره باریکه چاوی مه بته تکیش و دوورینی له جیهانی بڼ بته پوشي. باوکی «پیترووس دووریان» ناسنگه رنکی هه ژار بوو. له بهر نهمه شاعیری نمره منی له منالیه وه، روانه تی ترسپتر و دزبوی هه ژاری و برسپه تی ناسی، به لام له گه له نه وه شا که یارمه تی باوکی نه دا و ناچار بوو بزه پیدا کردنی بژیوی ختیزانه که ی کار بکا، توانی له سالی ۱۸۶۷ دا خویندنی ناوه ندی تمواو بکا. دووریان بزه پې بردنی ختیزانه که به نه خوشي دایکی و پیربونی باوکی هموو قورسایه کی که وتبووه سه رشانی نه وه، دهستی دا کاری جوړ به جوړ. ماوه په ک کرینکاری کرد. پاشان له چاپخانه په کا خه ریک بوو. ماوه په ک به شاگردی چووه لای پزشکیکی دهواساز، پاشان هر چه ند مانگنك له شونینکا خه ریکی کار کردن بوو. حیسابداری، سه رافی، ماموستایی قوتابخانه، وهرگتړی، نه قش گتړی تاتر، برنك بوون لهو کارانه که «پیترووس دووریان» کردنی به پیشه.

جووشي همستی شاعیرانه له نیهادی پیترووس دووریانی تازه گه نجدا له هه تقوینی کانیه کی ژنر گاشه به ردینکی زل نه چوو که به هیچ بارنك رینگای نمبوو بزو زهریه و زڼ و نه ده زاندرا که نهو ناوه روونه پاکه له وشکاروی دهشتنیکي قاترو له ژنر له شی قورس و رهقی نهو گاشه به رمددا چوژن نه جووشي و بناوانی نه گاتموه کام رووباری خوړوشان! ژبانی منالی دووریان جگه له دوویاته کردنمهی شومان و روژانی رهش و

سارد و پر مهینه ت هرچی تر نه بووه. نهی نه هم مو جوانییه، نه هم مو گولزار و بهماره له دهروونی پترؤس دوریاندا پشکوتووی کام ههناسهی مهسیحایه؟! دوریان له سیزدهسالیآ دهستی کرد به شتیرکوتن و چهند نومایشنامهی نووسی که هاته سر شانزو ناوبانگی به ولاتا بللو بزوه، به لام کار به دهستانی تاتر له گمنجی و ناتاجسی دوریان به سوودی خزبان که لک وهر نه گرت و زوریان بزونه هینا. له و سردمهانه دا بوو که نومایشنامه هه ره به ترخه کانی خوی نووسی، وهک: «نارداشیسی سرکه موتوو» و «رووخانی بنه ماله ی نه شکانی» و «گولی سوور و سونسه» و «خاکی رهش». هه موو نه نومایشنامه یانه له لایه ن خه لکه وه به باشی وهر گیران و بوونه هوی ناوبانگ و خوشمویستی پترؤس دوریان. به لام جهرگی زامار و ههستی به که مگیراو و دلی شکای دوریان به م سرکه وتانه نه هاته وه سرخو. هه ژاری و ده سکورتی له لایه که وه و له لایه کی تره وه ستمی نه ته واپه تی که له سر نه رهنه نیه کانی نه و کاته ی سردمی هوسمانی هه بوو، بهرز و نرمی ی برانه وهی ژبان، نه مهنده یان شامیری به ههستی نه رهنی شه که ت کرد که سالی ۱۸۷۱ نازاری سیلی گرت و له جیگا کهوت. سالی که له گه ل دیری زالی مردن دهسته و یه خه بوو، پاشان له ته مهنی ۲۱ سالیآ و پاش ته مهنیکی کورت و پر مهینه ت، به لام به پیت و بهر که ت دوا ههناسهی هه لکیشا و گیانی بوو به په پوله ی بال زیری نی گولزاری نهوین و جوانی.

سه ره برای ته مهنی کورت و که م خایه ن، پترؤس دوریان چهن شاکاری گه ره ی له و یژه ی نه رهنیا خولقاندوه که بریتن له ۹ مه قاله، ۱۵ نامه، شتیرنکی دریزی شیوه نی، ۱۳ نومایشنامه و ۴۱ پارچه شتیر. نه شوته واران وهک گولنیکی هه میسه به هار له گولستانی و یژه ی نه رهنیا نه میتنه وه و هه رگیز سیس بوون و ژاکانیان به سه را نایه. شوته واری نه و شاعیره چهن جار له نه سه مبوله، به پرووت، نیره وان، ویه ن، باکو، وینیز، نیویورک و هه لبا له چاپ دراوه. «سه مبات پانوسیان»

همه‌سنگتیری نهمه‌نی سبهارت به دوریانی شاعیر نه‌نووسن: «له ناو ناسمانی
ته‌مگرتووی ویزه‌ی کۆنی نهمه‌نییا، شیمره‌کانی پیترووس دوریان نه‌لینی په‌لکه
زیرینه‌په‌کی همه‌میشین».

به‌لنی گوینگری به‌ریز، به‌م چه‌شنه سه‌به‌نجه‌ی هونه‌ر، زهمان و کات نه‌کا به
دیلی کۆشی زالی خۆی و مردنی له‌ش به‌هۆی ده‌ستی عیسای هونه‌روه نه‌پته ههمان
و ژبانی همه‌میشه‌یی بۆ گیان. له‌گه‌ل پیترووس دوریان دوویاته‌ی نه‌که‌په‌وه، نه‌گه‌ر
نه‌سرین و فرمیسکی چاوی که ژالی ده‌زگیرانم و ناوی چاوی خزم و که‌س و کار و
هم‌فانم کتلی گۆره‌که‌م بخووسیتن واه‌زانن که مردووم، کاتن نهمرم که گۆزیم نه‌ناسراو
بین و یادم له‌ده‌روونی خه‌لکا نه‌میتن.

پاش سه‌د ساله نهمرۆ نه‌تروۆ بۆ ژوستینکی هه‌ره‌گه‌وره‌ی نهمه‌نی له‌نیره‌وان،
خه‌ریکی دارپشتی په‌یکه‌ری نه‌و شاعیره‌په.

راستی مردن پارووی گه‌وره‌ی پین قورت نادری. پیاوانی مه‌زن به‌گه‌رووی
ته‌نگی مه‌رگدا ناچن. مه‌رگ بۆ نه‌وان خمویکی خوشی نه‌به‌دییه و گه‌شتیکه‌په‌نه‌سیری
له‌شموه بۆ نازادی گیان.
تا‌حه‌وته‌ی داهاتوو خواتان له‌گه‌ل
شه‌وتان خوش.

پرشنگی هه ناوی پیری فهزالی

سه لام له گوینگری به ریزی بهرنامه‌ی تا پۆ.

كاك نيسماعیلی عه‌لی بابایی، سپای زانست له مه‌ره‌نده‌وه پرسپاری کردووه:
«نیمام محه‌مه‌دی غه‌زالی کتیه؟ ناخۆله ریزی نووسه‌رانه یا فیلسوفان و یا
ئه‌ندامتیکی کۆمه‌لی عارفان و خوانامانه؟»

برای خۆشه‌ویست. وادیاره خۆت له‌باره‌ی غه‌زالییه‌وه گه‌لێك شت ئه‌زانی،
چونکه پرسپاره‌که‌ت هه‌موو شتیکی لی‌ده‌رته‌که‌وی. غه‌زالی هه‌م نووسه‌ره، هه‌م

فيلسوف و هم خواناس، به لام داستاني ژباني نمو زانايه له دوو قوناخى جياواز پينكها توه. له قوناخى يه كه مى ژيانبا زانايه كى گهورى ناييى بوو و له قوناخى دووه ماواته له تمه نى ۳۸ سالييا ريځاى فلهسه فه و عيرفانى گرته پيش، به لام فلهسه فهى غزالى له نه خلاق و رهوشى نينسانيا كورت كرابزوه و له راستيا فلهسه فهى عيرفان و خواناسى بوو. غزالى له سالى ۴۵۰ى كؤچيدا له دايك بوو. باوكى جزلابوو و خوى به منالى دهستى كرد به خوښندنى زانستى و ناييى و له ماويه كى كورتا نوابانگى به هممولاته نيسلايه كانا بلاو بزوه. له سالى ۴۸۸دا له پر گوزرانكى سه يري به سه راهات. درس و مدهسه و قيل و قالى به جن هشت و بهرگى مهلايانه داكند و ناواره و رهبن دهستى كرد به گهران. ماويه كى زور له دوودلى و گومانا مايهوه تا له ناكاما مرازى خوى له ريځاى عيرفان و سه ير و سلووكا دوزيهوه. نم چه شنه ژيانه له ژباني مهولانا جه لاله ددينى رومى نه چى. سه عدى خوالبخوشبوو دژى نم ته ريكي و تاكيه بووه و نه لى

شيخى به سوي مدرسه آمد ز خانقاه

بشكست عهد صحبت اهل طريق را

گفتم ميان عالم و عابد چه فرق بود

تا اختيار كردى از آن اين فريق را

گفت: اين گليم خویش به در مى برد ز موج

وان جهد مى کند که بگيرد غريق را

غزالى پاش نم همومو سه رگه ردانيه، ريځايه كى راستى بزگه پشتن به به ختياى راستى دوزيهوه و تا كاتن مردن هه نكاوى نهوى له پياسه خست، له برينى نمو ريځايه ماندوو نه بوو. «كيمياى سه عادهت» كه به نه سريكي جوان و رووح سووك و له به ردلان، و به شتويه كى ساكار نووسراوه و هينديك كه س به شاكار يكي ويژه يى نه زانن،

دسکومتی نمو سهير و سه فهره يه. کيمياى سه عادت، دائيره تولمه عارفى کامه رانى و رژگارى، گاهى نومونده له همر تى گيان و هه سى نادميزاد تريك نه بېتيموه که ليدانى دلى مروځايه تى له ناو ديزه کانيا دېته بهرگوئى. زور ده ستورى نه خلاقى نوموتوى تيندايه که له رهواناسى و مه عرفه تهلرووحى نه مروځا به نسل و پايه يه کى نه گوزراو ناسراوه. وهک نه مه که نه لى: «دلى پاکی مثال وهک گوهه رينکى هيتزا وهمايه، وهک ميتو نه خش هملگره و هيشتا هيج گهردنکى لى نه نيشتروه. وهک زهوى به يارى بهرپزه و همر توويه کى لى بچيتى دېته بهر، همر کارينکى که به دهس پياوړينکى گموره جى به جى نه کړى به منانى له نه ياديا هه وينى به ستروه.» هه زالى کردهوى باش و بير کردهوى باش و خوږه خت کردن له ريگاي مروځايه تيا نه کاته سه رسمه شق و ته نانه ت گياندارانى تريش نه معاوېته دالمى به زه يى خوږه وه و نه لى: «پياوړى گموره بهم تايه تيبانه دهرنه کموى و نه ناسرېتيموه؛ خوږه که مگرتن، خوږه نه کيشان به سه رخنکى ترا، پيرى باش کردهوى، لى بوردن و خوږه خت کردن، درونه کردن، بهرگى ساکار و خواردمه نى ساکار و جوولانه وه به پى زانستى که هه يه تى.»

پاشان نه لى: «کورم ينگومان به که زانستى نه زهرى يارمه تى مروځ نادا. نه گه ر پياوړنک له يابانينکا ده شمشيرى هيندى و چه کى تريش هين و خوږى زور پالمان و شه رکه ر بى و شيرنک هيرشى بوبينى، به شهرتن له چه که کانسى که لک وهرنه گرى، مه ترسى لى دور ناکومېتيموه و نه گه ر زانايه کيش همزان مه به ستى زانستى بخوږينى و فترپان بې به شهرتن له کردهوى دا که لکيان لى وهرنه گرى، له هه له کردن و سه رلن شتوان ناپيارين.»

هه زالى له جينگايه کى ترا نه لى: «کارى پياوړان دان به جهرگا گرتن و به شتې يى بوون و سه رلن نه شتوانه. له گه ل خه لکارووخوش به و هه موو که س له خوت پيشتر بگره، تاله دلى خه لکار جينگات هين. کومهل بانگ که بزکارى باش و وريايان

بکموه که چموت نەرۆن. که سیک که ئەم دوو دەستوورە بەرێوہ نەبا بەرەبەرە دلێ رەش ئەین و جیاوازی نیوان باش و خراپ نازانی. که سیک که نیازمەندە و ناتاجە، چاکە ی لەگەل بکە، ئەگەر لە دەست نەهات هاودەردی بە. هیچ کەس شیاوی ئەوہ نیبە که بە برسییە تی سەربنیتتە سەر سەرین.» ئەم وتە ی غەزالی یە کە جار بە کەلکە. زۆر جار یستراوہ که ئەلین ئەمە کاری خودایە، که سیک هەزار و نەدار و نەخۆش و دەسکورت یین. بەلێ راستە که خودا شارەزایە که نادەمیزاد چی بە سەر دی و چارەنووس ئەزانی؛ بەلام ئەمە نایبە بەلگە که خودا یەوێ که سیک لە کە سیکێ تر بە خستەوەر تر یین.

غەزالی فیلسوف و زانایەکی یین و یتە بووہ و تەمەنی لە لیکۆلینەوہ و نووسین و نامۆزگاری کردنا، بە سەر بردوہ. شوینەوارە بەرزەکانی بۆتە هۆی ئەمە که ناوبانگی لە نووڕوویای سەدەکانی ناوہ راستا بلۆ بیتەوہ و کار بکاتە سەر بیر و بروای فیلسوفانی نووڕوویای. دیکارت سەدەا سال پاش غەزالی ئەلی: «من بیر نەکەمەوہ، من هەر ئەومم که هەم» ئەمە هەر وتەکی غەزالییە که کوتووێ: «بیر کردنەوہ بەلگە ی هەبوون و جووہ.» کانت و بیلز پاسکال دوو فیلسوفی تری نووڕوویایین که زۆریان کەلک لە نووسراوہکانی غەزالی وەرگرتوہ.

نیام محەممەدی غەزالی، فەلسەفە ی هەر تا ئەو جینگای قوبوولە که یارمە تی بەدا بە بەرزبوونەو ی گیانی مروفایە تی و رهوشی پەسندکراو. لەبەر ئەمە ئەتوانین بلینن که غەزالی فیلسوفینکی نینان دۆست و ئەخلاق پەرستە. غەزالی هەموو توانای خۆی تەرخان کردوہ بۆ نواندنی خۆی. باش و خراپ لە دەروونی نادەمیزادا بە هەموو هێرێکموہ لایەنگری رهوشی جوان ئەکا و هەلەمەت ئەباتە سەر خەدی خراپ و ناپەسند. بە زمانیکی ساکار خەلک تێبەگە یەنی که ژیان لە روانگە ی مروفایە تیەوہ چیبە و ئەلی:

«ئەگەر ئەتەوێ باری ژیا نت لە سەر سووک یین خۆت لە تەماع دوور بگرە و زۆر بە خەمی سامانەوہ مەبە! چاوەروانی راستی لە تەماعکار مەبە و لە نیهادی بێ بنیچە و

بین خانهدانا به شوین نه مک و وه فادا مه گه بیی.»

«... پیاو نهو پیاوه یه که له گه ل هه مو که س باش بی، یه نهو بهیر له باشی و خراییان بکاتهوه. دل چه شنی ناوینه یه و خووی خراب چه شنی دوو که ل نهو ناوینه یه تاریک و لیل نه کا. باشی له گه ل بهنده ی خودا گه وره ترین خواپه رسته.» **بیکنا پهرستی که**
 نه مه چه ن و ته یه کی کورتنی غه زالی بوون، که سینک که بیهوی باشتر له
 فهله فهی نهو خواناسه تیگا پیراوی کیمیای سه عادهت بخوینتهوه زور به که لکه. **بیکنا**
 تا چه و ته ی داهاتوو به خواتان نه سپرین. شهوتان باش.

رووبه ندي شار

بېنډه ندي شار

چمن سال ته ريك بووم له همواي بژونتي بناړ و وردمورده خه ريك بوو له بېرم
بچينتموه ژيانى لادى! بهر بهر به بونى دووكلنى شارى گوره كه چه شنى تووتنى خاو
گه رووگر بوو، جينگاي بونى ميخه كى به رووكى كچى لادى و هه ناسه ي زيندووكه رموه ي
شنى بهر به يانى دولى پر گولى كتيوى له بهر لووتم نه گرتوه. له شارى به زهنا زهنا
ناخنراوهه رووم كرده لادنى بېدنگ. نه تكوت له چه قه خاله ي مزگموتى وهرزى
زستانه وه چوموه ناو كولانى دى. به يانى زوو به جرووكه و جريوه ي سيروو و چوله كه له

خەو ھەلەمستام. سەرلىكى دار ھەر جمەى ئەھات. جار جار ۋەك پەلە ھەمورىكى بېجۈكى رەش نەبەيىن و دىسانمە بەكرىان ئەگر تەمە. پەرمىلىكە ۋەك يادىك كە خۆى لە پەردەى بېرەمىردا بنوئىن و ماۋەيەك كورت بخايەنى و پاشان لە سنوورى تەم گرتووى خەيالاً گوم بىن، بە بەردەمى پەنجەرەى ئاۋالەى ھۆدەكە ما ھەلشە فرىن و من تەنيا ۋشەى باليان و جىرەوى تىكرائىانم بۆ ھەست ئەكرا. ھەموو شت لەم بىلەنگىيەدا كەلكەلەى بىر و خەياللى ئەخستە مىشكەۋە. بىرى ھەبوون. بىرى ھەرمان و خودا. بىرى نەبەيىن و ئىن.

ھىشتا كۆلەنەكانى دى بىزەى بووسە لىنئىان نەكردبوو بە قاقاى خۆرەتاو كە من ئەچوومە سەر تەپكەى بەردىنى بەرامبەر بە ناۋايسى. لە پەنا بەردىكا كە ھىشتا زۆرى مابوو تىشكى گەرمى خۆر فېنكايى سايەقەى شەمى لىنەرگىرەتەۋە پالەم ئەداۋە و نەمروانىيە ناۋايسى كە چەشنى كۆترىكى خەوتوو سەرى لە ئىز بالى دەرمدەينا و چاۋى بە ھەر چوار لادا نەگىرا و تاسەى فرىن گەرووى پىرەستەى نەماساند و بالى لىنكەدا. پۆلىكەم مانا ئەدى كە ھەركام چەند بەرخۆلەى بېجۈوكيان ۋەپىش داۋە و بەرەۋ دەرى دى ئەيانەن. دەنگى مەشكە ژاندىن و ئركەى كالبانى مەچەك خىر نەبوون بە مېلۆدى ناۋايسى. لە پىشت سەرى مەمە، خۆر ۋەك تەشتىكى مىسى پىر ئاگر دەرەنەكەوت و سىنەىر و تارمايى لە بەرى نەبەيىن. كۆرپىلكەى بەردى لە ئىز پىر شىنگى ھەتاۋا ۋەك چاۋى شىنى كىزىكى تازە لە خەم ھەستا و ترووسكەى ئەھات. رەنگى تاراۋى كانياۋىكى بېجۈوك بە ھەلەنسى خۆر نەگە رايەمە بۆناۋ ھەموو دلۆپەكان و لە گەردەنى زەرد و زۆلى جارە گەنمىكى درۆتەكراۋ نەبوو بە ملوئىكەى مروارى.

خەرىكى بىر كەرنەۋە بووم و گەپشبوومە سەر نەم مەبەستە كە ھەندى لە نادەمىزادان لە شارى گەمورەدا لە ناۋ كۆشكى چەند نەزما بە ھەزار دەزگاي وردەكارى سەماتى، سامان و دارايى خۇيان بۆناۋمىزدى و ھەندىكىش لە ناۋايسى بېجۈوكە كاندا بە

قامکی تاکه دستیک سه رویه ری مال و سامانیان لیکه دمنهوه.

دستیکی میهرمان که وته سه رشانم و دمنگیکی پیاوانه و که متیک گر کوتی:
 «به یانی باش!» لام سه یر بوو که نم دمنگه هی نم گه نجه بی که ینگومان به هموو
 ته منی نه یدنه کرده بیست به هار. نیمه ی راهاتوی ترس و خوگرتنی شار، به هه لنگه موت
 نه بی به م ساکاریه مل دانمونین بؤ راسته قینه ی برایه تی و به ری ناده میزاد. که م که س
 هه یه له شاری گموره، رووبه ندیکی به روووه نه گرتبی بؤ نه وه خوئی له ژیرا بشار یته وه.
 نمو سلأوه به رواله ت گرم و گوران هی ناو دالانی ئیداره کان، کلاو هه لنگرتنی ناو
 شه قام، خو لک کردن و فه رموو کوتنی ناو کؤلان، که می وا هه یه هی نمو که سه بی وا له
 ژیر رووبه نده که دایه. نیمه ته وای ته مهنمان نه خش نه گتیرین و گاهن له بیرمان
 نه چیتوه که خو مان چین و کین و چیمان نه وی. تمنانه ت له ناو خاوو خیزانیشا که م وا
 هه یه رووبه نده که مان دارین و بیسوه ناده میزاد یکی به راستی که نه توانی بی ترس بلنی
 «خو شم نه وی.» ناچارم بلیم له خموشا رووبه نده یه ک - که له پینشا نه مانکوت نه بی
 هه مانبی، چونکه «شار شاری کویرانه» و رووبه نده دستیکه بؤ گرتنی بهر چاومان- هه
 به روومانه وه یه، چونکه نهر رووبه نده نیه، نه ندای خو مانه. تنها کاتن که نه چینه لادی
 و نم هموو ساکاریه، نم هموو رهفتاره سروشتیه نه بینین، هه ست نه که ین که
 رووبه نده ی شار که لکی نه ماهه.

گه نجه که له لام دانیشتیوو. چاوی له پۆلنیک کچ بریوو که له کانیاهه که ی خوار
 دیوه نه گه رانه وه. خو زره تاو له سه کولونجه ی مه خمه ر و نه تله س و کراسی زهرد و
 سووریان سه مای نه کرد. لاره که کوتی: «نمویه یانه وا گوززه یه کی سووری به سه
 شانیه وه یه! بروانه به ژن و بالای، نه لنی به ختی خودا پنداوانه، راست و هه لچوو. هموو
 سالی کاتی دروینه ی گهنم نه یه مه ناو گهنمه کان، نه گه ر گولی گهنمه کان به نه ندازه ی
 به ژنی نازهنی به رز بن، نمو ساله داها تمان باش نه بی. له م دوروه بهر چاو ناکموی.

پرچی وهك تووی كاخلی و ریشی گولە پینەمبەرە زمرده. لار و لەنجە ی لە كەروێشكە ی گەنم و جز جواترە. دەنگی لە قاسپە ی كەم دڵرێتەرە. « كەمێك روانی بۆم و كەمێك بە شەرم و دلشكاویەمە كوتی: «نا، سوودی نیە. وا دیارە تیاگە ی ئەلیم چی.» پاشان بێ ئەوە هیچ بلن هەستا و گورج و گۆل رویی كرده هەورازی پشتی تەپكە كە. بێرم كرده، ئەمانە چەند دڵناسكن. چەند زوو هۆگر ئەبن و چەند زوو سل نەكەن. ناخۆبۆ ئیمە زۆر سەخت و دژوار نیە پردێك هەلبەستین بۆهات و چۆی دلی ئیمە و ئەوان؟! ناخۆهەر قەسە ی زل نیە ئەوانە كە لە هۆدە ی پر لە دووكەلی چغاره و پر لە كتیسی كومه ئاسیدا ئەیانئین؟! »

تا حموتە ی داها توو بە خوای گموره تان ئەسپترین .

رەزبەر

ناده میزاد و نه تیا و هونەر

سه لام له گوئیگری به ههست و هونهر یه کولیت. در سینه هه کولیت یه کولیت
ناده میزاد تا قه دارینکی ته ریک نیه له دورگه یه کی گه مار و دراو به جهوت دهریا.
له پایانی بین سنوری هه بروننا. ناده میزاد به شینکه لهو په بیکه ره که بئی نه کوتری کهن و
له گه له به شه کانی تری هه بروننا په یوهندی راسته و خوی هه یه. ناده میزاد تیکه له و ناوینته ی
کۆمه له که له جه می و نه موی ناده میزادانی تر پینکدی. هه روه ها تیکه له له گه له شت؛ واته
نهو شتانه که زیندوون و زیندوو نین. با نه چینه مه سه ره باسه فه لسه فییه که بر و لقی

وايه نادميزاد له جيماد ييموه بوو به نامی، پاشان بووه به زيندوو و نه مجار بوو به نينسان و له نينسان ييموه به رزتر نه ييموه بزييله يه كي نهوتو كه ناومزي به شەري ناگاتى! نيمه لهم به برنامه يدا باسى نادميزاد و نه شيا نه كه ين به ليكد انهوه يه كي ويژه يى و هونەرى نه لتيين نادميزاد له گەل نادميزادى ترا نه زى و له ناو نهو شتانه دا نه زى كه دعور يان ليد اووه. ناخو نهو ههوا يه كه نادميزاد هه ليه مژى، نهو ناوه كه نه يخوا ته وه، نهو هه تاوه كه گەرمى نه كاته وه و گولئى بۆ نه پشكو ينئى و نهو بارانه كه به سه ر كينلگه يا نه بارى، هه مو ويان شت نين؟! ته نانه ت نهو دركه كه له پينى رانه چى و نهو به رده كه سه رى نه شكيتى، به كورتنى هه مو و نهو شتانه كه خير و خو شى نه دهنئى يا خهم و تالى بۆ پينكه هيتن، له هه بوونى نادميزاد كار يكيان به دهسته و دعور يك نه گيرن!

ناخو له زهت و خو شى نايته ماناى ژيان و خهم و په زا ره و دهر د و كه سه ر و نه خو شى له ويه رى خو يا، ناگاته مردن!؟

كه وه ها يه نا يا سه رگ و ژيان دوو شت نين و نيمه نا توانين ماناى شت نه مهنده بلاو بگه ييموه كه ته نانه ت سه رگ و ژيا يش له هه ر نيمى ده سه لا تيا جنى بيته وه!؟
ته نيا شت، واته نه شيا نين كه له نادميزادا ته نسير يان هه يه، نادميزاد يش كار نه كاته سه ر شت. نه يگوزى، ليكى نه دا ته وه و شتى لو تر پينكد ينئى. پتومنديه كه له نيزان نينسان و شه يدا هه يه، ژيانى بير، واته هه ياتى زه نئى نادميزاده كه به زمانى فه رهنكى پنى نه كو ترى mind (ما يند).

نادمميزاد كاتى به له ش و به ناومز و تا قيكارى له گەل شتا روو به روو بن، زانست لهو به رهنگار يه پينكدى. بۆ نمووله ههوا ساره، له شى نادمميزاد نه ته زى و نا زار نه يينئى. جار يك و دووان و سيان، پاشان نادمميزاد كه ولى هه يو اني ك كه خوزى راوى كردوو به خو يا نه پينچن، هه ست نه كا گه رمى بۆ ته وه. نهو جار بۆ به رگرى له سه ر ما كه ولى به خو يدا نه دا. بۆ نهوه كه كه و له كه باش به له شيموه بچه سه ين و له كه ليته كا نيه موه «با»

له شی نازار نهدا، كهوله كه نهووری و وردهورده ناومز و تاقیکاری یارمه تی په ك نه من و بهرگ به چه شتی كه نه مړوهه په دروست نه كړی و نه مړوزانستی نادمیزاد كه لهو تاقیکاریه ورده وردانه پینكها توه، زور شت له م باره یه وه نه زانی. نه زانی كه بهرگی رهش گه رما زیاتر نه كړی؛ خوری له لوكه گهر مته و بزه موو نهو زانستانه ش به لنگی عیلمی به دسته وه. نه مه بهرنگاریوونی له شی نادمیزاد بوو له گه ل ته بیعت. همر هك كوتمان نادمیزاد كاتی كوسپنكي له سر ریگایا هست كرد، همون نهدا لای دا. نم هموله نه یته هزی گوزانی ته بیعت و ته بیعت جگه له كومه لی نه شیا شتی تر نیه. به لام نادمیزاد به باریکی تریش جگه له له ش له گه ل نه شیا واته شتی سروشتیا روو به وروو نه یی. به باری عاتیفی و زینتی و له م بهرنگاریوونه ناسینی هونری، واته مه عرفه تی هونری په پدا نه یی. ناسینی هونری ینگومان هموینی نه سلی خزی له نه شیا و ته بیعتی دهره وه نه كړی. به لام له زینتی نادمیزاد نه راز ته وه و به چه شتی دهردی كه هونره مند نه یوی. به جوزنكي تر بلتین هونره مندیش همرهك زانا، كاری به شته وه په و له گه ل شت تیکه له و شت وهر نه كړی و نه یگوزی و زورتر له زانا خهریكه واقعیته و حه قیقه له په ك نريك بكاتموه.

واقعیته نهو حاله ته په كه نه شیا له دهره وه په یانه. هك ساردی هموای زستان وژاكانی گول و كزبوونی باری جوانی رهوش له كومه لا. به لام حه قیقه نه وه په كه ناشی وها یی. واته نادمیزاد باش نیه خزی باشی وه لان. هروا باش نیه نادمیزاد نازار بدا و رهوا نیه گول سپس یی و هه لومری. له هه ناوی هونره مند حه قیقه یالی جوانی. جان كیتس john.keats شاعیری لینگلیزی نه لی: «جوانی حه قیقه ته و حه قیقه جوانییه. نه وه په نهو شته كه له سر زهوی نه یزانی و نه یی یزانی.»

زانا شت نه یی. تایه تیه كانی شت نه ناسن و نه یانباته كارگایه كه وه كه پایه ی له سر لینگدانموه ناومز و تاقیکاری دانراوه. میشك همر نه موندنه یارمه تی زانا نهدا كه

واقميه ت هملېگرې. لمو پېرې واقميه تا جيهالې زانست جگه له تاريخي هېچې تری بهرچاو ناکموی. زانا نمر و باهر مو پيش، به لام پې به پني واقميه ت. بهر د رقه و يې نهووی به فينيکي زانستی و به ريگايه کي عيلميا چاره نه کړې، نهرم نايې. زانا ناچاره راوه ستې و نمر ريگايه به هه لسه نگاندني شو دهسکمو تانه که هه په تي و شو تاقيکار بيانه که کراون بدوزيموه. يې دوزيموهی شو ريگايه زانا ده ستې به ستراوه، به لام هونهرمه ند وهما نييه. له کارگای شو که بريته له هه ريمي ير و زېن، بهر د زوو نهرم نه کړې. شو ونده به سه که کابريه ک زوری خمويت تا بهر د له ژير سر يا نهرم يې وه ک پېرې قوو. يا کيشه رې شو يې بيکيشې تا بهر د له ژير پنيا بيته مافووره ی لهرم. نه مانه له زانستا نا کرين چونکوو زانست کاری به ليکدا نهموهی دهر وون و هاتيفمونه نييه، به لام له خه يالې شاعيرا و به ته سوير و نه خشي زېني و اته ئيماژ (image) باش نه کړې؛ همر وه ک زانا ته جرېبه و تاقيکاری و دهسکمو ته زانستيه کاني پيشووی هه په، يارمه تيمان ليومر يگرې؛ هونهرمه ند پيش که له پووری زانپاري کومه لي خوی له پشته و يارمه تي نه دن. ميراتي نه ره نگی، ري و شويته لاييني و فه لسه فی و زانستی و هونهر ييه کانن که هونهرمه ند زياتر له سونه تي ديني و هونهری که لك وهر نه گړې.

شاهيراني نيراني و نيسلامي له چارظووس و به سه رها تي مه نسووری حه للاج که لك وهر نه گرن. همر وه ک حه للاج نه لي: «انا الحق»، شاعيريش بوی هه په بلې: «انا الشیء». نه زانين که حه للاج خودا نه بوو و نه شزانين خوی لای و ابوو درفی نه ده کرد و به راستی لای و ابوو له کاتي جهزه دا خودا په. له بهر چي؟ چونکوو له گه ل خودا و اته شو و وجوده که هه بووني به دمه ته و همر يووه و هه رماوه لمو سرې هه بوونموه تا شو پېرې هه بوون دهسه لایي يووه و نه يې؛ تيکه ل نه بوو؛ وهما تيکه ل بوونينک که خوی نه دهناسيموه. چه شنې دلوزينک که نه چپته ناو دهر ياره و نه يته دهر يا و نه شزانين که شاعير شت نييه و لاده ميزاده. به لام شاعيري به راستی که ندای

«اناالشىء» هه لئه بېرى و بانگهوازى «لافى جبة الآلشىء» ئەدا بە راستى له جبهى
 دەر و وينا جگه له شت واته كه ره سهى سه ره تايى پىكهاتنى سروسشت هيچى ترى نييه.
 شاعير نه گهر توانى بيته بهرد، بيته گزهبا، بيته خانى سهر گوزناى كيژىك، تفهنگى
 دهستى لاوىك، شهونمى سهر په ريهى گوزىك، گرنى گريانى سهر چاوىك، نه گهر توانى
 بين به ژيان و بين به مردن، نه توانى بين به شاعيرىكى باش.

۵۱/۱۰/۶

و مناله که بیان نه بمن بژده مانگا. به لآم پاش ماوه یه ک دی دامرکا بوو. دمنگی لووروی گورگ و وهه ری سهگ تیکه له لووروی بای ساردی زستان ببوو که به نری له کۆلانه کان رانه پینچا و نه بیکرد به گه رده لولول و چال و قوولی تیکته کردموه. سه رما، وهک گیانی مردووی سه رگه ردان خشکه ی نه کرد بۆ که لین و قوژینی ناو ماله کانی ناوایی، به لآم له دیوه خانی ناغا کلپه ی سۆزه به قه لاشکاری وشک، له شی بیایوی خاوه نه کردموه و مزگینی خوونکی خوژی پینوه بوو، به لآم شهو دریز و عمودال و به تال.

ناغا له پهنا سۆبه ی گهرموگور دانیشتووه. دهست و پینویدی ههندی به پینوه و ههندی له سه نه ژنۆ دانیشتون. شهویلکه شه گاهنی به شهو چه له و گاهنی به قسه ی پرپووچ نه بزوی. بینهنگی هی نهو که سانه یه که خه میان هه یه.

سه ری شهو دیتیم کابرایه ک وهک سینه ری هه موریک که بۆ ماوه یه کی کورت په له په کی بۆر بخاته سه ر زهوی و تیز تیپه ری هاته ناو دیوه خان، به لآم که سه نه رووی تیکرد و نه ته نانه ت زانی که که ی هات و چه نده وینتا و چۆن چهووه دهرهوه. من له کۆری دیوه خانا وهک پینه یه کی ناحه ز له سه ر به رگیکی تازه وهما بووم. له قهت ته نگیتم که کویتک ته قانددبوو، نه هه رگیز راوی که رویشکم دیتبوو و نه قسه ی خوژی وهام نه زانی ناغای پین بهیتمه گه شه. ته نیا نهو مندم له دهس نه هات له گۆشه یه کا دانیشم و گوئی بدمه نهو قسانه که هه موویان به لامهوه بپن بایه خ بوون. له دیوه خان هاتمه دهر و له پینسخانه ی نیوه تاریکی پینسخانه که دا به شوین جینگایه کا چاوم گتیرا، چاویکی لپ گهرم بکه م، که چهی چاوم به هه یکه لیککی په رپووت کهوت که هه ر دوو نه ژنۆی له باوه شه گرتووه و سه ری به سه ر باسکیا شۆر بۆته وه. چه رای گرسۆزی پینسخانه نهو منده رووناکی نه بوو که بپناسمهوه، به لآم کاتن منیش وهک نهو له ته نیشت سۆبه ی دامرکاوی پینسخانه که دانیشتم و باش سه ر نه جم دا زانیم نهو که سه یه وا سه ری شهو هاته دیوه خان و زوو گه راهه. لام سه ر بوو که بۆچ نه چۆتمهوه ناو خیزانه که ی خۆی. هه ر لهو بیرانه دا

بووم که لئی پرسیم: «وا دیاره خه لکی نیره نیت؟»

لهو ماوه یه دا سهیله یه کی تیکردبوو؛ مژی یه که می لیدابوو؛ له ژیر نووری ناوری سهیله که یارواله تیم هاته بهر چاو؛ له په یکه ره ی خودایانی یونانی کۆن نه چوو. دم و چاوینکی زبری به چین و گنجی ورد و درشت داپوشراو، سهر گونای که مینک قوت، گوویی تیکتویاو، چهنه ی پان و همدیک هه لتوقیو.

کوتم: «نامن نیره یی نیم، به لام توچی؟ توش خه ریه ی؟»

مژینکی تری له سهیله که ی دا و دووکه ل وهک نه ژدیها به جینگل دان به ره و تاریکایی میچی هۆده که کشا.

- «نه، من خه لکی هیچ شوینیک نیم. له هه موو لایه ک خه ریه م. ته ناله ت له ناو خیزانه که ی خۆشما خه ریه م. پیروژ پیم نه ئن، تۆده سته وه ستان و بینکاری، هینشتا تته که یشتوه چارهنوس یانی چی؟»

بیرم کرده وه نه م چارهنوسه، نه م ناسمان تاوا تبار کردنه، گاهی چهنه ته سکین نه دا به دلئی خه مبار. پرسیم، پیروژ خیزاته؟

کوتی: «به ئن، پیاوین ژن ناحه ویته وه، نه گهر هاوسه رنکیش په یدا نه کا نه مه یه ناکامی. لای وایه من خوام، نه خۆش و ساخی مناله که مان به دهمس منه. خوا نه زانی کاتی نه کوژ په ساوایه به دم تاوتیوه نه نالیتی، من له بم به بریشکه ی سهر سیتل. ناخر نه و به سته زمانه ته منی دوو ساله و بهرگه ی نه خۆش ناگری.»

پرسیم: «دهی جا بۆ هه ئناسی بچی وه بۆ لای؟»

به نالیه وه کوتی: «چیم له دهمس دئی. ناغا کردوویه ته سهرم، به یانی باراشی بو بهر مه ناش. زمهه ری زستانی ناغا، تالینه کری و ته واو نه بن ده روژی پین ده چی و من نه یی نه ماوه یه له لای باراشه کان بستمه وه. هاتم به ناغا بلیم که سیک تری بنه یی؛ به لام دیتم له هۆده ی گه را که باسی راو و رابواردنه، چۆن نه توانم باسی سهرما و نه خۆش

بکهم. به‌ئنی من غەریبم. له هه‌موو لایه‌ک، ته‌نانه‌ت له ناواییه‌که‌ی خۆشما، له ناو خه‌زانه‌که‌ما و له ناو به‌رگه‌ شه‌ره‌کانیشما.»

قاقای کۆری دیوه‌خان، لووره‌ی گورگی بیابان و گژه‌ی بای زستان به‌ په‌که‌وه به‌رز بووونه‌وه و تیکه‌ل بوون. سه‌رم سوورا. رق و توانج و تووک به‌ قوولتیرین ناخی دلما گه‌را. به‌لام... به‌لام، چه‌یم له‌ دهمس نه‌هات؟ هه‌ر وه‌ک نه‌و پیاوه‌ چه‌ی له‌ دهمس نه‌ده‌مات بۆ تیماری کۆرپه‌که‌ی. هه‌ستم کرد نه‌وه‌نده‌ بێ هه‌تیم، نه‌وه‌نده‌ هیوا برام که‌ ها‌کا بر‌وا به‌ چاره‌نوس به‌ سه‌رما زال بێ. هه‌ر دوو نه‌ژنوم گه‌رته‌ باوه‌ش. خه‌و له‌ چام تارا و خه‌م خۆی خزانده‌ ناو دل‌مه‌وه. سه‌رم به‌ سه‌ر نه‌ژنوما شۆر کرده‌وه و چام نایه‌ سه‌ریه‌ک و وامزانی له‌ مانی ساردوسه‌ری کابرا دانیشتوم.

کۆرپه‌یه‌که‌ی له‌ خۆش، له‌ شی شلک و بێ هه‌تیی له‌ ناوری یاوا نه‌سووتا. ته‌نانه‌ت هه‌تیی گه‌ریانیشی نه‌مابوو، به‌لام نه‌ینالاند و هه‌ر ناله‌یه‌که‌ی نایه‌ تیکه‌ی خواپی بوو که‌ نوێزی ترسی هه‌له‌گه‌رت. دایکی وه‌ک ناسکێ که‌ له‌ دهمس راوچی رایکردین، نیگای په‌ر بوو له‌ ترس و دوودنی. چاویکی له‌ چه‌په‌ری شه‌ری ناو ماله‌که‌ بوو که‌ میترده‌که‌ی له‌ دیوه‌خان بگه‌رته‌وه و چاوه‌که‌ی تری پاسه‌وانی نه‌خۆشه‌ بچوکه‌ بێ تاوانه‌که‌ی نه‌کرد. هه‌ر نیگایه‌که‌ی توانجێک بوو بۆ کۆمه‌لی ئاده‌میزاد.

سه‌رم به‌رز کرده‌وه. کابرا نه‌مابوو، هه‌ر وه‌ک بێ خه‌شپه‌ هه‌تیبو، بێ چه‌رپه‌ش رویشبوو. راستی نه‌کرد. نه‌و له‌ هه‌موو شوێنێک غه‌ریب بوو. به‌لام به‌و چه‌ن قسه‌یه‌ منیشی کردبوو به‌ هاوسه‌فه‌ری خۆی. سه‌فه‌ری هه‌رنه‌می غه‌ریبی. هه‌ستم کرد کۆری دیوه‌خان بێدنگه‌. خه‌می به‌ر به‌یان له‌ هۆده‌ی گه‌رما کاری خۆی کردبوو. به‌لام من غه‌ریب بووم. ته‌نانه‌ت له‌ ناو به‌رگه‌کانی خۆشما. نه‌و به‌یانه‌ش که‌ خه‌ریک بوو له‌ سنووری نه‌و رۆژه‌وه‌ ده‌ر نه‌که‌وت، غه‌ریبی لێته‌باری.

رووناكجیر

سه لام له گوینگری به ریزی به رنامه‌ی تاپو. تکایه گوی بگرن بز پارچه په خشانیک. هه‌ل‌ت پتوسته له سه‌رمان که دوویاته‌ی بکه ینموه نهم به رنامه‌یه هه‌میشه به راسپیری خزی زانیوه له‌گه‌ن روونگردنه‌وه‌ی قوتابخانه ویژه‌یه‌کانی کورد و نیران و جیهان، نموونه‌ی شیمرو نه‌سری کورد و نه‌ته‌وه‌کانی تریش بخاته به‌رچاو. نینه ناماده‌ین که شوته‌واری گوینگرانی رووناکجیرمان له‌م به رنامه‌یه‌دا بل‌او بکه ینموه و سه‌باره‌ت به پرسیاریک که له باره‌ی ویژه و هونه‌رموه بز‌ن‌ه‌وان په‌یدا نه‌بن، و‌توو‌یزیان

له گەل بگه یین و به هەر دوو لا نیکوشین بۆروونکردنەوهی ئەو گۆشە تاریکانه که دێته بهر چاو. ئەزانن که ئەم بەرنامە به هەولێ داوه به شێوه یەکێ نوێی له وێژە و هونەر بکۆڵێته وه و هەریەکێ باسەکی یان و پۆر کاتمۆه، به چه شتی که هەموو ئەو شتانه که تەئسیریان له سەر هونەر هەیه بگریتهوه، چونکه ئەزانین وێژە به ناوی به شتی له هونەر، له کۆمەلای پەرورده ئەین. یینگومان هەموو رووداویکی کۆمەلایه تی، هەموو ئەو شتانه که باری کۆمەلییان هەیه، وهک میژوو و نابووری و زانیاری، تەئسیر ئەکەنه سەر وێژە و هەریەکێ دەسه لاتی باسەکی ئێمه هەموو ئەوانه نەگریتهوه و له رینازی تەسک و تەنگی لیکدانمۆی وێژمواندا ناوهستن. چونکه ئێمه لایمان وایه به زانیی ئەم شتی یین بایه خانه که فلان شاعیر کۆری کتی بوو، تەمەنی چەند سال بوو و یا فیساره شیعەر له باری ته قتیمی عەرورزیهمه چەنده رێک که وتروه و نیهام و ئیستاره و ئەنی تری به دیعی چەنده زۆره، شتیکیان یین نابری و دەسکەوتیکی هیزمان دەس ناکهوی. گرینگ ئەمه یه بزانیی که نووسەر و شاعیر و هەر هونەرماندیکێ تر بۆ جوان کردنی باری ژیان و به رهویش بردنی کۆمەل چسی کردووه و چسی له دەس هاتووه؟ رهنگه هەندیک بلین شاعیر خاوهن دەسه لاتی ماددی نیه که بتوانی کۆمەل به رهویش بهری؟ ئێمه له بهرامبەر ئەم پرسیاره چاوهڕوان کراوهدا ئەلین: به رهویش بردن و جوان کردنی ژیان، پنیویست ناکا به چه شتیکی بهر چاو و دیار له هەریەکێ ماددیا تاین. کهس ئیستازی له هونەرماند ئەوه نیه که کاری کاربه دەستانی ولات بگریته ئەستۆ. هونەرماند کاری ئەوه یه که رینگای خەلک رووناک کاتمۆه و له رابردوو و داهاوو و ئیستای تینگه یه نی. ناحەزییه کان دەر بخوا و کۆمەل ناماده بکا بۆ رهگرگرتنی ژیانی بهر زتر و ئیسانی تر.

ئیستا پار چه په خشانه که تان پتیشکەش ئەکە یین، به هیوای په سندی ئیوه.

په نچه ره کانم کردمۆه. هەستم کرد هەوای فیتیکی کۆلان خۆی کرد به ژووره که ما

و چه شنی تهمی بهرمبه یان له دهوری له شم هالا و گهرمای له شمی کرد به ههلم. نه تکوت له ناوهوه نه سووتیم و دووکهلم له سر ههلهستی. ناو کۆلانه که رووناک بوو، وهک زهردهیهک که نازانی هی شهرمه، هی تانجه یا هی خۆشویستی. ناو هۆدهکم گرز و مۆن بوو و له سر بهرپهکی خرسهکی کۆن کتیهکم له یهک کرابۆوه. نه تکوت له بهر شهکه تی سینگى رووت کردوه و ههردووکه دهستی راست راکتیاوه.

ههرد که زهه ی زنگی دههراگای هموشه که ههستا به گورجی خۆم پزشته کردوه و به دوو لۆتی دریز خۆم گه یالده بهر دههراگا. دهستیکى بچووکى سهى بز جارى دووههه دریز کرابوو زنگ لیبدا که من دههراگاکم کردوه و دهسته بچووکه که به نه سپایى هاته خواروه و خۆی خزانه ناو دهستی گهردم و تاسه بارى منهوه. پرسیم: «دههنگ هاتی؛ لات وانیه چاوهروانی له وزه ی مندا نیه؟»

له سهرد خۆجاتا پهکی پرله کتییی که به دهستهیه بوو له گوشه یهکا دانا و پالی دا به دوو سهردی کوردیهوه که جینگای کاتی تههلی من بوو. کوتی: «سهردمی زوو بز ههموو شت کاتیان هه بوو. بز په کتر دیتن، بز چه سانهوه، بز کار و بز بهزم و ناههنگ و راو و زهماوند. به تایهت بز دلدارى.»

کوتم: «ئسته چی، گوايه شهو و رۆژ کورتر بوونه تمهه؟!»
 به کمهتک دلبرهنجیهوه کوتی: «رووناکبهر دههراگای له سهرد خۆی پنهو داوه و ناگای له ژبانى کۆلان و گه بهک براوه. تو تا به نه سپایى مژیک له سیفاره که ته ده ی نیو سهعات نه خایه نین. له کاتینکا له ناو گه بهک و کۆلان هه موو کهس رانهکا؛ بهرمو کوئى، خوا نه زاننى. زهنازنا و دهنگ و ههرا هه رگیز نابریتمهه. تو لیشتر نابینى کهس بز له ده سهرونى نهوینیک، بز ژاکانى گولیک بگری. کهس چاوى له هه لفرینى په پوله یهک نیه. بالدارى که جار جار سهرنج رانه کیشنى، واشه ی ناسه که مهلی گیان راو نهکا. نیشتر کهس به موهه مالدوو نیه که مهلی گه رمین له بههارا بتهوه و له پهنا شه تاوینکى سهوز و

سەندا بېشىنمە ورتە يان بكموتە ناو ئاوتەى گۇلاومە.»

كەمىك پشوى ھاتمە سەرخۆ سەرى ھەلتا و دوو فرىسكى روونم لە سە
گۇلاوى شىنى چاوى بەدى كرد كە ئەھاتن بىن بە دوو دلۆپى شەونم لە سە پەرى
گۇلى گۇتاي.

كوتم: «ژيان ئەگۇزى و كەس ناتوانى پىش بە گۇزاني ژيان بگري.»

كوتى: «بەلن، ئەگۇزى، بەلام پەرسىار ئەمەيە، بۇچ بەرەو دزىوى ئەچىن؟ تۇ
لات واپە چارەى ھەموو دەردىك لەم پەراوانەداپە كە ھۆدەكەت پىن پەردوون! لە
كاتىكا مەن بىراپەكى ترم ھەيە. ئەلنىم دانىشتن و دەرگا بەستن و تەنانت لە سەرمە
گەرمای ناو كۇلتاش بىن خەبەر بوون خۇزى دەردە. رووناكپىرى تەرىك خۇزى سەربارە.»
پاشان ھەك كەسەك كە لای واپىن ھەرچى ئەيلن بۆ ئەو كەسە وا گۇنى لىگرتوۋە ھەك
بەردىك واپە بە گۇبەزىكىدا بەدى، كوتى: «قەسە رۇشتەر و ديارترە لەمە كە لە سەرى
بىرۇم. كۇمەل ھەك دارى ئەلاھوچكىن ھەلەق مەلەق. ۋەھايە. كەمىك لەوسەرى
دانىشتوون و زۇرىك لەم سەرى. لانى زۇرەكان نىشتۆتە سە زەوى، ھەك سەرى نەرى
جووتيارى بىن گاجووت و توو، لانى كەسەكالىش پەرىوۋتە بەرزى. تۇلات واپە چار
چىيە؟ ھەك تۇدانىشتن و سەربە كىتيا گرتن و دوو كەلى خەفەت بە با كردن؟ يا ھاندانى
نەو زۇرانە كە ھەستن و سەردارى ئالاقوۋچى سووك كەن؟ ئەو دەمەيە كە ئەبىنى
كەمەكان دىنە خوارمە. ئەگەر جووتيار بۇ خۇزى بېچىنى و بۇ خۇزى بىرۋىتە، دەرمەگ
كوا كۇشكى چەند قاتى بۇ بەرز ئەيتەمە؟

گه رانه وه

هه كه چاوى به رووناكايى هموشى نه خزشخانه كهوت هه تاوئك له دليا مهلات. وهك فانوسيك كه هه ليكهى و پرشنگى گره كهى بكمونته سه شووشه كهى. هه تاوئك به سه هموشى نه خزشخانه كه دا پان بيزوه و شمونى له سه چيمه نه كهى به تامه زروئى هه لئه مژى. له بهر چاوى هزمه هه موو ولات نه تكوت دسيكه و به زهرده يهك كراوه ته وه. له هموشى نه خزشخانه كه تپه رى و پنى نا ناو شه قامه وه. پاش شه ش مانگ بيلمگى خه سه خانه و نيومنووزهى نه خوش و چريهى به نه سپايى نه خزشه وانه كان، هه راي ناو شه قام بژگويى هزمه ر لاوينه ره وه بوو، چونكه نيشانهى ژيان و كار و زيندوو بوون بوو. ماوه يهك له بهر ده رگا و يستا. چهن جار ناو رى داوه بژ هموشى

نه خوشخانه و چمن نه خوشی دی به بهرگی سپی نه خوشخانهوه خویان له بهر هه تاو هه لختبوو. به پینکه نینتیک و دهس راهه شانددنیک مالآوایی لئ کردن؛ پاشان له ناو هات و چۆکه رانی شه قاما گوم بوو.

هۆمەر بین نهوه بزانی بۆ کوئی نه چی له م کۆلانهوه بۆ نهو کۆلان، له م شه قامهوه بۆ شه قامیکی تر پیاسه ی کرد و هه موو دووکانیکی شار سه رنجی راکنشا، چه ند جار بی نهوه بر وانته چرای سوور پیتی نا ناو شه قامهوه و لینهو ره کان قسه ی سووکیان پین کوئ. هۆمەر لای سه یر بوو که نه مانه بۆچ جینو نه دن. هه رچی نه یکرد نه یسه توانی مزیه ک بۆ نه م هه موو په له یه بدۆز ته وه. وه ک شاره میروو خه لک نه مات و نه چوو و که س که سی نه دمناسی. له پر تاسه ی ناوایه که یان وه ک ته لخه ک که وته سه ر دلئ؛ پیتی شل بوو و بازی به هه لپه ی نیگای که هه موو لایه کی نه پشکنی، گه رایه وه بۆ هیلانه ی دعوونی. شانی له شانی چه ن که س دا و چه ن جار به توره یه وه پشیان کوئ: به ریبت تماشا که، مه گه ر کویری؟! به لام هۆمەر هه ر به له ش له شارا ما بوو، به گیان و دل گه رابۆوه دی. له که ناری مه یدانیکی گه وره که له ناوهر استه که یا په یکه ره ی پیاو یکی مه زن له به رد دروست کرابوو، چاوی به تاقمیک کهوت که به جل و بهرگه که یانا له خه لکی دیهات نه چوون. گه نج و پیر و منال هه موو له بهر بهر بۆچکا دانیشتیوون. یه ک خه ریکی قه نه کیشان بوو، یه ک به تاسه وه له نهجه ولاری نا فره تیکی گرتبوه به ر روانین و یه کی تر خه ونوو چکه نه ییردمه وه زمنگن و پینه مه که ی له لای ده ستیا دانابوو. هۆمەر هه ستی کرد له مو تاقمه نزیکه ره تا نهو شاریانه که جینو نه دن، بیه ووده په له یانه و یه کتر نااناسن. هینته ی پین نه چوو که هۆمەریش یه کیک بوو له مو کۆره.

هۆمەر له ژیر چاومه وه جل و بهرگی نهو هه ژارانه ورد بۆوه. کوردی نه بوو، به لام هینتا له بهرگی کوردی نزیکه تر بوو تا بهرگی فه رنگی. خه لکی شار زمانیشیان کوردی نه بوو، به لام هۆمەر نه یزانی نه لئین چی، چونکه زۆر وشه ی کوردی له زمانه که یانا هه بوو.

ویستی له گه لڼ گه نجیكا كه له پال دمستهوه دانیشتبرو و كوتیكي كونی ناتهگ درژی
له سر بهرگی دینا تیهوه كردهوه بهری قه بكا، به لآم گه نجه كه هر خهریكي روانینی
نافره ته كانی شار بوو. تا په كیان له دوورهوه نه هات نیگای نمو گه نجه وهك ههنگ به سر
سینگ و كه سر و دم و چاویهوه نه نیشت و تا له بهر چاوه گوم نه بوايه دهستی
هه لنه دهگرت. هومر ناچار كوشمهی كرد و بیدمنگ بوو. له خه یا لآم گه رایمونه بز
ناوایه كه پان. هاتمهویری كه شهش مانگ پشتر له كاتیکا خهریكي به فرمالینی سر
بانی خویان بوو كه وته خوارمونه و رانی شكا. نمو شوهو ساردانهی هاتمهو بیر كه تاوتیتی
برینداری برستی لڼ بریوو، به چه شتی كه خیرانی نه یكوت حموته یهك له سره یهك شو
تا به بیان ورینه ی كردبوو. خیرانی نه یكوت كه ورینه كانی نه وهنده كوفر بوون كه له وانه
بوو بهرد بباری! به لآم خوا بهزه یی پتیاندا هاتبوو و ته نیا ته رزه ی به نه ندهزه ی
سره چوله كه په كی بارانده بوو و سره مناله كه یانی شكانده بوو!

همو دای بیر كردهوه ی هومر به دهنگیكي تیژی وهك نووكی مقهست پچرا و
گه رایمونه ناو هه رای شار. پیاویكي چوارشاله ی سمیل بابر چه ن گه نجیكي له هه ژاره
دینا تیهوكان به پینه راگرتبوو و چه شتی چنوداریكي پسچر نه پیروانیبه به ژنوبالآ و
دهستومه چهك و شانوباهویان. نه تكوت خهریكه بیانكړی. گه نجه كانیش بیدمنگ
ههركام به پاچتک، پتمه په یهك، یا زهنگن و قولینگیکمونه راوستابوون و چاوه پروان بوون
بزانی كابرا كامیان له نه بژیری بۆكار. كابرا هاته سر سره ی هومریش، ماوه یهك
تماشای بهرگه كورديه كی كرد و به ینكه نینهوه شتیكي كوت كه هومر تنی نه گه یشت!
پاشان چه ن كه سی له وانی تر هه لاوارد و خوی كه وته پشیمان و رویشتن. هومر له
پیره پیاویكي كه خهریكي ته كاندنی خوله میشی سه یله كی بوو پرسى: «نه مانه بۆ كوی
چوون؟»

وا دیار بوو هه ژاری نمو هیره ی هه یه كه له وانی له زمانی په ك تیگه په نی. پیاوه

پېرەكە لە ۋەلا ما كوتى: «كارا!» پاشان دەستى بە زگېمۇه گرت. ۋا دەرنەكەموت برسېھە تى. ھۆمەر لە كېفە كۆنەكەى چەند ئەسكىناسى كۆنى دەرهىنسا و كوتى: «مىن دراوم ھەيە، بەلام نازانم نان لە كۆتى دەس ئەكموى.» كابر پېرە يىن ئەۋە لاى ۋاين پىتويستە سپاسىك بكا، كەمىك لە دراۋەكەى ۋەرگرت و پاش چەند ۋردەيەك ھەر دەستى بە ھەلپە بوو ئەكشا بەرمو نانى گەرمە تەنور.

ھۆمەر لە ئوتويووسىكى شەق ۋشرا كە بەرمو موكرىان ئەچوو سەرى بەسەر سىنگيا شور بېۋە. لەسەر خوانى شەكە تى بە خەۋىكى خوش مېواندارى كرابوو. خەۋىكى خوش و پرلە خەۋىنى خوش. خەۋىنى ئەمە كە جارنىكى تىرىش خەلكى ناۋا بېھكەى ئەينىتەۋە، لەگەن خىزانىا لەسەر ناۋرى زىك لە دامرکان بە ھومجوشى رەش و كىرى تەنەكە چاى تازەدەم ئەخۆنەۋە، دېسانمۇه خىزانى ئەلنى، پياۋەكە ناشكورى مەكە خوا بۆنچەش گەۋرەيە و ئەۋىش ۋەلامى ئەم قسانە تەنيا بە بزەيەكى پىرمانا ئەداتەۋە.

ئا ھەۋنەى داھاتوو بە خوانان ئەسپىرىن.

ناسۆ روونه

هەر که نه بوو به لای ئنواره، بهك بهك له مال و له سهر دووكان و له شوێنی کار
نه هاتینه دهرمه و هممو روومان نه کرده چایخانه و کهناری گۆلنکی گهوره که جینگای
ناولیهتانی کجانی شاره خنجیلاته که مان بوو. پۆل پۆل گهنجی تاسه داری دل پر له هیوا
به پیاپی لهرم و شوخ له شه قامه کهوه تپه په رین و ههر که نه گه یشته نزیککی گۆله که
ههنگاو یان شل نه بوو و بازی نیگایان له سهر داری تازه له مامی به ژن و باریکی به که شم
و نه شم نه لیشت. نهر ههر روایی گهرم و رین په رده ی کوران و نیولیگای نیومناشکرای

كچان بوو كه ئالۋگور ئەكرا. گامى دەستىكى پياوانە بە سىپىكى خورمايا ئەھات و لەو لاشمە پەنجە يەكى نەرم و سىپى، لكى پووشىن و دەسسالەكى لا ئەدا و بۇ ماوۋە يەكى كورت چەشنى ھەورىكى سىپى بىن باران، بەرى رۇژى گەشى چاۋى ئەگرت و تەزوۋە يەكى خۆشەۋىستى ەك شەنى دەم بەيان ئەكەوتە سەر دوو لەشى گەرم و گەنج، چۈنكە ھەردووك لا ئەيازانى ئەم نىشاۋە كورتانە، بانگەنشتن و ميوئادار يەكە بۇ سەرخوانى رازاۋەى ئەمىن لە نىۋە شەۋىكى لە بىر نە چوۋا كە بە پىرشتىكى نىۋە پەنگى مانگە شەۋ رووناك ئەين و بە كاتى شىرىن و كورتى بە يەك گە بىشتىكى پاكالە گەل نە بە دىيەت و ھەرمان تىكەل ئەكرى.

فەرھاد بە پىچەمانەى ھەموو ھاۋتە مەنەكانى زۆرتەر لەۋە كە قسە بكا و بچوۋىتەمە، بىرى ئەكردەمە و كىش و مات ئە پروانى و لەم دوو چاۋمە كە ئە تىكوت دوو شەۋەى بىنگەردن ئە تە توانى پىن بىنيتە ناو سەراى دەروۋىيەۋە. ئە تىكوت ھۆدە يەكى تەرىكە كە دوو پەردەى رەش دەرگای خۆرە تاۋى لە سەر پىتە داۋە. فەرھاد ھەموو ژيانى لە ناو خۇيا بوو. ئە تىكوت ئەم دەشت و كىۋە كە بە ھاران بە گەزىزە و نەورۇزە و ھەزاران گۈل و گىياى رەنگاۋ پەنگى تر خۇى ئەكرد بە بووك، ئەم ھەموو زىل و بە مە كە لە سەر ھەر لكى دارىكەمە دەنوۋكى بچوۋك و گەروۋى ئەۋىندارى مەلى ئىتىك سووك ھەلەستا و لە پەنا ھەموو جۇگە و رووبارىكدا «دارىياس» خوداى مۇسقىقا و شۇر و تاسە نە بوۋايمە، لە دلى فەرھادا ھىچ ھەستىكى لاۋى نەدە لاۋاندەمە. ئىنۋارانە كە ھەموو لاۋانى شار دەستيان لە كار ھەلەگرت و لە ناو شە قام و گەرەك و كۆلانا بلاۋ نە بوۋنەمە و بە دلى خۇيان ئە ژيان و ژەنگ و ژارى شەكە تىيان لە چاۋەى پىرۇزى كەۋسەرى دلدارىيا ئە شوت، فەرھاد بە باۋە شىك كىتەمە روۋى نەكردە چۆلى و لە گەل جىھانى زانست و ھونەرا تىكەل ئە بوو و رۇژ پەرى ئىۋارى ئە گەرايمە و ئە چۆۋە ناو مال. نەگەر ھەۋا ئىك تەۋسى بدايە لە جىھانى تايبەتى ئەم، بىكوتايە لەم ھەموو سەر بە

کتیباگرتنه چی دمس نه کموی، له سرخونه یکوت: «بهری داری باغچه‌ی کتیب، بیرکردنه‌وه.» نه یکوت: «جیهانی نیوه هرچی هه‌یه تی به روانینی یه‌کم دینه به‌رچاو. جیهانی نیوه قاشینکی بچوکه له زمان، به‌لام من له جیهانی کتیب دوتینی و نه‌مروژ به‌یانی نه‌ینم و هه‌ست نه‌کم رووبارنکم که خور و خوروشان به‌میژوودا دینه خواروه، نه‌ک وه‌ک نیوه که نه‌بن به‌گزلایینکی قه‌تیس ماوی به‌خاک‌وخزل گه‌مارو‌دراو و تمنا له روانگه‌یه‌کی ته‌نگه‌وه ناسمان نه‌ینن.»

فرهاد نه‌ومنده له ناو خزی نه‌ژیا که منیش که له هه‌موو که‌سن لینی نزیکتر بووم تا نه‌مو رۆژه نه‌مسمزانی دهنگی نه‌ومنده خۆشه. نه‌مو رۆژه من هه‌ستیکی نه‌ناسراوی سه‌رکیش هه‌لیگرتم بۆ که‌ناری رووبارنک که ده‌وروبه‌ری به‌داره‌بی و گیای به‌هاری شینی نه‌کردموه و له‌ژیر داره‌کانا نه‌کرا چاو بیره شه‌پۆلی یه‌ه‌دای رووباره‌که و ژیانی رابوردووت بینه‌موه بیر. نه‌شکرا له‌گه‌ل کچینکا ژیرداره‌کان بکه‌ی به‌جیژوان و گوی بگری له جریوه‌ی مه‌ل و شنه‌ی شه‌مال که له‌شی شلکی گیاوگژی له‌یه‌ک نه‌خشانده له جیهانی خه‌یال‌یا سواری نه‌سه‌ی شه‌پۆل بیی که یالی شۆر کردبۆوه و په‌لی نه‌کو‌تا به‌ره‌و ناسمان، یا بالی سه‌ی هه‌موری یه‌باران که وه‌ک قوو به‌ده‌ریای بی‌سنووری ناسمانا پۆل پۆل تیه‌په‌رین بکه‌ی به‌قوناخ. من سه‌رگه‌رمی نه‌مو خه‌یال‌انه بووم و نه‌شکام به‌ره‌و لیاری رووباره‌که که ده‌نگینکی یه‌کجار به‌کولن هاته‌گویم:

کچه بۆکانی که بووکی نازن

قۆل به‌بازن، مل و پنه‌سیر وازن

زمرده‌مهم دیاره‌که خاوه‌ن نوسترون

بۆپشوو‌دان له‌کراس ده‌رکه‌وتوون

.....

تا دەستم نەنا سەر شانى و نەمكوت دەمخوش، نەيزانى. لە پەنایا دانیشتم و پرسیم: «تۆكە دەنگت ئەمەندە خۆشە، ئەمەندە جوان چاڭ و پىڭموتووی، بۆج ناتەمى لە كاتى لاویت كەلك وەربىگرى؟» دىسانەمە چاوى ھەر ئەمە جووتە شەمە رەشە بوو كە بە ئەندىشەمە ئەتوانى تاشاى كەى، بەلام بە پىنچەوانەى ھەموو جارانى پىشوو كە لە بەرامبەر ئەمە پرسىيارە تەساوویانە دا زەردە بەكى ئەخستە سەر لىنو، وەلامى منى بەم چەشنە دايمە:

«من بۆخۆم ناژىم. من تەنیا نىم. ئەم خەلكە ھەموویان بەشىكن لە من؛ چۆن ئەتوانم تىر زگم بۆخۆم لە كاتىكا سەرم دىش. چۆن ئەتوانم پىر بە دل پىڭكەنم لە كاتىكا ئەندايتىكم لە ناگى دەردا خەرىكى تەوانەمە؟ نىش ئەمەن ئەناسم. جوانى ئەپەرەستم، بەلام لە كاتىكا ھەزار ئەمەن لە دلە ھەزارانا ئەخىكى، جوانى ئەسیرى دەستى دىوى ناخەزىيە، چۆن ئەتوانم ئەویندار ىم و بە جوانى ھەلبەتیم؟»

ئەمە بەكەمىن و دوامىن قەسە بەك بوو كە لەم بارمە لە ھەرھادەم ىست.

تا بەرنامە بەكى تر بە خواتان ئەسپىرین.

وهنه و زى بۆرى شهوانى درنجاوى

به سهرخۆشى له باريكى شهوانه نهگه رايهوه. خۆى بهم جينگايانهى نهكوت:
«نايت كلاپ». نه هاته بهرچاوى كه تا نه ژنۆى له ناو شه قاسى بين هات و چۆ و بينهنگا به
تەم و مژموه نه بين. واى نه زانى پىنى له زهوى براهه و خهريكى فرينه. فرينيكى به
نه سپاى، چه شنى نيشتى قورينگ له پهنا شه تاويك. لهو «نايت كلاپ» ه چه ند جار
قامكيان بۆلاراداشتبوو. نهو واى زانيوو تا قمى لايهنگرانين و شيمره كانى نهويان له
گژواره به نرخه كانا خوئندۆتهوه و بينگومان هه ر كاميان نوسخه به كيان له كۆمه لهى

شعری تازهی نو به ناوی «ومنوزی بزری شوانی درنجاوی» له مالا هه یه. ویستبوی رواله تیکی شاعرانهی هه یی، هه ستابوو بز تماشاگردنی دم و چاوی. روهی کردبوه نو شونه که دهستی لڼ نه شون. له بهر ناوینه به خویا روانیوو و ههستی کردبوو موهی سر و کاکولنی رنک و پینکه. به دهست که میکی شینواندبوو. بز نموه شیای ناوی «شاعیری شیناو» یی. کاتی گه رابزوه، ویستبوی به بزیه ک تا قمی لایه نگرانی به سر کاتوه و نموانیش وه لآمی بزیه کی نمویان به قاقایه کی تیکرایی دابزوه، شاعیر وای دانابوو که نم قاقایه زورتره لموه که کاری ناوی تالی سه رخوشکه ر یی، کاری بزیه لاونته روهی نموه. به دنیایی له سر جیگای خزی دانیشتبوه و نم بیر به میشکیا هاتبوو: «نه گه ر نیمه ی هونه رمنه ند نه یی و په ژاره ی هه موو نم خه لکه ساکاره نه که یی به هی خومان، به سته زمانانه چه نده زوو پشتیان له زیر باری خه ما کوم نه بیتوه.» ههستی کردبوو که نه ونه به رز بز نموه سه ری له میچی هۆده که نه دا. ته نانه ت لمو که سه ی به لای ده سته موه دانیشتبوو پرسیبوی: «نم میچه یان بزچ وانموی درست کردوه؟» به لآم کابرا وه لآمی نه دابزوه. به بیریا هاتبوو شاعرینک بلنی بز نموه جیهانه که هونه رمنندی تیندانییه و له دلنی خویا گه لآهی شیمره که شی گرتبوو «ولآت هه میسه زستانه، مه لنی به هار توراوه و هه رگیز ناگه ریتوه، بزیه ک له سه ر گونوانه ی لیتونک دیاری نادا، هه تاو کوزچی دواپی کردوه، نووین وه ک کوانووی دامرکاو ی پاش کوزچی خیل، سارد و سر هه لنگه ر اوه» و به خزی گوتبوو: «له بیرم نه چی نم شیمره نه بنی نا هه نگیکی خه ساوی هه یی. به لآم نه ک تاراده یه ک که بیته شعری سه ر شیوه.»

سه رخوشی ناروق و دلخوشی کاتی که شیمره که ی به پیتی گموره له گزوازی ویزه یی ناسراو چاپ نه کری، تینکه ل بیون و مه وادی ته سکی هۆده که ی له بهر چاو ته نگر بیزه.

له شه قاما تا نه ژنزی به تم و مزی نه فسانه وه نه بوو، به رهو کوزرینک نه فبری که

لهوی چهن هونه رهنندی تر چاوه پروانی بوون. کاک سروشت که نه ققاشی گهل بوو تابلوکهی چمند روژ پینستر جایزه‌ی گه وری «بینان» ی وه رگرتیوو. نهو تابلویه که نه ققاش ناچار بوو به ۳۷ هزار تمهن بیفروشن، بریتی بوو له چهند کونی وه کولوتته‌ی تهن دور، نه گهر که سیک چیشکه‌ی هونه‌ری نه بویه لای وانه بوو نه ققاشی منایکی قوتابیه که پاش ته‌واو بوون به دل‌ی نه‌بووه و خه‌تی خواروخینچی به‌س‌را هیتاره. نه ققاشه که نه یگوت ناوی نهو تابلویه «ویه‌تام» ه.

کاک زیل و بهم که مووسیقاریکی گهنج بوو، لووتی ههر له «کلیلی سؤل» نه چوو و خوشکه نارایش که تازه زانکوی هونه‌ره جوانه‌کانی ته‌واو کردبوو. نه‌همنده نوی‌گهر بوو که له‌س‌ر دیزیکی چه‌له‌مه‌ی به‌سترای یین جه‌سه‌ر روژیتبوو و گه‌رابووه‌سه‌ر هم‌هولی شارستانیه‌ری ناده‌میزاد. لای و ابوو، — سویندیشی به‌زینووس و یینووس نه‌خوارد. دروناکا که ناحزی و دیزی‌ی به‌رزترین نمونه‌ی جوانیه. نه یگوت پیاوی هه‌له‌ستن کاتن نه‌چته ناو هۆده‌یه‌که‌وه که هم‌موو شت له‌سه‌ر جینگای خۆیه‌تی. کاک شینوایی شاعیریش نه‌م قسه‌یه‌ی زور به‌دل بوو و هم‌میشه نه یگوت: «توو شینرئک له‌سه‌ر من خوشکه نارایش، سه‌باره‌ت به‌نافره‌تینک که له‌م وشکاروی یین‌زه‌وقیه‌دا تیه‌گا جوانی یانی چی.»

شاعیر هه‌روهما سه‌رخۆش به‌ناو ته‌م و مژی نه‌فسانه‌دا نه‌فری. وای نه‌زانی له‌سه‌ر چیای «نه‌له‌مپ» له‌باره‌گای خودایانا دانیشته‌وه. له‌په‌رپشیله‌یه‌ک ده‌ره‌ری و شاعیری نینه‌که که کۆله‌باری راسپیری گرانی میژوویس به‌سه‌ر شانیه‌وه نه‌تگوت پووشیکه، راجهنی و دل‌ی ده‌ستی کرد به‌لیدان. جینگای کاک زیل و بهم خالی بوو که مینلۆدیه‌ک له‌لیدانی دل‌ی شاعیر دروست بکا.

بیری کرده‌وه. ترس دوژمنی گه‌وره‌ی نادمیزاده، به‌لام نه‌یتوانی ناوه‌روکی شینرئک بدۆزیتمه‌وه که توانجینک یین بز ترس.

گیڙ و خولی خونینی گرم ترسی له سهری رواند و همستی کرد که یه کجار به تاسه و په خوی بگه بیتته لای خوشکه نارایش و باسی حه یوانی سهره تایی بکن. باسی نه و پیشلاته که ددانیان به نه ندازهی شمیرنک دریز بوو.

شاعیری شیواو به کولانی تمگر توی رابردودا گه راوله به ره دوا. هاتمه و بیري که به متالیس ناوگوشتی پن ناخوش بووه. هملبت نمو کاته نه یلمزانی له بهر چی، به لام نیسته هوی نمو پن ناخوش بوونه ی بزدمر کموتبوو. شاعیری نیمه دلنی وه که پیری گول ناسک بوو. ناشکرایه که ناوگوشتی پتویستی به سهر برینی گیاندارنک هه په و نمو له هلهسه فهی هیندی موه گوشت نه خواردنی هملباردبوو. له بیری مابوو که تنانته جارنک له گه ل کاک «زیل و بهم» دا که لووتی له کلیلی سؤل نه چوو لیان بیوو به کیشه. چونکه کاک زیل و بهم گوتی: «هیندی به کان کارنکی باش ناکه ن. له برسا نممرن و نمو همموو گایه ش له هیندا به شه قامه کانا نه سوورینه موه.»

شاعیری شیواو نه یزانی که ناوگوشتی پن ناخوشه. نه یزانی که لایه نگری هلهسه فهی گوشت نه خواردنی جووکیه کانه و له بیریشی مابوو که له گه ل کاک زیل و بهم دهمه قبهی لپ په یدا بووه؛ به لام هر چه ند زوری بز میشکی نه هینا نه یلمزانی له بهر چی کمایی پنخوشه؟ هاتمه و بیري که چمند سال لیر هوه بهر مملی بال زیری نیومین له سهر بهر زترین لقی داری دلنی هیلانه ی کردبوو، دل به ره کی کچیکی تووله نه ماسی قز زهردی چاوکال بوو، به لام به داخموه پاش نمو همموه که شاعیری شیواو همولنی له گه ل دا و رمنجی کیشا و سه دها جار به گویچکه یا چپاند: «هه بوون یا نه بوون، مه سه له که نه مه په». هه ر تیه گه بشت «شکسپتر» شاعیرنکی گموره ی نینگلیسیه و هه ر وای نه زانی «گوران» جه رده په و «هه زار» پیاونکی فه قیر و ده سکورته. له مه ش خراپتر تانمو روزه که بی دم به ستانه شاعیری نیمه ی به دلنی شکاوهه جی هینشت هه ر نه په لماند که گولنکی سس و ژاکاو له دلنکی شکاو نه چن.

هر لم بیرانه‌دا بوو که گه یشته به‌رده‌رکی مائی کاک سروشت. نمو شهوه به شادیانه‌ی فرزشتی تابلوی ویه‌تام، له ماله‌که‌ی خویا کوزینکی به‌زمی پینکھیتابوو. شاعیریری کردموه کاتن گه‌یشته ناو هۆده‌که چی بلی؟ ماوه‌یه‌ک وه‌ستا و له قوژبئی میشکیا شتیکی دوزییه‌وه و چوه ژورموه. شه‌پۆلی موسیقا وه‌ک نه‌ژده‌ما به‌ره‌ولای کشا، کاک زیل‌وبه‌م خهریکی لیدانی سه‌مفۆنی ناته‌واوی بته‌وژن بوو، به‌لام هر نه‌چوموه سه‌ر هه‌وای شه‌مام شلکی. کاک شیاو روی کرده سه‌رووی کۆیه‌که تا له‌سه‌ر سه‌ندله‌یه‌ک که له ژوروی هۆده‌که‌وه به‌تال بوو دابیشی. له‌پر موسیقا و هه‌را و به‌زم بۆماوه‌یه‌کی کورت برایه‌وه و پاشان قاقایه‌کی تیکرایی هۆده‌که‌ی پر کرد. کاک شیاو روانی که هه‌موو به سه‌یره‌وه ته‌ماشای نه‌وه‌کن. که‌مینک به‌خویا روانی و دیتی پارچه‌کاغەزیک به‌ده‌ری له‌پشتی کۆته‌که‌یه‌وه هه‌لواسراوه. کاغەزه‌که‌ی لئ‌کردموه و سه‌رنجی دا‌تیا نووسرابوو: «مکت کند.»^(۱) ئومدمه‌ بۆی ده‌رکوت که بۆچ له‌نایت کلاپه‌کش خه‌لکی پشه‌که‌نین. جارق‌ی له‌شیمه‌ر و هونه‌ر و هونه‌رمه‌ندی هه‌ستا و چه‌شنی مه‌لیکی به‌رزفه‌ر که تیری راو‌چیه‌ک بیپتکن، که‌وته سه‌ر زه‌وی و هه‌ستی کرد ئیتر ناتوانن هه‌لفه‌ری.

۰۱/۱۱/۱۹

تۆران

سەلام لە گونگىرى بەرىزى بەرنامەى تا پۆ . لە بەرنامەى ئەم جارماندا
پەخشانیكى كوردپتان بۆ ئەخوئینەوه، هیوادارین پەسندى كەن.
دوو رۆژ بوو داىكى تۆرابوو. هەر لە بەیانیموه تا كاتى برسپه تى، یا تا خەمو
زۆرى بۆ لە هپتا لە بەر پەنجەرەى هۆدەكە دادەنیشت و چاوى ئە بریە پینچى كۆلان و هەر
لاله رەتىك لە دوورمە دەرنە كەوت، پەرشگىنك بە چاوى كالىئا ئەگەرا، بە لآم لە گەن
ئافره تەكە لزيك ئە بۆوه خەمىك وەك تانە سەر گۆمىلگەى روون و شینی چاوى ئەگرت .
ئەسەر دوو رۆژ بوو كە تەلانى تەك وشەش لە سەر لىئوى سوور و ناسكى
نە پشكوتبوو. وینەى داىكى بە زەردە خەندە یەكى مات و بىرەلگەوه لە سەر تاقەى
هۆدەكە دانرابوو و لە تگوت هەموو خووشەویستی دا پكانه لە و زەردە یەدا كۆ بۆتەوه.
سەرى هەلبېرى و بۆ ماوه یەكى كورت چاوى بە وینەى داىكىدا گتیرا... كۆلى گریانیكى
بى گوناوه بە دلپا گەرا و دلۆپىنك لهرمىسكى خاویزىن كە لە كاسەى پەلى چاویا شینی

ئەلواند، بە سەر گۆزى ناسك و تورتىدا ھاتە خوار، پىرسىياري كىرد: «بابە تۇران يانى چى؟» ۋە لىتىكىم نەبوو كە يىدەمەۋە ۋە نە يىرەنچىتىم! لە بەر نەمە گوتىم: «كۆرۈم چىت نەمۈى بۆت بىكرىم!؟»

نازانم لە بەر چى بەم قەسە يە رقم لە خۆم ھەستا و لام وابوو خەرىكم بە شت بۆكرىن تاسەى داىكى لە يىر بەرمەۋە!؟ گوتى:

«تۇران يانى مردن، نا بابە!؟»

بە شەرمەۋە!؟ گوتىم: «نە بابە، نە!!»

لە بەر بە نەجەرە كە لاچوو و ھات لە باۋەشما كۆرۈشمەى كىرد، ۋەك بىنجوۋە كۆترىك كە ھىلانە كەى رووخاين. دوو دەستە بېچكۆلە كەى لە دەۋرى ئەستۆم ئالاند و روومەتى داغ و نەرمى بە سىنگمەۋە گوشى! ھەستىم كىرد بووم بە دوان! مەنىكى مەنالى و ترساو و خەفە تبار و مەنىكى گەۋرە و شەرمەزار و تاۋانبار. لە بەر خۇيەۋە گوتى: «بابە، ھىكايەتى دىۋەكەم بۆلىن!»

...ھىشتا لە «يەككىك بوو يەككىك نەبوو» دا بووم كە ھەمەسەلى بە سەر چوو، بە چەشنى كە ديار بوو ھەول ئەدا نەرمەلجەتىن، گوتى: «دايكم باشترى ئەزانى.» گوتىم: «بەلى نەم باشترى ئەزانى.» ھەر بەم چەشە كە خۇي بە سىنەمەۋە نەگوشى، گوتى: «تۇش داستانى دىۋەكەت پىن خۇشە، نە بابە!؟»

گوتىم: «ئەرى كۆرى مەن پىنم خۇشە، بە لام ئەم داستانانە ئەلسانەن!»

سەرى لە سەر سىنگم ھەلگىرت و بە چاۋى پىر پىرسىيارەۋە بۆى رۋاھىم و گوتى: «چى بابە!؟» گوتىم: «ئەلسانە كۆرۈم!» بە لام خىيرا تىگە يىشىم كە ئەم لە ئەلسانە ناگا.

– «ئەلسانە بە داستانىك ئەلىن گە درۆين، كۆرى مەن.»

لەم قەسەى زۆر بە لاۋە ناخۇش بوو، باسكى پىن ھىنز و مەنالىلەى لە لەستۆم كىردەۋە و گوتى، «نە، درۆنىيە، دايكم درۆناگا، ئەم ئەلىن دىۋە ھەيە، دىۋە پىۋاۋىكىسى»

چه پهل و خراپه، منالی خزش ناوی، دایکم ئەلن دیز کلکی هه په.»

دلە نههات دنیا خه یالایه که ی لی تینکدم له بهر ئەمه هیچ دنگم نه کرد؛
کورتە یهک ییندەنگ بوو، پاشان گوتی: «دایکم هه موو روژی منی ئەبرد بۆ گه‌ران.»
تینگە یشم که ئەم هۆده په که له پشاه به هۆی دایکیهوه بۆی ناشنا بوو، نیسته نازاری ئەدا
و نه یهوی لئی دوور کهوینتهوه.

له باغچه په کی گشتیدا له سه‌ر نیمکه تینکی دارین که ریزیک شۆبهی ساوا
سه‌ریان لی نه کرد دانیشبووین. باغچه پر بوو له ژیانی کرچ و کال، جریهوی مه‌ل
و منال میلۆدی بوو ژانهوی سروشت بوو. دایک و باوک به شوین مناله‌ کاتیانا نه‌ چوون بۆ
نه‌م لاونه‌ولا. ژن و پیاوی پیر سه‌یری کایه‌ی منالی جوانکیله‌یان نه‌ کرد، به‌ لأم ئەو چاوی
بریسه‌ ناسۆیه‌کی دوور، نه‌ تگوت له‌ ناو هه‌وری سه‌ی و نه‌ زوکی لێواره‌ی هاوینا که
باهه‌کی نه‌رم نه‌ ییسه‌واندن و کۆشک و بالاخانه‌ی لی دروست نه‌ کردن، به‌ شوین
گومیوه‌ که یا نه‌ گه‌رین.

پیریژنیکی سه‌رسه‌ی که نه‌مزانن له‌ که یه‌وه به‌ پال ده‌ستمه‌وه دانیشتوه‌وه،
پرسیاری کرد: «کوری تۆیه‌؟» گوتم: «به‌لن!»

گوتی: «خوا بۆت به‌یئلی، جوانکیله‌ و روح سووکه‌، به‌ لأم وادیاره‌ خه‌مه‌اره‌!
هه‌ستم کرد که توانجم تینه‌گری و من به‌ هۆی خه‌مه‌اری ئەو دانه‌نن. ئەلین
تاوانبار له‌ خۆی به‌ شکه‌! نه‌ بوو بزانه‌ که ئەو لافره‌ ته‌ یین‌ه‌وه به‌ سه‌ره‌اتی من بزانه‌ی ئەو
قه‌ی کردوه‌وه. پیریژن ده‌سه‌لگر نه‌ بوو، گوتی:

«ره‌نگه‌ له‌ خۆش یین!»

گوتم: «له‌!»

زانن که من پینم خۆش نییه‌ باسه‌ که دریزه‌ بدا، له‌ به‌ر ئەمه‌ ییندنگ بوو. کوره‌که‌م
پرسی: «بابه‌ تۆماندوو نه‌ بووی؟ له‌مه‌وی بچم له‌ گه‌ل له‌و منالانه‌ کایه‌ بکه‌م.»

له خوام ئه‌یوست لهم ته‌نیا‌یه خۆی رزگار بکا و جریوه‌ی شادی ئه‌موش تینکه‌ل
 ین له‌گه‌ل میلۆدی ته‌بیمه‌ت. له‌و میلۆدیه‌ که به لای منه‌وه بینه‌نگی نه‌و که مایه‌ ته‌ تپدا
 هه‌بوو.

له پینشا به چهن هه‌نگاوی وردی دوودلانه و پاشان گورج و توند له کۆری
 مناله‌کان نزیك بۆوه و ده‌ستی به‌جووکی له هه‌وادا بۆگرته‌وه‌ی تۆپی رهنگا‌ورهنگ که‌وته
 سه‌ما. هه‌ستم کرد باریکی قورس له‌سه‌ر شانم سووک بوو و بیرم کرده‌وه چهنده
 نه‌خایهنی و چهنده‌ی رهنج و مه‌ینه‌ت ئه‌وی تا گۆلیک نه‌خه‌ملنی، تا جووجه‌له‌یه‌ک بال و
 په‌ردمه‌نه‌هتینی و فیری فرین ئه‌ین؟!

هه‌تاو وردمه‌رده به زهرده‌یه‌کی دایکاله‌وه دار و گۆلی باخچه‌ی گشتی به‌جی
 نه‌هینشت و به لالایی شه‌یه‌کی نه‌رم و نیان، چاوی کۆریه‌ی سه‌روشتی له خه‌و نه‌کرد.
 خۆم نه‌دی که منالم و به گۆنای سوور هه‌لگه‌راو و خۆینی گه‌شه‌وه له ناو هه‌واله‌کانما
 که‌وتومه شوینی تۆپی رهنگا‌ورهنگ. له‌لایه‌کی تره‌وه خۆم نه‌دی که به کۆلیک بیره‌وه‌ری
 تال و شیرینی سی و چه‌لده‌ سال ژیا‌نه‌وه له ژیر شو‌رهبی خه‌والوا دانیه‌شتوم؛ ده‌نگی
 خۆم بوو که هاته‌ به‌ر گۆرم: «با‌یه من مانده‌و بووم با بچینه‌وه بۆمال». دیسه‌انه‌وه ده‌نگی
 خۆم بوو که گۆتم: «زۆر باشه‌ کو‌رم من تاماده‌م.»

کاتێ که گه‌یه‌شتینه‌وه مال چرای هۆده‌که‌مان نه‌گرا، دایکی گه‌برابۆوه و کو‌به‌که‌م
 وه‌ک له‌هه‌وینکی فه‌رامۆش کراو نه‌هاته‌وه به‌یری که دوو رۆژی ته‌واو چاوی له پینچی
 کۆلانه‌که بووه.

هه‌گه‌ر ئاده‌میزاد جادووی له‌بیر چه‌وله‌وه‌ی نه‌بوایه، چۆن نه‌یتوانی له ژیر باری
 خه‌ما خۆی را‌گری؟!

کاتی دانیه‌شتن بۆنانی شه‌و، وه‌ک ئه‌مه نه‌چوو که هه‌رسیکمان دل‌خۆشین.

بژی! بژی!

خنبه تی سباتی مانگه شو به سهر دهشتی بیتدنگا هه لدراره، هه زارها خنبه تی
شینکی بچموک لهه پهری ده شتموه تا نهو بهر نه تکوت مؤلی وشتری ماندوون و بز
پشودان یخ دراون. له ژیر هه خنبه تینکا چمند نادمیزاد نه ژین و له دلی هه رکامیاندا
پهنگای بیره وهریه که شه پۆل نه دا؛ شه پۆلی رق، تۆله، ترس و بیتزاری و له گونیاندا
دهنگی بالی باشوری ناسن و قاقای شیتانه ی شه ست تیر و ره شاش نه زرینگیتتهوه. بۆنی
هه ناسه ی منالی تازه سالن و ناخی پیری خهولی تارا و وه که سروه ی شموبه نه چی که
دوو که لی چفاره به که له یه که بدا.

لیزه هیچ سنوریک بز جیاوازی نه ماوه تهوه، ته نانه ت گه به که و کۆلان و مان؛
دهردی هاوبهش هه مرویانی کردووه به یه که گیان، ته نانه ت به یه که لهش. روانیسی
نیگه ران و ترسای منالیک که تهرمی دایکی له ژیر خانووی رووخاوا دیته بهر چاو، له
گهرمه ی یاری منالانه دا نهوهستی و چاوی نه بریتته نه و بهری زا گروس و چیا ی

سەر بەرز و نەبزی بەمۆ و دایکی داوین پاك و شەهیدی دیتە بەر چا و گەورە
 نەیتەوه، گەورە تر نەیتەوه و هەموو روانگی بەر چاوی دانەگرتی. بزە یەکی مینەربان و
 دایکانە هەك شەبە قی خزره لآت له ناسۆی دەسی دایکییەوه، که هەموو شەوی بە
 نەفسوونی ئەفسانە خەوی ئەکرد بە میوانی دوو چاوی کالی ئەو، سەر هەلنەدا! بەلام له
 پڕ بەرگی سەپی پەری ئەفسانە شە لالی خوین ئەبن و دیتەوه بیری که دایکی دوو جار
 بەرگی سووری کردووه تە بەر. جازنك که ئەبوو بە بووک و ئەمەت بۆ کۆشکی
 رەنگا و رەنگی بەخت و ئەمین؛ ئەو جارە ی له زمان دایکییەوه یستبوو. بەلام جاری
 دوو هەم خۆی دیبوی که دایکی جلی سووری کردە بەر و بوو بە بووکی مردن!

فرۆگە ی دوژمن هەك کۆلارە ی رەش، وشە ی بالی هات و پاسارە و سەردەرانی
 رووخاند و هینلایە ی هەزاران جوو جە لە ی تینکرووخاند. پیری ژیر خیتەت نارە قی
 سەرگۆنای ئەوه که ی بە لکی سۆزانی سەپ سەری و له ژیر لێوهه گوتی:

فرۆگە ی دوژمن دینی بۆ باران کرد

بە شەوی هەزار پیر و جوان مرد

بە یانی نە دێ، نە ژن، نە کانی

هیچی نە ما بوو!

بە لام له چۆنی، له شیو و دۆنی

له ناو دوو کتیوان

هەك گردی «سە یوان»

گۆرستانی بوو پڕ حوزن و ماتەم

خودای تەم و خەم

نە هات و پڕ مەشت

کلۆلی ئەرەشت...!

شەمى دورور و دريژ دوايى ئەھات و تۆزى ئالتون بە سەر دەشتى خۆلەميشيدا
 ئەگرا! ۋەك ھىوايەك پاش ھىوا برانتيك؛ ۋەك بزه يەك پاش گريانتىك، خوئى سوورى
 خۆرە تاو بە دەمارى سروشتا گەرا! قايى زيوئى گزنگ ئەگرا سەر ھەزاران خېتەت كە
 لەشيان لە ژىر بارى گرانى شەويكى قورس و تەلخەكا كۆم بۆتەو. مېردەزمەى شەولە
 ترسى رەمى ئاگرىنى رۆژ ھەلدەى، ھەر ۋەك سپاى زۆردار و داگىرگەر كە لە بەر ھىرشى
 گەلى نازاد پىخواز رائەكا و ئەرەوى!

گەنجىك خەرىكە بۆ چەن كە سىك قە ئەكا، ئەلنى: «ئەگەر بىبابانى
 نۆگرە سەلمان و چىاى جەبەل جەمىن ۋەك يەك بن، ئەگەر دېرۋى و شتر خۆركە
 و گولئى شلپىرە يەك رەنگ بن، ئىمە و ئەوانىش يەكبن.

بىر ئەكەممەو كە زۆر و ستم ۋەك دارى ژەقتەموت بەرى تالئى رەگەز پەرسى
 ئەدا و فەركەوان لەگەل ھەر بۆمبايەكا جگە لە وىرانى و رووخان، تۆزى ژاراوى
 جىاوازى و بىزارىش بە سەرزەوى دلئى خەلكا ئەپۇئىنى.

كۆرپىكى گەنج پەراۋەكەى لىككەنى و ئەلنى: «ھەزىايەك ھە يە كە بە گەفت و
 لغت پىاۋ ئەخلەتتىنى و رۆژى كەردەو خۆزى بىلەنگ ئەكا. ئىستە بۆم دەركەوتوۋە كە
 شاعىرەكەمان بە ھەلە نەچوۋ بوو كە ئەيكوت:

«كۆرگەل ۋەگۆتەزىن چەك بە كۆز

كەلشىنكۆز و خورۇشىنكۆز

خوئىن و مەرگ و وىران كەردن

تالان، گەرتىن، بە دىل بەردن

دەپارىيەك بوولە كۆرپىكاران

بۆمەل و مەزراى ھەزاران»

لە ئار خېتەتكا دەنگى نەرم و خەماوى ئافرەتتىك كە بىشكەى كۆرپەكەى رائەپۇئىنى،

هستی من به رو خزی نه کیشی. خوی گموره هوزیکي له میژینه و خانه دان، هممو
 پیای ممدی میدان، هممو ژنی پاک داوین، سرچاوهی نمون و ژیان، هممو
 هستیار و دمرون جوان، نه مر و ناوارن؛ به لام نه، بزچی نه لیم ناواره؟! چون به گه لیک
 که هستاوه، لیبراوه، له مال و زعی تاراوه، نه کرن بگوتری بیچاره یا ناوی بین ناواره؟!
 دمنگی لای لایه دایک دیته بهر گونم و نه روم بزگه شتیک له جیهانی جوانی و
 شیمر و موسیقادا. شه پزلی نمری دمنگی به سوز نمبا و نه مبا و نه مگه بیتته جینگایه ک
 که نپتر شه نه یی! کولاره ی فرژکه گه رووی که وباری چیا و که له شیری به یانی ناوایی
 نه بهستی.

«کوزیه ی نیک سووک، خونچه ی نه پشکوت

به هاری باخم، گولسی سووری رووت

باوکسی توزولای «کاو» ی دلنیره

«زوحاک» زوییه، باوکسی توشیمره

هر چنده ماری سر شانی «زوحاک»

پهل نه کوتن بخوا میشکی روون و پاک

به لام توبنو به دلنیایی

خوز سر نه کوهی، نه ک تاریکایی»

تلی هست و شعورم به شه پزلی نمری لای لایه نه له رایموه، له دلما جیهانیک
 راخراپو، به همزار رنگی برایه تی رازا بزوه؛ به لام له جیهانی راسته قینه داروانگه یه ک
 بو که پر به گه روو هاواری نه کرد: «ته نانه ت نه مرش نه ژده هاکی میشکخوز هر
 ماوه.» به لام تیشکیک له پیری سنووری شعورمهوه برووسکی نهاد، نه تکوت لپزی
 به یانیک تازه پشکووتوه و به موژده یکی خوش کراوه توه تا ینم بلنی؛ نه گه نه ژده ها ک
 ماوه، کاوش ماوه؛ نه گه هستی برایه تی له هر نیمیک کوژراوه، له گوشه په کی ترا، له

هەرمیتیکا که ئەمرۆ هەزاران خێوەتی لە سەر سینەی مێھرەبانی بۆ هەزاران رۆڵەی ئاوارە

هەڵداوە، بۆ یەکێتی لە مێژینە گەشە ئەکا؛ بۆ یەکێتی مێژوویی ئەبوو ژیتەوه!!

نازانم لە بەرچی لە پردلم پێ ئەین لە سروودێکی ئەکو تراو و ئەمموی پێ بە هەموو

ئەو دەشتە بەرینە هەرا بکەم:

– «بۆی! بۆی!»

شەرگه

خوشمويسته كه م!

سى شو و رۆژه كه سوورى نيسرافىلى شەرىندراوه، نه مرفوناگر له هه موو
رۆژنك به تىتر بوو. وهك بئىسه يهك كه بهر بىته پووش و په لاش نه يته نىيموه و نه هاته
پىشموه. نه تكوت مارى سوجهى سووره و گهرماى هاوین و رووژاندوويه تى. لوورهى
مهرك بى و چان نه هات، گه رووى تىنووى توپ و ره شاش خوئى گه شى لاهه كانى
قوم قوم نه خواردموه، به لام سركناى نه دمهات، لهو سهنگه ره دا كه منى تىندا بووم. دوو

له‌شی بی‌گیان دریژ بیرون. یه‌کیان ده‌ستی گرتیوو به زامی سر سینه یه‌موه و به دهر د
 نیشموه گیانی دهر چوو بوو. نه‌وی تریان که تازه مووی ریش و سمنلی بزر کردیوو، به
 دهم بزه یه‌کموه هه‌ناسه‌ی دوایی هه‌لکیشابوو. من چاو یکم بری‌بووه ناو تم و مژ و
 دووکه‌ل و تۆزی که روو به‌رومان وه‌ستا بوو و هه‌ر چهنه ورده یه‌ک له ناو نمو تم و مژموه
 سه‌نگره‌که‌ی منیان نه‌گرته به‌ر ره‌میله‌ی گولله و ناچار یان نه‌کردم سرم له پنا به‌رد یکا
 که دوو شوی ته‌واو له جیانی سرین له ژیر سه‌رما بوو، بشارموه، به‌لام کاتنی چاوم
 به‌له‌شی سارد و سړی شه‌رکه‌ره لاهه‌که نه‌کوت، له‌شم نه‌له‌ری. به‌تایه‌ت بزه‌ی سر
 لیتی نه‌یترساندم و پر به زار هه‌رام نه‌کرد، به‌چی پینه‌که‌نی نه‌ی دوژمنی مردوو! به‌لام
 دوژمنی مردوو هه‌ر بزه‌ی نه‌هات و وه‌لامی نه‌ده‌دا یه‌وه.

دیسانه‌وه سرم له سه‌نگره‌که‌م به‌رز نه‌کرده‌وه و قاقای شیتانه‌ی شه‌ست تیره‌که‌م
 پر به ده‌شتی شه‌رگه به‌رز نه‌بزه‌وه. ویزه‌ی گولله‌یه‌کی وینل به لای گونما تینه‌په‌ری و له
 سه‌نگه‌ریکی تری خزیدا ناخیکی نه‌چزانده به دوو لیتی تینوی هه‌وا نیکی منموه. مردن
 وه‌ک ده‌وار نیکی زل، سپای نیمه و نه‌وانی دانه‌پۆشی. مردن ته‌نیا شتیک بوو که له نیوانمانا
 جیاوازی نه‌بوو. هه‌ردووک لمان لینی نه‌ترساین و هه‌ردووک لاشمان بۆی نه‌چووین. له‌پر
 بیرم کرده‌وه نه‌گه‌ر وه‌ک له‌سه‌ر مردن پینکه‌ها تووین و بر و امان بوته یه‌ک، بوژمان وه‌ها
 بوایه‌ین، نیسته‌نم لاهه‌ دوژمنه که له سه‌نگره‌که‌ی منا کوژراوه و نم هه‌مواله‌ی من که
 ورده یه‌ک لیره‌وه‌ر گیانی دهر چوو، زیندوو بوون و نیسته له جیانی شه‌رو کوشتار، من
 باسی توژم بۆنم لاهه‌ نه‌کرد که نه‌کرا دوست بی و دوژمن نه‌بی و نه‌ویش بیتگومان
 باستیکی هه‌بوو که بۆمنی بگتیره‌توه سه‌باره‌ت به‌دایکی چاوه‌روانی، سه‌باره‌ت به‌نیگای
 سل و ره‌وه‌کی چاو نیکی کارمازی.

ماوه‌یه‌که دوژمن کشاوه‌تموه، فرۆکه‌کانی هیرش ناهینن. ده‌شتی ییندنگ بوته
 گوژستانی هه‌زاران گیانی به‌هیوا و نه‌گه‌ر باش گوی رابگری، پریمه‌ی گریانی خاک

نه‌بستی. نیر ترسمان نیبه هات و چۆی سه‌نگره‌کان بکه‌ین، هیچ‌کس قسه‌یه‌کی نیبه
 ییکا. دووکه‌نی بارووت و تۆزی دهشتی گله‌سووره، رواله‌تی شه‌رکه‌ره‌کانی رهنگان‌دووه.
 بۆنی خونین له هه‌موای یه‌سه‌ره‌ی شه‌رگه‌دا مه‌ند راه‌ه‌ستاره. هه‌موو که‌س خه‌ریکی
 دۆزینه‌یه‌ی وه‌لامی ئەم په‌رسپاره‌یه، که بۆچ شه‌ر نه‌کا؟ بۆچی نه‌کووژی و نه‌کووژی؟
 به‌لام هیچ‌کس ده‌ریناخا. شه‌رکه‌ریکی پیر له به‌ر خۆیمه‌ نه‌تی: «شه‌ر بۆ نازادی، مردن
 بۆ زیانیان!» من که خه‌ریکم سویم نه‌بسته‌وه بۆ نه‌وه که سیک قسه‌یه‌کم له‌گه‌ل بکا و دل‌نیام
 کا هینشا هه‌ر زیندووم، له لای دانه‌نیشم. شه‌رکه‌ری پیر تیشه‌گا چیم نه‌وی. له‌سه‌رخز
 نه‌پرسی: «چه‌ند که‌ست گوشت؟» گیانم په‌ر نه‌بین له‌بیتاری، به‌لام نه‌وه له‌سه‌ر قسه‌ی
 نه‌پرا: «نه‌گه‌ر رۆژیک دوژمن بتوانی گیانی‌شمان وه‌ک له‌شمان زنجیر بکا، نه‌وه رۆژه
 شکستی دوا‌ییمانه، قرانی نه‌توا‌یه‌ تیمانه، شه‌ر ناخۆشه، ئەم هه‌موو لینه‌وشک بوون و
 ترسانه، ئەم سام و له‌رزینه‌ ناخۆشه.» له‌و کاته‌دا قوم‌قومه‌ی ئاوه‌که‌ی که له‌به‌ر گه‌رما
 بۆته‌ ژه‌ک، به‌سه‌ره‌وه‌ نه‌نی و چه‌ند دل‌ۆپ ئاو به‌سه‌ر سمیلتی زلیه‌وه‌ ترووسکه‌ی دئی و به
 دم هه‌ناسه‌یه‌که‌وه که نازانی بۆ پشوو‌دانه یا له‌به‌ر په‌رۆشی نه‌تی: «به‌لام له‌شه‌ر ناخۆشتر
 نه‌مه‌یه که ته‌سلیم بوون و سه‌ر شۆڤه‌کردنمان پین ناخۆش نه‌ین.»

نیسه که من ئەم نامه‌یه بۆ تۆ نه‌نووسم، به‌ریه‌یانیکی زووه. چاوه‌ڕوانین که
 له‌گه‌ل ده‌رکه‌وتنی خۆره‌تاو، باشووی ئاسنین، سینه‌ری ترسپه‌ری له‌ناسمانا په‌یدا بێ و
 مه‌رگ بال به‌سه‌ر زه‌وی شه‌رگه‌دا بکێشن، به‌لام من به‌یرم به‌ لای تۆه‌یه. دینه‌وه به‌یرم که
 باسی داها‌تووه‌یه‌کی په‌ر نه‌وین و دل‌داریمان نه‌کرد و له‌سه‌ر ناوی مه‌اله‌کانمان نه‌مانکرد به
 کیشه. بیری نه‌وه رۆژه‌ نه‌که‌مه‌وه که ری‌نه‌که‌وتم بۆ شه‌ر و تۆ نه‌گریای و من به‌گریانه‌که‌ی
 تۆنیکه‌نیم نه‌هات و به‌لێتم ئەدا زوو بگه‌ریمه‌وه بۆ لات. نه‌مه‌رۆ شه‌ر دوا‌یی دئی. نه‌گه‌ر
 نه‌کووژیم، نه‌گه‌ر سه‌رکه‌وین، دینه‌وه و چاوی لێم له‌گولای روه‌نی نیگاتا نه‌شۆمه‌وه.
 راستیه‌که‌ی نه‌مه‌یه که مردن تا نه‌و کاته که زۆری لێ دووری ترسپه‌ره. ناچارم نامه‌که‌م

بېرىمە، چۈنكى ھەر ئىستە گىرمەي فېرۇگە و قىرمەي گۈللە بېلىمىگى دەشتى لەناو بىرد.
دېسانمە بەرمە سەنگەرەكە ئەپۇم.

كاتىن شەپ تەواو بو، ئەم نامە يە لە پەنا لەشى بىن گىيانى شەپكە رىكى گەنجى
دۆزرا يەمە كە لە خوتىن ھەلەكشا بو!

رەزبەر

«سه ججادی»، «گۆران» ناناخی

سه لام له گوینگی به ههست و هونه ره رستی به رنامه ی تا پۆ.
مانۆستا هه لانه ددین سه ججادی له سه ره تایه کا که له سه ر کۆمه له شینرینکی
گۆران به ناوی فرمیسک و هونه ر نووسیویه نه لن: «شینر نه غمه یه کی خه یان یا
په رده یه کی نازکی جه ساله که له کووره ی دهر وینکی به جۆشموه سه ر هه لئه دا، له و
دهر وینموه سه ر هه لئه دا که ناوینه ی بێ گه رده بۆ وینه ی باره گای ته بیعه ت. شینر گه لن
که لئین و قوژین و گه لن یاسای جوان جوانی هه یه، نه مه بێ جگه له وه که خۆی خه یاله،

باوه شیش نه کا به ناسوی تیمعت و عالهدا. هر که سه ویسترویه تی نهو عالهمه و نهو تیمعته ته به جوریک و به شیهه یه ک پیشان بدا، به تایبه تی که له روژه لاتا رینچکه ی شاعر تایسته با زوریش بووینت هر له سر چند پهلینکی تایبه تی هاتوته کایهوه. شاعیر با زوریش بووینت لهو چند پهله زیاتر هیچی تریان نهگرتوه به دهستهوه. نهگر شاعیریک ویستی تی توی نهو نهخمه یه بگوری له بهر نهوه ی که نهخمه که زور ناشای گویگران نهبوه، خیرا گویچکه یان لنی زرنگاهه تموه و حمزبان کردوه با بدمنهوه به لای نهو رینچکه و شیوانهوه که دهمن ساله له گه لی راهاتوین. بهم بوته یهوه رهه کی مهردمه که - مهگر هیندیکی تایه تی نهبن - شاعیری که دیلی قافیه یا خه یالینکی کون نهبن زور بوی ناشیهوه. دیاره نههش پنجهوانه ی نهو گوزانه یه که به سر هموو ورد و درشتیکی گوندا دیت.»

ماموستا عه لانه ددین سه ججادی پاشان گوزان به دمیکنه ری شیهوی نوی له شاعیری کردیا نه ناسیتی و نه لی: «گوزان له ره خه و نیراد نه ترسا و شاعیری له کوت و زنجیری قافیه رزگار کرد.» ماموستای هه لسه نگیتر و نووسر عه لانه ددین سه ججادی هر لهو سه ره تایه دا نه نووسن: «گوزان له شاعیردا شیهه یه کی روژناوایی گرتوه. تاقه نامانجی دهر برینی خه یال و دروستکردنی مه عنای شاعیره، نه وه ک ته نیا وشه ی شاعر.»

نه مه بروای ماموستا عه لانه ددین سه ججادی به؛ به لام من لام وایه ماموستا هه لای کردوه، چمن هه لای زور بهر چاو. یه کیان نه مه که لای وایه شاعیری بهر چه گوزانی نه مر شاعیری بین قافیه کوتوه، من له سه رانه ری دیوانه که یا بو نمونه ش پار چه شاعیریکی بین قافیه بهر چاو نه که وتوه، ته نیا جیاوازی ماموستا له گه ل شاعیره کانی ترا نه مه یه که گوزان زورتر په ر ژاوه ته سهر کاکلی شاعر، واته مه فهوم و مه عنای قالب و توینکل واته دیوی دهرهوه ی شاعیری نهومنده لا بهر ز نهبوه که بایه خسی زیاتری له مه فهوم و مه عنای بوزانی، به لام نه مه نایته به لگه که دیوی دهرهوه ی شاعیره کانش ناریک

و ناله بار بن، مه‌عنايه‌کی جوان له قابليتکی دزئودا له مه‌يه‌کی نه‌شه‌بزوين نه‌چن که کرايته ناو سواره‌ته شکاوتکه‌مه و مه‌عنايه‌کی دزئویش له قالب و توکلتيکی جواندا له ناوینکی لیخن و لیل نه‌چن که کرايته زهرفيتکی زیرينه‌مه. شتيرینکی جوان که مانا که ی گه‌شه‌بدا به‌دمروون، هر کام له‌م دوانه‌ی نه‌ین، واته کاکل و توکلن، هر کام ناحمز و دزئو بن له جوانی شتيره‌که که‌م نه‌که‌نمه. زور که‌سی واهن که په‌پیره‌وی شتیره‌ی سوورینتالیستین و لایان وایه‌تینیا وشه‌ی شتیر نه‌بن جوان و به‌ناهنگ بن. «ژورژساند» نه‌لی: «شتیرینکی وشه‌جوان و به‌ناهنگ هر چنده‌ین مه‌عناش بن جوانتره له شتیری به‌روالته ناقولاً و به‌مانا به‌رز.»

ماموستا عه‌لانه‌ددین سه‌ججادی نه‌نووسن که ماموستا گوزران نه‌و شتیره شتیریه‌ی داهیتا و شتیره‌که شتیره‌یه‌کی رژژناوایه. نه‌گه‌ر قسه‌که‌ی ماموستا سه‌ججادی راست بن، به‌واته‌ی خویان مه‌رده‌که مافیان هه‌یه‌ لینی بسله‌میتومه و گوئی بوشل نه‌کن. له وه‌لامی ماموستا سه‌ججادیدا نه‌لیم که شتیره‌ی نوی نه‌گه‌ر به‌تیکشکاندنی نوسوولی هه‌روزی بلین، واته نیوه شتیره‌کان له باری کورتی و درژئیمه‌وه‌ک یه‌ک نه‌بن و قافیه‌وه‌ک نه‌سلینکی نه‌گوزراو له شتیرا نه‌ین، نیمه‌ی کورد له پیش شتیره‌ی هه‌روزییا که هی عاره‌به‌کانه «به‌یت» مان هه‌بووه که نه‌نیمه شتیره‌کانی به‌ته‌رازووی «ف-ع-ل» به‌راه‌رن، نه‌دوو نیوه شتیره‌کان وه‌ک یه‌ک و به‌نه‌ندازه‌ی یه‌ک کورت و درژن. من نیتاش بزم دهرنه‌که‌وتوه‌بوچ نووسران و هه‌له‌نگیته‌رانی کوردی حیراق به‌قوتابخانه‌یه‌کی هه‌ره‌به‌نرخ و هه‌ره‌خو‌مانی نه‌لین: «فولکلور»؟! به‌یته‌کان شاهیره‌کانیان ناسراون. خه‌یالوی و رازاوه‌ن. گاهی تراژیدییه‌کی نه‌ومنده‌گه‌وره‌یان تیدایه که ته‌نانه‌ت له تراژیدییه‌کانی نو‌روپا‌ییش به‌رزترن. «زه‌ماوندی خو‌یناوی» گارسیا لورکا له چاو به‌یتی سه‌یدمه‌وان نه‌ومنده‌بچووکه که پیاو ناتوانی به‌رامبه‌ر یه‌کیان دابنی و به‌یه‌ک هه‌لیانسه‌نگیتی.

پرسپاریکم له ماموستا سه ججادی هه په! ئەم مەردمه که شیعەر ئەخویننەوه و
 لێی تێته گەن، ناخۆله گەشتی قەرەداغ و هەمورامان باشتر حالی ئەبن یا له «شیرین
 ئەشی دەربێسی» ی «وەفایی». بەلێ ئەشی رستن له ناو ئافره تانی کوردا باوه. بەلام
 وەفایی که به شیوهی عەرووزی شیعری کوتووه، ئەوەندە یاسی ئەستێرناسی و
 مەبەستی قوولێ تر تێهەلکیشاوه که تەنانەت خویندەوارانیش ئەبن له ماموستایەکی
 گەورە ی شیعرناسی بپرسنەوه تا سەرەندەری لێ بگەن: «سەمای بە ذۆذب دا کف
 الخضیبی شیرین» که ی بۆ مەردمه؟

شیعریک که له ژبانی خەلک ئەدوی و به زمانی خەلک ئەدوی ئەم چەند شیعەرە په
 له گەشتی قەرەداغ:

شەو دانیشبووین گشتمان له سەربان،

پیاویک پهیدا بوو خەلقی دێی دووکان؛

بۆ سەر زەماوند خولقی ئەکردین،

کەوتینە راویژ: «بچین یا نه چین».

من له بەر ئەوهی بێن و لاغ ما بووم،

له ناستی «بچین» ترشم ئەکرد رووم.

پاش لیکدانەوهی زۆر و یەک و دوو

که دیم و لاغم بۆ جێ به جێ بوو،

ئەمجار دەستم کرد به کۆمەڵ هاندان،

بۆ رۆشتی سەر شایی دووکان،

له وێهە بووک تا «سە یوستان» بردن

ببینی هەر دوو پەردە ی ژن به ژن!

به پانی ساعات دموری هه‌شت، کۆمه‌ل
 رێکمه‌وت چهن سوارێک، نه‌هالیش له‌گه‌ل
 هه‌موو جل گۆزیو، سه‌ر و ریش تاشیو
 له‌ نه‌سب درابوو ره‌خت و ره‌شوه‌ی زیو
 نیتسا و تاوی تر هه‌له‌ی نه‌سه‌ی شی،
 غار و رمبازی ته‌ختایی لاری،
 وای خه‌ریک کردم به‌ خه‌یالمه‌وه
 کاتیکم زانی، به‌ قه‌دپالمه‌وه
 «دووکان» دیاری داله‌ بناری شاخ،
 ژووری ناش و بی، خواری شیو و باخ...

ئەم شێمرانه کامیان شێوه‌ روژ ناوایین؟ ناخۆ له‌مه‌ جوانتر نه‌کری دیمه‌ نیک
 بخریته‌ به‌رچاری کوردیک که له‌گه‌ل ژن به‌ ژن و هه‌له‌په‌رکی و سواری و میوانداری
 گه‌وره‌ بووه؟

دووی رێمندان

«گوران» و «سیری به یان»

سه لام له گوئگری به ههست و هونه ره رستی به رنامه ی تا پۆ.
هونه رمه ند دوو ژیا نی هه یه. ژیا نیک له و کاته دا که زین سووه و وه ک خه لکی تر
هه ناسه نه کیشی، نه بزوی و له ناو کۆمه لادیت و ده چیت. به کورتی ژیا نیک که ژیا نی
له شه و ژیا نی له ش سنوور یکی هه یه و پاش نه وه گه یشته سنوور نه بپرسته وه و به
رواله ت مهرگی به سه را دیت. به لام لیره دا هونه رمه ند و هه موو نه وکه سانه که به چه شتی
کاریا ن کردۆته سه ر کۆمه ل و شوینه واری با شیا ن له پاش به جی ماوه له خه لکی ناسایی

و عاده تی جیا نه بنهوه. مه رگ ته نیا دهستی تالانی نه گاته له شیان و گیایان له ده سدریزی مردن بهرزتره. ژیا نی پاش مردنی لهش ژیا نیکی هه تا هه تاییه و هونه رمه ند تا کۆمه ل هه یه و تا شوینه واری جوان و باش ریزی هه یه، نه ژی.

به لام له دلی خه لکا، له ناو وتار و شیمر و نه خش و نیگار و له ناو شه پۆلی سیمراوی مووسیقادا. کن نه توانی بلی «بیته ژفین» و «باخ» و «فردموسی» و «عه لی بهرده شانی» و «بووعه لی سینا» و «نیدیژن» مردوون؟

گۆران شاعیری پایه به رزی کورد، به کیکه لهو گیاله نه به دیانه که هه تا هه تایه زیندووه. تا جوانی هه یه. تا هورامان و هه رداخ به هارانه به گۆل و گیا نه خه ملین، تا تووترکی سوور نه یته کۆشی به خت بۆبووکی شه رمن و نازداری وه نموشه؛ گۆران هه ر نه میتنی و به واتهی خۆی تاجی شکۆبه نوستادیکسی وه ک نمو نه درنی له تونی شیمری ته لیسماویا.

سه باریت به به سه رهاتی گۆران نه وه نده به سه که بلیم ناوی سوله یمان به گی کاتبی فارسی بوو. له شاری هه له بهجه له سالی ۱۹۰۴ ی میلادییا له دایک بوو و له روژی ۱۸ مانگی ۱۱ ی سالی ۱۹۶۲ له سوله یمانی مۆمی ژیا نی توایه وه و ته و او بوو و به وه کۆری هه ستاران له پرشنگی گه شترین نه ستیره ی ناسمانی نه ده ب بیه ش بوو و ره ش داگه را.

گۆران جگه له ده سه لانی هه ره زۆر و ههستی هه ره ناسکی له شیمرا خاوه نی پله و پایه یه کی تایه ته که له شاعیرانی تری جیا نه کاتمهوه. گۆران ده سپنکه ر و دامه زرینه ری شیوه یه کی نویه که پاش خۆی بۆته ریازی شاعیران و نه توانین بلیین قافله سالاری کاروانی شیمری نونی کوردی مامۆستا «گۆران» هه، به لام کاتن «گۆران» بوو به ریواری نهو ریگایه، ریگاکه شوینی پنی که سیکسی تری به سه ره وه دیار نه بوو. گۆران له سه ره تای کاری شیمری خۆیا شیوه ی کۆنی هه رووژی به کار نه هیتا، به لام زوو

تینگه یشت که بهرگی خوازراوهوی لاههیی بۆ ئەندامی شل و ملی نۆبووکی و نۆهی کوردی نابار و ناگولۆکاره. ئەو پەلمەرانی هەستی که له ناو هیتلانی گیان و دنیا جریوه یان ئەهات، له چوار چینه یهکی ههروزی تهنگ و تیواردا نارامیان نه دهگرت. شاپازی خه یالی گۆزان نه و نه بهرزه فربوو که ههستم نهگرا له چوار چینه ی ههلبهستا قه تیس بکری. خۆی نه فهرموی:

هه چهن نهگه م، ئەو خه یالهی پنی مهستم،

بۆم ناخرینه ناو چوار چینه ی ههلبهستم!

لینکدانهوی دهرۆن، قسه ی زمانم

بۆچی وهما دورن له یهك؟ نازانم!

ئه مویست دهرۆن بکرا یهوه وهك تۆمار

دهرکهوتایه دونیای جوانتر له بههار،

دهرکهوتایه: ئاوات، هیوا، خهوبینین

په رشنگدارتر له نهستیره ی قوبه ی شین!

گۆزان باش شارهزای گۆزانی هه ل و مه رج و هه لۆنستی نوئی کۆمه ل بوو. ئە یزانی باوی له ماوه زولف و تیچوتندی به زری و مژۆل و برژانگ به تیر و که مه ره مو، به ژن و بالآ به سه ول و چنار. ئە یزانی که ئیماژ و ئیستاره و تشیه له شیمرا دهر و نه خشی چیه و هه ره ما نه شیزانی به کوردی شیمروتن و بۆ کورد وتن، به جوانی کورد هواریدا هه لکوتن، نه بن به لینکدانهوی تایه تی کوردانه بن. سه ره برای هه موو نه مانه گۆزان نه یزانی که گولزاری و نۆه ی کوردی گژ و گیای دزیوی دهشتی زیخه لآن و درووی موخیلان دایگر توه و باخهوانیکی وریای گه ره که نه م درک ودال و گۆگیا به بژار کا تا که شه و نه شه ی گولنی ئال و والای باخچه ی کزی کوردی دهرکهوی و له سه ره په ره ی گولنکی ئەو گولجاره بولبولیک به نه خه می وردمه هه وایه ک بلن. هه وایه ک که خورۆشی

روحي بيگانهى تېدا نه بن و سكالايه ك بن به لاوك و حهيران و ناي ناي له گه گن گياني
 تامه زړوى هه ستياران. گوزران له باري ته شيهه وه ورد ترين و گه وړه ترين و نه گه ر باشتر
 بلنيم جادووكار ترين شاهيرى سه دهى بيسته مه. نهك هه ر له ناو كوردا، به لكو له ناو
 گشت جهاني ويزمدا:

شنهى سينبهرى دارى گونز و توو
 نه سړى ناره قسى رينبواري مانوو

نه كشيته ناو باخ تووله ماري رى

چهن پيرنك نه بن به خلتهى لاقاو

گونله به روزهى قس زهردى چاوكال
 مل كه چ وه ستاوه سه رگه رمى خه يان

په لكه زيرينهى پاش بارانسى زور
 چه ماوه تموه به رامبه ر به خور

روو له هه رشى پاك نه له رايه وه
 بسو گيانسى مردوو نه پارايه وه

گيانسى من بسو ته لى وه نه وشه په روزه،
 كه له ژير سينبهرى توو تريكه خاموزه!

نموانه و همزارها ته شیعی تریش هم رکامیان بگرن خویان پهراوینکن که نه کړی همزارها
 لاپه په یان له سر بنوسری و جوانی و هونری شاراوه یان بخرنیته بهر چاو. گوزران نه ک
 هر له باری سه نعت و نه نسانیه وه، به لکولو له باری کومه لایه تیشموه، شاعیرینکی
 تاقانه ی کومه لیه تی که نه لئ:

پر نه شک و تیک سنام و گومان
 نه خاته دل بو دا خورپان
 هه وای قه فوس گه رووگیره
 قه نارهم قوولایی بیره

کام بیر؟ ناخو مازستای به هشتی سکا لای له ده ست کام بیر و کام هموای
 گه رووگیره؟

بینگومان دیتی دزیوی له ناو کومه لا خموش و خالی نالوزی نه خاته سر لاپه به ی
 سپی و بیگه ردی همنوای شاعیرینکی وهما ناسک خه یال و خاوهن هه ست که تو وره ی
 نه کاله گیان، وهریزی نه کا و ناگر به رنه داته دهر وونی و نه و ناگره نه بیته بلنسه یه ک که
 ناوی زمان و پتوروسه.

پلووسکی پتوروس ره مینله ی بارانی خهم و خه فته هه لئه لووشی و به
 ته وژمینکی هه ستیارانه دهرینه داتمه وه و نه بیته شینرنک که موومان نه کاته نه شتهر و
 نه مانخاته ناخی نه و جیهانمه که گوزرانی تیدا بووه. نه مه یه نه موپه ری هونه رهنندی که
 بتوانی خه لک له گه ل خویا به ری و په رده ی نه و جیهانه یان بو هه لدا تمه که چاو و
 هه ستی وردی دیو به تی و ناسیو به تی؛ نه و جیهانه که نیمه بن دهر به ست به لایا
 تپته په ری و هژیه کانی ناتوانین شی بکه ینه وه. گوزران نه گهر له وتاریکا بکرایه یناسین
 ئیتر گوزران نه بوو. که وهما یه نه بیلینه وه بو وتاریکی تر و هه لکه وت و هه لیکتی تر.

تانه و کاته خواتان له گه ل.

«گۆران» و جوانی

سەلام لە گۆنگری بە هەست و بەرێز و هونەریاریزی بەرنامەى تاپۆ .
مامۆستا گۆران و شوێنەواره بەنرخەکانى لەوانە نییە کە لە چەن وتاریکی چوار
یەکە سەعاتیا بناسینرێ . بەلام نەگەر هەموو جوانیەکانى هەست و چیشکەى
مامۆستای نەمرمان بۆهەناردی و کاتى تەسک و تیواری بەرنامەکە ریگەمان نادا . خو
ناشکری لەم هەموو جوانیە چاویۆشین و بە لای گۆلزارىکی بۆن خوشا تێپەرىن و پر بە
دەروون سینى لێ پر نەگەین . جا کە وایە ناچارین کاریک کە لە بەرنامە بەکائالوی ، لە

بەزنامەدا بىكەين. ھەلبەت دىسانەۋەش ناتوانىن بەلئىن بەدەين كە ھەموو جوانىيەكانى شىئىرى گۆزنامان ياس كىردۈۋە.

مەولانا جەلالەددىنى رۇمى، شاعىرى ھەرە گەورەى فارس لىرەدا نەگاتە فرىمان و بە جۋاتىرىن شىئە دەسكورتىمان نەشارىتەۋە. مەولانا نەئى:

آب دریاگر كسى در كوزهاى چند گنجد قست يك روزهاى
آب دریا را اگر نتوان چشید هم به قدر تشنگى باید چشید
ماناى ئەم دوو شىئە بە كوردى ئەینتە ئەمە: ئەگەر بتمۆى ناۋى دەريا بىرئىشپە ناو
گۆزەپە كەمە ھەر بەشى رۆژىك نەبا، بەلام ئەگەر چى ناتوانىن ھەموو ناۋى دەريا
ھەلمۇىن، لائى كەم بە ئەندازەى تىنۋىيەتى ئەين بخۆينەۋە.

گۆران نىزىكەى ۲۳ سال لىئەربەر واتە لە برۋارى ۱۹۵۰/۶/۲۵ دا لە ھەولئە سەرە تاپەكى كورتى بۆ كۆمەلە شىئىرىك بە ناۋى «بەھەشت و يادگار» نووسىۋە و لەمۇ سەرە تاپەدا نەئى: «بەھەشت و يادگار كۆمەلە شىئىرىكە لە دىۋانەكەم. سەرانسەر لەگەل باپە تەكانى جوانى و دلدارى خەرىكە. ھەلبەستى واى تىاپە كە يىست وپىنج سال، بەلكوۋ زياتر، لەمەو پىنش دانراۋە. ھەرۋەكوۋ ھى چەند مانگ لەمەوبەرىشى تىاپە. بەشى زۆرى كۆنەكان بە ۋەزنى ھەرۋوزى و كوردىيەكى كۆنى تىكەلاۋ بە زمانى بىنگانە نووسراون. ئوسلوۋىشيان كۆنە. يان ۋەك ھى سالم و نالى لە سەر پىنوشىنى غەزەل ھەلبەستراون، يان ئەو جۆرە ئوسلوۋوبەيان تىندا كراۋە بە سەرمەشق كە مامۇستا «م- نوورى» و ھاۋرىكانى لە ئەدىبە تازەكانى توركى نوسمانىيان ۋەرگرتۈۋە و لە سەردەمىكى سئوردارا (۱۹۲۰-۱۹۳۰) شىئىرى كوردى ناۋچەى سلېمانىيان پىن تازە كىردەۋە. ئەم كۆنەنە زۆرىيەن بە ناۋى «يادگارى كۆن» ۋە كراۋن بە بەشىكى جىياۋاز. «پاشان مامۇستا گۆران لە سەرە تاپەكدا بۆناسىنەۋى تازە و كۆنەكان مقياس و تەرازوۋىك ئەداتە دەست و ئەۋنوسى: «رىنگاى ھەرە چاك بۆجۋى كىردنەۋى تازە و كۆنەنە چەند

ورد بوونمه له زمان و لۆغه تی یمن نووسنیان راستیری نه کم، هه چ ههلبه ستیک وشه و ترکیبی هه بهی و فارسی زۆر تیا یمن به نه ندازه ی نمو زۆریه، کۆنه؛ پیچهوانه ی نهوش دیاره پیچهوانه یه!»

وا دهر نه کهوی که مامۆستا له شیوه ی هه زهدا په پیرهوی له نالی شاعیری هه ره به زر و ناسک خه یالی کورد کردوه و پاشان ماوه به ک چۆته سه ره نمو شیوه تازه یه که مامۆستا نووری و هاوکاره کانی له شیوه ی تازه ی تورکه کانی عوسمانییان وهگر تروه. نمو شیوه یه له ناوچه ی سلیمانیا له ۱۹۲۰ مه تا ۱۹۳۰ واته ماوه ی ده سال له گه شه کردنا بوو.

له وێهدا شاهیره گه نهجه کانی نیمپرا تۆری عوسمانی یانی نمو نیمپرا تۆریه که ناخر و نۆخری ژیا نی بوو، شیوه یه کی نوین دامه رزاند که له چاو شیوه کۆنه کان که له سه ره شیوه ی هه روژی هه بهی بوو، شیوه یه کی تازه بوو. نمو شیوه یه به پتی پته وستی کات و به گوێره ی گۆران و ته حمولی بیرو بروای گه لی تورک په یدا بوو. شیوه یه ک بوو شۆرشگێزانه و نه ته واپه تی. به لام هه رچی بوو له گه ل باری گه لی کورد نه ده هاته وه و مامۆستا نووری و هاوڕێکانی به هه موو کۆششیا نه وه نه یات توانی به رگی کوردانه ی له بهر که ن و بیکنه به خۆمالی. چونکه له گه ل قۆناخینکا که کورد نمو کاته پینیا تینه په بی، جیاوازی هه بوو و یه کتریا ن نه ده گرته وه. مامۆستا گۆران یه که م شاعیری کورده که تا نمو راده یه له یوندار ی جوانی بووه. جوانی هه لاتنی خۆر، ناوا بوونی خۆر، رهوتی جوان، روانی جوان و به کورتی هه ر شتی که نه کیری سه فه تی جوانی بۆ بهینیری. به تاییه ت جوانی نافرته. له کۆمه له شیهری به هه شت و یادگارا چاوامان به م سه ردێزانه نه کهوی:

نافرته و جوانی، رهوتیکی جوان، ناواتی دووری، گۆلی خویناوی، خۆزگه م به پار، سکالا، بۆ جوانی سه ره مرێ، به سه هی دلدار، جوانی له لادی.

همه سو نهم شیمرانه سه بارهت به جوانی نافرهتن و نیمه له دوایی نهم به برنامه دا له
کۆمهله شیمری به ههشت و یادگار، پارچه شیمریگنان بؤ نه خوئینهوه.

شیمره که ناوی سکالایه و لام وایه پتویست نهکا که میک له کاکله که ی بدویم.
کوریکی گهنجی ناسایی که نه زۆر جوان چاکه و نه له هیچ باریکی ترمه
زیاده به شیکی ههیه، تووشی کچیکی هه ره جوان نهین. کچیک که له هه موو باریکه ره له
کوره که له پشته. له بهر نه مه کوره ههست نهکا سوودی نیه قسه ی له گه ل بکا و رازی
دلێ لا بدریکی، یا ته نانهت سه یری به ژن و بالایی کچه که بکات. له لاشموه کیژۆله ی
جوانی به له نجمولار، له بهر خویموه بیر نه کاته وه که نهم کوره گهنجه بۆج وهک
گهنجانی تر سه ری بۆ دانانوهینی و پریسکه ی دلێ بۆ ناکاته وه. له ناکام وا تینه گا که نمو
گهنجه خو به گه ورمان و خو یاریزه و نه بی به سه دان دل به ری جوان کیله ی هه بی و
ناپه ر ژنه تر سه نمو. هه ره نهم خو گرتن و پینهنگیه ی کوره که کاریک نهکا که کیژۆکه
بیوه ی نهم قه لا پۆلاینه برووخیتن و سه ره بهم گهنجه خو به زل زانه دا چه میتن. له پینشدا به
زمرده خهنده ی ناداری، پاشان به ئیشاره ی چاو و برۆ په یغامی دل داری بۆ کوره رهوانه
نهکا. کوریش له خودا نه خوازی که سه ره و گیانی بخاته پتاوی نمو کیژه جوانه و نیسته
که کچه که خو ی نمویی خو ی دهر بریوه، به هه لیکی باشی نه زانی و وه لاسی په یغامی
نه دا تمه و ویلی نهین. که نیشه که له پر تینه گا شتن که نهوی بۆ لای کوره که نه کیشا،
غروور و قسه نه کردنه که ی بوو، نیسته که نهویش چه شنی گهنجه گانی تر ویل و ناواره و
نموبندار و دل بریندار بووه، هیچ جهزه و کیشه ریکی نه ماوه، له بهر نه مه رووی
لی و هره گیزی و نامیه ربانی له گه ل نهکا. کوره که ش تیری نموین له دلێ سمیوه و بهم
سا کاریه ناتوانی دهم هه لگرتی و ناچار شین نه گیزی بۆ دلێ له دهم چووی....

جا نه مه ش شیمره که:

له سه مای بهرزی قووانگی حوسا

تاقه ستاره،

دهبوی له وزه دهسکورتی منا
 تاشکرا و دیره!
 هدر له بهر نهوه رووم لینه و رگیزای
 به کم نه سادوف
 دلهای حساسی تا، به ردم یشان دای
 به لام نه نه سوف:
 واتزانی که من موسته غنی و غریزای
 حهریس تر یوی لیم
 تپه لجهوی: به دم، لشارهت، به نظام
 به ایمانت دا یم!
 هدیهات! مهلی دل، خون گهری شه باب
 نه فری تاملن بوو،
 که و نه شوین قسدت، فری به شتاب،
 و بلی تاملن بوو...
 که چی نه بشینست، ین له سر سینت
 بنشینتهوه!
 لاتبرد له ریکای هوای مه حبهت
 دوورت خستهوه!

مهلی نو فزای نمونه تهمیم!
 دلی لاوم روؤ!
 مانوی لیستیزار رنی وه عدی واهیم:
 نووری جلاوم روؤ!

«خۆران» ی رچه شکین

سه لام له گوینگری به ریزی به رنامه ی تا پۆ. هیوادارین به اختیار و سه رکه وتوو بڼ
و نه گهر ره خته یا خود پرسیار یکتان سه بارهت به مه به سه هونه ریه کان هه به، بۆمانی
بنووسن، هه روه ها نیمه ناماده بڼ نه گهر پارچه هه لبه ستیکی جوانتان هه بڼ یا
په خشانیکی نه ده می و بۆمانی بڼ بڼ به ناوی خۆتانه وه بلای که ینموه به شه رتی بتوانین
بروای خۆمان سه بارهت به نووسراوه و شتیره کانتان دهر بڼ بڼ و ماوه ی نه مه مان هه بڼ که
هه له به رچاو و دیاریه کانی نووسراوه کان راست که بڼه وه.

مامۆستای نەمر گۆزان سەرە تا دامەزرینەری شیعری نوێی کوردی بوو و یەکەم
 کە سینک بوو کە رچە ی شکاند و کەوتە پیش شاعیرانی دواى خۆی. رینگایە کە
 مامۆستای بەرزى کورد لە ھونەری شیعرا گرتیە بەر، تا نمو رۆژە کەس پێتا نەروێشتبوو.
 بەلام دۆزینەو و نێداع و خولقاندنی ھونەری ھەمموو شتیکی نوێ و بگرە پتر لە
 ھەمموو شتیکی نوێ پنیستی بە نازادی بێر و برۆا و سەر بە خۆی و بەھیزی مینشک و
 ھەلاوی ئەو کەسە ھە یە وا یە کەم دەسپێکەر و دۆزەر ھو و خولقتەرە. مامۆستا گۆزان لە
 ناو خەلکا ژیا بوو، لە حوجرە ی فەقیان، لە دیوہ خان و خانە قا، لە شار و لە دێ، لە ناو
 ھێل و شاریا ھە ک یە ک شارمزا بوو. ھەر ھەھا تیراوی سەرچاوی ئە دەمی کۆنی کوردی و
 ئەو ئە دەبانە ی تر بوو کە کاریان کردبوو سەر ئە دەمی کوردی. جا بە ھۆی ناینەمو ی ی
 تینکە لایە تی مێژووی و ھەرنەمی و شتی تر ھو. لە بەر ئە مە گۆزانی نەمر لە پینشا شیعری
 ھەر روزی کۆت و لە م شینو یە شدا ھیز و دەسە لات و مامۆستای خۆی تەواو
 دەرخستو ھ. زۆر مەزمونی وا ھە یە کە مامۆستا ھەم بە شینو ی ھەر روز و ھەم بە شینو ی
 نوێ کردوویە تی بە شیعەر. ھە ک ئە م مەزمونە ی چوونە کانی و ناوھیتانی نافرە تان لە
 کوردستان، کە سووژە و ھەوینکی خۆمالی و ناسراوہ لە ناو کورد و ئە دەبە کە یا.

«رفی کانی قوبان مۆتە زیری جیلوہ یی نازە» یە کینکە لە شیعەر ھەرە جوانە کانی
 مامۆستا. لە گە ل ئە مە شا بە گۆترە ی ناچار یە ک کە شینو ی ھەر روزی بژ شاعیری
 ئە ھیتتە پینشە و زۆر وشە ی ھارمی و لیکدانە و تە عبیری ئە دەبە کانی ھاوسنی تیندا
 بەر چاو ئە کە مۆی و شاعیری ناچار کردو ھ لە باتی قوربان بژا تە مە ی شیعەرە کە بلتی
 «قوبان»! ھەر ھەھا مامۆستا ئە م مەزمونە ی لە جینگایە کی ترا بە قالبی ھەر روزی و
 ناو ھەر وکی نوێوہ کردو ھ بە شیعەر و ئە لی:

ھەموو بە حسەرە تە مە گۆل لە کە ن نساری ریت

بزانین ناخۆ گۆلی کئی بە دلتمە ھە لکیت.

گزل به دلمو ملکان به مانای نهمه که گولنی کام گنج کار نه کاته سهر ههستی کچانهت. ته عیبرینکی تهواو نویه و وینهی له ویژهی کوردیا نیه. ماموستا به شینهی نوی، نوی چ له باری کاکل و چ له باری توکلنهمه نهم مه به ستهی کردوهه به شینر. گوزان ههست نهکا بز شاعیرینکی پینشکومتوو تهنیا شارمزایی به نهمبسی کۆن و تهنیا نهمبسی نه تهوه که ی و هه ریمه که ی بهس نیه. ههست نهکا بهر لموه هه ریمی رامیاری یا په که تهی گشت مروف بیته دی پیوسته له ویژهدا به تایبته له شینرا که له هه موو هونه رینکی تر له عاتیفه نزدیکتره نهم مه به سته نهمبسی پینکبسی و مروف بن نهمه چاو له زمان و زانیاری و نه تهوه و هه ریمه که ی بگری، نهمبسی بیته په ک خیزان و بز نهم مه به سته شاعیر پیوستی به روانین و شارمزابون به سهر ویژهی بیگانه دا هه په. باشر وایه که شاعیر خۆی زمانی بیگانه بزانی و بئ نهمه ناچار بئ وهرگیزاوی نووسراوه کانی لاوهی بخوینتیموه بتوانی راسته و خۆ له گه ل بیر و ههست و عاتیفه ی شاعیری لاوهی تیکه ل بن تا دیوانه که ی برانس و شیلی و شکسپیر بخوینتیموه و پاش خویند نهمه ی دیوانی برانس، بهم جزوه شاعیرانه بچن به تانی جوا بیه کانی و بئ: دیوانه که ی برانس که نه خهمی شینری نهمبسی کچه پینته که نئ یان نهمگری. راستی جواتر له گریان و پینکه نینیی نافرته چی هه په؟ هه رودو نهم دوو حالته، واته نهم بهر و نهم بهیری تین درانی عاتیفه نهمبسه هۆی ده رکه وتنی گه وهه ری به ورشه ی هه ناوی نافرته، یانی نهم نهممیزاده که تانویزی له ههست و نهمرسی و خۆشموستی پینکها تووه.

گوزان، گهموره ترین شاعیری کورده که که لئین و قوربسی گیانی نهممیزاد نه پشکنی و رووناکی شینری نه خاته سهر تاریکایی ههست و عاتیفه ی مروف. گوزان هه نهم شتانه نهمبسی که هه موو نهممیزاد تک له دلیا هه سستیان نهکا. به لام ناتوانی ده ریان بیری. گهموره ترین جیاوازی شاعیر له گه ل خه لکی ناساییا نهممه په که په ریزادی خنجیلانه ی ناو په رده ی خه یال به ته لیسمی وشه نه خاته بهر چاو و نه به پیوسته سهر

شانزی دیدار. هه مورو کەس جاری وا هه یه ههست ئەکا ئەموی له دلایا ئەجۆشێ، له لایه کەمە گەمۆره تره لعمه که له په پیمانە ی مێشک و دەروونیا بھمۆرتەمۆه. بە لام کاتی ئەیموی له پلوروسکی زمانمۆه هەلیرێژی و بیخا ته ناو دەفری وشمۆه ئەیین که له وزەدا نییه ناوی دەریا له گۆزه په کا جی بکریتمۆه.

تکایه گۆی بگرن بۆ چەن شینرێک له پار چه شینرێکی مامۆستای بەرز و نەمر:
هەر چەن ئەکەم، ئەمۆ خە یالە ی پینی مەستم،

بۆم ناخریتە ناو چوار چینۆی هەلبەستم!
لێگەدانمۆی دەروون، قسە ی زمانم

بۆچی وەھا دوورن لە یەک؟ نازانم!
نەمۆست دەروون بکرا یەمۆه وەک تۆمار

دەرکەوتایه دونیای جوانتر له بەهار
دەرکەوتایه ئاوات، هیوا، خەمبیین

پرشگدارتر له ئەستێرە ی قوبە ی شین!
تا بەرنامە ی داھاتوو بە خواتان ئەسپیرین و بەلێتتان ئەدەین که له بەرنامە کانی ترا باسی ئەمۆ شاعیرانە تان بۆ ئەکەین که شوێنی گۆرانیا ن گرتوو و هەر وەھا پلە ی ئەمۆی شیۆی نوێ له شیعری کوردیا باس ئەکەین. تا ئەوکاتە بەختیار و سەرکەوتوو و بیستان ناواتە خوازین.

«شیرکو بیکه‌س» و «گروگان دوای «گوران»

سه‌لام له‌گۆنگری به‌هه‌ست وه‌ونه‌ر په‌ره‌ستی به‌رنامه‌ی تاپۆ. له‌به‌رنامه‌ی رابردوودا باسی مامۆستا گۆران و شێوه‌ شیمیرییه‌کانی نمو شاعیره‌ به‌ر زمان کرد و کوتمان که مامۆستای نه‌میری کورد له‌پیشا له‌سه‌ر ریگا و شوینی دامه‌زراوی وێژه‌ی رۆژگاره‌که‌ی واته‌ شێوه‌ی عه‌رووزی نه‌رۆیشت و چه‌ن پارچه‌ شیمیرینکی هه‌ره‌ جوانی له‌و شێوه‌دا هه‌یه‌، به‌لام ته‌نانه‌ت له‌ شیمره‌ کۆنه‌کانی مامۆستا‌شا که به‌ره‌می سه‌ره‌تای شاعیری نمون، ته‌عبیر و لیکدا‌نه‌وه‌ی نویی به‌رچاو نه‌که‌وی. مامۆستا گۆران هه‌ستی

کردبوو که به پتی گۆرانی رۆژگار و پهیدا بوونی نیاز و پشته وستی تازه له ناو کۆمهله که یا شیعری عهرووزی ناتوانی و نابنی لهما زۆتر بخایه نئ و بمی نیتته مه. نهم پتیه وستی له چه نده لاره ههست نه کرا! په کهم نهمه که نیت وهک پتیه و شاعر مهزه ی مه ی ناو کۆری دهسه لاتداری گهرفان پیری مێشک به تال نه بوو و ته نهها بۆ لواندنه وه ی گه رنجکه ی پارهدار نه ده کۆتر که هه رچی به شکل و رووالهت رازا وه تر بن، باشتر بن؛ شاعر هه ره وهک سه ره تای پتیه کاتنی، هه ره وهک فه لسه فه و هزی هه به وونی نه ی کۆت و نه یو یست. دیسانه وه یوو به چه ک. چه کی تیژ و گورچک پر، خه وتارین و تر سه ی ن، دوهمه نهمه که هه ر له پتیه شیه ی عه رووزی، خۆمانی نه بوو، سه رچا وه ی له زانیاری کورد هه نه ده هاته خواره وه و له گه ل تاییه تیه کانی زمانی کوردیش باش رنک نه ده هات، سه م نهمه که کورد له پتیه خۆی شیه یه کی له شاعر هه بوو و به پتی پی نه کۆتر و له زۆر باره وه نزی که له شیه ی نو ی، هه م له بهر کۆرت و در یژی نی وه شیه ره کان و هه م له باری نا هه نگه وه و شیعری کوردی بن نه وه له تاقیه کرده مه به تر سن، نه توانی شیه یه کی نو ی بگه رته بهر.

به داخه وه مامۆستا له کاتیک گولستانی زهوقی روو له گه شه و پشکووتنی پتر بوو و شاگردانی هیشتا له م سه رچا وه روونا که تیرا و نه ییرون که چاوی له ژبان پۆشی و ویژه و ویژه یستانی کوردی به داخ و مه ی نه ته وه به جن هیشت. به لأم چرایه ک که مامۆستا هه لیکه رده بوو پاش مه رگی نه ویش نه کۆرایه وه و به رینی پیاسه کارانی رینگای ویژه ی نوینی روونا ک کرده وه و شاگردانی مامۆستا له دیو و له و دیو به رچه ی خۆش کراوی مامۆستادا رۆیشتن. هه ندیک له گه نجانی شۆنگری گۆران توانییان خۆیان بین به خاوضی شیه یه کی تاییه ت و هه ندیکی تر هه ر به لاسا کرده مه قنیا تیان کرد و نه یان توانی رینگایه کی سه ره خۆ و لیکه انه وه یه کی شه خسی بدۆز نه مه؛ به داخه وه له گه نجانی شاهیری نهم سه رده مه که متریان چه شنی مامۆستا گۆران له ناو کۆمه له ی

کورد ژباړون و تال و سوزيان به دريژايي ژيانتيك چيشتوره و كه ميان شارمزاي
 زانباري كوردن، زانباري به هممو لك و پويه كييموه. كاتن شيركو پتيكه س له
 شونخواه نويه كه يدا باسي تفنگ و كاروان و شوكاك و ناوړمنگي نه كات، نه لني
 منالتيكي تامه زړوي سوري و غار كرده كه هرگيز له شار دمرنه كه وتوبه و باسي شوكاك
 و دمرزه سارده كه ي نوي له دمې خه لكي تر يستوه. مه به ست نهمه نيپه كه نم
 گه نجانه سهرنه كه وتون و يا شونخواه كانيان بن كه لكه، به لام له گهر بتوان زماڼي
 شعري خزيان له زماڼي خملكي ناسايي نزيكتر بكمنوه و زياتر له ليكدا انموي پتيگانه
 دوور بكمونهوه و روو بكمنوه ته هيره تهاو كورديه كان، باشتر سمر نه كه ون. من ناليم
 كه گه نجه شاهره كان خزمه تيان بن ترخه، به لام لام وايه كه شاعير دوو راسپيري ويكرا
 له سهرشانه؛ په كه ميان راسپيري كه كه به رامهر به كومه له هه يه تي و نه بن به زماڼي
 نهوان بلوي تا بتواني واته و مه به ستي ناو شيمره كاني بهوان حالي يكا، دووه دم
 راسپيري كه كه سهاره ت به هونه هه يه تي و ناي تهاو خزي ته سليمي نرمه ك بكا كه
 له قسو باسي وتو وزيده هه يه، چونكه له گهر جواني و به زري هونه ري له شيمرا نه بن،
 قسه ي شاعير له بن به ناموزگاري رووت يا گيتر انموي داستان. شاعير له لايه كه موه نه بن
 خزي له گه ل كومه ل ريك بخا له لايه كي تر موه نه بن له كومه ل پيش كموي، به لام نم
 پيشك مونه ناي چه شنيك بن كه شاعير نه مونه له خه لك و زماڼي خه لك دوور
 كه مونه توه كه له بهر چاو گوم بن و تيكه ليشي له گه ل خه لك ناي نه مونه بن كه له گه ل
 نهوان نه ناسر يتهوه. نيسته تكا په گوي بگرن بزه سره تاي شونخواه واريكي نوني شيركو
 پتيكه س.

به هزري تهنگي كارواني بن بنار، لووتكه كان
 له ستيره ي پشكزيان رژانه ناو چاوي به ياني به فرموه

چمه‌کان به‌رزموهین هه‌لسان و هه‌لگیرسان
 نه‌سه‌کان له‌پیشه‌ی ناگرا ناو دران
 هۆزه‌یه‌ و «شوکاک» ره‌شه‌با زین نه‌کات
 به‌ قاچی گه‌ردهلوول، ناو‌زمنگی لافاوی بالگرتوو... له‌ نه‌دات
 هۆزه‌یه... هۆزه‌یه...

نه‌شکه‌موتی گونی شاخی به‌ مسی تاریکی ناختراو
 وا به‌ربوو که‌وته‌ به‌ر تموژی رووباری خۆزه‌تاو
 هۆزه‌یه‌ و «شوکاک» ره‌شه‌با زین نه‌کات
 به‌ قاچی گه‌ردهلوول... ناو‌زمنگی
 لافاوی بالگرتوو له‌ نه‌دات
 ره‌گ نه‌ین چۆخه‌ی ژان له‌ به‌ر کات
 بۆ نه‌وه‌ی له‌ به‌ردا گول بڕوی
 ناو نه‌ین خزی تال کات، بۆ نه‌وه‌ی
 په‌ل و پۆی تینوتی... خۆز بگری!

له‌م شیعمره‌دا که‌ ته‌واو له‌ سه‌ر شیه‌وه‌ی نوێیه‌، شاهه‌نگ هه‌یه‌، به‌ لām وه‌زنی
 هه‌رووزی و قافیه‌ به‌رچاو ناکه‌ون. کایه‌ به‌ نه‌لفاز و ته‌شبهی تا نه‌مرۆنه‌کراو له‌ ناویا
 زۆره‌. نه‌وه‌نده‌ زۆره‌ که‌ خۆنه‌ره‌وه‌ پێش نه‌وه‌ کاکه‌که‌ی هه‌ست بکا ناچاره‌ بپه‌رژینه
 سه‌ر توێکوله‌که‌ی! قاچی گه‌ردهلوول، ناو‌زمنگی لافاوی بالگرتوو، نه‌شکه‌موتی گونی
 شاخی به‌ مسی تاریکی ناختراو و زۆر ته‌شبهی تر که‌ شیعمره‌که‌ له‌ به‌رچاو نه‌که‌ن به
 ته‌له‌سم و جاندوو. نه‌گه‌ر کاک شێرکۆ نه‌م هه‌موو زۆره‌ی بۆ خزی له‌ هه‌تایا به‌ باشتر نه‌بوو.
 تا به‌رنامه‌ی داهاتوو به‌ خوای گه‌وره‌تان نه‌سپێرین.

مه مه مه سه نه دیتی مه هموودی، به شوین ماموستا گۆرانمهوه

گۆران مه نه که مه تهی شیمیری کوردی، له عێراقا چاوی کردمهوه، لهوی ژیا، لهوی مهلی دا و لهوی چاوی له جیهان پۆشی. شیمیری شیهوی نوی نه گهر به گۆرانیش دمس پین نه کراین، لانی کهم نهوه قسهی تیدا نیه که به هوی گۆرانمهوه پتمو بوو، رازاوه و جینگای خوی کردمهوه. گۆران نهوینداری راستی و رهوانی جوانی بوو؛ چ له سروشتا و چ له ئافرهتا. بویرانه گوتی: جوانی له خواوه به هره یه که پر به پینست بو ئافرهت و کوتی:

به لآم ته بيمعت هرگيزاوه هرگيز

بسی روونساکیه بی بزه‌ی نازیز
 خوربه‌ی قه‌لپه‌زه‌ی که ف‌چهرینی چه‌م، شنه‌ی سیه‌ری داری گوئز و توو، تووله‌ماری
 رینه که ده‌خوشیتنه ناو دارستان، گاشه‌به‌ردی که گه‌ردوون تلسی پی‌نمداره،
 کۆنکه‌زیرینه‌ی پاش بارانی زۆر، گولنه‌به‌رۆزه‌ی قۆزمردی چاوکال، هم‌مووی نمانه و
 گش جوانیه‌کی تری سروشت بۆ نافرته، هژی لیکدانه‌وه و هه‌ستی نایینی بوون. گیانی
 شادین که به ساکاری و دلپاکی لادنییه‌کموه کوتی: خوای یه‌که‌مین جوانیه له باری
 نایینه‌وه.

گۆزان نه‌وتۆبوو، نه‌وینداری دل پر له هه‌ستی جوانی و نه‌و خه‌یاله‌ی وا پیتی
 مه‌ست بوو، باش توانی بیخاته ناو چوار‌چینه‌ی هه‌لبه‌ستی. شیمه‌کانی نه‌رمه‌بمی
 بیهوده‌ی ناسیۆنالیزی تمواو ویشکی نیزیک به‌فاشیزمی لینه‌دی، نه‌بی‌ده‌رمه‌ستی
 شیمری ئیندیویدوالیستی (Individualism) له‌کۆمه‌ل تهریک‌بوونی پتوه‌دیاره. نم‌دوو
 نمونه‌بم‌بۆیه‌ه‌لدا که به‌داخه‌وه له‌هر دوو بارا تاقمی وه‌مامان هه‌ن، که یا هر
 خزیان نه‌یین، یا هر گه‌لی خزیان و لایان وایه‌شه‌ر، شه‌ری نیوان دوو ره‌گه‌زه، یا دوو
 هۆز، یا دوو گه‌ل و تمواو له‌چلۆنی چینایه‌تی و نابووری دوور و....

گۆزان وه‌ما نه‌بوو. ئاده‌میزادیکی تیگه‌یشتووی شاعیر بوو؛ به‌لآم شینه‌ی له
 هیزا‌قدا پاش خۆی په‌یره‌ی زۆر بۆ په‌یدا نه‌بوو. له‌به‌رچی وه‌ما بوو؟ خۆتان لیکدانه‌وه.
 چونکه‌با‌سینکی تره‌ و لینه‌دا جیگای نایته‌وه.

به‌داخه‌وه‌م که ناچارم نه‌وه‌بلێم که شاعیری کورد له‌هیزا‌قا نه‌باتوانیوه‌رینه‌ر
 بن؛ زیاتر چا‌ولیکه‌ر بوون. شرتیگر‌تووی کۆمه‌ل بوون، بی‌نه‌وه‌ه‌ولیک‌بدنه‌بۆ‌گۆزینی
 به‌ره‌پیش‌بردن. له‌به‌ر نه‌وه‌شیمه‌کانیان زمانه‌زهای بیهوده‌یه و رمه‌بمی ساکار.
 مه‌به‌ستم شاعیرانی گه‌نجه، نه‌که‌ئو برایانه‌ی رابردو. یه‌کینک له‌و نیست‌م‌داده

به فیروزچووانه به لای منهوه «هه ژار»، که به راستی خه ساره. کهس نییه پتی بلنی
 مامۆستا! خوین، نهویش خوینی ئاده میزاد، نهویش بهم شیره گشتیه که تو کوتوتوه
 چۆن پس نه بن؟ و نایا گورو فیچقهی خوین له بان تیغی ده بان له شیمرا هیتانهوه،
 خوری سادیمی و پیاو کوژی له گه لا هاندان، له کاتیکا کابرا هات و گوتی: «براله،
 ئاده میزاد یه کن و نهوهی تۆ به روا لهت نه یینی شه ری نیوان دوو نه تمهوه یه، له راستیدا
 شه ری نیوان دوو نابوری یه» سوودی چیه؟ لیره دا مه به ستم ره خنه گرتن نییه و زیاتر
 له سه ره ئه م باسه نارۆم؛ به لام نه مهوی بلیم که شه وهی مامۆستا گۆزان پاش نه مانی خوی
 له عیرا قا پهره ی نه گرت و له نیرانا زیاتر هۆگری بۆ په یدا بوو. یه کتیک لهو په پیره وانه ی
 شیمری گۆزان، مامۆستایه کی گهنجه، به ناوی مامۆستا محه ممه ده سه ددیقی
 مه محمودی موکریانی.

هه لهت نهو مامۆستایه هیتا نه یه توانیه شه شیره یه کی تایه تی و سه ره به خو
 بدۆزیته وه و نه وهک قالب و دیوی دهره وهی شیمره کانی له هی گۆزان ده چی، به لنگو
 هه ره ناوهرۆکی شیمره کانی شه هه مان ناوهرۆکی شیمری گۆزانه. نه مه ش شیمره کانی
 مامۆستا محه ممه ده سه ددیقی مه محمودی:

خوهری هه لدیسه، شمشالی شوان

که بۆ هه له به ست ئیله هامی خوان

چه ند به سۆزن، چه ند سته حراوین

لای لایه ن بۆ کوهریه ی نهوین

ده می به یان شه ی شه مال

دلی بن تیه ن دینه یته حال

وه نه وشه ی گز له نیو ته ما

ئه خاته نه او کوهری شه ما

به پشت پشتی قامکی سروشت
 وهختن که خور پرشنگی رشت
 گیتی همووی دهشت و کینو
 بزهی زینویسی دینته لیتو
 به نامهنگی هموری بهمار
 فرمینکی شادی دینته خوار
 له چاوی ناماناموه
 به موژدهیسی ژیماناموه
 له کینو و تهل، دهشت و چیا
 له هر پیری گول یا گیا
 چندنه خشینه، چند جوان ناوونگ
 کاتن که لیتی نه دا پرشنگ
 ورشه و تریفه ی مانگه شهو
 له سووچی دل نه دا پهرتو
 نه خاتنه ناو ناگری سوور
 تاسه، مهیل، هست و شمورور
 نهوانه گشت نه دهن به گیان
 ژیمان، به لام کامیان
 وهک نیونینگای هی دلدارین
 ناواله ناخی دل کارین؟

ماموزتا گوزان ئەلن:

چەند بە ناھەنگ، چەند سەحراوین

ئەگەر تەن پەژدەن یا مەراوین

و کاک مەحمەد سەددیقی ئەلن: «چەند بە سۆز، چەند سەحراوین». «وەنەوشە

خاموش لە ژێر تووترکا» هە ماموزتا «گوزان»، کاک سەددیقی «وەنەوشە کز» ی

هتارە. جگە لە مانە ئەوای شیمەرە کە ناوەرۆکی هەر ئەمە یە کە ماموزتا گوزان کۆتوو یە:

کام تاسە، کام مەیل، کام چاوەنواری

تەمە ساویبە وە کە هە دنداری

مەن لام وایە کە ئەم شاعیرە هەوینی شاعیرانە لە هەستیا زۆرە و چاوەروانی ئەکری بە

زوو یە رینگای تاییە تی سەر بە خۆی، خۆی بیلۆز تەمە.⁽¹⁾

١ - پۆناشا پەتی پتر لە گەل خوالیخۆشیو دەمە لا مەحمەد سەددیقی مەحموودی (١٣١٦-١٣٦٥)،
 بێروانە دێوانکە ی بە ناوی «وەنەوشە»، کە لە ساڵی ١٣٦٧ ی هەتاریدا لە لایەن «ئەبیتشاران» ی
 سەلاحەددینی ئەبوی «پەمە چاپ کراوە».

زاراوه‌کانی زمانی کوردی

سه‌لام له‌گرتگری به‌رنامه‌ی تاپۆ. له‌چهند به‌رنامه‌ی له‌مه‌وینشه‌وه ده‌ستمان کردووه به‌لینکۆلینه‌وه‌یه‌کی نۆتۆ که‌مه‌وو لان و باریکی ژبانی کوردی بگریته‌وه. نۆمۆرۆ گه‌یشتووینه‌ سه‌ر زمانی کوردی. هه‌لبه‌ت سه‌باره‌ت به‌ زمانی کوردی له‌ پینشا باسیکمان له‌ به‌رنامه‌ی رابردووا هه‌بوو و له‌ودا به‌شکرده‌که‌ی «سه‌که‌نزی» و «نۆفییق وه‌مبێ» مان باس کرد و هه‌ر وه‌ها باسی چهن جۆره‌ به‌شکردنی تریشمان کرد. نۆمۆرۆ نه‌و به‌شکرده‌تان بۆ باس نۆکه‌م که‌ به‌ لای منه‌وه له‌ هه‌موان باشتره‌، به‌م چه‌شه‌:

زاراوه‌ی کرمانجی ژوورو یا شیمال، یه‌که‌م. زاراوه‌ی کرمانجی خواروو یا جنووب، دووه‌م. زاراوه‌ی گۆزانی، سه‌هه‌م. زاراوه‌ی کرمانجی، چواره‌م.

هه‌لبه‌ت له‌ ناو لکی نۆمۆ زاراوه‌ نه‌سلیانه‌شا جیاوازی هه‌یه‌، واته‌ فهرعی موکری له‌گه‌ل فهرعی سوله‌یمانییا که‌ هه‌ردووکیان لکی زاراوه‌ی کرمانجی خواروون، جیاوازه‌. شتیه‌ی دووان و مه‌خره‌جی پیته‌کان و پالۆ به‌ پیته‌کانه‌مه‌ودان، واته‌ ته‌کیه‌ له‌ سه‌ر

حەرفەكان و چەشنى ئەدای پىتتىكى تايىت لە سولە يمانىيا لەگەن مەھاباد و بەشەكانى ترى موكرىيان جىيايە. بۆنمۇنە، پىتى دال لە سولە يمانىيا دالى كلۆرە بە تايىت لە دوایی وشەكانمۇ، ئەلئىن: سەوپەنجا. بەلام لە موكرىيان بە تايىت لە دەور و پىشى مەھاباد ئەلئىن: سەدوپەنجا. دالەكە باش دەورنەبىرن. جار جار لە سولە يمانى و دەور و پىشى سولە يمانى دال چەشنى گاف تەلەففوز نەكرى، بە تايىت نەگەر پاش دالەكە كە پىتى دوایی وشەيەكە، وشەيەك يەن كە پىتى يەكەمى لەگەن دالى كلۆرا بۆ كوتن قورس يەن، وەك ئەم شىئەرى مامۇستا گوران: «ھەر چەن ئەكەم ئەم خەيالەى پىتى مەستم... وھا دىتە بەرگوى كە بلئىن: ھەر چەنگەكەم!

... جىياوازی زۆرە، ئەمەش يەكيا ئەكە لە سولە يمانى زۆرتر ئەم «ئەلف» ئەكە لە پىش «نۆن» وە ھەلئەكەوتون ھەر وەك خۆيان بە «ئەلف» تەلەففوز نەكرىن، بەلام لە موكرىيان بە تايىت لە ناو عىلى دىئوكرى و مامش و پىران و مەنگور و گوموركى بەشى «مەھاباد» و «ئەلئىن» ئەم «ئەلف» ئەكە ئەكەن بە «ى»، وەك نىو. ئەم جىياوازیيە واتە گۆرانى «ئەلف» بە «ى» لە نىوان شىئەدوانى «مەھاباد» و «سە» شا ھەيە. لە «سە» ئەلئىن: «پا»، لە «مەھاباد» ئەلئىن: «پى». ئىتلاتى دەور و بەرى مەھاباد ئەلئىن: لە شارى بووم. لە جىتگاكانى تر ئەلئىن: لە شار بووم. يا بۆنمۇنە مەھابادى ئەلئىن: «دەستم دا تەنگى» و سەيى و سەقزى و سولە يمانەيى ئەلئىن: «دەستم دا تەنگ» يا «دەسم»، لىزەدا مەبەست «ى» دوایی تەنگە، ئەك دەس و دەست: كە ئەمىش خۆى جۆرنەكە لە جىياوازی وەك «دەس و دەست»، «ماس و ماست»، «راس و راست»، ئەمانە ھەمويان جىياوازی لە شىئەى دووانا و لە وشەشدا جىياوازی ھەيە. وەك «قاج و لاق»، «خاس و باش و چاك» و زۆر وشەى تریش. بەلام ئەم جىياوازیيە بچووكانە و ھەنانى كە بۆنمۇنە شىئەى دووانى سولە يمانى و سەيى و مەھابادى ئەمەنە لە يەك دەور بەكەنمە كە نەكرى بە تىكرايان بگوترى زاراھەى گرمانجى خواروو.

مه به ستیکی تریش که لیره‌دا نه‌شی بکوئری نه‌مه به که به پین نزیککی هه‌رنمی زاراوه‌کان له یه‌کتر، جیاوازی له نیوان لکی زاراوه‌کانا په‌یدا نه‌بین، وه‌ک نه‌مه «مه‌هاباد» هاو سنووره له‌گه‌ل «ره‌زاییه» و کورده‌کانی ده‌وربه‌ری نمو شاره، وه‌ک: «شکاک»، «هه‌رکی» و نزیکه له کورده‌کانی ده‌وربه‌ری «خۆ» و «شاپوور». وه‌ک «جه‌لالی» و «میلاتی» په‌کان. له بهر نه‌مه زۆر وشه‌ی زاراوه‌ی کوردی کرمانجی ژوو‌روی له‌وان وهرگر‌تووه، وه‌ک نه‌مه له مه‌هاباد و له ناو دانیش‌تووانی ده‌ور‌پشتی مه‌هاباد زه‌ربولمه‌سه‌لنیک هه‌یه، نه‌لی: «نه‌گه‌ر زانیان نه‌زم، نه‌گه‌ر نه‌یانزانی دزم!». له کاتیکتا نه‌کوئری که که‌ستیک بز‌کاریکی خراب چووین و سوود وهرگری له ناسیاوی خۆی لای نمو که‌سانه که کاره خراپه‌که‌یان له‌گه‌ل نه‌کری. نه‌ز له‌م زه‌ربولمه‌سه‌له‌دا وشه‌یه‌کی کرمانجی ژوو‌روه و به‌مانای «من»، نه‌گه‌ر زانیان نه‌لیم منم، نه‌گه‌ر نه‌یانزانی دزیه‌که‌یان لی‌نه‌کم. یا نه‌لین: «رۆنیشه!» وه‌ک «رۆنه» ی کرمانجی ژوو‌روو. به «سه‌گ» نه‌لین «کۆک»، هه‌لبه‌ت «سپلۆت» و «سه‌گ» و «سه» شی پین نه‌لین، که «کۆک» و «سه» له کرمانجی ژوو‌روو وهرگیراون. سه‌له بهر نه‌مه که له زاراوه‌ی گۆرانی نزیکه‌روه‌ی نمو زاراوه‌ی زۆر وهرگر‌تووه. بۆکان و سه‌قز که له نیوان مه‌هاباد و سه‌دا هه‌لکه‌وتوون شیوه‌ی دووانیان که هه‌ندیکی له مه‌هابادی نه‌کا و هه‌ندیکی له سه‌یی نه‌چن، نه‌مه بۆ زاراوه‌ی کرمانجی ژوو‌رووش هه‌ر دروسته. شیوه‌ی دووانی بارزانی که ناوباره‌توه و نزیکه‌روه له زاراوه‌ی کرمانجی خواروو؛ وشه‌ی نم زاراوه‌ی زۆتر تیندایه، به‌لام «ستراکتۆر structure» و نه‌ساس و پایه‌ی زمان له هه‌موو زاراوه‌کانا په‌که.

با بچینه‌وه سه‌ر باسه‌که‌ی پیش‌شومان؛ کۆتمان که «کوردی»؛ زاراوه‌ی گه‌موره‌ی هه‌یه، کرمانجی ژوو‌روو، کرمانجی خواروو، گۆرانی، کرمانجی.

۱- کرمانجی ژوو‌روو، زاراوه‌ی کورده‌کانی تورکیه و نه‌رمه‌نستانی

شوورپهوی و کوردهکانی سووریهیه، شیمالی کوردستانی عیراق و کوردهکانی غهربی زریه ی بچووکی رهزاییه و کوردهکانی قوو چان و کوردهکانی دهماوهندیش به کرمانجی ژوووو نه دوین.

٢- کرمانجی خواریو، زاراوهی کوردهکانی جنوویی کوردستانی عیراق و کوردهکانی غهرب و شیمالی غهربی ئیرانه، ههلبهت له غهرب، کرماشان و دهووبهری لهن جیا نه بیتهوه که نموان خویان نه که مونه سه زاراوهیهکی تر به ناوی کرماشانی و له «شیمالی غهرب» یش دهوورپشتی رهزاییه ی لهن جیا نه بیتهوه که نهوانیش کوتمان به زاراوهی کرمانجی ژوووو، یا شیمال سه نه کهن.

٣- کرماشانی، که خه لکی کرماشان و سه ریتل زههاو و قه سری شیرین و نیلات و خیتلاتی دهوورپشتی نهو شارانه بهم زاراوه سه نه کهن.

٤- گۆرانی، نه م زاراوه زۆر له فارسی کۆن نزیکه و گۆرانی زۆر به سه را نه هاتوه. له بهر نه مه ههندی نه لهن که رهنگه نهو زاراوه کوردی نه بن. نه مه هه له یهکی گه وریه و گۆرانی بهن گومان کوردیه، به لام کوردیهکی کۆن و نزیک له کوردی مادی. توفیق وههیی له به شکرده که ی خویا لاونکی له زاراوهی گۆرانی نه بر دوه و یۆم دهرنه که وتوه که چۆن لیکۆله ر و کوردناسیکی وهک وههیی به م بهن دهر به ستهیه به سه نه م به سته دا تتهه ریوه؟

زاراوهی گۆرانی به زاراوهی «هه ورامی» ش نه ناسری، واته زۆر که س له باتی زاراوهی گۆرانی نه لهن زاراوهی هه ورامی. له کاتیکا هه ورامی لکته که له گۆرانی، به لام له بهر نه مه له ئیران و عیراقا نهو که سانه که به گۆرانی نه دوین، زیاتریان لکی هه ورامین. نه م ناونانه باو بووه. که مایه تی وهک: سیامه سووری و رۆژبه یانی و زهنگه نه ش هه ر له سه ر هه ورامی ناو نه برین، هه لبهت نه مه له باری زانستی زمانناسی و ته نانهت کۆمه لناسی کوردیشمه هه له یه؛ به شیکي زۆر له «سیامه سوور» یه کان ئیسته

له ئه فغانستان نه ژين و به گزرائي نه دوتين .

به برنامه ی هم حموته يمان دوايي هات و له به برنامه يه كي ترا نه چينه سه ر باسي
ويژه ی كوردی و به شه كاني نمو ويژه يه، تا نهوكاته خواتان له گه ل .

هه‌ره‌تایه‌ن له‌سه‌ر وێژه‌ی گۆردی

سه‌لام له‌گۆنگری به‌ریزی به‌رنامه‌ی تاپۆ. ریزه‌وتاریکمان سه‌باره‌ت به‌ژایانی کۆمه‌لایه‌تی کورد دهمس پێ‌کردبوو و له‌چه‌ند به‌رنامه‌یه‌کا باسی پێشینه‌ی میژوویی کورد و نه‌وه‌ی که‌ه‌ی و له‌کۆنیه‌ها تون بۆ نه‌م گۆزه‌پانی ئێرانه، به‌کورتی کرا. هه‌لبه‌ت پێم باشه‌ له‌پێش هه‌موو شتی‌کا بۆ چه‌نده‌مین جار دووپاته‌ی که‌سه‌وه‌ که‌ من له‌ هه‌ریمی میژوودا ده‌سه‌لاتم نه‌ومنده‌ بیه‌ که‌ گومانیک بۆ گۆنگری به‌هه‌ست نه‌مینیتته‌وه‌ له‌وه‌دا که‌ نه‌وه‌ی واته‌ینوسم تهماو دروسته‌ یا هه‌موو ئه‌و راسته‌قینه‌یه‌ که‌ میژوونوسان قامکیان بۆزادا شتروه‌ و نیشانیان کردوه‌.

بۆ باسی میژوویی من خۆم گۆی نه‌گرم بۆ نووسراوه‌ هێژاکانی مامۆستای به‌ری کورد چه‌میل روژبه‌یانی و له‌ راستی لانا دم که‌ زۆر که‌ لکجان لێ وهر نه‌گرم. مامۆستای دلسۆز له‌ میژووی ئێرانا ده‌ستی داوه‌ ته‌ لیکۆلێه‌وه‌یه‌کی هه‌ره‌ به‌ نرخ که‌ له‌ پێشانه‌ میژوونوسکی ئێرانی و نه‌ میژوونوسه‌ یێگانه‌کان و نه‌ ته‌نانه‌ت میژوونوسکی

کورد بهم چهشنه زانسته نووسراویکیان نیه.

مامۆستا لهناو میژووی نیرانا گهراوه و همموو نمو رووداوانه که به چهشنی په یوهندی له گهژ کوردا ههبووبن، کۆی کردۆتهوه و خستویه تهوه سه رهک . نهم کاره ی مامۆستا هم خزمه تیکی گهروه به میژووی نیران و هم تیکۆشانیکی هیژایه له پیتاوی کورددا.

مامۆستا به ریکخستن و کۆکردنهوه و بردنهوه سه رهکه ی نمو بنه ماله کوردانه یا نمو عیله کوردانه که چه ن لاپه ره ی پر خه بات و کۆل نه دانیان له میژووی نیرانا پر کردۆتهوه، بۆ هه مو مانی دهر خستوه که هۆزی کورد تا چ راده یهک ته نسیری له میژووی نیرانا هه بووه و چه ژن بۆ پاراستنی ناو و خا که که ی به رامبه ره بۆ زۆردار و داگیرکه ره وه ستاوه.

بنه ماله ی چه سنهویه و شوانکاره و عه یاریه راپه رین و خزمه ت و کۆشیان له میژووی نیرانا دیار و به ر چاوه. به لام که م که س هه بوو بزانی نه مانه کورد بوون و نیسته ش که م که س هه یه ته واو شارمزی خه بات و شوڕشیان بی؛ چونکه میژوونووه سه کان که بناغه ی کاریان له سه ر لیکۆلینه وه ی گشتی میژووی نیران داناوه، به شیکی زۆر کورتیان بۆ نهم بنه ماله نه ته رخا ن کردوه.

هیژایی کاری مامۆستا جه میل رۆژه یانی له سه دایه که نهم هه موو کتنبه میژوویه له نه ژمار به دهره ی نیرانی پشکنیوه. نمو په ر اوانه که به عه ره ییش سه بهاره ت به میژووی نیسلام و نیران نووسراون له چاوی تیژیبن و بیری وردی شاراوه نه بوون، ته نانه ت به کۆشیکی زال و ماندوونه بوون و عیشقیکی نه وتۆوه، که هه ره له پیاوانی زانست نه وه شته وه، په ر اوه نینگلیز یکانیشی خو نیندۆته وه و زۆر جار مانای وشه یه کی نینگلیزی له خۆم پرسیه وه و به خۆکه م زانینیکی عالمانه وه سه ره رۆی شوین هه موو زانستیک بووه له م هه ر نیمی میژووه دا، جا نا کاسی زانست و ماندوونه بوون و نیراده ی

مامۆستا بۆتە چەند پەراو کە ئەکری لە میژووی کورددا ناوی بنری: «ههنگای به رزی سەرکەوتوو و کاری هیژای کەس نەکردوو.»

هیوادارم مامۆستا بتوانی ئەم چەند پەراوی لە چاپ بدا و خویندکاره کوردەکانمان شارەزا بن کە مۆزەکە یان چ خزمەتیکە بە ئیرانی خوشەویست کردوو. هیوادارم کۆسی پاره و چەوتی پیتی قەلایی چاپ، بەردی سارد و گەرمی نەخاتە سەر ریگا و من بە ناوی شاگردیکە مامۆستا هەر نزام لە دەس دێ و سەس.

پاش ئەم باسە کە پێویست بوو بکری، ئەگەر یەمەوه سەر باسە کە ی خۆم. لە لیکۆلیئەوه کەماندا گە یشتینە سەر باسی ئەدمی کردی. بیورن کە من جار جار ناچارم چەند ههنگاوێک لابدم و باسیکی ئاپۆرەنۆین بەیتمە گۆری. بێگومان ئەم باسە بە رووالت ئاپۆرەنە بۆ روونکردنەوهی دەور و بەری باسە کەمان بە کە لکن.

وێژە هەر وهک ئەزانن باسیکی عەدەدی و ریازی نییە و دا براری و نەگۆری و قە تمییە تی زانست لە هونەرە بەر چاوا ناکەوی و رەنگە لە هیچ لکینکی زانستی مەرۆقاییەتی، واتە علومی ئینسانی وهک فەلسەفە و سۆسیۆلۆژی (سایکۆلۆجی - سایکۆلۆژی) ش دا حە تمییە تی زانست نەبن. هونەر راستە لە ئەشیا و حالات و نەفسانیات و هەر وهما لە باری بەر چاوی کۆمە لایە تی کە لک وەر نە گری و تۆشە هە ئەنگری، بە لām کاتن ئەم شتانه برانە بەر دەستی زە مییری فەنسان و دەروونی ئینسانەوه، ئەگۆری و بە چە شتیکی تر دینەوه دەرووه و خۆیان ئە نوێن. بۆ نموونە چیا ی «بێستون» وهک بەر چاوا نە کەوی ئە چتە ناو بیر و زەینی شاعیرەوه، شاعیریش بۆ روانین هەر وهک خە لکی تر دوو چاوی هە یە، بە لām لە دەروونی شاعیرا «بێستون» تەنیا چیا یەکی بەرز و بەردە لآن نیە؛ تەنانەت شاعیرێک لە بەر امەر روانگی بێستون و وهک میژوون و سیکیش بیر ناکاتەوه و نا چیتەوه سەر رووداوه میژووی یە کان کە ئە مە بەردە نووسی «هە خامە نشی» یە یا «ساسانی»، بە لکوو بیر لە دلی سوتاو و لە شی لە

خوئین هه‌لکشاوی «فه‌ره‌اد» نه‌کاته‌وه. ده‌نگی ته‌شوی و کولینگگی «فه‌ره‌اد» له‌موبه‌ری سنووری نه‌فسانه‌وه، له‌ چیا‌ی ده‌روونی شاعیرا ده‌نگ نه‌داته‌وه. شاعیر وه‌ها له‌گه‌ن «بیتستون» و «فه‌ره‌اد» و نه‌فسانه‌ی «شیرین» تیکه‌ن نه‌بن که خۆ‌ی نه‌بن به «فه‌ره‌اد»، پتووسه‌که‌ی نه‌بن به کولینگگی «فه‌ره‌اد» و ده‌روونی پ‌ر ده‌نگ و جۆش و خروشی نه‌بن به چیا‌ی «بیتستون» و شیرهی هه‌ستی نه‌بن به شیم‌رێک گه‌لێک رووت‌ر له‌م کانیاه که له‌شی «شیرین» ی نه‌گرته‌ باوه‌ش و گه‌لن سپتر له‌م جۆگه‌ شیرهی که له‌ چیا‌ی «بیتستون» هه‌و تا ناو گۆلی کۆشکی «خوسروه»، به‌ جادووی هونه‌ری «فه‌ره‌اد» ی نه‌ندازیار سه‌ره‌ولێژ نه‌هاته‌ خواره‌وه‌! سه‌باره‌ت به «شیرین» و «فه‌ره‌اد» گه‌لێک هه‌له‌سته‌ی جوان نووسراوه، به‌لام هه‌موو باسی دل‌داری و مه‌رد و په‌ژاره‌ی «فه‌ره‌اد» و «شیرین» هه، وه‌ک نه‌مه‌و له‌ بێر چووبیته‌وه که رووداوه‌ مینژووبیه‌که‌ و به‌رده‌لووسه‌کان شتیکی تر نه‌لین و کاتی نووسرانی نه‌م تاشه‌به‌ردانه‌ نه‌به‌نه‌وه‌ بۆزۆر به‌ر له‌ کاتی خوسروه‌ په‌رویزی ساسانی.

به‌م چه‌شه‌ هه‌م من به‌ ناوی لووسه‌ری به‌رنامه‌یه‌کی وێژه‌ی، به‌تایبه‌ت نه‌مه‌جاره که باسه‌که‌مان سه‌باره‌ت به‌ وێژه‌ی کورده‌ و هه‌م ئیوه‌ به‌ ناوی گوئیگری پ‌سپۆری نه‌م به‌رنامه‌یه‌ مافمان هه‌یه‌ هه‌رکام جۆرێک بێر بکه‌ینه‌وه؛ چونکه‌ دوو و دوو نییه‌ که بکا چوار. باسی هونه‌ر و وێژه‌یه‌ و زیاتری له‌ سه‌ر لیکدانه‌وه‌ی شه‌خی و تاکیه‌یه‌. هه‌له‌ب‌ت باشه‌ نه‌مه‌شمان له‌ بێر بێن که ته‌نانه‌ت له‌ هونه‌ر یشا نه‌سلیک و مه‌نتیقێک هه‌یه‌ و هونه‌رمه‌ندیش ناچاره‌ له‌ به‌رچاویان گری، جا نه‌گه‌ر نه‌وه‌ی من نه‌یلنیم به‌ لاتانه‌وه‌ دروست نه‌بوو و بیریکی تر تان هه‌بوو، قه‌یدی نییه‌ هونه‌ر وه‌ک ناو وایه، له‌ هه‌ر ده‌فر و کاسه‌یه‌کا شکل و قالبی نه‌گری

له‌ وێژه‌ی کوردیا چوار فۆرم و قالبی جیا‌وا‌زمان هه‌یه:

۱ - شیم‌ری وتاری یا به‌یت ۲ - شیم‌ری هیجایی ۳ - شیم‌ری عه‌رووزی ۴ -

شیمری نوی

له نه‌دیمی نه‌سرواته ویزه‌ی په‌خشان باس‌ناگه‌م، له‌بهر نه‌مه که چه‌شنی
 تاییه‌تی ژیانی کورد‌ه‌واری که تا‌ساله‌کانی دوا‌یی سه‌ده‌ی حه‌فده‌ده‌وار‌نشین‌ی بو‌و زور‌تر
 له‌گه‌ل ویزه‌ی هه‌لبه‌ستدا نه‌هاته‌وه، هه‌لبه‌ت نه‌مه له زور‌تری و‌لاته خور‌ه‌ه‌لاتییه‌کانا
 به‌ر‌چاو نه‌که‌وئ و ویزه‌ی شیمری هه‌م زور‌تر ده‌س پینک‌راوه و هه‌م له‌باری زور و
 که‌میه‌وه له په‌خشان زور‌تره. ویزه‌ی هه‌لبه‌سته و هه‌ن‌راوه له‌بهر نه‌مه که ره‌وان و له‌سه‌ر
 زمان سو‌وکه، باش‌تر له‌بهر نه‌کری و له‌سینه‌ی به‌یت بیژانی کوردا باش‌تر نه‌توانی
 هه‌لبگی‌ری و له‌گه‌ل گه‌رمین و کورستانی خیل‌بر‌وا. له‌وکاته‌دا که نیمه‌سه‌ی له‌سه‌ر
 نه‌که‌ین و مه‌به‌ستمانه، ناوایی ته‌نیا به‌ناوی خیل‌به‌زیک‌ی کور‌تی زستانانه‌که‌لکی‌لی
 وهر‌نه‌گیرا و پاش خیل‌خیری سه‌ره‌تای به‌هار ناوایی ئیتر ناوهدان نه‌بو‌و و چه‌ن مالیک‌که
 پینان نه‌کو‌تن پاش ماله‌ی خیل‌له‌ناوایا، نه‌مانه‌وه. ژیانی نابو‌وری کورد‌ه‌واری له‌سه‌ر
 بنا‌غی نا‌ژه‌لداری دامه‌زرابوو و کۆمه‌لی نا‌ژه‌لداری کورد له‌بهر هات و چۆی هه‌میشه‌یی
 له‌گه‌رمیته‌وه بو‌و کورستان و گه‌رانه‌وه‌ی له‌کورستانه‌وه بو‌و گه‌رمین، دهر‌فه‌تی
 خوینده‌واربوونی که‌م بو‌و، چونکه خوینده‌وار بو‌ون پیتی‌ستی به‌قوتاب‌خانه‌دروست‌کردن
 و نیشته‌جی بو‌ون هه‌بو‌و و نه‌مه کاری کۆمه‌لی نا‌ژه‌لدار نه‌بو‌و، له‌بهر نه‌مه نه‌دیمی
 نو‌وسراوه نه‌توانی په‌ره‌بگری. شیم‌ر نه‌کرا به‌یاد‌بسی‌رری و له‌بهر کری، به‌لام نه‌س‌ر
 نه‌ده‌کرا. به‌م چه‌شنه ویزه‌ی وتاری که هه‌ر باش‌تره بلتین شیم‌ری وتاری له‌کور‌دییا په‌یدا
 بو‌و.

له‌به‌رنامه‌یه‌کی‌تر له‌سه‌ر نه‌م باسه‌ه‌رۆین، خواتان له‌گه‌ل.

بهیت نه‌واو به نان‌وپوی خۆمانی چندراوه

سه‌لام له گوێگری به‌ریزی به‌نامه‌ی تاپۆ. له به‌نامه‌ی پێشوودا کوتمان که شیوه‌ی وێژه‌یه‌کانی شیعری کوردی بریتین له چوار شیوه: «شیوه‌ی شیعری وتاری» یا «به‌یتی»، «شیعری هه‌جایی»، «شیعری سه‌رووزی» و «شیعری نوی». هه‌روه‌ها له وتاری پێشوودا باسمان کرد که له‌به‌رچی شیعری به‌ر له نه‌سه‌ر له ناو کوردا و ره‌نگه‌ له هه‌موو خۆزهره‌لاتیشدا په‌یدا بووه.

«شیعری وتاری» یا «به‌یت» به‌لای منوه‌ گه‌نجیکی هه‌زا و سامانیکی گه‌موره‌ی زه‌هوق و چیشکه‌ی هۆزه‌که‌مانه. هه‌ر له‌به‌ر نه‌مه‌یه‌ که «باسیل نیکی‌تین» و «خاچاتوور نه‌بوویان» شاعیری نه‌رمه‌نی نه‌ئین: «فۆلکلۆری کوردی نه‌مونه‌ پرۆ به‌رز و خه‌یره‌مه‌نده که هۆزه‌کانی تری هاوسه‌نی کوردیش که‌لکیان‌لێ وهرگر‌تووه و که‌متوونه‌ته‌ ژێر ته‌ئسیره‌وه.»

ئه‌م کوردنا‌سه‌ه‌ راست نه‌که‌ن! بۆ‌نموونه‌ به‌یتی «خه‌ج و سه‌یامه‌ند» که

«هوانس شیراز»، شاهیری نهرمینی کردوویه به شیمیر، تمنانته نه‌ومنده ناوهرۆکی به‌یته‌کی به خوئمانی زانیوه که سیامندی کردووه به نهرمینی و بهم چه‌شته به‌هره‌به‌کی له فۆلکلۆزی کوردی کردووه به نسبی هزۆی نهرمینی.

به‌یتی «مهم و زین» له‌گه‌ل نه‌ومشا که به چه‌ند ره‌وایه‌تی جزیره‌جۆر کوتراره و به‌شیکی زۆری له نه‌فسانه و نوستوره‌تیکه‌ل کراوه، له لایه‌ک «مهم» ی «نالان»ه و له لایه‌کی تر «مهم» کوری میره و تمنانته ناوی «حه‌له‌ب» و «برایم‌پاشا»ش که روون نیه چۆن هاتوونه‌ته‌وه ناو به‌یته‌کی کوردی‌مهمه، له به‌یته‌که دایراوه. به‌ئنی پاش نو‌مه‌سوو گۆرانه و له‌گه‌ل نه‌م گشت گیترا‌نهمه له یه‌ک دورانه‌ش کاتی «نه‌حه‌دی خانی» نه‌مر به‌یته‌کی کردووه به شینوه‌ی عه‌رووزی، له شیرهی گیان و زموقی خۆی زۆر مه‌به‌ستی خواناسانه و فه‌لسه‌فی هه‌ن‌رشته‌ته‌وه ناو به‌یته‌که‌وه؛ به‌لام ناکامی کاره‌کی «خانی» به‌هۆی پیتوسمی جادووکار و بیرى شاعیرانه‌ی خۆی و ناوهرۆکی تیر و ته‌یاری به‌یته‌که‌وه، بۆته شاکاریک که وێژنه‌ناسیکی گموره‌ی شوهره‌ی له به‌رزیا نه‌یخاته پان «شانامه‌ی فیردموسی» یه‌وه و به‌یته‌که‌که له سن شوینه‌واری گموره‌ی خۆره‌لاتی ناو نه‌با.

شینیری به‌یتی زۆرتر باسی رووداوه‌ میژوو‌یه‌کانی ناو کورد نه‌کا و یا خۆی به‌وه مه‌به‌ستانه خه‌ریک نه‌کا که له ناو کوردا جینی ریز و خۆشه‌ویستین، وه‌ک به‌یتی «دمدم»، به‌یتی «قه‌ر و گۆله‌زهر»، به‌یتی «شینخی سه‌نمان» - که نه‌م به‌یته‌ مه‌به‌ستی هه‌یره کوردیشی تیدا‌یه- به‌یتی «زه‌نیل فرۆش» - که زۆر له سه‌رگۆزه‌شتی «بوودا» نه‌چن- به‌یتی «ناوهره‌حمان پاشا»، به‌یتی «شیر و که‌ل»، به‌یتی «مه‌حه‌مه‌ل و برایمی ده‌شیان» و زۆر به‌یتی تر.

له به‌یتی کوردیا شوینی زانستی ینگانه و دروشمی لاره‌یی به‌رچاو ناکه‌وی و سووژه و ناوهرۆکه‌کان تمواو کوردین، له‌به‌ر نه‌مه‌ به‌یت به‌ناوی فۆلکلۆر باس کراوه و به‌داخه‌وه یه‌ده‌ر به‌ستانه به‌سه‌ر نه‌م راسته‌قینه‌دا تیه‌ریون که به‌یت شینوه‌ی تابه‌تی

کاتینکی دابراو و دیاریکرای ژبانی کورده؛ شینوی ژبانی ناژهداری تا نه گاته پیدابوونی نه میران و بنه ماله نه شرافه کورده کان. به لآم وهك نه زانین به بیت هه رگیز باسی ژبانی شارنشین کورد ناکا و له هیچ کام له به یته کاندانیمه تووشی باسیکی نهوتو زانین که ترخان کرابن بؤدعرباره بچو و که کانی نه میرانی کورد، وهك «به درخانی» و «نهرده لانی» و «بابانی».

به یتی «له شکری» و به یتی «ناویره حمان پاشا» هی کاتینکه که کورد نه میری گه وری لن هه لکه و تووه و نه م نه میرانه تیکه لن له گه لن رامیاری و سیاسه تی نیران و عوسمانی و لیمپراتورانی روس. به لآم به بیت بیتر کاری نهوه نییه که نه م پنهونده ورده سیاسیانه لیکداته وه و هه له سه ر پین و شوننه که ی خوی نه روا و به گه ز و به که ی خوی نه پینوی. «له شکری» بؤیه خراپه، چونکه له گه لن گه وری خوی خراپ جوو لآوه نهوه، نهك له بهر نه م که له گه لن لیمپراتوری عوسمانی سازاوه و «ینی چهری» و سولتانی عوسمانیش بؤیه خراپن و بؤیه له به یته که دا به ناوی «بلنحه رومی» ناو براون، چونکه میریکی کوردیان به جامیک ژاراو بی گیان کردووه، نهك له بهر نه م که هیرشیان هیتاوه ته سه ر کورد و هه بوونی نه تموا به تیان له ناو بردووه.

نه م باسی ناوهر وکی به بیت بوو؛ هه لبته زور به کورتی، چونکه له سه ره تای نووسینی به رنامه ی تاپزو بوومه لیلدا، به دریزه له سه ر نه م باسه چووین و نیسته مه به ست له دووپاته کردنهوی ته نیا نه م یه که کورته یه که له وتاره کانی پینشو و که نریکه ی پینچ سال به سه ریاندانیه ریوه بیته وه یادی گوینگره به ریزه کانمان، به لآم روالهت و قالبی که لامی به بیت بزانی چۆنه؟

به بیت هه ره كه له ناوهر وکا ته واو کوردییه، له قالیشا وه هایه. له به یتا کورت و دریزی میسراع یا رازاندنهوی رواله تی وتار به چه شنن که له شینوی هه رووزیا هه یه، له بهر چا و نییه و به گرنگ داناندنری. له به یتا مووسقای که لام و

ناهه‌نگی وشه‌ گرنگه‌ و به‌س. تیکه‌نی و په‌ پوهندی به‌یت له‌ گه‌ڵ موسیقا تارا ده‌یه‌ که هه‌ر به‌یتێ به‌ ناهه‌نگیکێ تایه‌تی موسیقا لێته‌دری، ته‌نانه‌ت نه‌گه‌ر وشه‌ و وتاریش نه‌ین، شمشال‌ژهنیکێ کورده‌ نه‌ توانی به‌یتیک لێ بده‌ و گوێگر خه‌را بزانی که خه‌ریکی لێدانی کام به‌یته‌.

گوێگری به‌ریز باشه‌ نه‌مه‌ بزانی که له‌م به‌زنامه‌دا ئیبه‌ باسی ژبانی کورده‌واری نه‌که‌ین، ژبانی گه‌شی کورده‌واری و کارمان به‌سه‌ر نه‌مه‌ نه‌داوه‌ که شاهیریک و یا زانا و نووسه‌ریکی به‌ له‌ ته‌مه‌ کورده‌، به‌ هه‌ره‌بی و یا زمانیکێ ته‌ر چی نووسیوه‌. نووسین به‌ چه‌شن که هه‌موو لایه‌ک بگریته‌وه‌ و له‌ هه‌وێلی گه‌ش که سینکا بن، له‌ جامه‌می ناژه‌لداری کوردا نه‌بوو. له‌ به‌ره‌نه‌مه‌ وێژه‌ی نه‌سه‌ر نووسینیش تا کاته‌ی که ژبانی شارسانی کورده‌ دامه‌زرا و سیلاوی خه‌یلات له‌ هات و چه‌وی گه‌رمین و کویستان دامه‌رکا په‌ره‌ی نه‌گه‌رت.

ئه‌لێن به‌لگه‌یه‌ک دۆزراوه‌ ته‌مه‌ که به‌ زمانێ کورده‌ی نزیک به‌ به‌شی گۆزانی نووسراوه‌ و له‌و نووسراوه‌دا سکاڵا کراوه‌ له‌ هه‌رشێ هه‌ره‌ب و کۆژانه‌وه‌ی ناوڕگا و تالانی ناوا بیه‌کانی کورده‌؛ هه‌لبه‌ت بزانیی ئه‌م مه‌به‌سته‌ که ئه‌م پارچه‌، یا نه‌و پسته‌ وای شیمه‌رکانی له‌سه‌ر نووسراوه‌ ه‌ی کام ده‌وره‌یه‌، ئه‌مه‌رۆ که ره‌سه‌ی باش هه‌یه‌ و زوو نه‌که‌ری بزانی که پارچه‌ که ه‌ی هه‌زار و چه‌ند سه‌د ساڵ لێهه‌و به‌ره‌، یان تازه‌یه‌ و ده‌ستی کابرایه‌کی هه‌له‌په‌رسته‌ بزناو و پاره‌ کۆنی کردوه‌ و به‌ناوی به‌لگه‌یه‌ک بۆ میژینه‌ی وێژه‌ی کورده‌ی خه‌ستوو به‌ته‌ روو. هه‌رچی بێ کۆن یا تازه‌، نه‌گه‌رچی له‌ به‌ره‌ی وێژه‌یه‌وه‌ له‌ کۆن ناچی و دیاره‌ له‌سه‌ر شیه‌وی هه‌جاییه‌، شیه‌یه‌ک که ته‌نانه‌ت نه‌و کاته‌ له‌ ناو فارسه‌ پێشه‌نه‌داره‌کانیشا نه‌بوو، به‌لام هه‌روه‌ک گوتم کۆن و تازه‌بوونی ئه‌م نووسراوه‌ ریگی لێکۆلینه‌وه‌ که‌ی ئیبه‌ ناگری و نابینته‌ مایه‌ی ئه‌م بیره‌ که لامان وابێ شیه‌وی هه‌جایی به‌ر له‌ شیه‌وی به‌یتی له‌ ناو کورده‌واریا هه‌بووه‌. ئیبه‌ زۆر زانا و مه‌لا و نووسه‌ر و

میتز و نووسی گمورهی کورد نه ناسین که له زانستی نیسلامیا هه لکه وتوو بوون، به لام
 نمو که سانه له گه ل له موه شا جینگای ریزن، نایه نه ناو باسه که ی ئیمه وه، چونکه به کوردی
 شوینه واریان نیه و ناساریان سه ر چاوه ی له ژبانی کورده وارییه وه نه گرتوو.
 تا چه ونه ی داها توو که دیسانه وه پینکه وه ده چینه وه سه ر نه م باسه، به خواتان
 نه سپترین.

بهیت، بانگه‌وازی بلاوینی زیر دهوار

سه‌لام له گوئیگری به‌هه‌ست و هونه‌ریه‌رستی به‌رنامه‌ی تاپۆ. له به‌رنامه‌ی پیشوودا گه‌یشتنه‌نم جینگایه که به‌یت یه‌که‌مین و بین تیکه‌ل‌اوترین شیوه‌ی ویژه‌یی کوردیه. شیوه‌ی هه‌جایی به‌تایه‌ت یه‌ست هه‌جایی که له‌گه‌ل‌باری زمانی کوردیا باشر نه‌گونجی، له شیوه‌ی کوردیا پیشینه‌یه‌کی له میژینه‌ی هه‌یه، ته‌نانه‌ت له به‌یتیشا زۆر جار تووشی شیوه‌ی یه‌ست هه‌جایی نه‌بین؛ به‌لام شیوه‌ی هه‌جایی به‌چه‌شنتکی سه‌ر به‌خۆپاش شیوه‌ی به‌یت ها‌تۆته‌ناو ویژه‌ی کوردیه‌وه. وه‌ک له به‌رنامه‌ی پیشوودا باس‌مان کرد، نه‌لێن که ده‌سته‌ی شیمریک له سه‌ر پینستی ناسک نوسراوه‌ته‌وه، دۆزراوه‌ته‌وه. شیمه‌که باسی هه‌یرشی عه‌ره‌ب نه‌کا بۆ سه‌ر خاکی کوردستان و خاپوورکرانی ناوایه‌کانی کوردستان و کوژانه‌وه‌ی ناو‌رگا‌کان؛ لام وایه که ژیا‌نی کورد‌ه‌واری له‌و کاته‌دا نه‌گه‌یشتۆته‌ناو‌بووری زه‌وی کی‌لنگه‌ و ناو‌اییش به‌و چه‌شنه‌ که له شیمه‌که‌دا باسی کراوه‌ زۆر نه‌بووه. ژیا‌نی کورد‌ه‌واری له‌و کاته‌دا ژیا‌نی ژیر ده‌وار و

ره‌شمال بووه و ئیلاتی کورد له هات و چۆی گهرمێن و کویستانا بوون؛ ههر له بهر نهمه‌ش بووه که له شکرێ ئیسلام به زۆری نه‌یتوانیوه به سه‌ریانانا زالێ یێ و شیوه‌ی ژایانیان و بره‌وای نایینی ئه‌وان بگۆڕی که مهنه‌ره‌ستی یا میترا ئیسم بووه و یا نه‌گه‌ر زۆر پینشکه‌ و تووتر بووبن، گه‌ یشتۆته‌ یه‌زدانه‌ره‌ستی و نایینی زه‌رده‌مشتی. کۆمه‌لی کورده‌واری ئه‌موکاته له سه‌ر ژایانی نازه‌لدا ری دامه‌زراوه و له ژایانی نازه‌لدا ریانا کگری نووسراوه‌ی شیعری بهم هه‌سته کۆمه‌لایه‌ تیموه هه‌بووین.

خواه‌نی تاریخی گوزیده‌ نزیکی حه‌مه‌د سالێ لهره‌به‌ر باسیکی نه‌وتز نه‌گه‌رتیه‌وه و هیزشی عه‌به‌ب و رووخاندنی ئاورگا و کوشاری ئیرانییه‌کان باس نه‌کا. با ئیبنه‌وه سه‌ر هه‌له‌بستی سه‌ر پینته‌که. مامۆستا عه‌لانه‌ددین سه‌ ججادی، حوسین حوزنی موکریانی و چه‌ن که‌سی تر باسی نه‌و به‌لگه‌ شیعریه‌ نه‌که‌ن، به‌لام هه‌چ کامیان نالین که خزیان نه‌و نووسراوه‌یان به‌ چاوی خزیان دیوه؛ ئه‌وانیش هه‌ر به‌ گوايه و نه‌لین ئیسه‌که نه‌به‌ر نه‌وه و هیشا که‌سی نه‌په‌رسیه‌ نه‌ی کوا نه‌م به‌لگه‌ هه‌ژایه‌ له‌ کۆیه‌ و به‌ ده‌ست کام که‌سه‌وه‌یه‌.

حوسین حوزنی نه‌لی: «بازیل نیکیستین له‌ په‌راوه‌ به‌ نرخه‌ که‌ یا که‌ ناوی «کورده‌کان»ه‌ باسی نه‌م به‌لگه‌ یه‌ی کردوه». من به‌ ته‌واوی به‌ ته‌ر چه‌مه‌ ئینگلیسه‌ که‌ی نه‌م په‌راوه‌ یه‌دا گه‌رام، باسیکی نه‌وتۆم به‌ر چاوه‌ نه‌که‌وت. بێگومان نه‌گه‌ر وێژه‌ی کوردی له‌ سه‌ده‌کانی سه‌ره‌تای ئیسلاما گه‌ یشتبا به‌ ته‌ نه‌م پله‌ و پایه‌ یه‌، ته‌نیا شوته‌نهاریکی سێ چوار دێری لێ به‌ جێ نه‌ده‌ما و نه‌بوو ئیسه‌ نه‌مه‌ر قۆزۆر پینته‌ ئاسکی وه‌هامان به‌ ده‌سته‌وه‌ بوايه‌ که‌ شیعری کوردی له‌ سه‌ر نووسراین. نووسینی شه‌ جهره‌نامه‌ی یێ یا به‌خ بۆ کورد نایگه‌ یه‌نیه‌ هه‌چ کوی و زۆتر نه‌یه‌ هه‌ی سه‌رلێشینانی نه‌و که‌ سانه‌ که‌ لیکدا نه‌وه‌یه‌کی زانستیان بۆ هه‌موو رووداو و واقعه‌ یه‌کی کۆمه‌لایه‌تی هه‌یه‌.

به‌ کورتی به‌یرمه‌وه، له‌م ریزه‌ و تاره‌دا نامانه‌وی نه‌مه‌ بچه‌ سه‌پنێن که‌ کورد له‌

زانستی نیسلیا خاوهنی چ پله و پایه یه ک بووه و یا گوی ناده یه باسینکی درو یا راستی وهک دوزران هوی به لگه یه کی میژوویی تاق و تهلیا بزوئزه ی کوردی. باسی نیمه له سر ژبانی گشتی خه لکه، نهک هه لکه وتوو و بلیمه تی وهما که له راهی زانستی گه له که بیان بهر زتر بوونه ته وه. نیمه نه مانه وی باسی نمو هونه ره بکه یین یا نمو رووداوه و نمو باره کۆمه لایه تی و نابوو ریبه بخه یه بهر چاو که به چه شنی ته نسیریان هه بووه له ژبانی گشتی کورد هواریا و تایه تی کۆمه لی کوردن.

بهیت بانگه وازی به تهوژی ژبانی کۆمه لی ژیر هواریا کورده. بهیت لایه نگری ژبانی نازاد و خۆنه به ستنه وه یه به کشت و کاله وه. بهیت نه وای تیکه لایه تی له گه ل سروشت و ته ییمه تی رازاوه ی کورد ستانه. ههروهک له بهیتی «شیر و که ل» دا بهر چاو نه که وی. لهو به یته دا بهیت ویز به ناشکرا لایه نگری خزی له شیر - که نمونه و مهزه ری ژبانی نازاده - دهر نه بری و به سر «که لا» - که نه ویش به نۆبه ی خزی مهزه ری که له ژبانی نیشته جی و نابووری کشت و کال - زالی نه کا.

هه لبت نه یی نه مه بزانی که گۆرانی ژبان له نازمه لاری مه بو کشت و کال له ته وای هه ری مه کانی کورد ستاندا به روژ و سه هات و سه رده میکی دا براو دیاری کراو دهستی یی نه کردوو. نیمه ته نانه ت ناتوانین سه ده یه کی تایه ت هه لبه یین و بلین له سه ده یه دا ژبانی ژیر خیتوت و هوار، ژبانی گه رمین و کونستان چوونی خیلات گۆراوه به ژبانی ناو ناوایی و خیلات له کۆل که وتن و نیشته بوون. له بهر نه مه ناشتوانین هونه ری تایه تی نهو دوو چه شنه ژبان هه ل بهر ژینی سه ده یه کی تایه تا دامه زرین و هه له بهر نه مه یه که نیمه له ژبانی کۆمه لی نازمه لاری کوردا نه یینین که شیمری هه رووزی هه یه و هی سه رای نه میره کورده کانه و هه ره ما نه شینین که له ژبانی کشت و کالی کورد هواریا بهیت نه گوتری. به لام نه شیمری هه رووزی نمو کاته و نه بهیتی سه رده می نابووری کشت و کال، نمو هیز و توانایه یان لیه که نه یی بیانین. له

راستیا شیمری هر ووی سهرای نه میره کورده کان چه شنهک به پیرهوه چوون و نیستیقاله له گوراینک که چینی تیز و ته سلهی نهوکاته به پیوستی نه زانی. واته شیمری هر ووی یی نهوه بتوانی له ناوی هموای کومه لایژی و له ناو باغچهی هه ناوی گشتیا بروی له کوشکی نه میران و له گولدانای سر هیلای خانووبهره یی چمن قاتی نهوانا نه پشکوی. بیتگومان نهوه گوله دهسینه لهوه گولدانه تنگه دا ناتوانی به خویا یی و چرو دهر بکا و بزنی خوشی به هممو لایه کابلو کاتهوه.

به پیتبیزی له سردمی زهوی کینگه شدا خاوضی باریکی نهوتویه و نهویش ناتوانی به هیر و پهره گر و پتمو بی، چونکه نیتر لهوه سردمه دا بهیت نیازی گشتی کومه لی نیشته چی نیه و چینی خواروه به بهیت گوتن له راستیا نه یهوی بگه ریتموه بز سردمی پشوو؛ یا لانی کم، یادی سردمی پشوو که بهرمنگاری چینه کان هینده زور نه بووه له دهر وولیا زیندوو کاتهوه.

بهم چه شنه شیمری هر ووی سردمی نازه نداری نه بی به لای لایی بز کور په پیک که هیشتا له دایک نه بووه و شیمری بهیتی کاتی نابوری کشت وکال نه بیته گریان به سر مردووه کاکه که نیتر زیندوو نایتموه.

دیسانهوه باسه که مان دریزه یی نه بی و له بهرنامه یه کی ترا که پیکهوه کز نه بیتموه، له سر لیکدانه وه که مان نه روین. تا نهوه کاته خواتان له گه ل.

وهزنی «هرووی» و وهزنی «بهیتی»

سه لام له گوئیگری هۆگری هونهر.

زۆر جار ئەم پرسیارمان لیکراوه که بۆچ له بهرنامه که ماندا هه لۆستیتکی دژانه

نه گرین بهرام بهر به شێوهی ههرووی؟

ههندی له گوئیگره به ریزه کانهمان له رهخنه گرته که یاندا شاهیرانی بهرزی

کوردیان به نمرونه هیناوه تهوه و نووسییوانه که «نالی» و «خانی» و «بینکهس» و

«پیرمێرد» و «وهفایی» بهم شێوه به شیعریان گوتهوه و دژبوونی ئێمه له گه له شێوهی

ههرووی واته دژبوونمان له گه له بهشی هه ره بهرز و بههره و بهری داری و یژهی کوردی،

جگه له مانهش هه ندیک له رهخنه گرانی توورهمان نووسییوانه که بۆچ ئێمه لاما وایه

شیری کوردی ئهین بگه رینه وه سه ره شێوهی بهیتی که شێوه یهکی سه ره تایبه و ناتوانن

واته ی قوولی شاهیرانه له خزیا جی بکاتهوه؟ ئێمه پاش مووسیقیا بهکی کورت وه لاسی

ئهم رهخنه و پرسیارانه بهوردی نه ده یتهوه.

پیش هه‌موو شت نه‌یه‌ن بڵێم که نه‌گهر چه‌وتی و هه‌له‌یه‌ک له‌ بېرواکه‌مانا سه‌بارت به‌ شێمر و لیکدا نه‌وه‌ی هونه‌ری هه‌یه، ههر خۆمان نه‌گهریته‌وه و کاری به‌ سه‌ر بېروباوه‌ری هه‌موو نووسه‌ریکی کوردیه‌وه نیه.

هه‌رزتان نه‌که‌ین که ئێمه به‌ هیچ‌باری دژی شێوه‌ی عه‌رووزی نین، ته‌نیا ئه‌وه نه‌یه‌ن که تابه‌تیه‌کانی ئه‌و شێوه‌یه و چه‌شنی په‌یدا بوونی له‌ وێژه‌ی کوردیه‌یا باس نه‌که‌ین و ئه‌لێین که شێوه‌ی عه‌رووزی له‌ پیشا نه‌بوو و کاتی هاته‌ ناو وێژه‌ی کوردیه‌یه که زیاتر له‌ هه‌زار سال بوو له‌ وێژه‌ی هاوسنیکانی کوردا جیگیر بێو. له‌ راستیه‌یا داوخواز و نیازی کۆمه‌ل نه‌بوو که ئه‌و وێژه‌یه‌ی کرد به‌ باو، به‌لکوه‌ پیته‌ویستی که‌ماپه‌تیه‌کی نه‌شراف و ئاریستۆکرات وه‌ک دهرمه‌گی زل و چه‌نه‌کانی تری چه‌ساوه‌ و تیر و ته‌سه‌ل بوو که نیازی به‌ وێژه‌یه‌کی دوور له‌ تیگه‌یشتنی چه‌وساوه‌کان بوو بۆ خه‌له‌ تاندنیان و گێژکردنیان. ئه‌مه‌ ئیتر وه‌ک رۆژ رووناکه‌ که «به‌یت» ه‌ی خه‌لک بوو و خه‌لک له‌ی ته‌تیه‌گه‌یشت: به‌ گوی له‌ بوونی نه‌گه‌ریا یا پشه‌که‌نی، یا هان له‌درا و نه‌بزووت؛ له‌ کاتیکه‌ که به‌ شێمری مینیا تۆزی و پڕینچ و قه‌مه‌ج و رازاوه‌ی عه‌رووزی که باسی واته‌یه‌کی به‌رزتر له‌ وه‌ی ده‌سکورتی فامی ئه‌وانی نه‌کرد هه‌ر ته‌قه‌ی سه‌ریان نه‌هات و زاریان تا‌ک نه‌بوو وه‌ک ویردنیکی جادو و کارانه‌ بیه‌ستن. شاعیری عه‌رووزی ئه‌یگوت:

بۆ له‌ سه‌ر چه‌شمه‌یی چه‌شم نه‌چکی قه‌تره‌یی خوین

و شه‌کان هه‌موو فارسین، جگه‌ له‌ «بۆ» و «له» که دوو «قه‌یده‌» ی بچووکن،

له‌ کاتیکه‌ نه‌کرا بڵێ «بۆ له‌ سه‌ر چاوه‌یی چاوم نه‌تکن تکه‌که‌یی خوین».

رهنگه‌ گۆنگرانی به‌ریز ئه‌مه‌یان به‌ دلایه‌ت که قۆناخی شێوه‌ی عه‌رووزی جیا بوو و کات پیته‌ویستی به‌مه‌ بوو که تیکه‌لیه‌کی زۆرتری وێژه‌یه‌ی هه‌یه‌ن له‌ نینوان ئه‌ده‌می که لانی دراوستیدا و نموونه‌یان ئه‌مه‌ به‌ی که وێژه‌ی فارسی به‌ وه‌رگرتنی عه‌رووز له‌ هه‌ر ب زانیکی توش نه‌هاتوه‌، به‌لکوه‌ دمه‌له‌ مه‌ندتر و به‌ریتر و شکۆدارتر بووه‌:

به‌لنِ دروسته، به‌لَم وِیژه‌ی فارسی، «به‌یت» ی نه‌بووه... و کاتنِ هروروز هاتووه وِیژه‌ی فارسی ده‌سکورِت و سه‌ره‌تایی بووه، جگه‌له‌مه‌ش هزارسال‌له وِیژه‌ی فارسییا کار له سه‌ر هروروز کراوه، «وهزن» و «به‌حر» ی تازه و گونجاو له‌گنل چوئیه‌تی زمانی فارسیا دروست کراوه.

نه‌گه‌ر سه‌یری وِیژه‌ی شیوه‌ی «خوراسانی» بکه‌ین، به‌تایه‌ت له شوئنه‌واری شاعیرانی پئیشووی نه‌و سه‌بکه‌دا زور جار چارمان به‌له‌نگولتوری و خینچ‌وخواری نه‌که‌وی و دهرئه‌که‌وی که له خوزرای نه‌بووه نه‌م نیوه شیعره له فارسیا بۆته‌نمزیه و که‌وتۆته سه‌ر زاری خه‌لک. شاعیران ناچار بوون سه‌روگویی وشه بشکینن و له قالبی دارژراوی هروروزا جیگای بکه‌نموه. له‌به‌رنه‌مه‌یه که نه‌لین «در تنگنای قافیه خورشید خر شود»: نه‌گونجی نه‌مه‌ش که نه‌لین «بجوزُ للشاعرِ مالا یجوزُ لِغَیْرِه» هر له‌به‌ر ناچار بوونی شاعیرین له په‌یره‌وی کردنی هروروز؛ که وه‌ها بوو کورد بۆچ وِیژه‌ی خوی بخاته چوار چوئه‌یه‌کی داتا‌شراوی ده‌ستی گه‌لیکی ترموه، که زور ته‌سک و تمنگ و پرست‌بره. نایا که‌س هه‌یه که‌میری وه‌ک موو و به‌ژنی وه‌ک چنار و چاوی وه‌ک نه‌ستیره و برژانگی وه‌ک شیر و برقی وه‌ک که‌مان و زولفی وه‌ک زرنی پهن جوان بن؟ ناخۆ‌نه‌گه‌ر نافرته‌تیک به‌م شکل و سه‌ر و سیما‌هوه‌یته خه‌ونی که‌سبک لینی ناترسن؟ به‌لنِ کاتنِ هه‌ره‌ب و فارس نه‌م ته‌شیه‌انه‌یان کردوه که نه‌م چه‌شنه چه‌کانه له شه‌را که‌لکیان لئ‌وه‌رگراوه و له ژبانی کۆمه‌لا ته‌نسیریان هه‌بووه، له کاتیکتا بۆ کورد نه‌م باسه‌نیه؛ کورد کاتنِ شیعره‌ی هروروزی وه‌رگرتووه که زرنی و شیر و تیر و که‌مان ته‌نیا له مروزه و هه‌تیگه‌خانه‌کاندا ماونه‌توه. به‌م چه‌شنه وِیژه‌ی کوردی به‌چاویکی به‌ستراومه‌ بۆ ماوه‌یه‌ک که‌وتۆته شوین تمقلید و لاسایی کردنه‌وه و سه‌ره‌خوویی خوی له‌ده‌ست داوه. جا نه‌مه له‌به‌رچی؟ بئینگومان هر له‌به‌ر نه‌مه که چه‌ک بئ بۆ چینی دهره‌به‌گ و چینه

بەدەسە لاتەكانى تر .

«حاجى قادر» لە غەزەلىكا ئەلن:

پىتىم خۇشە غەزەل فەرىشى قىردووسى عوقە لابىن
نەك بىتتوو لەبەر كەن جووھە لا لەفز و مەھانى

لەگەن ئەوھاشا كە «حاجى» بە لاسەو بەرىزە، ناچارم بېرىم «جووھەلا» كىتىن؟
ئەو كەسانەى كە دەربەگ رىنگاى خويندىنى لىن بەستون؟ ئەو كەسانەى كە تىتاگەن لەم
ھەموو پىتىچ و قەمچە كە شاعىران ئەيدەن بە شىئەرەكانىيان... ئاخۇ ئەمانەن «جووھەلا»؟!
ئايادانەرى بەپى «سەيدەمان» كە شان لە شانى «ئۆتېللو» و «ھاملىت» ئەدا جامھىلە؟
لىزەدايە كە ئەمى دەنگ بەمە پال دەنگى «گۆران» و بلىم:

بەلام چى بىكەم لە ناو چاوى رەشى بەعزى زەكاي گەورە،
وھو كو تووى گولنى دەم بەلەسەر بەردىكى رەق ئەرۆتىن.
ھەر لەم غەزەلەدايە كە حاجى ئەفەرمى:

تا دەستى ئەدا خەنجەر و نەيفەرمىو دەسە دەى...
نەمزانىبىو دلدەرم دەھان و مىانى ھەيە

«دەھان» و «مىان» كوردى نىن و ئافرەتىك كە «دەھان» و «مىان» ى دىيار
ئەمىن، يەك لەبەر بېھووكى و يەك لەبەر بارىكى، جوانىيە كەى لە كوئىدايە؟ بەلای مەنەو
ئەمە نەخۇشى يە... «ئەھز» يەكە كە وئۆھى كوردى گرتوويە و ئەبى تىبىكۆشىن لەو
رەزگارى كەين. گۆران ئەلن:

ئەى قۇ زەود، ئەى بەژن و بالاكەلەگەت...

زور ساکار و زور جوان و نزيك له ليكد انه وهی زور به و قه ی روژانه ی
 خه لك . هر له مه له به سته دا كه ناوی «بۆقژ زهردی بهر ده رگا» به ، «گوزان» نه لن :
 نه بینم په پووله ی نیازی گفست و گوژ
 دوودن راوه ستاوه له سه ر گولنی لئو
 شاخ خوزگه هه لئه فری ، نه مزانی شاخو
 راسه نری چی پینه بژ گیانی به شیو
 نه م بهرنامه یه لیزه دا تهاو ناین له سه ر ویشتیکی زورتری نهوی كه نه یه تیانه وه بژ
 بهرنامه یه کی تر . تا نهو كاته خواتان له گه ل .

شیمری گرووی و کیشی هررووی

سه لامینکی به تین پتسکهش به گوئنگری هونهرناس.

له بهرنامه‌ی پتسودا وه لآمی پرسیار یکمان داوه به ناته‌واوی و هینشتمانوه بز
بهرنامه‌یه‌کی تر که له سه‌ری برۆین. نه‌گر له بیرتان مابن ره‌خنه‌یان له نیمه‌گرتبوو که
بۆج سه‌بارهت به شیمری هررووی باش نادوئین. نیمه‌بهرنامه‌ی نه‌مرۆشمان دیسان
ته‌رخان نه‌که‌ین بۆ نه‌م مه‌به‌سه و بری شوتی تاریکی مه‌به‌سه‌که رووناک نه‌که‌ینوه.
بینگومان بیستوتانه که نه‌لئین فلاته شاعیر یا فیساره هونه‌رمه‌ند خاوه‌نی

مەكەينكى تايەتە و رینگا و شونينكى تايەتە خۇي لە ھونەرە دۆزبۇتەتە. دۆزبۇتەتە رینگا و شونينكى تايەتە يانى چى؟ مەگەر ھونەر بۇنۇندى جۈانى و دەرخستى دزبۇتەتە نىيە؟ ھەموو ھونەرەندىك ئەين كارى ئەمە يىن و ھەر كەس ئەمە كارى بۇ، ھونەرەندە و لەگەل ھونەرەندى ترا جياوازى نىيە. بەلنى و ھەيايە؛ ھونەرەندە پردىك ھەلنەبەستى لە نىوان كۆمەل و راستە قىنەدا و ئەيەمى ئەم دووانە بە يەكەمە پەيۈمەندە بىدە بە يەكەيان بگە يەنە. واتە كارى ئەمە يەكەمە كۆمەل تىنگە يەنە كە راستە قىنە دەرۋىشى چىيە؟ ژيان بە چ بارتىكا كەموتۇو؟ بەلام ئاخۇ ھەموو ئەندازى يارىك ەك يەك پردە دوست ئەكەن؟ كە ھەيا بۇ ئەبۇايە پردە كانى تەوايى جىھان يەك چەشەن بۇايەن. كە چى نىمە ئەيىن كە پردىك لە ناسن و بۇتە و ئەمى تر لە قورۇ قىلە؛ سىيەمىان لە دار و پەردوۋە. يەكەن راستە، يەك كەوانىيە؛ يەك زۆر لە رووبارەكە بەر زترە و يەكەن نەويە. ھەركام لەمانە بۇنۇن كەمىك لە بەر چاۋ گىراۋن. جىگەي وا ھە يە ھات و چۆي زۆر بە سەرا نىيە، بارى قورسى بە سەرا ناروا، ئەگەر لە دار و پەردوۋش يىن، قەيدى نىيە. يەكەن لە ناۋ شارە و جگە لەمەي كە پردە، مەكەن خەلگە و جىگەي گەشى ئىۋارانە، ئەين جۈان يىن؛ با دراۋىكى زۆرىش بۇرازانە ھەي بىرى. يەكەن كەوانىيە، چۈنكە ئەندازى يارەكە بە گۈزەي لىكەنە ھەي رەق و نەرمى خاكەكە، واى باش زانىۋە كە كەوانى دوست بكا و زۆرى بۇنەتە. شاعىرىش ھەيايە. ھەركام چەشەن ئەدۋى. گەھن بە ھەماسە، كاتى بە ۋەشى نەرمى دۇدارانە، دەمى بە رازانە ھەي تەيىمەت و ژيان، تەنەت گەھن بە تۈنەج و تەمۈس!! ھەموو ئەم كارانەش بۇيە ئەكا خەلگ تىنگە يەنە. لە راستىا شىۋەي ھونەرى ھونەرەندە بۇ كورت كەرنە ھەي نىۋانى خەلگ و راستە قىنە يە.

ئەلئىن ھافىز خاۋەنى شىۋەيەكى تايەتە، ھەروەھا سەعدى، شىكسپىر، ھومبىر، فرەموسى، گۇران، لىتۇناردۇ دوايىچى، موتزارت، پىكاسۇ و زۆر ھونەرەندى تر. ئەوانە كە پالان داۋە بە لووتكەي بەرزى ناۋ و نىشانەۋە لە ھونەرا لاسىي كەرمەي خەلگى تر

نه بوون. له تمواوی شیمیری شاعیرانی کوردیا بگه رتی، زۆرتر له چهن شاعیرت دەس ناکموی که لاسایی که سیان نه کردیته وه و خه لک که مویته شوین شیوهی نه وان. ئینمه له شیمیری کوردیا چهن شیوهی دیار و تایه تیمان هه یه. شیوهی به یستی، شیوهی هه جایی، شیوهی ههرووزی، شیوهی نووی. له موناوه دا ته نیا شیوهی ههرووزیه که پاش پاک کران و ناماده بوون به هزی گه لانی ترموه گه یشتۆته دهستی ئینمه و نه گهر مالی خه لک خۆر نه یین، ناتوانین به خۆمالی بدهینه قه لیم. که وهما یین هه ر له پایه وه به لای منه وه شاعیری ههرووزی شاعیر نییه، چونکه جگه له وه که که مۆتۆته شوین شیوهی شاعیریکێ تر، شاعیره که ی پینشوش کورد نه بووه. کورد نه بووه یانی چی؟ یانی له باری ژبان و خه م و خۆشی و سیتزوو و خوو و ره موشت و خواست و ویستی کورد نه شارزا بووه. به م چه شنه شاعیری ههرووزی هه رگیز نه یوانیوه پردیک هه له به ستی له نیوان کۆمه له راسته قینه دا. چونکه راسته قینه ی ولانی سه رسموزی کورد و نابوو ری تایه تی نه م ولاته نموه نیه که شاعیری ههرووزی باسی نه کا. من نالیم به هه یج باریک به شیوهی ههرووزی ناکرێ باسی راسته قینه ی ژبانی کوردمواری بکری، نه یینین که شاعیری وه ک پیرمه نرد و نالی نه م کاره یان کردوه و باشیش سه رکه مۆتوون، به لام شیوهی نووی باشتری نه کا، هه راوتره، ده ست و پینی شاعیر به کۆت و زنجیری «مفاعلاتن و مفتعلن» نابه ستی.

دیمه وه سه ر سه ره تای وتاره که که کۆتم نه لین فلان شاعیر شیوهی تایه تی هه یه و چونکه ریگای تایه تی دۆزیوه ته وه و نه که مۆتۆته شوین شاعیرانی پینش خۆی، شاعیریکێ به رزه؛ نه گهر نه مه بۆ تا قه شاعیریک راست یین و دۆزینه وه ی ریگای تایه ت نیشانه ی گموره یی و سه ره به خۆی شاعیر یین، بۆ گه لیش وهما یه. واته نه گهر نه ته وه یه کیش ریگا و شۆتی ویژه یی تایه تی خۆی هه بوو و دهستی بۆ هاوسیکانی درێژ نه کرد تا ویژه و هونه ریان لی بخوازیته وه، نه م گه له له ویژه دا سه ره به خۆیه و مه زنه.

نه زانين كه شتوهی عمر و زوی هی کورد نه بووه، له گه ل ته بيمه تی زمانى کورد بيا
 ناپه تموه، ناوهر و کنى كه تا نيسته شاهيرانى کورد (نه گه ر چا و پيوشين له چمند
 شونه واری بچووك) خستويانه ته ناو قالبى ههروزمه له گه ل ليكده انه وهی زۆر بهی
 كوردا جياوازی هه بووه و بۆنى ههريسى لى ها تووه. كاتى مەم و زين هەن، له پيل و
 مه جنون كين؟ كاتى چياى مه غلۆوب و سه رى سپان و قه ل ديلى مامه كۆيان و پترس و
 چياى شيرن و شاهۆ، سهريان له سينگى ناسمان نه سوون، دوجه يله و واحه چالۆتک و
 زيخى رهوان و درووى موغيلان و وشترى پى پان، چين كه له ويژهی نيمه دا مۆل
 بخۆن؟! نه مانه بۆ نه مان باشن و بۆ نيمه ليندوانيان هه ر گيژى و كاسى پتوهيه و هيجى تر.
 قسهی دوایم نه مه يه كه دلّم نه سووتى له سه ر كانيا ويكى خورۆشان كه له ژير
 رنوى به فرى كۆن ديته خوارمه دانيشم و بهردهم ده شتيكى خه مليوى به شه ست په رو
 شه و بۆ شليزه پى و داوئى چياى نهو بهرم وهك نۆبووك تاراي سوورى دارى نه ر خهوانى
 به سه ردا داين و من له م حاله دا ناچار بم بىر له ده شتيكى قاقرى ره ملين بكه موه كه
 «قهيس» ه شتي تيدا وتل بوو. نهوه من و نيهوش نازانم!
 تا بهر نامه يه كى تر خوا تان له گه ل.

جیاوازی نیتوان حافظ و نالی

سه لاسی گه رم و گوری نیمه پیشکەش به گوینگری به ههستی بهرنامه ی تاپۆ.
هیوادارین سه بهرز و بهختیار بۆین. ئیستا له سه ره تای بهرنامه که دا گوی بگرن بۆ
پارچه هه له ستیکی ماموستا نالی:

قوربان مه حانه پینکه وه بن سه بر و ئیشتیاق
خاریج له نه سسی نایه یه ته کلیفسی «لایوتاق»

مەنئىي نوور و زولمەت و نەشرى حەيات و مەوت
 بوو، روو و زولف و رۇزى و يسال و شەوى فىراق
 ئىزھارى ئىددىعاتى تەسەببۇر لە وەسلى تۇ
 يا مەكرە، يا دەسيە، يا كىزبە، يا نىفاق
 بۆتۇكە بىكەر و تازە، وەكروو حۇرى جەننەتى
 قەيدى چىيە مەجووزەى دونيا بىلم تەلاق؟
 شىرىنىي و لە تالى و ترشى مەتابى رووت
 خالت لە سەر جەبىن بوو تە دانەيى سماق
 سۇفى لە فەقر و فاقە وەكروو فاقە فاقى دا
 تەسبىحى دام و دانەيە، ريشى دووفاقى فاق
 ئەى مېھرى مېھربان و مەرە سەربانى بامىداد
 با مەھرووان بىن بە هىلالى شەوى مىحاق
 نالى كە سەدرى مەسنەدى تەمكىنى تەكە بوو
 بۆتۇبوو بە دەربەدەرى كرووچە و سوقاق

نالى، مامۇستاي بەرزى ئەدەبى كورد، رىنگ و بەر بووى شىمرەكانى لە
 شوتىنەوارە بە نر خەكانى حافظ ئەچى. تەنيا جياوازىيەك كە لەنىوان ئەم دوو شاعىرەدا
 بەر چا و ئەكەوى، تامىكى سۇفيانە و عارفانە يە كە لە شىمرەكانى خواجەى شىرازى ھە يە،
 لە بەر مېھرە نالى زىاتر خۇى داوۋە تە رازاندنەوۋى روالەت و ھىتانى سەنايمى لە فزى و
 بە لىكدا ئەوۋە يەكى تر نالى لە بارى تەھىير و ھەلئاردنى ئىستعارە و تە شىبھات، لە
 سەكى ھىندى نرىكە. بۆنمونه واتەى سۇفى لە زبانى حافظا ئەم نادەمىزادە سەرو پرچ
 نالۆزە فىلەبازە نىيە كە نالى باسى ئەكا، بەلكو و ئىنسانىكە گامى سەرمەرفى دۆزىنەوۋى

رازی هستیبه و زمانیکی تر شونگر توی ریوشونسی قوبول کراوی سردمی
خویه تی و گوی له مستی شیخ و پیر، به لام له هیچ کاتیکا چه شنی نمو سؤفیه که نالی
لهو شیرانه ی سردمهدا باسی نه کما نزم ناین و به چاوی سووک ته ماشا ناکری. حافظ
نه لن:

صوفی سرخوش از این دست که کج کرد کلاه

بدو جام دگر آشفته شود دستارش
ههلبت له سردمی حافظیشا خویاریزی به درۆ خواناسی بزفریوی خه لک بووه،
به لام شاعیری گهری شیراز نم تاومه به سؤفی ناو نابا، گاهنیک به قازی، جارنیک به
موحتسیب و شهنه و دارۆفه و زمانن به ناویکی تر نه یانگریته بهر تیری تانه و
توانج. نالی خاوهنی نیدنولۆزی و مه کتبه و فلهسه فه په کی تایهت نیبه که له
سرتاسری دیوانه که یا شونسی نم برؤا ناینی و کۆمه لایه تپیه ی گرتبن. جارنیک
شیره کانی لیریک و غه نایبه، گاهنیک تیک و حیماسی، زمانیکیش نه که و ته سرباری
شیری گه لی. له کاتیکا حافظ به هیچ باری خوی له کاری گه لی و ناسیونالیستی
نه گه یاندووه. له سردمی حافظا نه تر ناسیونالیستیکی کۆمه لایه تی و حقوقی به سر
هه موو ولاته نیلامیه کاندایه فرمانروا بوو و له روانگی زانیاری و نه خلاقه وه ولاتانی
نیلامی زۆر به په که وه به ستراو و له په ک نزدیک بوون.

له ته وای شونه وهاره کانی سردمی پیش حافظ وه ک دیوانی ناسر خوسرهو،
نه بووله علای موعهرری و مولانا دهر نه که موی که مه به ستنیک به ناوی گه ل نه هاتۆته ناو
شیره وه. تنیا زامنیک که له شی کۆمه لی نیلامی نازار داین بۆته هوی بزواندن هه مستی
شاعیری بارهاتوی فرههنگ و زانیاری نیلام. تنیا خوو و رهوش و رینگا و شونینیک
به خراب دراوه ته قه لَم که له گه ل رهوشی په سندکراوی نیلامیا نه هاتپیه وه. ههلبت
رهوشی نیلامی له روانگی فه لاسه فه و فه قیهاندا جیاوازی هه په و هه رکام به

لینکدانه‌وی خویان روانیوانه ته سر نم روشته . حافظی خاومن مه شرمیی له‌سه‌فی،
ته‌نیا روا‌لت و تینکولئی مه‌به‌سته‌که نابینئی و به‌لاخیا نه‌چیتته خواروه و له‌کاتینکا
تینکولن‌په‌رستی روا‌لت‌بین گیرۆده‌ی زاهره . حافظ نه‌ئی:

در می‌خاله ببستند خدایا مپسند

که در خانه‌ی تزویر و ریا بگشایند

یا نه‌فه‌رموی:

زاهدان کاپن جلوه در محراب و منبر می‌کنند

چون به خلوت می‌روند آن‌کار دیگر می‌کنند

نه‌بینن که سکا‌لای حافظ له‌مه‌به‌که نایین و خو و روشتی باش گۆراوه و نه‌و
که‌سانه‌وا نه‌ین جیگای چاولیکه‌ری و په‌ندوه‌رگرتنی خه‌لک بن، خویان هه‌له‌ره‌وتی
سه‌رشیتن .

ز باده هیچت اگر نیست این نه‌بس که ترا

دمی ز وسوسه‌ عقل بی‌خبر دارد

له‌جیگایه‌کی تریشا نه‌فه‌رموی:

پیااله بر کفنم بند تا سحرگه حشر

بمی ز دل بپریم هول روز رستاخیز

شامه‌رنکی تری فارسیش خه‌فه‌تی خوی له‌م هه‌موو خراپه و نرمیه که له‌کۆمه‌لا به‌رچاو
نه‌که‌وی، به‌م چه‌شه‌ده‌ره‌به‌ری و بیزاری نه‌نوتنن له‌خه‌لکی جیهان:

مرا به روز قیامت غمی که هست این است

که روی مردم دنیا دوباره باید دید

هه‌لیه‌ت به‌رامبه‌رکردنی نالی و حافظ کاتینکی هه‌راوتری نه‌وی . به‌لام له‌خویندنه‌وه‌ی

شونمهواره کانی نهو دوو شاعیره و له ناوهرۆکی غهنایی شونمهواره کانیان دهرنه کهوی که له به کچوون و له به ک تزیکی له نیوانیاننا زوره. لیره دا کوتنی مه به ستیک به لای منموه زۆر پتیهسته و رهنه بگری نه سل و پایه به کی کۆمه لایه تی له سه ر دابنری. مه به سه ته که نه مه به که پاش شیوهی عیراقی، شیوهی هیندی له نیرانا په پیدایه بن و له نورووپا له دوای شیوهی روماتیکدا شیوهی سوورریتالیسم و سه میولیسیم باو نه بن و نه زانین که شیوهی هیندی بهم هه موو پیچ و قه مچ و مینیا توری رواله ته وه که هه به تی زۆر له شیوهی سه میولیکی نورووپا نه چن. من لام وایه هه م له نیران و هه م له نورووپا کاتن هونه رمه ند و شاعیر دل سارد نه بن له گتیرانه وهی نهو شته وا له پتیشا هه بوو و مه نیووس نه بن له وه که نهو شته وا دلخوازه تی دایمه زرتین؛ ناچار دان به شکستی خزیا نه بن و ته ریک نه بن و پال نه دا به تاقمی که مایه تی بن دهر به سه مه. له نورووپا شاعیر هه ست نه کا نهوشته وا بۆ دامه ز راندنی تیکۆشا، واته بورژوازی، زۆر له روانگی دادگه رییه وه جیاوازی نیه له گه ل فیتۆدالیسم و له نیرانا کاتن ریک و پینکی و برابیه تی نیلامی نه شیوی و شاعیر به چاوی خۆی نزمی و چه په لئی په ره گری کۆمه لایه تی نه بینن و هه چیشی له دهس نایه هه ر دووک مه نیووس نه بن. نهو شونین سه میولیسیم نه که وی و له تونی تارادا بووکی واته و مه فهوم نه شار ته مه؛ نه م دهس نه کا به رازاندنه وهی رواله تی خالو و به ره به ک به ناوی هونه ری شیمری که ناو مال و ژوور و هۆده کانی هه چیان تیدا نه ماوه.

تا به رنامه ی داها توو به خواتان نه سپترین. نه م کاته و هه موو کاتینکی تری

ژیا تان شاد.

کەمی گیتەیی نیتوان شیعری گۆن و نۆی نەپریتە ۱۵۵

سەلام لە گوێگری هەستیار و یستیارى مۆگرى هونەر.

گوێگریکی بەرێز بە ناوی وه‌فای عەزیزی لە سنه‌وه‌ نامە یەکی گەر م‌وگور و
برایانە ی بۆ نووسین و چەند پرسیاریکی کردووه. نامە ی نمو گۆنگرە بەرێزەمان کە وا
دەر نە کەوی خاوەنی چیشکە یەکی پاراو و بەهره و بەریکی هونەرییە بۆ ئەوه نەشن کە
بریکی بۆ یستیاران لێ بخوێننە وه.

...کاک وه‌فا نە نووسی: «جیهان و کەون لە گۆراندایە بە تاییەت بە بینی گۆرانی

جیهان خواست و ویستی نادمیژادیش نه‌گۆزئی و کاروباری کۆمه‌لایه‌تی و نه‌وی وای
 پنی نه‌گۆترئی زانیاری کۆمه‌ل و کۆمه‌لناسی له‌گه‌ل چه‌رخ و خولی جیهانا نه‌گۆزئی. واته
 نه‌و شته که نه‌مرۆباوه و کۆمه‌ل نیازی پنی هه‌یه، به‌یانی کۆن نه‌بن و له‌ ریزی نیاز و
 پینداویسته‌کانی گه‌ل و کۆمه‌ل نه‌خریته که ناروه و شتیکی تازه جیگای نه‌گۆرته‌وه. نه‌م
 گۆرانه وه‌نه‌ین هه‌ر له‌ هونه‌را یته پتیش، به‌لکو له‌ هه‌موو بار و لانیکی ژبانی نینانیشا
 خۆی نه‌نۆنن. دۆین کابرای فیلسوف و فیزیک‌زان کاتن هه‌ستی کرد که له
 گه‌رمایه‌دا سه‌نگایی هه‌مووشته که نه‌یته‌وه، به‌له‌شی روت له‌ گه‌رمایه‌که هاته‌ده‌ر و
 سه‌رخۆشانه نه‌رانی: «دۆزیمه‌وه... دۆزیمه‌وه!» پاش نه‌و زانا به‌کی تر له‌ ژیر داره
 سۆزیکا دانیشبوو؛ سۆزیکی گه‌یشتوو له‌ لقی داره‌که بۆوه و کهوته سه‌ر کۆشی. بیری
 کرده‌وه له‌ لکی داره‌که‌وه تا سه‌ر زه‌وی فه‌زایه‌کی به‌تاله و له‌ داره‌که‌وه به‌رمو سه‌رووتریش
 به‌تاله و جگه له‌ هه‌وا هیچی تری تیدا نییه. که وه‌هایه بۆچ نه‌و سینه بۆ فه‌زای ژوو
 ناچن و نه‌که‌وته سه‌ر زه‌وی؟ به‌بیر کردنه‌وه بۆی دهرکه‌وت که نه‌بن کیشه‌ریک له‌م
 زه‌ویه‌دا هه‌ین و هه‌رشتیک له‌ به‌رزاییه‌که‌وه به‌ری ده‌یمه‌وه نه‌که‌وته سه‌ر زه‌وی و له‌و
 رۆژه‌وه که «نۆتۆن» نه‌م رازه‌ی دۆزیمه‌وه یاسای کیشه‌ری گشتی واته قانونی
 جازیمه‌ی هه‌مووی په‌یدا بوو. نه‌و رۆژانه بۆ نادمیژاد زۆر به‌ بایخ بوون و پینداویستی
 نادمیژاد بوو که سه‌ر له‌ م رازانه دهربه‌یتن. به‌لام نه‌مرۆه‌هه‌موو سنائیکی پۆلی ناوه‌ندی
 نه‌م که شغه زانسته‌یه گریگانه نه‌زانن، که وه‌هایه هه‌موو شته له‌ گۆران دایه و هه‌موو
 شته پاش ماوه‌یه‌ک کۆن نه‌ین و جیگای خۆی نه‌دا به‌ شتیکی نوێ. نه‌ی له‌به‌رچی باسی
 کۆن و نوێ له‌ شیمرا نابریته‌وه؟ بۆچ به‌م شیره‌یه که شیره‌ی باوی رۆژگاری نیمه‌یه نه‌لین
 شیره‌ی نوێ؟ جا چ نه‌تقاشی یین، چ په‌یکه‌ره‌سازی، چ وێژه؟ ناخۆباشته‌یه نه‌م شه‌ری
 کۆن و نوێه بیرته‌وه، وه‌ک له‌ زانستا براره‌ته‌وه؟ له‌مه‌ پرسیاریکم بوو، پرسیاریکی تریشم
 هه‌یه؛ له‌ به‌رنامه‌ی تا پۆندا زۆر جار وشه‌ی ئیماژمان به‌رگۆی نه‌که‌وی. ناخۆنیم‌اژ هه‌ر

نمو سفته له فزیه به که له شیعری کونا پئی نه گوترا نیستماره؟»

له پیش هموو شینکا سویاست نه کهم و پیرۆزبایی ورد بوونهوت له معوزووه هونه ریه کان. پاشان وه لأمی پرسپاره کانت. له زانستا تاقیکاری هومینی بنه رتیه و هموو شت له سر نمو بناخه به دانه مزری. واته زانا ناچاره نه سله زانستییه کۆنه کانی قوبرول بِن و به پئی نهوان بجولیتومه. یه کهم که سنی که بهرد و نهستی دۆزیه به بناخه ی دانا بۆ دۆز نیمه ی ناگر و ناگر بوو به بناخه یه ک بۆ زۆر شتی زانستی که نه مرۆه به.

چه شنی مووشه کنی که پیاو نه باته سر گۆی مانگ، جا با نهو شته که گهرمایی له مووشه کا پینکدینن، نمو ناگره نهین که له بهرد و پووشوو پیدایه نهین. له ههرحالینکا ناگره و گهرمایی و هیز نه خولقتین. به لأم بناخه ی هونه ر له سر عاتیفه دانه مزری و نه شرانین که عاتیفه ی هموو کهس چه شینک نیه. چه ن کهس بجه ناو دارستانیکهوه، نهوه ی که دارتاشه له بهر خۆیهوه بیر نه کاتمهو نه م دارگۆزه چه ندره خته و له باره بۆ ده رگا و په نجه ره لنی دروست کردن. نهوه ی که هونه رمه نندی په یکه ره سازه نه لنی: نه م داره، باش نه کری رواله تی ژوول ستیزاری لنی دروست بکه ی. نمو که سه یان که شاعیره نه لنی: چه نده خۆشه پاش شه که تی رینگا له ژیر سینه ی نمو داره دانیشی و شه به یکه فیتک ناره قه ی له شت وشک کاتمهو. نه گهر بازارگانیکیشیان له گه ل بِن، نه لنی بریا نه م دارستانه هموو هی من بواویه و بمفرۆشتایه به م دارتاش و په یکه ره سازه و دراوه که م له تنکه ی گیر فام بنا بایه. له یینی که هه ر که سنی چه شنی بیر نه کاتمهو و هولهر که بناخه ی له سر بیر و عاتیفه به، زۆرتر له زانست جیاوازی تیندا بهر چاو نه که وی. زانست ناگۆری. به لأم پیش نه که وی و هه لکه چن. چه شنی نه سامینک که سال به سال گه وره تر و راکشاوتر و هه لچووتر نهین. به لأم تۆنه زانی که نه م داره گه وره به هه ر نه مامه بجووه که ده سینه که ی خۆته، له کاتینکا هونه ر نه گۆری و له پایه شه وه نه گۆری. دویینی

هونهری شینر و ویزهوانی بۆ پهنه لکوتنی نه میر و پایه بهرزان و به دهسه لاتان بوو تا شاعیر به خشش و سیله پهک که به گوننی شینره که وه رینه گری خۆی یی به خینو کات؛ به لام نه مرۆ شینر بۆ ته چه کیک که نه کری سیداره په کی بۆ خنکاندنی دوژمن لی ساز بکه ی. ئیر شینری پهنه لکوتن باوی نه ساوه. له بهر نه مه نه لین شینری کۆن و شینری نوێ؛ به لام به لای منه وه نه گهر شاعیریک بتوانی له قالبی ههروو زیشا واته و مه فهو وینکی نه مرۆیی دهر پری، شینره که ی نوینه و کۆنی قالب نایته هۆی کۆنی شینره که ی. که وهها بوو بۆچ شینری نوێ زۆر تر له قالبی نوێ نه خری؟

شاعیران لایان وایه خۆ به قافیه و کورت و درێژی دوو نیوه شینر و رهوی و ره دیفه وه خه ریک کردن ریگیان نادا بیر له کاکله ی شینره که بکه نه وه و له قالبی نازادا با شتر سه ر نه ک مون.

وه لامی پرسیاری دووه میشتان نه مه په:

به لن نه توانین بلین نیماژ که وشه په کی بینگانه په، له گه ل نیستاره که نمویش هه ر وشه په کی بینگانه په - به لام زۆر تر یستراوه - هه ر په ک مانایان هه په؛ به لام ورده په ک جیاوازی شان له نیوانا بهر چاو نه کموی. نیستاره له شینری قه دیما زۆر زوو نه ناسراوه، بۆ نمونه نیرگس نیستاره بوو بۆ چاوی که ژال؛ سه رو - که به کوردی نه بیتته سه ول - نیستاره بوو بۆ به ژن و بالا. به لام نیماژ زیاتر شه خسی و ته کیه و هه ر شاعیره بۆ خۆی نیماژ یکی هه په. هه ل به ت نیماژی واش هه په که هه موو شاعیریک یا زۆر په ی شاعیرانی نوێ بیژ که لکی لی وه ر نه گرن. دوو نمونه نه خه ینه بهر چاو که شار کراوه به نیماژی سه فت و یی به زه یه تی و پاره پاریزی و نزمی خو و رهوشت. شاعیریک کاتی قه له گه ل مه عه شو رقه که یا نه کا نه لن:

تواری به سامی که ژی کوردمواری

به جوانی دلیر و به نازی که نیشکانه تیر و ته یاری

دهسا به شقی خوا بهس که تاوی
 به که ولنجه شیت و چمواشم مه که
 دهمی لیم گه بری
 سه رنجم دهمیکه
 زولائی نه ماوی چه په لگای هه راسانکهری گموره شاره
 بلا با له چاوی گهش و روونی دوو چاوی شیت
 که هه وهک زریاری بهر تاووساوی به یانه
 مه له ی دم!

شاعیر یکی تریش هه ره لهو کاته دا که دهر دمدلی خوی به لای دل به ره که یه وه نه کا،

نه لئ:

گوتم دعلیم برۆم له شاره که ت
 له شاری چاو له بهر چرای نیتۆن شمواره که ت

هیوا دارم کاک وهفا وه لأمه کانی گوی لئ بووین و په سندی کردین. تا حموتی

داها توو به خوا ی گموره تان نه سپترین.

تامي نالي به زين

به لنی هر چی بوو نهومنده بوو که هات و ورده يه ک مايه ووه و تپه يری؛ چه شنی
سپه يری شو که له بهر نيزه ي نالتوونی سازاده ي به يان رانه کا، يا زمرده ي نيومرهنگی
مه تاو له سه ر لووتکه ي کينو که به بزه يه که وه که تو هه رگيز بو ت دهرنا که وي، بزهی
به زه يه، قه شمه ريه، يا خو ما لا وایی، ناوا نه يی و بو توی بر وانکار هه ر نهومنده نه مي تپه ووه
که دانیشی و بير بکه يه ووه ناخز له وديو سنووری خو راوا هه تاو چی نه کا؟ سه ر له کام
گون و گيا نه دا؟ به سه ر کام دهر يای کا سا پرشنگ نه دا ته ووه و له خه ورا يه چله کيتن؟

به لأم داخيتك و سمد مه خابن، گهلو، گه لو، گه لی ده ماجه رایه! نه مرقومنم و هموالی همیشه ییم، گهرمتر له همیشه ده ستملامم بووه و هر نه لئی له دلما لیدانه، له خوینما بزوتنه، له سر چاوم دوو تزکی قه تیس ماوی فرمیسکه، به خم نه لیم برادر. خمین وهك روژنیکی زهردی پایزی بهرمو زستان له گه لئا یهك ماله و بین جیاوازی. تو بلیی برای ماویشتن نه یین؟! نیسته بمبووره که گؤل و نه ستیری هه لگرتن و توانام له بهر چه خماخه ی هه وری به بارشی خه فته له بهر رهیله ی گریان پاش برروسکه ی نیش و نازار سر ریژ نهكا و وشکاروی زهردی روخسار و داوینم نهكا به زوتگ و زهل! ببووره که ناچارم رووگم وهگوویم و به زاراوینکی نالتر و ژاراوینتر له ژهفته مووت بلیم نموین بیهووده یه. بیهووده یه له م سرده مدها که خرینگه ی پوولی ورد جینگای ششالی شوانی نموینداری گرتوتهوه شوین بهریه کی سپی بزوشی نه فسانه یی که م که ناوی له پهراوه کونه کانا نه وین نووسراوه.

روژنیک بوو نه مکوت نه وین واتهی ژیانه، نه وین به یانه، نموین هه موو شتیکی نیسانه. نه مکوت با بکوژیته وه چوله چرای رنگ بزکاوای هه تاو، نه گهر خول و گهرانی خور بزنیایش و له دمورگه رانی خوای نموین نه یین. نه مکوت کویله تم نموین، هه تویم هه یین خوونکارم. تویم رنوین یی رزگارم! با بلیم نه مرقوچوتم. بمبووره که دیمه دهنگ وهك قامیشه لانی ده م بای ساردی نیوارانه. له هر دهمار یکمموه نهوایه کی خمم و ماتم هه لدمستی. کومم نه بم به بهردی ژیر گویم، یین هه ست و خوست دانه که موم. نه بم به شووره ی پولا با قه لماسکه ی ناگرینی خمم نه مرووشیتی و نه مشه مزینی. با نه گهر سر م یین شوره و دلیم بین هیوا، لانی کمم شاییم به خومم هه بین که پیانم، نه بهز و راهه ستاوم. راسته که لپقه وساو و دامامم: به لأم نه وزم بهرداوه و نه فموتاوم. نه بیینی برادر خو فریودان گاهن پیویسته یو نهوه ی ناتموی یین له مردنی خوت بننی و سر دابنه وینی، یز نموه که ههنگاوی واهه لنگرت و وه ستای ههنگاوی دوا یی بوو و له مموه بدوا هه رچهنده

ری بیری، هموراز و لینژ بپیتی، خۆت شه‌کەت و ماندوو کە ی، هەر له دەوری خۆت ئەسوونیی و گێژ نەمی. چەشنی میروولە ی ناو گۆزی بلوور دەرە تانت نامینی؛ ناچارى نەم راستە قینە یە کە هەك داوی جالجالووکە دەست و پین و هەست و گیانت نەخاتە ناو کە مەنەوه وەرگری. هاوار له من کە مل کە چ کردن بۆ داوی هاتن هەر سەرگە تالە کە یە وا لئى نە ترساین .

له نیوان هیوا بران و وەرگرتن و هەموار کردنی هیوا براییا بە تالییهك، دۆلە و شیونك هە یە کە پیاو کاتن ئە یگاتن، هەم له ساما لنگی ئە لەرزى و هەم خۆی ناچار ئە یینى کە بۆی بروانن. هەك کە سینک کە له سەر هە لئیرینکی بەرز وە ستابن و بیەموی خۆی بخاتە خوارمە، نە ئە توانن بگەریتەوه و نە لئى ئە برئ بچیتە پێشەوه. بە لام هەر چى هە یە نەم سنوورە کە له هەمو دا یە کى هاو ریشمین باریکرە، تەنھا جینگا یە کە کە سرتۆف دەر فە تی هە یە بیری تیا بکاتەوه. بیری ئەوه ی کە هات و تێپەری، ئەوه ی کە له ناخی دۆلە کە دا بە سەری دى و من لەم سەر سنوورە لە گە لئا ئە دویم. ئە ی برادەری کە خۆمى یا ناوینە ی خۆمى! و ئە مە یە کە بە دلما دى و دیتە سەر پیتوسم .

دیتەوه یرت کە پیت دا کیشاوه تە ناو رووبارینکی بچووک و روون و ماسی بچووکى سەر پشت رەشى بەر زگ زەرد له سامى تاریکی قوولایی ناو بە راستی رووبارە کە هاتوونە کە ناری تەنک و تاو تیزاو و بە دەمی لووسیان بەرە پیت ختیلکە ئە دەن، تۆش سەرت ناو تە سەر سەری سەوزە لانی روو له هە لئچوون و شلک و خۆرە تاو بە هەموو مەهرە بانى خۆ مەوه رومە ت ئە لاوینتەوه. یادینک پین ئە نیتە سەر گلینە ی چاوی نیوه خەوتووت. پە لکە زێرینە بزە ی پێرەنگ و نادیار، کاروانى کە دەنگى زەنگى و شترى پێشەنگى له گوتتا ئە زرینگتەوه، کێژ و ئە یە ک کە له پەناتا دا ئە نیشنى؛ تۆ له جیهانى خەون و خە یا لا بەر خە سامزى خنجیلانەت بە سەری و سلی یە ک، بە روانینی گەرمى نیوینگایا، بە شە یە کى فیتک و بۆنخۆش کە بە داوینی کراسى مونسى شاگولئى لە شى

نه پيژنيته ناخي ده ماختا، نه ناسييهوه و بين يارمه تي زمان و وشه و دهنگ پني نه لني
 خوښم نهوني. گلي زيندوو، تووتركي كيو و عه تري نه و با نهرم و نيانه كه مه ست و
 سرخوش له ميواني شليتره جار نه گه ريتمهوه. نه مه يه خه وييني تو. به لام داخي گرانم، تو
 به خمويين قنيات ناكه ي. نه تهوي همر چي له خهوا نه ييني، له به خه به ريبا بتي.
 دهس دريژ نه كه ي تا په رده ي تارمايي لاده ي. به همر دوو دهس چاو نه گلوزي و خمون و
 خيال نه تارني. پاشان دهس نه گيري تا داويني نه وينت بگري و بهري نه ده ي، كه چي
 ده ست بيخوده هه واي به تال نه پشكني. توووك په پوله ي هاوريشم نه تهوي له تالاري
 رهنكاو رهنكي تانويوت بيته دهر؛ به لام له دهرهوه جگه له زيري و رهنكي خو له مينشي
 هيچي تر نيه. تو نهو كاته نه زاني كه هه ي داد و بينداد چيت به سر هات. نيتر نه هه تاو
 ماهه، نه دلدار كه كه زي شوپي نه تكوت پر چي گوله به روزه يه. نه تهوي بگري. له كاولي
 ته نيائتا بگري. ههوا ته زوي سارده و له شت نه ته زيني. بزه ي بي رهنكي هه تاو و ماسي
 بچووكي كه ناري هه تاوگر له ترسي هه وري رهش تاراون. هه وور به نهرمي و پياوانه نه گري
 و تو نه نانه توكيكت فرميسك بونه ماهه تهوه كه به سر ناگري دهر وونتا بيچوني.
 وهرگرتن و مل كه چ كردن ريگات لي نه گري. داخي گرانم كه مل كه چ كردن و وهرگرتن هه
 نه و مرگه تاله يه كه لني نه ترساي.

کام شاعیر لای کۆمهان رۆله یه ؟

سه لام له گۆنگری به ههست و هونه ریه رهمستی بهرنامه ی تا پۆ .

«گموره یی» گموره ترین شاعیر و نووسەر ، یا ههر هونه ریه مندیکێ تر له وه دایه که ههر چی له دنیا هه یه و ههر مه به ستیکێ به دسته وه یه باش بینو ئینتیه وه . ههر وهك ئاوینه یه کی روون که ههر شتی له بهر امبه ریا ئین ، له ناویا دهر نه که وی . هونه ری ئیلقا کردن و راگه یانددن و تیگه یانددن ، هونه ریکێ هه ره مه زنه و راستیه که ی نه مه یه که زۆر به ی کهس له دلی خویا شاعیر و نووسه ره . بیرێ یه کجار جوان له زۆر میشک و دهر وونا

همه‌یه که خاومنه‌گه‌ی شاعیر نیه، واته ناتوانی بیره جوانه‌کانی بیخاته چوارچنویه وشه و هیاره‌تموه. که وهما یی، جیاوازی هونرمه‌ند له‌گه‌ل خه‌لکی ناساییا نموه نییه که باش هه‌ست نه‌کا و باش جوانی نه‌ناسی، چونکه نم هتیر و توانایه له خه‌لکی تریشا هه‌یه. نموه‌ی شاعیر له خه‌لکی ناسایی به‌رزتر نه‌کاتموه و جیای نه‌کاتموه نممه‌یه که هه‌سته دمروونیه‌کانی باش به خه‌لک رانه‌گه‌یه‌نی. راگه یاندنی هه‌ستی شاعیرانه، یانی نهو چه‌شنه هه‌سته که تیکه‌ل بومه له‌گه‌ل همونسی عاتیفه و رواله‌ت و قالب و چه‌شن و تهرزیکسی تری په‌یدا کردوه، په‌کجار دژواره، چونکه شاعیر زور شتی وردی وهما نه‌بینی که دیتی بوزوره‌ی کومه‌ل ساکار نییه. جگه له‌مه‌ش شاعیر ته‌نیا پلایتیک له کاره‌ساتیک یا روانگه‌یه‌ک هه‌لناگری که یی ده‌س‌لیدان و گوزرین بیخاته‌موه به‌رچاوی سه‌یرالکار. شاعیر به‌تایه‌ت شاعیری نه‌مروکه ناتورالیسم به‌شونه‌یه‌کی دواکومتوو نه‌زانی، وهما نایته‌ کویله‌ی ته‌بیعت که یی ده‌سکاری کویلی لی‌هه‌لگری. شاعیر، شیء و مه‌کان و حالات، واته نهو شتانه که له‌دهور و به‌رین، نهو کاته که تیندا نه‌ژی، نهو نه‌فسانیات و حاله‌تانه که هه‌یه‌تی تیکه‌ل نه‌کا و ناوینه‌یه‌کی لی‌دروست نه‌کا که ته‌واو نهو شته نییه که له‌دهرموه هه‌یه و خه‌لکی تر نه‌بینی. به‌کورتی کاری شاعیر ستاتیک static و وه‌ستاو نییه، واته زینتی شاعیر چه‌شنی مه‌کینه‌ی وینه‌گر له‌یه‌ک حاله‌تی قه‌تسی یه‌ک کاتی کورت وینه‌ناگری. کاری شاعیر دینامیکه dynamic، واته به‌دریژایی زهمان و کات له‌جورولانه‌موه دایه چه‌شنی فیلمی سینهما، له‌سه‌ره‌تای په‌یدا‌بوونی شتیکموه تا دواپی هاتنی نهو شته له‌هموو حالتی‌کا نه‌یداته به‌ر تیشکی رووناک کردنموه. بۆنمونه، بۆره‌پیاوتیک نه‌بینی که منالیکسی برسی له‌باوه‌ش دایکی ترساو و سه‌ر لیشی‌واودا خموی لی‌که‌وتوه، هه‌ندیک که نه‌پروا نه‌بینی منالیکسی خیرر خول و چاوه‌گه‌ش و لیتو سوور له‌ناو باغچه‌ی پرگون و سه‌وزه‌ی سه‌وشی باوکی ده‌لمه‌ندیا خه‌ریکی کایه‌کردنه. بۆنهو بۆره‌پیاوه‌نه‌گر زور تینه‌گه‌یشتوو یی، یا دلنی

ته‌واو رهق و رهش بووین، دیتی نمو دوو روانگه جیاوازه باسی هیچ شتیک ناکا. بزوره‌پیاو تیشه‌پیری و نه‌خشتیک ناکموتنه سر ههستی، یا نه‌گهر ههستی جوولاً، ههر بزوماویه‌که، پاشان نه‌چیتومه سر باری ناسایی خوی، تمنانهت نه‌گونجی که‌سینک نم دوو روانگه‌به‌بینی و کارینکی گران و شونتینکی قولن بخاته سر ههستی و له بیریشی نه‌چیتومه. به‌لام نمو همونه که له ههستی له‌وا مه‌پیوه، ههر لای خوی له‌میتیتومه و لهو به‌رهمه که هاتوته بهر ههر له گیانی خویا پاشه‌کوت نه‌بن و ههرگیز به‌چه‌سنی شتیک نایه‌ته‌دمر که خه‌لکی تریش له راسته‌قینه‌ی کاره‌سات بگه‌یمنی و نه‌وانیش و مک خوی بخاته سر زریه‌ی پیر و خه‌پالموه، به‌رزتر له‌م راده‌یه‌ش نه‌گونجی روو‌بدا، واته که‌سینک که نمو دوو روانگه‌به‌ی چاو پینکه‌وی، روانگه‌ی منالینکی لاواز و بی‌هیز له باوه‌شی دایکینکی هه‌زار و نیگه‌ران و شرؤلأ و منالینکی له‌ش پتوی چاوگه‌ش و بزوز له باخچه‌ی به‌گول رنگای باوکی ده‌وله‌مه‌ندیا، دلی له‌م جیاوازیه‌ سه‌یره‌ پیری له‌ خهم و بیه‌وی خه‌لکی تریش تینگه‌یمنی که چی دیوه. به‌لام یا ههر باسی نمو روانگه‌به‌ نه‌کا و لینکی ناداتموه که بزچی وه‌هایه یا نه‌گهر شارم‌زاش بی و بیه‌وی هه‌زه‌کانی نم به‌رز و لزیمیه‌ دهرخا، ناتوانی به‌ زمانینکی هولهری بلوی و نه‌گهر توانی نمه‌هونه‌رمه‌نده و خه‌لکی ناسایی یه.

شاهیری نه‌مرونه‌لی که له‌ کۆمه‌لأ تووشی فلان مه‌به‌ست یا کاره‌سات یا روانگه‌ هاتم، به‌ لیکدانه‌وه‌یکی زانستی لیکمداوه. واته به‌رودوی شته‌که‌م هه‌لمه‌نگاند، هه‌زه‌کانم له‌ سه‌ره‌تاوه‌شی کرده‌وه، پاشان نمو معواده‌خواه‌ی که کۆمه‌ل و ته‌بیعت دابوویان به‌ من و له‌ ژیر تیشکی زانستا به‌ باشی سه‌رنجم‌لی‌دابوو، برده‌ناو کارگی زینن و عاتیفه‌ی هونه‌رمه‌وه و له‌و کارگه‌یه‌دا ریک و پینکم کرد، لینک‌ولوسم کرد، نه‌وه‌ی وا دزیو بوو به‌ رنگی هونه‌ر رازالده‌مه‌وه و به‌ کورتی شته‌که‌م گۆری، به‌لام نه‌ک گۆرینینکی نه‌وتۆکه‌ نه‌ناسریتومه. پاشان نمو ده‌سکرده‌ی کارگی خه‌یالی خۆم‌خسته

بهر تماشای خه‌لک، نوانیش لینی تیگه‌یشتن، چونکه له‌گه‌ل نهموشا که له‌گه‌ل قسه‌ی رۆژانه‌ی خزیان جیاواز بوو به‌لام ههر به زمان و لیکه‌انموی نوان بوو و پنیان خوش و گونیان بزشل کرد، چونکه دهردی‌دلّی خزیان بوو و له‌بهر نهمه من که شاحیرم بووم به ساحیر و کۆمه‌ل له خزی پرسی: چۆله‌وانه‌زانی نینه چیمان ناتمواوه؟ چیمان نهمی؟ و به‌یانی ژیا‌نمان چۆن نهمی؟ من که شاحیرم و شاحیرم و نهمانم کۆمه‌لم چی نییه و چی هه‌یه و چۆن نهمی له‌وانه‌ی که هه‌یه‌تی که‌لک وهریگری بزبه‌دهست هیتانی له‌وانه‌ی وا نییه‌تی، خوشه‌ویست بووم، به‌گویم کرا و قسه‌ ره‌وا بوو، شحیرم بره‌وی په‌یدا کرد و کۆمه‌ل ناوی نام: «رۆله».

تا به‌رنامه‌یه‌کی تر هه‌مووتان به‌خوای گه‌وره‌نهمه‌ترین. هیوادارین شادمان و

به‌ختیار و سه‌رکه‌وتوو بن.

بەرە ھەر ئە ئاي ئەنگىيە ۋە دەدى؟

كۆلەن ۋە گەرەكى شار لە ژىر پۈپە شىنى مانگە شە ۋا خمويان لى كە وتىو. ھەناسەى ژىن جار جار بە ئەسپايى ئە ھاتە گوى. دوو دلدار لە ژىر سىبەرى سەردەرانىكا قسەى شىرىن ۋە ھىوا بىزىنى ئە وىنيان بە گوىى يە كتر ئە چەپاند. سەرخوشىك لە مەيخانەى سەر روبرار ئە گەر ارا ۋ بە دەنگىكى بە سۆز خالەى رىيوارى ئە كوت. وشە كانى ھەر ۋەك مەنگاۋە كانى تىكەن ۋ پىكەن ئە بوون، گامىن دەستى بە دىوارىك ئە گرت ۋ بە دەسە سىرىكى چلكنن كە لە پىشا ۋا دەرنە كەوت پىر بوو لە

خواردممنی مزه‌ی ناروق و نیسته هیچی تیندا نهماوه ناروقی سرگزنا‌ی گرگرتوری نه‌سری. گاهن پزلیک خه‌لک پاش شهباش و توخوش و من‌خوش له‌مالیک نه‌هاتنه دهرهوه. پرشنکی چرای لایمال وهک مافوروه‌یه‌کی زهردی کاری کرمان له‌دالانی تاریکوه رانه‌خرا و نه‌گه‌یشته سر تاریکایی جوگی سر شه‌قام، پاشان به‌پتوهدانی دهرگا نه‌پنچراوه و تنیا رنگی نیومرهلگی مانگه‌شو لهما که له‌بزه‌یه‌ک نه‌چوو نه‌تته‌زانی بزه‌ی دلته‌نگییه یا زهردی دلخوشی. پزلی میوان به‌توو‌یزایانا دیار بوو که له‌خوازبضی نه‌گه‌رینه‌وه. یه‌کیان که گه‌نجتر بوو نه‌یکوت جا نه‌مه‌بوو به‌چی! دمه‌زارتمن ماره‌یی، گول و گواهی زیر، ژیرچه‌نه و ملوتیکه و تاینه و تۆینه‌ی گرانایی، هه‌یت و هووت و جرو‌جانهور، سر تا پا‌خوار پتج دست جل و به‌رگ، پشتتی په‌شمینه‌ی قه‌دیم، کراسی زریوه و چیمه‌نی کوردوستان، کولۆنجه‌ی چاوی له‌م و ریشی نه‌و! (١) جمعال نه‌گه‌ر هه‌موو نه‌مانه‌بکری، پاشان نه‌یی بۆنانی شوو دست بۆنم و نه‌و درنر کا. که‌س نییه به‌حاجی بلن نه‌مه‌کچ به‌شوودان نییه، کچ فروشته.

یه‌کیان کوتی: «جا به‌نمه‌چی بر!!؟ له‌سرمان بوو بچین و خوازیتنی بکه‌ین و کردمان، سازان و نه‌سازانه‌که‌یان به‌خویاله. جمعال ژن دینن و حاجی کچ به‌مهرد نه‌دا، نیه‌مه‌له‌م نیوانه‌دا سیری سیرین یا قونجکی پیوازین؟» یه‌کی تریان وه‌ده‌نگ هات و کوتی: «که‌چه‌ربه‌یه‌که‌س پتی ناپتوی، له‌به‌ر خۆیه‌وه‌دلن سازده.»

زمانه‌زانیان هه‌ر ده‌هات و که‌متر ده‌هاته‌گویی و خرهمی پینان له‌سر قیله‌تاوی شه‌قام نه‌پرایه‌وه. من‌س‌چوار رۆژ لۆرت‌تر نه‌بوو هاتهورمه‌نه‌و شاره، به‌لام نه‌تکوت هه‌موو ته‌مه‌نم له‌وی رابواردوه. له‌به‌ر چی هیتله‌هۆگری شاریک بیوم که‌به‌روالت هیچ جوانیه‌کی تیندا نه‌بوو؟ نه‌دار و شینایی، نه‌کتیوی به‌رز و به‌فراوی، له‌خالووی

خوش و مهیدانی به گول و چیمه‌ن. خزم نازانم که هی نمونینکی کوتوپر بوو که له دلما خهریکی چرؤ دهرکردن بوو، یا نمونینکی له میترینه ترم لهو شاره له دلدا بوو. نمونینکی لهوتو که گه‌لن به‌ریزتره له که شم و نه شمی له‌لامی کیژوله‌یک یا بزهی لنینکی ئال و نیونینگای دوو چاوی کال. نمونینک که منی ده‌کرد به هاوشاری خه‌لکه‌که. نادمیزاد بریتیه له دوتن و نه‌مرؤو به‌یانی و شاره‌که ییری دوتنتی منی شیرازه گرتبوو. نه‌مروش دوو چاوی مه‌ری رازاوه‌ی شهرینکی کچانه به جادووی روانینکی گهرم، هوگری کؤنی منی به‌م شاره بووژاندوتومه.

نهو شهوه من له ییری شاره‌که و رابردوی و نه‌مرفی نه‌چوو بوومه دهر. له ههر گۆشه‌یه‌کی شاره‌که‌دا تا‌پۆیه‌ک وه‌ستا بوو و له روو به‌نده‌ی نه‌فانومه پنچرا بوو. نه‌تکوت په‌یکه‌ره‌ی مه‌رمه‌رینی مه‌زنه‌ پیاوینکه و هیشتا په‌رده‌ی له سه‌ر لانه‌براهه. نه‌مانه‌ ییری میشکم یوون و ییری ده‌مارم؛ به‌لام دلیم سه‌ره‌رفی ییرنکی تر بوو. ییری چاوه‌ک ژالینکی شلکه‌له‌مام که ده‌نگی نه‌تکوت چپه‌ی به‌ نه‌سپایی شه‌وبای شه‌وگه‌به‌ و لاروله‌نجه‌ی له ره‌وتی ناسکینکی سلی ترساو نه‌چن. نه‌م دوو بیهره تلاوتلیان دام و به‌ دهری خموره‌ی نومه‌هه‌ستام و چه‌شنی مقه‌ستیک به‌ ده‌ست به‌رگدروو‌یه‌کی ناشاره‌زاوه له حهریری زهری مانگه‌شمو نیشتم. نه‌رؤیشتم، بن‌نومه‌ بزانم بؤ‌کوی! هه‌نگام بن‌نومه‌ نیازی به‌ فرمانی میشکم ین، به‌ره‌و پیش نه‌چوو. شاری میهره‌بان، ده‌نگی پنی منی نه‌کرد به‌ لیدالی دلی. قانگله‌ی کؤلان له ژیر پینما نه‌پنچرایومه و هه‌له‌کرا و من کاتن به‌ دور و پشتا روانیم جگه له چه‌ند خانوو به‌ره‌ی به‌ مژه‌ دروست‌کراوی یه‌ک نه‌ومی لار و کۆم، نیشانه‌یه‌کی له شار نه‌ما بوو. خانوو به‌ره‌کان هه‌ندیکیان به‌ نووری بینه‌نگی مانگه‌شمو له بزه‌یه‌کی ین‌ته‌وژی ره‌نجه‌رؤیه‌ک نه‌چوون که خویشی نازانن به‌ خوی پیشه‌که‌نن یا کۆمه‌ل و ناسمان و خوار و ژووری نیوان تا‌قمی نادمیزاد بۆته‌ هوئی پیکه‌نینه‌ی؟ هه‌ندیکیشان که سیه‌ری شاخیان به‌ سه‌را کشابوو نه‌تکوت گنجی ناو‌چاوالی مۆلی

که سینکن که شکاوه، به لأم نه به زیوه. بینهنگی تنها دهنگینک بوو که له م مالآنموه نه یلوورانند. من نهو شموه زانیم که دهنگی بینهنگی چهنده بهرز و گوی که پرکه و زراو بهره. نه ترسام به لأم نه کیشرام بهرمو خانووبه ره کان. گزبستانی زیندوان نه بن چی تیدا این که مین ره زاترین که لکه لهی من هان نه دا تا بچم و له رازی زیندوی زینم به گزب سهر دهر بهینم. ههنگاوینک، دوو ههنگاوی به ترس، تا کاتن سینه ری کینو منیشی داپوشی. به خوما روانی، بیوم به یه کینک لهو خانووبه ره که خانووبه ره نه بوون و تاپوشی خانووبه ره بوون! نه؛ لیکدانه موه کم کورتی هینا، من بیوم به گیانی خانووبه ره کان؛ گیانیکی سهرگردان که له بهر دهرگای هه موو خانووبه ره کانا نهوینتا، گوتی نه گرت و چپی نهویندارانه ی بووک و زاوایه کی به شهرمی له ناو خانووبه ره کانی لنی نه گزرا له گه لن لیدانی دلنی خوی و ناله ی ساوایه کی نه خوشی له گه لن ناخینک که دهروونی ناگرین نه کرد لنی تیکه لن نه بوو. نافره تیک به گریانیکی بهرگیراوهه نه یکوت: «چی بکه مین پیاوه که؟» دهنگی پیاوینک له درزی دهرگاهه خوی به گونما نه دا که وه لآسی نه دا: «روو له خودا بکه مین!» به لأم وا دیار بوو زوری نم و ته به به ژنه کی کوتبوو، کاتن که چند سال لیرموه بهر زساوندی کردبوو و بز شوی یه که می ژبانی خینزاننداری ههر نه موهنده ی به دستموه بوو که نهو روزه به قوره کاری په دای کردبوو و پاشانیش زور جار کوتبووی: «نافره ت! کار نیه خودا چاکی نه کا.» نه مشمو که کزپه ساواکه یان بن سهر و زمان کموتبوو و دهستیان به هیچ لایه ک رانه ده گیشت، له خوی رانه دی نم و ته به دووپاته کاتموه، به لأم نهو پیاوی ماله که بوو، نه بوو قسه یه ک بکا.

بایه کی سهرشنت، که لیتیکی دابووه دهرگا که؛ من نه مدی نافره ته که به چاوینک سهیری ماله که ی نه کا و چاوه روانی رووداویکی تاله، به چاوینکی تریش نه روانی بز شوه که ی و لای وایه نه توانی دهرویه کی روون له م شموه ره شه بکا تموه. نه مدی که ساوای مین تاوان، سهر کولمی به ناگری تاو و یاو بزه پزلووی ناگری سوور و نه مدی که

پیاوی لیتومو او که له لایه‌کوهه شوو بوو و له لایه‌کی ترمهه باوک، همر له وشه‌یه‌ک نه‌گه‌را که هه‌ندی هیوا دمر تر یی لموهی تا نیسته کوتوویه تی. من خزم پین نه‌گیرا و له‌به‌رخو‌مه‌وه کوتم: «به‌ره همر له لای ته‌نکیه‌وه نه‌دی!» شوری سه‌رلینشو او یی نه‌وه بزانی دمنگه که له کوزیه هات، به شوین مندا دووپاته‌ی کرده‌وه: «به‌ره همر له لای ته‌نکیه‌وه نه‌دی».

بای نارامی سه‌ری شو، نه‌یلوورانند و چه‌شنی چنجر و وکی نافرته‌تینکی لازیه تبار روومه‌تی کتو و دار و دمه‌نی نه‌نی. نپتر شار جوان نه‌بوو. بیری کیژه به له‌نجه و لازه‌که له دلما نه‌ما بوو. دل به خهم و نالوز، به‌رهو شار نه‌گه‌رامه‌وه تا په‌نا به‌رم بز خمو. له دوورمه دمنگی سه‌رخو‌شیک نه‌هات و با، سه‌ربه‌نده‌که‌ی به هه‌سوو شارا بلاق نه‌کرده‌وه:

رنگاکه‌م دووره، مزلم کویستانه

شوم لڼ دادی، خهم لیم میوانه

تراویطکه

سه لام له گوینگری به ههست و هونه به رستی به زمانه ی تا یۆ. تکایه گوی بگرن بۆ پارچه په خشانیک.

له هۆده به کی به ره مه تاودا هه ر دانیشتن و چاوه له ده رگا برین، تا که ی زاری به ستراو و تمویلی گنج و مۆنی ده رگا به زه رده به ک بکریتمه وه و به ژنیکی کچه انه ی که له گه ت له ناو دوو تای ده رگا که وه ده رکه وی، له به ر ده رگا وه به دستمه وه پینکه نن و پاشان به ره وتیک که پیاو نه که ویته گومانه وه که نه م دوو پین بچووکه به سه ر زه وییا نه رۆن یا

وهك مزی به هاری به سەر زمويا نهرمونيان خشكه نهكهن، به رولات ين و به دهنگيكي ناشنا پنت بلن، دهی چۆنی و پاش نهمه وه لامت دايموه، دەس ين يكا به ياسيكي كه همزارها جارت يستوه، به لام ههركيز يرت نه كردوتهوه كه وشه و وته و واتهكان بۆزۆو كۆن. له پيشا كه ميگ خۆگرتن كه نه مه چ ژيانكه؟ يستی همزاران ناله و نيو موزوه، به بيراها تسي همزاران دهستی بن گوشت و هه يكه لي به ئينقان جارنك له بيا فرا ئمو جاره كه تری... و له ويزه يرت بچن بۆ ئمو هه موو گه نه كه له ناوی ئوقيانووس نه كری تا نرخی بازاری بزیو نه شكی؛ گوايه نرخی بازار دلای نادميزاده، نه گه ر شكا....

راستی من كارم چيه به سەر ئه م قسانه وه؟ خهريك بووم بلنم تۆ له هۆده يه كا كه هه موو جيهانی تۆ به دانیشتوی به هيوای كه شم و نه شم و له نجهولاری به ژن و بارتك. راستی دهردمان چيه؟ ئمو ناوهری كه به واتهی عه لی به رده شانی:

به رۆته دهروونی دهروونظانی

نه به باي دهكۆز تهوه نه به بارانی

نه به باج و پتمه ربه و گل وه سهردانی

داخوا بلنهي كام كلی دانمه ركاهه؟

دوینیشمو ههنگی سه رشتی بیه و خه یال له پلوروی سه رما پوروی دا بوو؛ نیتر خموی چی؟ با هه ستم برۆم له مو سینیاری شه ودا كه هه موای ده رمه زرنگاهه به تاسه ی بۆنی دوورترین کۆستانی سه ر به ته می پر له هه لاله و به ییرونه مه سه رم هه لنگرم و كه ميگك پاسه بگه م. كۆلانی چۆل له نیشی هه زاران قۆنده ره و پیتلوی كینه له دلای رۆژانه رزگاری بیو، نه هه سایه وه و من له ژیر پیتما له وانه بوو هه ناسه ی هیدی و له سه رخۆی خموی خۆشی پاش شه كه تی زه می بیستم. بۆ مه این ئیمه؟ بۆین نه مهك و ناسپاس و سه لپه ين له گه ل یهك، ته نانه ت له گه ل سه رزه میش؟ له گه ل هه ما و ده رباش. هه ر به چه ند مانگ جارنك كارگيكي ژاراوی له نیوادا و سیبیری و

توقیانووسی گموره‌دا نه‌رویتین، دیونیک له ناو ته له سسی زمربه به‌رمئلا نه‌که‌ین. جا همزار هاوار به پولیک چونکه نیمه به‌هترین، رهگی ملمان نه‌ستوره، با هر له شه‌قام دانشن نمو پیره‌ژیره‌ی که ناوی «راستیل»ه؟ مه‌گر ناکامی چیه جگه له شه‌کته‌بوون و خنکانی گوتی به گرمه‌ی بن‌وچانی شه‌قامی پر له ره‌وره‌وی ناسن؟ هر که س گیر‌ده‌ی شتیکه و داخی گران نه‌مه‌یه که هیچ شتیک تا سر نییه. نه! مه‌به‌ستم نه‌مه نیه که نادمیزاد پیر نه‌ین و نه‌مری، یا وه‌ک نه‌و شاهیره‌خو‌شه‌ویسته‌خه‌فته‌ب‌خوم که جوانی دم‌وچاو، تا سر نامتین ب‌زی‌او. مه‌به‌ستم نمو بوتانه‌یه که نه‌یانتاشین به‌ده‌ستی خومان تا نه‌زانیمان زاخاوا کا، تا هیوامان ب‌زویتن. پاش ماوه‌یه‌کی زور له بیرمان نه‌چی که له پینشا چینو و چیلکه بوون نه‌یانه‌ره‌ستین. تا تیره هر نه‌زانیه به‌لام به‌کنی بلنیم که دمردی زانین گاهن له نیشی نه‌زانی تالتره، بوت تاشین دمردی نه‌زانیه؛ به‌لگی بی هتیره؛ به‌لام هرچی ین، هیوا به‌بوزیندوو مان. دمردی گموره کاتنی دل پر نه‌کا که میشک تیه‌گا بوت هیچی له دس نایه. رووخانی بوت، یانی رووخانی هیوا. جا هر بوت تاشینه و بوت‌شکاندن. هر هیوا به‌بن‌هیوایی. راستی کامه‌یه رنگا؟ کوانی خالی ریوار؟ من چی نه‌لیم خالی ریواریش بوتیکی تره.

زیان یانی نه‌ومنده‌ی نه‌و ماوه‌یه که تینوو‌یه‌ک به‌رده‌تراوکه‌یه‌ک چاو نه‌کا له یه‌کم هه‌نگاووه تا هه‌نگاوی دواپی، تا نه‌و کاته تیه‌گا ناوه‌کی ب‌وته دمردی داگرساوی به‌ره‌تاوی گرم. تینه‌تی ناخو‌شه. به‌شوزین ناو گه‌ران ناخو‌شه. دیتنی به‌رده‌تراوکه خو‌شه، به‌لام له هه‌مووان ناخو‌شتر نه‌مه‌یه که تیه‌گی هرچی به‌ناوت زانی تراویلکه بوو، نه‌ک هر تو؛ هرچی نادمیزاد دوزیویه‌تموه و نه‌یلدوزیتموه تراویلکه‌یه....

نه‌مه پارچه په‌خشانیکی سه‌مبولیک بوو پینشکه شمان کرد به‌و گوینگره به‌ریزانه که زور جار به‌نامه له نیمه‌بان پرسویه ب‌وچ له به‌رنامه‌که تاندا په‌خشانی کوردی ناناستین

و نمونه یان ناخوتنمهوه؟ بۆچ له بهرنامه ی تا پێدا که گوا به بهرنامه یه کی هونه ریه و نه یه
 به هه موو لایه کی هونه را رابگا زیاتر باسی شیمه ری کوردی نه که ن؟ نیمه له وه لاسی نه م
 پرسیا رهدا نه نین که بهرنامه ی تا پۆ باسی هه موو چه شنه هونه ریکی به گشتی کردوه و
 زۆر جار په خشانی کوردیمان له م بهرنامه یه دا بلاو کردوتهوه، به لام باشتیرین وه لام
 به جیهیتانی وستی گۆنگره کانه به کردهوه و نه م پارچه په خشانه ش نیشانه ی ریزدانانه بۆ
 وستی نهوان. جا نیمه ش تکایه کمان له گۆنگره به ریزه کان هه یه، نهویش نه مه یه که له
 شوینهواری نووسه رانی کورد هه رچی ده ستیان کهوت بۆمانی بنه تین، ته نانه ت نه گه ر
 خوشیان لیهاتوو یی و جه وهه ری نووسه ریان هه یه له شوینهواری خۆیانمان بۆ بنه تین تا
 پاش لیکۆلینهوه به ناوی خۆیان بلاوی که یه وه. تا بهرنامه یه کی دیکه خواتان له گه ل.

ژيان و نه وين

به لن هر چي بو نمونهنده بو و نيسته هه تاوي راسته قينه له چاوم چه قيوه، وهك
خوي به سر بريني تازه يا كه ي نه يكر نيتموه. ناخو نموين پوچ و بيهووده به؟!
له، ليم گه بي با ناوي بنيم تا قيكاريه كي تال و بين سهركه وتن، چونكه نموين
خزي راسته قينه به؛ به يانيه؛ هه ميشه به. با بكووژيته وه كو انوي گه رمي خوره تاو،
نه گه نه پژيته ناو ييشكه ي نموين و به سر گزي نموينا بدرموشيموه. بيدهنگ بوون و له
بيدهنگيدا شووره به كي پؤلايي دروست كردن كه تواناي هه بين خزي راگري له بهر

سه نجه نهقی خه م و تیری ناگرینی ناهومیندی، نه گهرچی نابیتته هژی شادی، لانی کم خروورنکی بیاوله ای تیدا یه.

داخیتک و سه ده هابن. چهند به ساکاری، چهند به ناسانی ناچارین مل که چی به سه رهات بین! مردنیش خوی مل که چیبیه بز دوایی هانتی هموو شتیک، بین نهوه جینگایه ک بین خوی لینشارینهوه، یا رینگایه ک که دهستی مردن نه یگاتن. کاتی نه هاتی هاتروه و نیمه به دهستی پر چه پکه گولی سوروهه له سه ریبازی دانیشتووین. ها کا هات. هات و به بزیه ک موژدهی به هاری بین راگه بالدین. روژاوا به ناسوی زهردییهوه له بهر چاومان نه یته روژه لات و ههزار خوره تاو هه لدی، بین نهوه تاقه په کیکیشیان تینی بدا به له ش.

دیتتهو بیرت که پنت شۆر کردبۆوه بۆ ناو چۆمیلکه یه ک و ماسی بچووک که له ترسی قولنی و رهشی گۆم هاتبونه بهر خوره تاوی که ناری چۆم، دمسی لووسیان به ژیر پیتا نه هینتا و ختیلکه یان نه دای. سه رت کردوته سه ر سه رینی سه وهزی تازه و تازه له لچوو و خوره تاو سه مرو میهره بانسی خوی کردوته پتشیکه شی له شی گه رماخوازت. یاو تیک له چاوی به ستراوه تهوه نه یته میوانی دلنی دلالات. زهرده خندهی وه ک کۆلکه زیرینه تیتتهوه نه پینچری. دهنگی زهنگی دووره دهستی ههزار کاروانی رویشتوو بۆت نه یته لایه لایه و تاسهی خمونکی خوش دهماری له شت شل نه کا.

له جیهانیکا که نه خهوه و نه یتداری خشپهی کراسیکی کچانه نه یستی و بۆنی مینخه کی به روک و هه تری له شی زیندووی خوشمو یسته که ت موچرکیتکی ئوخهی نه خاته سه ر هه ست. بین نهوه نیازت به وشه و لنبو و دهنگ هه ی، به لیدانی دل پنی نه لنی خوشم نهوین. خاکسی ژیانانوی، تووترکی کیتیوی، بۆنی خوشی شه بایه ک که دویشمو میوانی شلیره جاری کویستان بووه، پرت نه که ن له گیان، له هیوا، له ژیان. خمویین له ییداریا! ناخوگه لی ده برادهران، ژیان هه ر خمویینیکی دوور و دریز نیه

که شه قوئى تالى مردن لهو خومه راماته چله کيښي.

به داخهوه تهنانهت خمويښش قنپاتي هه تا سر ناکا. نه تموي به خه بهر يي. به چاوي والوه سه پيري دورويشتت بکه ي. نه تموي به هم مو له ش دلنيا بي که خمونه که ت راسته. هاوار بو تو. نهو ده ستی وا دريژی نه که ي، تاراي خه يانی و خمه له سر رواه تي بووکی هيوالابه ي، ليته يته بيورتي که ريشه ي ناوات نه بري. نيتر نه ناو نه ميتي نه سموزه و پهلکه زيړنه. ماسيه وردپله کان له ترسي هموري ره ش په نايان بردوتموه بهر قولايي. ته زوويه کی سارد. ميرووله به پيستی هوگري گهر مات نه کا. «دونيات لي نه يته چهرمي چوله که.» توي و تنيابي. توي و خم و تم. له بهر خوتومه نه لي ي برايموه. هم مو شت ته واو بوو. بر يا وا بوايه وهك تونه لي ي. بر يا دوايي هم مو شت بوايه. به لام به هه له چروي. تنيبا خوشيه براوه تموه. ناخوشي و تالی و زبري سره تايه تي. نه ي به مينيکی په رموازه ي هيلاته ليشواو. سر هم مو لکی دارنيک ليت نه بيته تمله سميتک. هم مو باز و شمقار و کولاره يه که له راو کردنت نه گهرين. توله تنيابي و ته ريکی ين برانموه تاوشه ي بال و سيهري ترسيته ريان نه يستی و نه بي ي. تا کاتي ديه سر نه م بر بوايه که مردن وهك نه لين دزيو نيه. ييري مردن، ييري په نابردن بو سنوورتي که نارامی و حه سانه وي هه تا هه تايه، بيتمنگي و بيترهنگي رووته، بوته، نه بيته نامانج. تومل که چ نه که ي بو مردن و مردن جگه له وهرگرتني راسته قينه و دوايترين راسته قينه ي ژيان هيچي تر نيه.

له گه ل نموه شا، با نه لم نه مين بيووده يه. با ناوي بنيم شيرينترين بهري داری ژيان. دارنيک که نه گهر توي بکه ويته دم بايه کی سرشيت و له شوره کاتا بروي، نه يته ژه قنه مووت و نه گهر له زمويه کی به پتر و پيتا شين ي، بهري سيوه لاسوره دنين. به لام نه مين زورتر لهو دلانه دا نارام نه گري که تانويژيان له خمه و خه يال پتکه اتوه، زرمه و خرهمي يي و چه که له کوي و جيهاني نرم و نياني نه مين له کوي؟

له دوايي بهرنامه كه دا وه لاسي گوينگريكي بهر ييز نه دهممه كه نووسيوپه تي:
 «ويژمري به شي ويژه يسي راديومه هاباد به باشي شيمر ناخوينتيته وه. بژ نمونه
 نووسيوپه تي نه لي: «له خويندنه وه ي پارچه شيمريكي گوزاني نه مرا تووشي چه ند
 هه له يه ك هاتروه و خويندويه ته وه:

كوردستان گه رام

دؤلا و دؤل پتوام

نه له شار و نه له دي

نهمدي كه س وهك توجوان ين

تويت و بهس

پاشان موسيقياي نيوان دوو پشوو هاتروه و پاش موسيقيايه كه، ويژه دهستي
 كردوته وه به خويندنه وه ي پاشماوه ي شيمره كه:

كچه كوردئي وهك گول وا بين

كوردستاني ين ناوا بين

«.....»

به لي گوينگري بهر ييز، نه م چه شته خويندنه وه يه هه له يه. نه بوو پاش «تويت و
 بهس» رانهمه ستي و دوايه كه ي بخوينتيته وه، چونكو نه گه ر وهماي نه خويندبسته وه
 شيمره كه ي ماموستاي تيك داوه، ين ماناي كردوه. هيوادارين ويژمري به شي ويژه يسي
 زورتر ورد يتته وه. هه روه هاله جيلوه ي شانوشا ويژه وهك گوينگري بهر يزمان نووسيوپه
 تووشي هه له بووه و خويندويه ته وه: «به سزي ته شويقي مه تا عيسي گوزه ران» و
 چه شينكي نه دا كردوه كه ماناي شيمره كه به م چه شنه بهر چاو بكه ويت كه به سزي
 ته شويقي موسيقي ناخوشي و ته عب رابوردن و لاجوون....

له كاتينكا مانا كه ي نه مه نييه و به م جزره يه:

به سوزی ته شویقی
 مه تاعیبی گوزهران
 هیزاش هیزاش له تکبته دهروونی نیسیا نیک
 که ره مزی له ززه ته
 میفتا سه بو ته لیسمی زیان
 زیانی لیبنا نیک...!

واته به سوزی ته شویقی موسیقا که، ته عین که له پتسا به سر پیاوا ها تووه له
 بیر نه چته وه.

تکام له م گویگره نهمه یه نه گره هه له یه ک له بهرنامه کوردیه کانی رادیو مه هابادا
 به دی نه کن، یا بز کار به ده ستانی رادیوی مه هاباد بنوسن، یا بز تاران به ناو نیسانی:
 «جاده پهلوی - بلوار جانسپار، برنامه های خارجی - شورای نویسندگان کُردی»
 بنوسن. دنیا بن نیمه ناواتمان نهمه یه بهرنامه که مان که مایه تی و هه له ی تیدا نه بن و به
 سپاسوه گوی نه گرین بز گشت ره خته و ریتونیه ک که له لایه ن گویگره کانمانه وه بن.

«تاپۆ و بوومهلینل» یانی چی؟

سهلام له گوینگری بهریزی بهرنامهی تاپۆ و بوومهلینل. پشش هه موو شت نه بن
هه رزتان بکم که به راستی ناوی بهرنامه که بۆته هۆی هه زاران په سیار. کم گوینگری
وامان هه به که نامه یان نه نروسین و نه یان په سیب تاپۆ و بوومهلینل یانی چی؟
گوینگرالی واشمان هه بوو، که بن شه ته نانه ت په سیاریکی ویزه یی بکه ن یا
دیاریه کمان بۆینن، ته نها شه په سیاره یان کردوه. ئیمه زۆر جار وه لامان داوه ته وه و
ئسته له مه نه ترسین نه گه ر دیسانه وه شه دوو وشه به مانا بکه یه مه وه و پتیه ند یان له گه ل

یه‌کا هه‌لده‌ین، له لایه‌کموه ئیمه تاوانبار بکرنین بیه که باش سه‌ردتیری وتاره‌کانمان مانا نه‌کردۆتیموه و له لایه‌کی ترموه گوینگره‌کانمان وه‌ها بدرینه قه‌لم که گوایه باش گوی بۆ وتاره‌کان ناگرن، به‌لام له‌گه‌ل نه‌وانه‌شا، جارێکی تر نه‌ئین: تا پۆ به تارمایی و هه‌یکه‌لن کم دیار و نااشکرا نه‌گوتی؛ وه‌ک نه‌مه که نه‌ئین تا پۆی که سیک له تاریکی شه‌وا دیار بوو، واته ههر نه‌مونه‌بوو که نه‌زانرا نه‌م هه‌یکه‌له ناده‌میزاده، به‌لام روون نه‌بوو کچیبه و رواله‌تی چۆنه. نه‌مه مانای تا پۆ. بوومه‌لنیش، تیکه‌له له دوو وشه‌ی بووم و لیلن. بووم ههر نه‌م وشه‌یه که له نیوان کوردی و فارسیا هاوبه‌شه و ههر دووک زمان به ولات و ههر تم و سه‌رزموه‌ی نه‌ئین بووم. له فارسیا نه‌گوتی: «بوومی» یا «سه‌رزبوومی». بوومی واته خه‌لکی ههریمیکی تایبته. پیشی «ی» ی دوایی وشه‌ی بووم، «یا» ی نسه‌به‌ته. سه‌رز و بوومیش واته سه‌رور و ولات. له کوردیا نه‌گوتی بوومه‌له‌رزه که به فارسی زه‌مین له‌رزه‌ی پێ نه‌گوتی. واته له‌رزه‌یه‌وه‌ی زموه‌ی. هه‌لبه‌ت له کوردیا بوله‌رزه‌ش نه‌ئین که ههر به مانای بوومه‌له‌رزه‌یه.

ده‌چینه سه‌ر وشه‌ی لیلن و لام وایه پنیوست به کۆتن نا‌کا که لیلن به مانای که‌دیره، واته ناسانی و ته‌مگرتویی. به‌لام رایته و پنه‌ندی نه‌م دوو وشه‌یه به یه‌که‌وه چه‌یه؟ نه‌مه شتیکه که حاله‌تیکی ته‌جه‌ررودی و ئیتراعی هه‌یه. واته مه‌فهرومینیکه که نووسه‌ری به‌رنامه‌که له به‌رچاوی گرتوه‌وه و پنیوست نا‌کا له‌گه‌ل لیکدانه‌وه‌ی تا‌که تا‌که‌ی گوینگره‌کاندا یه‌ک بگریتیموه. نووسه‌ری به‌رنامه‌که هه‌یکه‌لیکی ته‌مگرتویی نیوه‌دیاری له تاریک و روونی به‌یانیا راگرتوه‌وه و له کارگای زه‌نی خۆیا مه‌به‌ست و واته و مه‌فهرومینیکی داوه به‌م هه‌یکه‌له. رهنه‌گه مه‌به‌ستی نه‌مه بووبی که نه‌م هه‌یکه‌له موانسه‌بت و له‌یه‌کچوونی هه‌یه له‌گه‌ل وێژه و هونه‌ری جادووکارانه و خه‌یره سه‌ریحی وێژه‌وانیا. ههر دووکیان له زووح و نا‌شکرای دیورن. ههر دووکیان زه‌نی خه‌یال نه‌دن و بیری سه‌رۆک نه‌بزوین. ناخۆ نه‌م هه‌یکه‌له نیوه دیار و دووره له ده‌سه‌لاتی

هەرمی پڕشگ و نووره، کێه و چیه که له ناو تەم و مژی بەر بە یانێکی نیوه تاریکا وەستاوه؟ ئەمە هەیکەلی وێژموان و شاعیره؟ ئەم بوومەلێهێ جیهانی پڕ لە نیما و نیشاره و نێستمارە ی شێمەر و ئەدەبە؟

کۆتەم رەنگە نووسەری بەرنامە که وەهای لێکدا بێتەوه، لێموش بە ناوی گۆنگری بەرنامە که یفی خۆتانه ئەم لێکدانەوه به وەر بگرن، یا له سەردێری بەرنامە که به گۆنرە ی بەراورد و لێکدانەوه ی خۆتان شتیکی تر ساز بکەن.

له مهابادەوه گۆنگریکی خۆشەویست که ناوی خۆی به تەواوی نەنووسیوه، نامە یەکی بۆ نووسوین و پرسیاری کردووه: «ناخۆ کاتی وێژە ی ژانە تەواو نەبووه و له سەر نووسەر پێویست نییه له سەردەمێکا که مەروفا یه تی کهوتۆته بەر هێرشێ هەزاران مەترسی له نووکی خامەکی وهک شمشیریکی تیژ، ئەک چەشنی هودهودی سوله یمان، کهک وەرگری؟» ئەم گۆنگری بەرێژمەن که له ژێر نامە که یا دوو پیتی «م.ع» بەر چاوی ئەکەوی و هێچی تر، له ناو دوو پەڕا تێرا نووسیوه:

«مەبەست له هود هودی سوله یمان، مەزمەری دلداری و حەزلی کاریه و ئەم بەلداره وهک ئەلێن نامە ی سوله یمانی بردووه بۆ بەلقیس و ئەگەر نووسەریش به خامه و نامە هەر کاره که ی هودهود بکا نێتر نووسەر ییه، دەلآله».

له وهلامی ئەم گۆنگریدا ئەبێن بآیین که نێمەش لامان وایه دەوری ئەو جۆره وێژە یه که تەنیا هاندەری حەزلیکاری و دلداری بێ، به سەر چووه. به لآم لامان وایه ناوانانی وێژە ی دلداریانە ی روت به وێژە ی ژانە، نه جوانه و نه پڕ به پێست. چونکه نێمه ئەمرۆ له تێرانا ئافره تی زۆر گومرمان هەیه که له گەل ئەوهشا گیانی ناسکی ژانە له نووسراوه کانیاندا خۆی ئەنوێنێ، نووسراوه کانیان لانی کۆمه لایه تییه کی هەره به مەنزیان هەیه، وهک «فرووسی فەرپروخ زاد» ی خوالینخۆشبوو. جگه له مەش کاتی که ئەلێن ئەمرۆ قەلمی نووسەر شمشیره، مەبەستیان ئەمە نیه که خامه ئەکری بیکه ی به چاوی

دوژمن، دوژمنی که ینگومان به کهره‌سه‌ی قورسی شه‌رموه دیتنه مه‌یدان. مه‌به‌ست
 نه‌مه‌یه که نم شمشیره نه‌توانی سه‌ری دوژمنی که بریتیه له ناحزی و دزئوی ناو
 کوزمه‌لی نینسانی په‌رئین و سپای بیداد و تاوان تیکشکتین. ناخو کاک «م.ع» لایان وا
 نیه که به‌سه‌ری سه‌رده‌می نیمه له‌م باره‌شوه زور نازار و نیشی پشه‌گا که نیشتر ناتوانی
 وه‌ک پتیشو له مانای وشه‌ی به‌ری خۆشه‌ویستی تیگیا، ناتوانی که‌سینگی پر به‌دل
 خۆش بوی؟! ناخو نه‌گه‌ر ناده‌میزاد نه‌توانی ناسایی ترین و له‌دل‌نزیکتترین
 خۆشه‌ویستی که بریتیه له خۆشه‌ویستی دوو کورو کچی لای تیگیا، رووتتر بلین
 نه‌توانی که‌سینگی خۆش بوی چون نه‌توانی هم‌وو که‌سی خۆش بوی!؟

حه‌ز لیکردن و دل‌داری و خۆشه‌ویستی نیوان دوو نینسانی ژن و پیاو نه‌گه‌ر
 تیکه‌ل نه‌بئ له‌گه‌ل نزمی، تاقیکاریه‌که‌ بۆ خۆشه‌ویستییه‌کی گه‌وره‌تر به‌ ناوی
 خۆشه‌ویستی به‌شه‌ریه‌ت.

کاک «م.ع» دنیایین نه‌گه‌ر نووسه‌ر بتوانی خۆشه‌ویستی به‌رمو مه‌رگ زیندوو
 کاته‌وه، نمو کاره‌ی کردووه که «عیسا» له‌گه‌ل «لازار»ی مردووی کرد. واته‌ کاری
 نووسه‌ر نه‌بیتنه‌ بووژاندنه‌وه‌ی به‌هار و گول و سه‌وزایی و هیوا، نه‌ک ده‌لانی، وه‌ک
 گوینگری به‌ریزمان نووسیه‌تی و با برای خۆشه‌ویستمان له‌مه‌ش دنیایین نه‌گه‌ر
 که‌سینک نه‌توانی موسیقای ده‌نگی نافره‌تینک و لار و له‌نجه و نیو نیگای چاویکی
 که‌ژالی پین جوان و خۆش بئ، ینگومان ناشتوانی له‌ هه‌ر نیم‌تیکي گه‌وره‌ترا نه‌وینداری
 جوانی و مرفقایه‌تی بئ.

تا به‌رنامه‌یه‌کی تر هه‌مووتان به‌ خوای گه‌وره‌ نه‌سپیزین. نم کاته و هه‌موو
 کاتیکي ژیا‌تاتان خۆش.

«رووده‌کی» ماموستای مه‌زنی شیخری فارسی

سه‌لام له گوینگری به‌ریزی به‌رنامه‌ی تا‌پز.

ئه‌بوو‌عه‌بدول‌لا‌جه‌ع‌فه‌ر کوری مح‌مه‌د که‌نازناوی رووده‌کی بووه، یه‌کینکه‌له
شاعیرانی پایه‌به‌ریزی نهران و بی‌گومان هم‌ه‌ل که‌سینکه‌که‌شیخری فارسی پت‌مو‌کردو
توانی له‌ناو‌ویژه‌دوستانا‌په‌ره‌ی پین‌بدا. رووده‌کی ماموستای گه‌وره‌ی شیخری فارسی له
ساله‌کانی ناو‌ه‌راستی س‌ده‌ی س‌تدا له‌ناو‌اییه‌ک به‌ناوی رووده‌ک که‌له‌ه‌ر‌نمی
سه‌ه‌رقه‌ندا هه‌لکه‌وت‌بوو، له‌دایک بوو. هه‌ر به‌ناوی ئه‌و ناو‌اییه‌مه‌پینان کوت‌وووه:

رووده‌کی، واته خه‌لکی رووده‌ک.

هموو ته‌زکه ره‌نووسانی نیرانی له‌م بر‌وایه‌دان که هه‌ر به‌ منانی وریا و زرهنگ بووه. عمو‌فی، نووسه‌ری په‌راوی «لباب‌الالباب» له‌ په‌راوه‌یه‌کا نه‌نووسن: «که رووده‌کی له‌ ته‌منی هه‌شت سالییا به‌ تموای قورنانی پیرۆزی له‌ به‌ر بووه و شیمه‌ری باشی هه‌لبه‌ستوه». نووسه‌ری «لباب‌الالباب» هه‌روه‌ها نه‌لن: «که رووده‌کی خاوه‌نی دیمه‌نیکی جوان و ده‌نگینکی خۆش بووه و لای «ابوالعبک» که موسیقاریکی به‌ناوبانگی نه‌و سه‌رده‌مه بووه، لیدانی چه‌نگ فیر بووه.»

رودکی چه‌نگ بر‌گرفت و نسواخت

باده پیش‌آر که سرود انداخت

نه‌میر نه‌سری سامانی، نه‌میری نه‌ده‌ب په‌روه‌ر و هونه‌رناس و نیشتمان خۆشه‌ویست، کاتی ناوبانگی رووده‌کی به‌ گوئی نه‌کا، نه‌نیری به‌ شونیا و نه‌بیاته‌ ده‌رباری خۆی و له‌ ده‌رباری نه‌وا رووده‌کی به‌ریز نه‌گیری و نه‌یته‌ گموره‌ی شاعیرانی نه‌میر نه‌سر.

سه‌باره‌ت به‌م مه‌به‌سته که رووده‌کی به‌ کۆزیه‌ی له‌دایک بووه یا پاش ماوه‌یه‌ک ژیان، کۆزیه‌ بووه، بیر و بر‌وای جو‌ربه‌جو‌ر له‌ ناو وێژه‌ناساندا هه‌یه. هه‌ندیک نه‌لین که رووده‌کی زگم‌اک کۆزیه‌ بووه و بر‌یکی تریش لایان‌وایه که پاش ماوه‌یه‌ک نه‌و شاعیره‌ گموره‌یه، چاوی نابینا بووه. عمو‌فی له‌و که‌سانه‌یه که لای‌وایه رووده‌کی کۆزیه‌ زگم‌اکیه بووه و نه‌لن: «رووده‌کی شاعیره‌ی دل‌رووناک، نه‌مونه‌ی هه‌ناوی رۆشن بوو چاوی تاریک بوو و هه‌رگیز چاوی به‌هه‌لاتنی مانگه‌شه‌و و پشکووتنی گول‌نه‌که‌موت، له‌ کاتی‌کا له‌هه‌زار شاعیره‌ی چاو‌رووناک باشتر به‌ تان‌وێژی جوانی سر‌وشتا چوه‌وه.» نووسه‌ری میژووی سیستان، سه‌ممانی و نیرامی و هه‌رووزی هه‌چکامیان نیشاره‌یه‌کیان به‌م مه‌به‌سته نه‌که‌ردوه که رووده‌کی کۆزیه‌ بووه یام نه‌. هه‌لبه‌ت نه‌مه‌ی که رووده‌کی چاوی به‌ستراینی و نه‌توانینی جیهانی رۆشن بینی له‌ ریز و هه‌ژایی نه‌و شاعیره‌ گموره‌یه

که نام ناکاتمه. چونکه نیمه نمرق کاتن باسی هونه رمند یکنی رابردوو نه که ین کارمان به سر روالهت و نه ندامیموه نیه، که له پوری هونه رمند بۆگه له که ی و بۆنمو که سانه که پاش مهرگی نمو دینه جیهانموه، شوینه وارو؛ که له تویی په راوه کائیدا و له ناو خولفاوه کانی میشک و بیریا نه ین بۆدوزینه وی بگه رین. شاعیری یکنی نیرانی نه ئی:

در سخن مخفی شدم مانند بو در برگ گل

هر که دارد میل دیدن در سخن بیند مرا
واته له ناو وتاری خۆما شاراو موه، ههروهك بۆنی گولێ له ناو په ره ی گولآ. که سینک که نه یه وی من بینن له ناو قسه کانا نه مدوزیت موه.

رووده کی له دهرباری نه میر نه سرا جگه له شاعیری، مونس و هاودمی نه میریش بوو. به پهنجه ی سنحراوی کاتن تلی چهنگی نه هیتا له رین و ههزار ناههنگی خه یا لوی لی ههك ساند و به دنگی وهك خو به ی ناوی جزبار، شه پۆلی نه خسته سر ههوا ی کپی زهوقی دانیشتوانی کۆری به زم و ناههنگ، نه میر نه سر فرمانی نه دا کۆشی پر کهن له زیر. نه م مه به سه شیاوی سه رنج دانه که له نیراندا شاعیرانی دهرباره کان زۆر خزمه تی گه موه بیان به خه لک کردوه و به شیمری جوان، ناحهزی رق و توو به یی دهسه لاند ارانیان لابردهوه. له وه دهر باراندا که شاعیر و هونه رمند و زانا زۆر تر هه بوون زهوقی نه میران نه مرتر و ناگری توو به بیان دامرکاوتر بووه. ته نانهت زۆر شاه و نه میری وا له نیرانا هه بووه که خۆی شاعیر و وێژموان و هونه رمند بووه؛ به لنگه ی هه ره گه موره بۆ نه مه که شاعیران و زانایان کاریان کردۆته سر ههستی شایان و به دهسه لاتان، به ماله ی مه خووله. نه زانین که نمو بنه ماله یه له سه ردهمی چه نگیزا ج کوشتاریکی ین به زه یانه یان له گه ل نیران کرد. پاشان به هۆی ته نسیری زانایان و شاعیرانی نیرانییه وه چۆن به واته ی سه عدی خرووی پلنگانه یان وه لا نا و پیاوی وهك «بایسونقور» و «خودابه نده» و «غازان خان» یان لیهه لکموت که هه رگام له باریکه مه خزمه تیان کرد.

بنه‌ماله‌ی سامانی ره‌گمز نیرانی بوون و یه‌کم بنه‌ماله‌ بوون که گه‌لی نیران پاش
 دووسه‌د و په‌نجا سالن دلی، هیوای خوی به‌وانموه به‌ستبو و چاوه‌روان بوو له ژیر
 نالای نمو بنه‌ماله‌دا سه‌ره‌خوی دقراوی بیتته‌وه دست. له سه‌رده‌می نمو بنه‌ماله‌یه‌دا
 بوو که شیعری فارسی به‌چه‌شینیکی پتسو سه‌ره‌تای دامه‌زرا و هونه‌ر و هه‌مرو
 نیشانه‌یه‌کی تری شارستانیگه‌ری تایبه‌تی نیران بوو ژایه‌وه. شیه‌ی خوراسانی له‌و
 سه‌رده‌مه‌دا له‌ و جروودی شاعیری وه‌ک رووده‌کی به‌هه‌رمه‌ند بوو. هه‌ندی له
 میژوونوسانی نه‌ده‌می نه‌لین که هیچ کام له شاعیرانی پیش نمو و پاش نمو به‌ نه‌ندازه‌ی
 نمو شیعری نه‌کو‌توه. یه‌کن له شاعیرانی هاوسه‌ده‌ی رووده‌کی نه‌لن:

شعر او را بر شمردم سیزده ره صد هزار

هم فزون آید اگر چونانکه باید بشمیری

واته شیعری نوم ژمارد، کردی سیزده‌جاری سه‌ده‌هزار و نه‌گه‌ر باشی بیژمیری له‌ومش
 زورتر نه‌کا. سیزده‌جار سه‌ده‌هزار نه‌کا ملیونیک و سیه‌ده‌هزار.

نه‌گونه‌ن نمو نه‌ندازه‌یه‌که‌میک له‌بروا‌کردن دوورین، به‌لام به‌لنگه‌ی نه‌مه‌یه‌که
 رووده‌کی به‌ره‌می گولزای زه‌وقی زور بووه و ده‌ریای دموونی پر بووه له‌گه‌وه‌ری
 هیژای شیعری و تاری ناهه‌نگداری جوان.

وه‌ک له شیعره‌کانی رووده‌کی دهرنه‌که‌وی ته‌مه‌تیکی دریزی هه‌بووه. ته‌مه‌تیکی
 دریزی به‌هه‌ره‌ و بار که له‌وا خزمه‌تیکی زوری به‌ویژه و نه‌ده‌می نیران کردوه. هه‌ر نمو
 ژماره‌ش که نه‌مرۆله شیعره‌کانی ماوه‌توه، نه‌ندازه‌ی خزمه‌تی رووده‌کی دهرنه‌خا. خوی
 سه‌باره‌ت به‌پیری خوی له‌هه‌زه‌لیکا نه‌لن:

مرا بسود و فروریخت هر چه دندان بود

نبود دندان، لا، بل، چراغ تابان بود

سپید سیم زده بود و دژمرجان بود
 ستاره سحری بود و قطره باران بود
 تورودگی را ای ماهرو کنون بینی
 بدان زمانه ندیدی که این چنینان بود
 بهم شمرها دمرنه‌کوی که رووده‌کی به لاره‌تی روانه‌تیکتی جوانی هه‌بووه و نه‌وه‌ی وا
 هموفی سه‌بارهت بهم باسه کوتوویه، راسته.
 لهم باره‌دا که وتاری رووده‌کی له گیانی نه‌میری سامانیا ته‌ئیری زور بووه،
 داستاتیک نه‌گیرنه‌وه و نه‌ئین: نه‌میر ماوه‌یه‌کی زور له بوخارا دوور بوو. سپا‌که‌ی هم‌وو
 پیری ژن و مال و منالان که‌وتیووه سر، به‌لام هیچ‌که‌س نه‌یته‌ویرا به لای نه‌میره‌وه باسی
 گه‌رانه‌وه بکا تا‌کوو ناچار په‌نا نه‌به‌ن بزروده‌کی و نه‌میش پارچه هه‌لبه‌ستیک له
 تاریفی بوخارادا نه‌ئن و له کاتیکا نه‌میر سه‌خوژه بوی نه‌خوینتیه‌وه. پارچه شیمره‌که
 بهم شیمره دمس پشه‌کا:

بوی جوی مولیان آید همی

یاد یار مهربان آید همی

شاه سرو است و بخارا بوستان

سرو سوی بوستان آید همی

شاه ماقست و بخارا آسمان

ماه سوی آسمان آید همی

نه‌ئین پاش خویندنه‌وه‌ی هم شیمره، نه‌میری سامانی به نه‌ندازه‌یه‌ک هم‌وای بوخارای
 نه‌که‌ویته سر که ده‌سه‌جی ده‌ستور نه‌دا سپا به‌وه بوخارا بکه‌ویته ری.
 لیره‌دا به‌رنامه‌که‌مان دوایی هات. تا به‌رنامه‌ی داهاتوو خواتان له‌گل.

داخوا «رووده‌کی» یه گهم شاعیری فارسه؟

سه لام له گوینگری به ههست و هونه ره رستی بهرنامه‌ی تاپۆ.
گوینگریکی به ریز پرسیاری کردوو که با شتر نیه له باتی نه و هه موو جیاوازی
بیر و بروایه که له نیوان میژوونووسانی ویزهدا په‌یدا بووه و هه‌ر کام سه‌باره‌ت به هه‌وه‌ل
شاعیری نیران شتیکیان نووسیوه و که شتیکیان هه‌لداوه، راست و ره‌وان رووده‌کی به
هه‌وه‌ل شاعیر دابننن و خۆمان له‌م هه‌رایه‌ رزگار که‌ین. نه‌و گوینگره‌ پاشان داوای
کردوو که نیمه‌ بزی روون که‌ینمه که‌ نایا رووده‌کی هه‌ر له‌ منانی‌مه‌ چاوی نه‌یدیوه یا

؛

پاشان چاوی به ستراره. نووسه‌ری به‌رنامه‌که بهم چه‌شنه وه‌لامی نه‌دا تموه و
هاوکاریه‌کی ترمان پیتشکه‌شی نه‌کا.

راسته که نه‌مه هه‌له‌یه هه‌وه‌ل که‌مینک که‌ته‌نیا شیم‌رینک یا‌ته‌نانه‌ت نیوه
شیم‌رینک هه‌له‌ستنی له‌میزووی ویزه‌دا به‌هه‌وه‌ل شاعیر بدریته‌قه‌لهم، وه‌ک به‌هرامی گۆز
که‌نه‌لین کوتوو‌یه‌تی:

منم آن شیر دمان و منم آن پیل یله نام من بهرام گور و کینیم بوجبله
که‌هه‌ل‌ت که‌مینک جینگای گومانیشه که‌نم هه‌له‌سته‌هی به‌هرام‌ینت. یا‌وه‌ک کورپی
یه‌عقوویی له‌یس که‌له‌یاری مالا‌نه‌دا کوتی: «غلطان غلطان همی رود تالب گور».
نه‌مانه و که‌سی تری وه‌ک نه‌مانه‌نا‌توانن هه‌وه‌ل شاعیر بن. جگه‌له‌مش نه‌گهر
بچینه‌وه‌بناوانی کاره‌که‌بۆمان دهرنه‌که‌وی که‌هه‌وه‌ل شاعیر، هه‌وه‌ل نادهمیزادیک بوو که
توانی وشه‌به‌زمانا به‌یتنی. نه‌وه‌ی که‌کن هه‌وه‌ل شاعیر بوو و کام هه‌له‌ست یه‌که‌م
هه‌له‌ست بوو با‌بیتیه‌وه‌بۆنم که‌سانه که‌ماموستای نه‌و کاره‌ن و له‌راستییا بیتکارن!
به‌لام نه‌وه‌ی که‌فرموویانه‌راسته و ره‌وان رووده‌کی به‌هه‌وه‌ل شاعر دابن‌ین، نه‌مش
هه‌له‌یه. چون‌پیش نه‌و نه‌بوو شه‌هید و حه‌نزله‌مان بووه و شاعیری باشیش بوون.
راسته که‌حهنزله‌ته‌نیا دوو شیم‌ری له‌ته‌زکه‌ره‌کانا ماوه‌تموه و دیوانی نیه، به‌لام هر نه‌و
دوو شیم‌ره‌نیشان‌ی ده‌سه‌لاتی نه‌وه له‌هریمی شاعیریدا، به‌چه‌شتی که‌خه‌ره‌نده‌یه‌ک
به‌خویندنه‌وه‌ی نه‌و دوو شیم‌ره‌وا‌هان نه‌دری که‌تیه‌کوشن و ناوه‌ستن تا‌نگا به‌پله‌ی
نه‌میری. نم دوو شیم‌ره که‌بۆتان نه‌خویندنه‌وه‌ته‌نانه‌ت نه‌مرۆش نوی و نه‌شه‌مزاون و
ناوه‌رۆکی کۆمه‌لایه‌تی باشیان‌لن دهرنه‌که‌وی. حه‌نزله‌نه‌لن:

به‌تری گر به‌کام شیر در است شو خطر کن ز کام شیر بجوی
یا بزرگی و عز و نعمت و جاه یا چو مردانست مرگ رویاروی
به‌لام سه‌باره‌ت به‌رووده‌کی، نه‌بوو هه‌بدول‌لا‌جه‌عفر کورپی محهممه‌د که‌نازناوی

رووده‌کی بووه یه‌کینکه له شاعیرانی پایه‌به‌رزی نیران و ینگومان هم‌هل که‌سینکه که شیمری فارسی پته و کردووه و ل‌ناو و یژه‌یستانا په‌ری پنداره. رووده‌کی مام‌وستای گموره‌ی شیمری فارسی له ساله‌کانی ناو‌ه‌راستی سه‌ده‌ی سن له ناو‌ایه‌ک به ناوی «رووده‌ک» ی سه‌مه‌رقه‌ندا له دایک بووه و به‌م بۆنه‌شموه پینی کوتراوه رووده‌کی. نمو شاعیره به وات‌ی عه‌وفی، نووسه‌ری په‌راوی «لباب‌الالباب» نه‌وه‌نده هژشیار بووه که له تهمنی هه‌شت سالیئا تهاوای قورنانی له به‌ر بووه و شیمری باشی کوتروه. هه‌ر «عه‌وفی» یه که نه‌نووسن دیسه‌نیکسی جوان و ده‌نگیکسی خۆشی هه‌بووه و لای «ابوالمبک» که موسیقاریکی ناسراوی نمو سه‌رده‌مه بووه لیدانی به‌ریه‌ت فیتربووه و ناوازه‌ی ناو‌بانگی به هه‌موو ولاتا بلأو بۆته‌وه و «نه‌میر نه‌سری سامانی» که نه‌میری خوراسان بووه بر‌دوو‌یه ته لای خۆی. سه‌باره‌ت به‌م باسه که رووده‌کی به‌ کویری له دایک بووه یا پاش ماوه‌یه‌ک بینایی له‌ده‌س داوه، بر‌وا‌ی جۆربه‌جۆر هه‌یه. «عه‌وفی» لای وایه که هه‌ر به‌ منالی و کاتی له دایک بوون به‌ چاوی به‌ستراوه‌وه هاتۆته دنیا، به‌لام سه‌معانی و نیزیامی عه‌روزی و نووسه‌ری میژوی سیستان، هه‌چکام نیشاره‌یه‌کیان به‌م مه‌به‌سته نه‌کردوه. له روانگی ناوه‌زیشموه سه‌لمانندی نمو که رووده‌کی کویری زگم‌اک بووبی که‌میک دژواره. عه‌وفی له پینش نه‌وه‌دا که بنووسن رووده‌کی چاوی نه‌یدیوه، نیشاره‌ی به‌ دیسه‌نی جوانی نمو شاعیره کردووه و نمو که‌میک سه‌ریره دپته پینش چاو که عه‌وفی به‌ تان‌ویزی جوانی روا‌له‌تی شاعیرندا چووبی که جواترین نه‌نداسی دم و چاو و روخساری ناقیس بووه. جگه له‌مه‌ش نمو هه‌ل‌دان و په‌ته‌ل‌کوتنه‌ی ته‌یبه‌ت و جوانی ناهه‌رت و دیسه‌نه، که له شوینه‌واری «رووده‌کی» دا هه‌یه، نابنی هی که‌سینک ین که هه‌رگیز به‌ چاو نمو جوانیانه‌ی نه‌دیی. له باسی پیری خۆیا نه‌لن:

مرا بسود و فروریخت هر چه دندان بود

نه بود دندان لا، بل چسراغ تابان بود

سپید سیم زده بود و دژ و مرجان بود

ستارهٔ سحری بود و قطرهٔ باران بود

تورودگی را ای ماهرو کنون بینی

بدان زمانه لیدی که این چنینان بود

که سینگ که بهم مامزستایی و ناسکیمیه باسی سه دهمی ددان و دور و مهر جان و
نه ستیزی به یان و دل‌قوی باران بکا، لاکری جوانی تهیمه تی به چاو نه دین.

رووده کی موسیقار نیکی باش بووه و دهنگ نیکی خوشیشی هه بووه و چه نیگی

باش لیداره. چه نگ که ره سه یه کی موسیقای تایه تی نیرانیه و له به رنه مه که خوار بووه
و به مزارب لیدراوه بینان کوتووه چه نگ. نیسته ش له بری شوینی کوردستان به شتیک
که خوار بین نه تین چه نگه. له شوینه واری شاعیرانی سردمی رووده کی دهر نه کموی که
نهو شاعیره چه نیگی باش لیداره. شاعیریک نه لن:

رودکی چنگ برگرفت و نواختجاده پیش آر کو سرود انداخت

لهم شیره هم چه نگ لیدان و هم دهنگ خوشبوونی رووده کی دهر نه کموی. جگه لهم
هونه رانه له شاعیریشا، رووده کی له سردمی خزی یا بین هاوتا بووه. هونسوری، شاعیری
گموره ی دهر یاری غه زنهوی نه لن:

غزل روده کی وار نیسکو بود غزل هی من روده کی وار نیسبت

رووده کی زهوق نیکی به جزشی هه بووه و دیوانه کی یه کجار زور بووه و وا دهر نه کموی که
دیوانه کی له سردمی خزی یا به دسته وه بووه. یه کنی له شاعیرانی تری شینوه ی
خوراسانی سه بارت به ژماره ی شیره کانی رووده کی له پار چه شیره کا نه لن:

شمر او را بر شمر دم سیزده ره صد هزار

هم فزون آید اگر چونانکه باید بشمری

سیزده جار صد همزاری نه کا به ک ملیون و سینه د هزار. هملبت نم ژماره به به کجار
زوره و له پروا به دووره که شاعیر نیک بتوانی نم هموو شیمره هملبستنی نعویش
شیمری وهما ماموه ستایانه.

نه مرؤدیوانه کی له سنی چوار هزار شیمر، تیتا پیری و نهمه ش به لنگه به کی تره
بونه که ناکری له به ک ملیون و سینه د هزار شیمر، تنیا سنی هزار شیمر مابیته وه.
هرچی بن به لای منموه چهنده ای ته شونیهواری هونه رهنه د زور گرینگ نیبه، نهوهی وا
گرینگه چونه تی شونیهواری به تی.

تا به برنامه ی داهاتوو همسوتان به خوی گهوره نه سپترین.

بہاری دلداری

نہم پہ خشانہی خوارمہہ باسی بہ ہاری دلداری و جیہانی رنگاوی نہکا، نہم
جیہانہ کہ لہ ہمریمی دستہ لاتیہا ہہرگیز شہو دانایہ و گولئی گہشی ہہرگیز بہ
گہ لاریزانی پاییزی نازاکن و سیس نابین! سکالای نہوینی لاونک، سکالایہک کہ
چہشہ زایہ لہی دورمدہستی دہنگی شمشالیکہ لہ بہرہہ یانیہکی زرنکاوہدا، یا
چہی پولی پوریانہ لہ کوری جیگا کونہکانا.

چی بلنیم بہم دلہ کٹولہم کہ چہشہ کۆتری گیراو خوی بہ قہفہسی سینہمدا
نہدا... چون نہورازہ کہ سن سال وک گہنجیکی ہینزا لہ کہ لاوی خاپوور و چولئی
دلما رامگرتوہ، بہ لاتہوہ بیدرکنیم، ناخزوشہ و دہم و لیزو مہ حریمی دلن؟ نایا نہم
ہہوایہ لہ نتوان دہمی منہوہ تا گوفی تۆنہوہندہ رازدارہ کہ سن وک ماری سہرگہنج
پاسہوانی نہم نیازہ بہ تین و خۆشہویتیہی ہین بستیرم. بریا و سہت بریا دل نہبوو بہ
رشتیکی بیرہنگی ہین سنوور، سہریکی لہ ہمریمی خونکاری شہوہوہ دہستی ہین نہکرد و

ئەو سەرەکی لە سنووری روژا ئەبرایەوه تا من بتوانم ئەو هەموو تاسە یە لە دلما جێ بکەمەوه و هەرگیز ناچار نەبم بە دەربڕینی ئەوینم، هینسی و مەندی گۆمیلکە ی چاوه جوانەکانت بەشلەژینم و خموی خوشی پرشنگی چاوت که ئەنێ ماسی زەرد و سووری دەریای نارامە بشیوتیم.

جاریک ئەمە یە ناواتم، جاریکی تریش ئەنیم بریا دل لەمەش که هە یە که متر ئەبوو تا گەرمتر و ینە ی روخساری شکۆداری پاکت تاسە ی هەرگیز نەشکاو ی بیرمەوه ی لە باوهشی دل بن.

ئەمە شییە، بە لأم باوەر که با ئەو هەلۆ بەرزه که ئەوینی پیاوانە ی منە، شوین باوی و دە تیشکی خۆرە تاو کهوی. هەلۆ ی بەرەو بەرزی تا ئەو جینگایە پەرو بەللی بە تینی خۆرە تاو نە سووتی و هەوری سپی وەك کفن و خەلات لە دەورە ی لە شیهوه نە پینچرین.

کوتم نا! با ئەو ییندەنگیە نە شکیتم، با هەریمی سپی و بیگەردی خاموشی بە تیخی تیژی وشە هەلنەبرم، با بسووتیم، ئەنیم دەردەدار و ئەویندارم، بە لأم تا که ی...؟ دەرد و دل داستانێ شووشە و بەردە... تا که ی بە یە کهوه نە سازین...؟
جەرگی کون کونی خویندەملین بە چ زمانیک تیگە ییم که چه شنی بلوینر بلوینتەوه...؟

پالە یەك بوو لیوانی شەرابی خەم لە دەستم کهوتە سەر زەوی و بوو بە هەزار کوتم... ئەمە نالە بوو، نالە ی دەردە دارنیک بوو که ناچارە بنالینن تا دەردی سووک کا....

بیوورە خۆشەوێستە کم! نەمتوانی خۆم بگرم، دلَم گۆلنیک بوو پەنگی خواردمەوه پەژارە و سەرریژی کرد، ئەمە هەموەل دلۆبی ئەم سیلاوه بوو که لە دلَم هەلنۆلی و بە گۆنگە ی لێوما هاتە خوار؛ بە خۆم نەبوو که نووسیم، خۆشم ئەوینی!

لهمه شهرمه زار و په شیمان نیم که پرنسکه ی دلّم لای تو کردموه، نه ترسم هیوا په کی ناد یاری بیرنگ که رنگ و واتهی نه دا به ژیانم وه ک چرای شهویندار یکی هه ژار له تاقچه ی سینه ما بکوژنتموه؛ نه ترسم نه کا چه پکه گولنی ههستی نالم که به خه یاتهی خاوی شیمر و خه یالم هزلراوه تموه به دیاری وهرنه گری؛ سنی سالن، سنی سالن لیدانی بین و چانی دلن؛ شهوانی تا به یانی له بیرا به سر چوو، روژانی تا شو به هیواوه تیه ریو، برستی منیان بری، وه ک گهنجیکی که م تمهن شهرم و شکو دایگرتم و کوتم؛ خوشم نهویی... بیدنگ بوو. چون بلیم که نه م بیدنگیبه که م خایه نت چی به سر من هیتا؟

لایه کم بههار بوو به ههزار گولنی نالن و والوه، به ههزار مهلی دنگخوشی به جیلوموه، له لایه کی ترم زستان زمه هریر بوو به سوزی له ش ترستی، تین فرینی ههزار لووره ی با و کریوموه، نه ترسام زیاتر له م بیدنگیبه دا نازارم بدی، خه ریک بوو هاوار بکم و بلیم دمرگای گولزاری دمت بکه وه تا هه ناسه ی زیندو که رهوی مه سیحایی بهاژننه گیانم، به لام ده خیلت بم هیوا ی سنی ساله ی دلنکی گهنج به بادا مه ده، تو که گیانی نمرم و هینمی دلنی ناسکت نه هات نه م په پوله نهوینداره که به ههزار هیواوه به سر پای گولنی دلتموه نشتبوو بتارینی؛ نیتنی نه ی رمزی ههستی وا به هار و نهوین و جوانیبه. هر وه ک له پارانه موه که ما کوتم نه توانی بمخه به بهر سینلوی رهشی شه و گاری درو کرو نه شتوانی دستم بگری و بمه به مه لیه ندی به گولن خه ملیوی پرشنگ و شادی. نهمه ش بزانه که نه گه ره لامت هه رچی بین، نه گه ره موژده ی به ختمه مری بین یا شه قل بوونی هیوا براری، په رژنت به گولنی نهوینی من تیکناچی، من هر نه شو به یدایه م که بووم، شه یدایه کی به ختمه م، نه گه ره بلینی نه ری به شه یدایه کی چاره ره ش، نه گه ره بلینی نا، لیم گه ری، به لام سوینده ت نه دم بمو چاوه جوانانده ت له ناگری دوودلییا ممه پتله موه.

دیمه‌نی به‌فر و زستان

سروشت لیم زستانه‌دا به به‌رگی سپی ناوداوتنی به‌فر خۆی رازاندۆتیموه بزهمه
لایه‌ك ئه‌پوانی خێوته‌نی سپی هه‌ل‌دراوه. به‌فر پسته، به‌مه‌ریه بز کانیای مووچه و مه‌زرای
جووتیاران، داینگه‌ری نیازی کشت‌وکاله و له راستیا به‌فر هزی شینایی و شیناوه‌رده.
کلوی به‌فر کاتن له سه‌ر سه‌کۆ و کورسی گه‌رم له پشت په‌نجه‌رموه سه‌پری
که‌ی، روانگه و دیمه‌نیکی جوان ده‌خولقینن، به‌لام کرێوه‌یه‌ك که سه‌ر له رینبوار
ئه‌شینین و ته‌نانه‌ت به‌ریتی خۆشی نابینن، ناتوانن بزئمو رینبواره، رن هه‌له‌کردوه
شتیکی باش بێ و ئمو سه‌رمایه که هه‌رگیز روو ناکاته که‌ناری ده‌وله‌مه‌ندان، به‌ لای ئمو
مناله بێ به‌رگ و ره‌ش و رووتانه‌وه که له ناو مانیکی سارد و سه‌ر و بێ تینا ژبان نه‌به‌نه
سه‌ر، ناتوانن خۆش و خۆشمویست بێ.

باوکینکی هه‌زاری دێ‌نشین له هه‌موو جیهانا جگه له کچۆله‌یه‌ك شك نابا،
کچۆله‌یه‌کی تازه‌پینگه‌یشتوو، هه‌موو ئاواتی ئمو باوکه پیره‌نه‌وه‌یه که نازداری کچی به
شوو بدا و نه‌وه‌کانی خۆی له باوه‌ش گری و پروانته‌ بزه‌ی بێ تاوانانه‌ی سه‌ر لیبوی سوور

و ناسكيان.

زستان هاتوره و كار و كاسپى له ناوايا خهوتوره؛ دى له ژىر پىنخه فى سىپى
به فردا خهريكى خموى زستانه.

هه رچى داها ته له كشت و كان هاتوته دهست، نىتر كاتى نهويه باوكى پىرىش
له داها تى كم و كورتى خىزانه كى، نه ندامى شلك و جوالى نازدار كه بهرگه
سه رمای تووره و له ش ته زىنى زستان ناگرى، پۆشته كاته وه. باوك نه چى بۆ شار و چاوى
چاوه مروان و جوانى نازدار له رىنگايه و هه زار ناواتى رهنگار پىنگى كىژانه له دلىا شه پۆل
نه بهستن.

سى چوار رۆژىك به مین و چان

كلو و كلوو به فر نه بارى

هه مورو و لات سامانسا بوو به به گجارى

ناسمانى رهش تاوئىك

نه به ترو و كاند چاوىك

به فر نه بارى... به فر نه بارى

بستىك، نه ژنويهك، ناوقه دىك، بالاپاوىك،

له م لاو نه م لای دىيه كه وه

په سا په سا مان نه روو خا

هيتلا نهى هه ژار نه شوو خا

نا! نا! نىتر چ نالىم مان

گۆرى گشتى ژن و منان

سى چوار رۆژ بوو باوكى نازدار

چوو بوو بۆ شار

چو بویو جلی بۆبستی
 کراسی جاو
 سەنتە ی بەر وپش بە لاشە
 نازداری خۆی پینی دا پۆشن رووتی لاشە
 ئیوارە بە ک چەن تارمایی
 تەرمیک لە کۆل
 ئە یانشکاند بە فر و سەهۆل
 ملیان ئەنا بۆ ناوایی
 تەرمی کئی بوو؟ تەرمی کئی بوو؟
 تەرمی رەق بووی باوکی نازدار
 هە ی قور بە سەر خەلکی هەزار
 مائیک دار و خواو
 دلێک پر زوو خواو
 ژنیکی فەرتووت
 نازداریکی رووت
 بە میرات ما بوو بۆ دایکی نازدار!
 مەگری مەگری نازداری خۆم
 مەگری بە سە.
 هەر ئیمە نین
 خەلکی هەزار،
 گش بێ کە سە
 مەگری! مەگری!

چاۋەكانم بېخەۋى باشە.

فرىشتەى خەۋ

بۆى دورى سەلتەى بەلاشە.

زستان تەۋاۋ بوۋ، خىتەۋ تى سېى بەفر پىتچرايەۋە، بەلام ئەۋ زوۋخواۋە كە زستان و
سەرما لە دلى داىكى نازدار و نازدارى خىستېۋو ھەرگىز بە ھاتى بەھار و سرەۋى
بۇنخوشى لاي گولزار تىمار نەئەكرا.

زستان نەبىرېتەۋە، پاش سەرما و سۆلى لەش ترسىن، بۆنى خوشى گولزار
نەھاژىتە دەمارى تەيمە تەۋە، ئەۋە رى و شونى دابراۋ و ديارىكراۋى ژيانى ئادەمىزادە.
گامى لە دلىا بەھارە و گامى لە دەروونىا زەمھەررە، بەلام ئەۋ دلانە ۋا بە
گەرمای خۆرە تاۋى ئەۋىن و ھەستى نەۋعدۆستى داگەشاۋن، ھەرگىز بە سەرماى زستان
ۋ بە گەلارىزانى پايىز ناژاكتىن، كام دل ئەۋىندارە ئەۋ دلە ئەيىتە كۋانۋوى دانەمركراۋى
ئىنسانىت.

ئەۋىن يا ھەستى راسپىرى ئىنسانى، ئاخۆ لەم زستانە دا بىن دەربەست لە ھۆدەى
گەرما سەر ئەيىتە سەر سەرىن لە كاتىكدا ئەزانى كە دراۋسىكە يان تەنيا بە دوۋكەلى
ھەناسە و برىنى دل گەرمى ئەيىتە ۋ؟! لام ۋا نىيە، چونكە ھىشتا كاتى ئەۋە نەھا تۋە، بە
سەر تەرمى ئىنسانى تەبگىن، خۆزگا ھەموو دلىك روۋگە بەك نەبوۋ و ئەكرا نىيازى لى
بىخۋازى و پەناى بۆبەرى.

لە كاتىكا مەبەست و ۋاتەى بەرزى ئىنسانى ئەكەۋىتە ناۋ، خۆزگا گۈلى
ئىنسانىت لە بەھارى ئەمسالالەم مەزراى دلمانا چرۆى دەرنەكرد.

هه لکی شاری نه وینم

ههوا تاریک بوو، هههولن جار بوو که من به نوژی نیوهیرو بیرم لهوه دهکردموه، نهگه خوره تاو تینی نه مینم نه م سرزهویه که ههزاران ساله نیمه ی له سر پستی خوی سوار کردوه چی به سه دئ؟ ولات یه کپارچه نه بیتته سههولن، دار و بهرد و ناو هه موی نه یه ستی و گه رمای ژیان سارد و سر داخمرکن.

نازانم لهو بیره نالوزانه دا گه یشتبوومه کوئی که به ژینکی بهرز و که نه گهت به کراسیکی زهردهوه به لای منهوه دانیش.

نه هات وا تاریک نه بوو، پرشنگن که له خوره تاوموه نه هات و نه که مته سهه خارای کراسی نهو کچه وا له لام دانیشبوو، له سهه کراسه که ی نه بوو به ههزار رنگی به ورشه، تینی گه یاندم که تاو و ساویکی خوش خینوه تی هه لداوه....

چاوم له جووتنی کهوشی ژنانه هه لگه را به رهو ژووور، وهک ماریکی رهش به نهک و تینوو که به داریکی شلک هه لگه پئی و بیهوی له ناو تورت و ته پی لکی هه ره به رزی داره که ماندوویی بهه سیتموه، نیگام که وته سهه داوینیکی خاوین و لهوی گه یشته بهر

پشتتېكىكى كەم و شل و مل و لە سەر سېنەي دو گۆزى زىرېن، دوو مەمكى قوت كە لە
 ژىر كراسە زەرەدە كەمە چىرىي دەر كىر دىبو وە ستا! تاسەي گوشىن دلىمى پىر كىرد و پاشان
 نىگاي نە سىرە توى بىر سىم راخوشى بۇ گەردنىكى بەرز كە چەنە يەكى خىر و پىر سېنەي
 لى كىر دىبو، ەك سېنەي شەكەت لاپەرى دارە توى يەكى بە بەرگ و بەر.

ئاسكىنك، ئاسكىنكى ماندووى رەوەك و سل، هېننە بەر چاۋە، كە لە گەرمای
 ھاۋىن رانەكا بەرە شە يەكى چىاي بۇۋىن و نەگاتە پۇلە دودىر كىك كە سېنەي رەوەزىنك
 لە باۋەشى گىر تەو.

نىگاي مەن ئەمە ئاسكە بوو كە لە ژىر توتىر كىنك و سووى تازە ھا توى
 ھەلنە گىراي لاجانگى كېچە كە دا نارامى گىرت؛ دىسانە ئەمە بىر رۆيشت، بە لىم نەك بۇ
 دوور و دەر، ەك تىرىك كە كە وانە بىكات بەرەمە خۇم گەراۋە و لە جەرگم ھەلچەقى؛
 چومە ناۋ خۇمەۋە و بىر كىرەۋە نەگەر ھەمەمە جىھان بە بەرگ و دارەۋە، دەر يا و چىيا و
 جەنگەل و شار و ئاۋايى و چۆل و دەشتەۋە گىيانىان ھە بوايە چۆن ئە بوو؟ ئەم كاتە بە يان
 بىزەي خۇي زىاتىر نەرازان دەۋە، گول گە شىر خۇي نەنۋانەد و كۆلكە زىرېنە ەك ئەمە
 بەرەمەۋرە رەنگاۋرەنگەي لىنە ھا ت كە بە سەر پىستى لووس و بىگەردى گەردنى ئەم
 كېمەۋە ئەدەرە شىتەمە. دوو چاۋى گەش و رەش گىرتىنەمە بەر رۋانىنى، تا ئەم كاتە
 نەمدىبوو، رۋانىنىك ئەۋنەدە بىرست بەزىن و گەرم و تاسە شىكىن، ئە تىكوت تەمە نىكى
 دىرۋە مەن ھەر لەم جىنگايە دانىشتوم و ئەم نىگا بە تىنە ناۋاۋە تە ھىسارى لە شىم؛
 ئە تىكوت بىن ئەم نىگايە مەن ھىچم، سارد و سىر، ەك زەۋىيەك ھەرگىز ھە تاۋى لى
 ھەلنە ھا تىن. سە يىرە بەراستى سە يىرە، يارىيەك كە گاهى بىزە يەك يا نىۋىنگايەك يا
 لەنچەۋلارىنك بە دلى پىاۋى ئەكا، ھەر بەم زوۋە بىن ئەۋە بىتۋانم ھۆگرى ەك بونى
 گولزارىنك كە لە پىنچگەي باي شەمەلمەۋە نە پىنچىرى و لە بەر لووتى رىبۋار نە كىر تەۋە
 ھەمەمە دلى تەنپىزە، ھۆگرى ئەۋ شتە كەس نە بىن باشە و ھەين خۇشە.

نیگامان وهك دوو ساری عاشقه و ماشقه تینکهاآلا، دلّم به لیدانی بن و چان
 پهمدهی شوورهیی و خوزاگرتنی دری، کوتم لهو ناوایه غهریم، بۆ غهریب؟ هیچ
 شتی له ته بیمه تی بیلنگ و خاموش ناشاتر نییه، ئادهمیزاد نامویی نهکن، به لام
 سروشت دلّ ناوایه و به خشنده، بن پرته و بۆله.

پنکمنی و ورشی ددانی وردی کهوته سه لیتی سوور و کچانهی، به شوین
 زمرده که یا کوتی: «تیهگه یشتم چیت کوت؟ نهونده نه زانم که تنیا و غهریی، نهومش
 نه زانم که لاویکی جوانی.» ترسام. لهم چه شته دووانه ترسام، به لام نهك له بهر نه مه
 کمینکی گالته تیندا بوو، نا... له بهر نه مه ههستم کرد من له بهرامبهر کچینکه وه
 دانیشتوم که به ساکاری و له باری و بندهر بهستی وهك شانازی کردن به په یکه ری
 فیتوس و من وهك دیرینه ناسیکی تامه زۆ که له که لاوهی خاپووری شاره کۆنه کانا له
 شوین هه تنیکه ی هونه ریا و نله، ناچارم له بهرامبهر نهو کچه دا دهست به سینه بوهستم.
 لهو تاسان و سه سورمانه دا بووم که له پر له زمانم هاته دهه:

«تۆ... تۆ فیتوسی... تۆ په یکه ره ی خوی نهوین و جوانی...» به سیلای چاو
 سهیری کردم و کوتی: «تۆ له راده به در شهرم نه که ی وا دیاره کوردیش نازانی؛ لام وایه
 خملکی نه م شاره دوورانه ی که نعلین، سه ریان له بهر دوو که له به تهمه.»
 وتم: «نا، نا، خه لکی هه ریمی دلّ داری و دانیشتوی شاری نهوینم.»

رووناك

هر دعبو یتدنگ بې، دعبو نه نووسم، به لآم له و کاتموه که دلم به دلی تزوه په پوهند کردووه، خو په رستی و غروورم نه ماوه، خو ت ناگات لینه که تا نیسته زورم همول داوه بو خومت راگرم، هر کات قسه یه ک هاتوته پینشموه و سر چاوه ی روونی نه وینمان لیل کردووه؛ له گه ل نهو هشا من تاوانیکم له پیکهیتانی نم نینوان ناخوشیه دا نه بووه دیسان هر من دهستی ناشیم بولات رادا شووه.

به گیان و دل کر یاری نازت بووم، گونم نه داوه ته گرمه ی ترسینه ری دینوی غرووریک که له دهر ووندا وه خه بهر هاتووه، له بهر چی؟ چونکه خو شم ویستوی، توش پاش نهوی ههستی ناسکی کچانه ت دامرکاوه، داوای ناشتی منت وهرگرتووه و به پیکه نینکت هه موو لای ره شینی و ناهومیدیه کت له دلم رامالپوه. هه موو کچنک خاومنی ههستیکی نهوتویه، نه یمو ی بژ دلداره که ی ناز بکا، بتزوی و چاوه روانه که پیاو ههنگای همول بژ ناشتوونه وه هملگری.

نم راسته قینه یه که من باشی تپه گم، نه زانی که هه میسه هر من پینشه نگی

ناشتىبونمە بۇيۇم.

چە يىمانتىكىمان بەست؟ چەندەمان زەمزمەي بەھار و ئەمىن و دلدارى بە گونى يەكا چىپاند؟ چەند سەھاتى بە شۆر و ھەرگىز لە بىر نە چۆرەمان لە لاي يەك بەسەرد؟ لە بىر تە كە مەن ئەترسام بە جارى خۇم بىپىرە دەس گەردلۇولى ئەمىن؟ چونكە تالترىن تاقىكارىم لەم بارمە ھەبوو، بە لأم تۇي باش، تۇي خاوين ناچارت كردم تەسلىم بىم، دەروونى مەن نامادە بوو، بۇيانگەشتى مېوانى ئەمىن، ئەمزانى كە ھەستى مەن تەنيا لە دۇرگەي بەرىن و سەوزە لانى دلدارىيا تىتەگا و پتەو ئەين؛ بە لأم ئەترسام ئەو دۇرگەيە كە مەن لە دلما سازم كردووه بەو ھەموو مەلە جوانانە يەمە كە جىرئەيان ەك مۇسقىي بىن و چانى ژيان دىتە گوى لە پىر بىتتە وشكارۆيەكى چىر. ئەترسام ئەو ھەنگاوانە كە مەن بە تاسەي ھەرىمى ئەوينمەو ھەلىئە گەرم بىگە يەنئىتە ولاتى درۆو دەلەسە و فرىوكارى. لە بىر تە چۆتەو ئەو رۆژە پاش سالىك كە بە چاۋ، بە روانىن، بە ھەناسەي سارد و گاهەن بە بزەي شەرىمىونى لىنو تىمگە ياندەبۇوى كە گرفتارى تۇم؟ لە كۇلانىكا توشى يەك ھاتىن، نىۋارە يەكى بەھار بوو تۇكتىنە كانت بە سەرىنگى پىر لە رازى كچانە ئەمە گرتبوو، شەكە تى چەند سات گونگرتن بۇ دەرس كوتەوھى مامۇستاي خويندگە كە كەمىك چاۋى گەشى لىن كىرەبۇوى، دەتكوت گۇلاۋىكى مەندە بە پەلكى شىك و تەرى شۇپەي سىنەرى لى كراوھ.

لەمىز بوو ئەمۇست پىرىسكەي دلەم لە لات بىكە مەمە بە لأم نازانم چە سامىكى يەزدانىم لە چاۋتدا بەدى ئەكرد؟ كە ھەر لە گەل ئەمدىتى زمانم دە چۆوھ بەست. بە لأم ئەمۇ رۆژە شەپۇلى پەنگاۋ بەستوى ھەستى مەن لە مەپەرى زمان و پەرىزىنى مژۇلى رۇوخاند، كۆتم: «رۇوناك!» راۋەستاي، بزە يەكى ھىۋابزىن كەوتە سەرىنوت و رەنگت كە لە پىنشا ەك پۇلۇوى ناگر سۇور بوو گۇزرا، ەك رۆژى سەركەل پەرى، پاش نىستىكى كورت بووى بە ناسكىكى سىل و ھەلانى. ەك دۇزىدىكى تىز ھەرىرى ھەۋاي

کۆلانت له ت کرد، کۆلان پرېوو له بۆنى خوښى نېوونت. من مامهوه به دلتيكى له دهست دهر چوو. گيانه کم رنگه له بېرت نهماين چونکه نهمرېوؤم دمركه وتووه نهم ماوه به ههر نه خشت گيژاوه، رووبه ندى دلداريت به سر خؤتا كيشاوه و له ژيرهوه گالنت به من كردوه.

لنت نه پرسم، كارى ئه باخهوانه ت پين چؤنه كه توى گول نه چينين؟ شو ناوى لئ نئمن، بؤارى نهكا، له شى نهم و نياني گوله كه له دسدريؤى درك ودال نه پاريزى تا خونچه نهكا، نه پشكوى و به دم به يانهوه پيشه كهن، پاشان باخهوان پيشيلى كا، يواكتين و له ريشهوه دهر يهين، بيخاته بهر سووره تاوى بن به زه يى نيموېرى هاوين؟ پيم بلن كارى ئه باخهوانه ين ههسته، دهر وون زبرهت پين چؤنه؟

كارم به سر وه لاسى توه نيه، به لام تۆ خؤت وهك ئه باخهوانه باخچه ي دهر وونى منت به جواترين گولنى ههست و دلدارى رازاندوه، ئه گولانه ت به ناوى هيووا پهر و مرده كرد تا شه پولى بؤنى خوشيان دهماخى لاويمى پر كرد. له پر بن ئهوه ته نانه ت خؤشت بزاني بؤچ وات كرد گولهكانت خسته ژير پينى ين به يه تى؛ نائيم بؤچ وات كرد، لنت ناپار نيمهوه كه ئهوه به هاره كه خؤت كردت خه لاتم بؤچى ليم وهر نه گريهوه؟!

ته نيا ئه موى جارينكى تريش بتبينمهوه، سؤنه ي نيگام كه هؤگري زرينبارى چاوته، جارينكى تر له دمريا شين و مهندهدا مهله بكا. ئه موى بزائم ديسانهوه له بهر چاوم ههر ئهوه كه له هه تاوگره ي به ره يانى، يا بووى به ناسؤى زهردى رؤژ په ر. زؤر سه يره چؤن نهمين دلتيكى وهك دلئ من ين تاوان له پر له وه يرى به ختيار يهوه يته ئه م په يرى چاره ره شى؟ به يانى كه چاوم كردمه تۆم هه بوو، بزه ي هه تاوم هه بوو، ژيان و هيووا هه بوو، كه شو داها ت نه تۆماي، نه پر شنگى خؤره تاو و نه ژيان و هيووا. نازانم بيرمه وى ئه وى مردومان ئه وى بنه هتزه كه بتكيشى بؤجى وانى چؤلى خاپورمان يا

نا، بەلەم ئەگەر ھاتى چاۋت بە من يا باشتر بلىم تاپۇى من ئەكەمۇى و ئەمۇ تاپۇىە پىنت ئەلنى بۇچ وات كىرد؟

ئەم نووسراۋە كورت و ساكارە كە پىشكە شتان كرا تەنيا لە روانگەى دلدارىمەۋە سەيرى دەۋرۋەرى خۇى ئەكا و ناتوانى بۇ كۆمەل كە لىكىكى ھەين بە تايىبەت ئەمىرۇ كە شىۋەى رۇمانتىك كۆن بۈۋە دەركەۋتۈۋە كە نالە و ھاۋارى ئەۋىندارانە ھىچ دەردىكى كۆمەل دەۋا ئاكا. بەلەم لەگەل ئەۋەشا ئىمە ھىندە وشك و بى ھەست نىن كە بە جارى ئەۋىنمان بىن بىھۈۋدە بىن، ئەۋىن لە نووسراۋەى «رنالىستى» يا ئەبى كەرەسە يەك بىن بۇ ھاندان و پتەۋكردن و لآبردنى شەكەتى، ئەك خۇى بىتە ناۋەرۋكى مەبەست؛ واتە ئەۋىن بۇژىيانى بە ختمەرانە لەگەل ھەمۈۋ كەس، «ئەك ئەۋىن بۇ ئەۋىن».

«نوروی» شاعری ۹م

سلام له گویگری هستیار و یستیاری هونه رناسی بهرنامه‌ی تاپۆ.

له سه‌ره‌تای بهرنامه‌ی تاپۆدا راماڤگه یانده که ئەم بهرنامه جگه له‌مه‌ی وه‌لامی
پرسپاره ویزه‌یه‌کانتان ئەدا ته‌وه، ناماده‌یه بۆ ئەوه شیعەر و نه‌سه‌رکانیشتان له بهرنامه‌که‌دا
بنوسن و به ناوی خۆتان‌ه‌وه‌ بلای کاته‌وه. له‌م بهرنامه‌یه‌دا پارچه شیعریکتان پینشکه‌ش
ئه‌که‌ین له شوین‌ه‌واره‌کانی کاک محهممه‌دی نووری. کاک محهممه‌دی نووری به‌داخ‌ه‌وه
که‌م کاره و چه‌وتی ژیان ماوه‌ی نادا زۆرتر به هونه‌ره‌که‌یه‌وه خه‌ریک یی؛ ئە‌گه‌ر وانه‌بوایه
ئیمه ئیسته‌ پینه‌ری دیوان‌کی جوان و رازاوه‌ی شیعری نه‌بووین. کاک نووری هه‌رچی
شیعری هه‌یه هه‌موویان هیوا براه‌ه‌ن. ئە‌مه‌ش ئە‌گه‌ن‌ه‌چن هه‌ر له به‌ر ژبانی ناساز و
نه‌هاتی یی. وا ده‌ره‌که‌موی که هه‌رگیز تینی هومید پک له دلی کاک نووری نه‌بووین، به‌لام
نه‌من و نه‌گوییگه‌کان ئە‌م ده‌لیله‌مان قبوڵ نیه‌ که کاک نووری نه‌هاتی و چه‌وسانه‌وه

که سەری خۆی بکا به بهانه‌ی بهستی سەر چاوه‌ی زهوقی و نێمه یێبه‌ش بکا له‌م ناوه
زولآله. با نه‌مه‌ش بَلیم که نه‌م چوار شیعرا نه به زاراوه‌ی موکریانین و نه‌گەر وشه‌یه‌ک یا
شیوه‌ دوانیک و ته‌هیریکێ موکریانیتان تیدا به‌ر چاو کموت لاتان سه‌یر نه‌ین.

کاک محمه‌ددی نووری به‌ر له‌وه شیعره‌که‌ی ده‌ست پێ بکا نه‌لی: شیمریکی
«گۆران» ی- له‌ سه‌مه‌رگی هیوادا- خۆیندۆته‌وه و نووسیوه‌تی: «هم‌موو که‌س بز
مردووی خۆی ده‌گری، به‌لام گریانێ گۆران بۆ هیوا و بینکه‌س هم‌موو که‌سیکی
خواه‌ند دل بانگ نه‌کاته سەر شیوه‌نگا. من له‌م کۆره‌ گه‌رمه‌شینه‌دا به‌ خۆیندنه‌وه‌ی نه‌م
هۆنراوه‌یه‌ی مامۆستا گۆران بۆ چه‌ند روژیک دَلَم گه‌رم بوو. ده‌ردی خۆم له‌ بیر چۆوه و
سه‌رم دانه‌واند له‌ به‌ر ده‌رگای هونه‌ر. هۆنه‌ر فه‌رق نا‌کا کورده، عه‌ره‌به، یا تورک. کۆنه‌ یا
تازه، «حافزه» یا «لامارتین»، ره‌شه یا سه‌پی. هه‌ر چی هه‌یه، هس هه‌ر خه‌لکیکه‌ به
جوانی ده‌چزیته‌ گیان و ده‌کشته‌ ناو ژیان، هم‌ پێکه‌نینی جوانه‌ و هم‌م گریانێ
شکۆداره». لێزه‌دا کاک نووری خۆی به‌ که‌م داناوه و نه‌نووسی: «من نه‌ نووسه‌ریکی
زه‌برم و نه‌ شاعیریکی زرینگ. ته‌نها و یستم به‌ زمانی بێ زمانی کرێزشتیک به‌رمه‌ به‌ر باره‌گای
شعیر و شاعیر و بَلیم:

نه‌من چی بَلیم به‌ جوانی،
رێک و ره‌وان و روون بێ
وه‌ک گۆرانی «گۆران» ی
هۆی ئاراسی ده‌روون بێ
بزه‌ی لێو و کزه‌ی دل
نێسانی بێ و په‌زدانی
ده‌می تیخ و په‌ری گول،
سینحریکی جاویدانی
«حافز» به‌ نیه‌ی شه‌وی،

به سرویکی عاسمانی
 «گوزان» به چریکه ی کهوی
 به قاسپه یهك گوزانی
 فرشته ی یتته دهرکن
 پهری یتته هه لپه رکن
 زهوی بچته سه ما یه
 نهنن چی بلنیم له دوا یه؟
 هونه رهنه ند به سه رسو و پوماوی په نا نه با ته بهر ئیلهام و نه پرسن:
 نه ی هه وینتی دلی هونه ر
 نه ی هوی زالست و رووناکی
 له پیتش دهرگات دادهنیم سه ر
 باویژه زهنیم به چاکی
 چیت پینشان دا، چیت خسته دل
 وا جوان هاته دهری له کلن
 چیت لن ستالد و چیت دایه
 وا جوان هیتا ته گایه؟
 هونه ر! نه تو نینسانی پاک
 له وونه ی باش! رهوشتی چاک
 بۆکن دهگری؟ بۆکن دهژی؟
 ده میه پۆلور، ده میه رهژی؟!
 چون سروتاوی؟ چون چۆن بوی؟
 جارن شمس، جارن پیوی؟
 هه لده ایستی بۆ دنیا ی روون
 دادهریتنی کونی دهروون
 تو «فیردهوسی» و «ویکتور هۆگنو» ی
 تو لامارتین، یاخو «خواجۆ» ی
 تو «گوزان» ی، نه ستیره ی کزی

زەمان دەپروا، كورا تۇدەرقى؟
 دىنباي پىر ئاوازى تۇ
 واتەي كۆن و تازەي تۇ
 لە ھەر كۆي خۇي بىتۈينى
 خۇرى و پىر شىگ دەپىتۈينى
 ھۈنەر بلى ئۇ تۇلە كۈينى
 نە ئاوا بووى، نە لە دەم سۈينى
 نە نىزىكى نە لىم دوورى
 تۇ بلىنەي كۈگاي نوورى
 برقى، چاوى، برژانگى
 لە رووى زەرد و رەشانگى
 خۈينى لە نىر پىنسى سوور
 سې پىنسى ۋەك بلوور
 گىيانى لە نىر ھە مووانى
 رەنگ و زمان نازانى
 تۇ پرووسكەي پەزدانى
 نەمما كۈپى ئىنسانى
 ھۈنەر جىنگات ديارە
 گەنجى كۈنجى و ئىرانىك
 ئاۋال و ھاۋبى و يارە
 شەمىك، شەمىك پەروانىك
 لەم خىترانە بېچكۆلە
 لەم و ئىرانە، لەم چۆلە
 جىھانىك نەخە پتە روو
 پىر بە تاسە و ئارەزوو

شەو ۵

سەلامىتىكى خاۋىزىن ۋەك شىنەي شەماتى دۈۋرەشار پىشكەش بە گۈنگرى
ھۆگرى ھونەر.

لە بەرنامەي ئەمجارماندا يەكەن لە جوانترىن و بەنرخترىن شۈنەنەۋارەكانى
شىتمىرى نونى كوردى بۇ ئىنۋە ھەلبۇزاردوومانە كە لەگەن شىكردنەمۋەبەكا بۇتانى
دەخونىنەمۋە، ئەم پارچە شىتمەرە ھى شاعىرىكى گەنجى كوردە و ناۋى شىتمەرەكە
«شەۋ» بە.

نادمیزاد یکی سه‌ریشنیواو و کلۆژن بیهینه بهر چاوا له شومینکا، شومینکی کپ و
 که‌رو کره‌هه تا چاوا برشتی هه‌ین و بیر برستی، تاریکیه و بینه‌نگی، وه‌ها که نادمیزاد
 نه‌سیری شوه و ته‌نانه‌ت له بوونی خوشی نه‌کموینه دوودلیه‌وه. ته‌نانه‌ت هه‌نانه‌کیشان
 و روانینی چاوا و هه‌ست‌کردنی سامی شومیش ناتوانن نه‌و دنلیا‌که‌ن که هیشتا زیندوه‌وه.
 «هه‌بوو، نه‌بوو» وه‌ها سنووریان تیکه‌ل‌ده‌ین که له‌یه‌ک نانا‌سرنه‌وه. له‌م حاله‌دا که نه
 «ته‌واو نه‌بوو» ه‌و له «ته‌واو هه‌بوو»، ده‌نگه‌ک له دوورترین سووچی شوموه‌وه دینه
 گوئی. نادمیزادی به‌ندی زیندانی شومگار هه‌ست ده‌کا که زیندوه‌وه و به‌واته‌ی شاعیر:
 «شوموری گه‌رمی هه‌بوون به‌گیانیا نه‌گه‌ری». ده‌نگه‌که په‌ره‌گر نه‌ین. به‌رزتر و نزیکتر
 دینه گوئی. نادمیزادی تا سه‌بار ته‌واوی هه‌ستی خۆی له‌گویندا کۆنه‌کاته‌وه تا بزانی
 نه‌م ده‌لگه‌خۆشه‌که مرگیتی ژبان و هه‌بوونی پتوه‌یه‌چییه؟ به‌لام ده‌نگه‌که هیشتا دووره.
 ناچار نادمیزادی به‌سوئی و تامه‌زرفی ده‌نگ و بزوتن و ژبان بیرنه‌کاته‌وه. جاری به
 دلّیا دی نه‌مه‌ده‌نگی «نوح»؛ جاری له‌به‌ر خۆیه‌وه نه‌لنی نه، نه‌مه‌ده‌نگی ترکه‌ی ته‌ور
 به‌ده‌سیتکه که خه‌ریکی هه‌له‌رتاوتن و برینی لک‌ویزی دارسانه‌تاریگایه‌ک به‌رمو شاری
 رووناکی بکاته‌وه. جاریکیش نه‌لنی نه‌مه‌ده‌نگی ده‌نوکی مه‌لی به‌یانه‌که په‌رژینی
 سه‌ختی شو کون نه‌کا تا ده‌روویه‌ک له‌سه‌ر پرشگی هه‌تاو بکاته‌وه. ده‌نگ هه‌ر دی و
 نزیکتر نه‌یه‌توه، تاکوو نه‌یه‌ت شه‌قۆنیکي تال و مه‌رگه‌ین. له‌پینشا نادمیزاد له‌بینه‌نگی و
 خامۆشی شو نه‌ترسا، نه‌مجا ده‌روونی پر نه‌ین له‌سامی ده‌نگه‌که و تینه‌گا نه‌و زمزمه
 له‌رمه‌که له‌دووره‌وه هه‌ک پته‌ی سه‌رناو وه‌ها بوو و زایه‌له‌ی نه‌تگوت هه‌له‌قۆلینی کانیه‌،
 کاتن نزیک بۆوه، بوو به‌ده‌نگیکي ترسینه‌ری مه‌رگاوی که چه‌شنی شو گه‌رووی
 نادمیزادی ته‌نیا و به‌هه‌له‌چوو نه‌کوشن...

وه‌نیسته گوئی بگرن بۆ شیمه‌ره‌که:

په سا په سا په ره گر بوو شوی کړی لاسار

نما شته شو با،

نوی بوو چه سې زوی بوو له سامی شو پاسار!

به سینه ری تاریکی «هه بوو، نه بوو» به ک بوو

نما نیشانه ی بوون

نما نیشانه ی من

له شم تو وایه د وونی شوی تکی یی رو چن!

په سا په سا په ره گر بوو

به رهو فه زای یی بن!

به رهو فه زای یی بن!

به چاو و گوی په له قازه ی شموری بوونم بوو

سمرنجی چاوی به هه لپم،

شوی سسی له هممو لاهه بو تر ووسکایی!

به له ز بوو گیانی به سوی

دلی به خور په له بن گوی

وه گوی به وریایی

به کول ملامی جریوه ی ژیان

به لام هه بیات ...

مه لولوی کردم شو

مه لولوی کردم شو گار

عزایی دامی شوی یی رهزا

به گورمه شار

که چی له دوورترین سوچی نهم شهوا

ناکاو، به نهرمه ناههنگی

درنگ، درنگ، دهنگی

وهکوو پتهی سه رئاو

شه پزلی خسته دموون

له گویم تهنینی له گوین ههلقوینی کانی بوو

تهنینهوهی وهکوو بوئی گولآله، ثانی بوو

شهی بلاوینی، دنهی نه دا به خه یال

ههرا هه رای نووجه

«نوح» هه گهمی نه خولقتین،

که دپوی زالمی شمو

ههواله کانی به لاقاوی رهش نه خنکتین؟

به یاخی کاوهیه ناخوزه رمزی فه تھی به یانی

له جهرگی شهو نه چه قتی؟

معلی به یانه له شهو زیزه یی وچان و هه دا

دهنوکی سه ختی له په رژینی قایمی شمو نه دا؟

وه یا تمور به ده سیکه له دارسانی چری شهو

خه ریکه تیه پهری روو له شاری رووناکی؟!

نه هات... نه هات... نه هات...

نه هات و شمو شق نه بوو

شمووری گهرمی هه بوون

به گیانما نه گه پرا

جی به سامی شمو له ق نه بوو!

نه هات... نه هات... نه هات...

نه هات و گموره نه بوو، گموره تر نه بوو،

هه بیهات!!

له سامی شمو کړېووم

له سامی دمنگ پرېووم

دلّم کولاره به زرمه ی هه ناسه تاسی!

نه هات و گموره نه بوو، گموره تر نه بوو،

هه بیهات!!

شه قژنی تالی وه کوو مه رگی ناگه هانی بوو

ته نیموه ی وه کوو «ژمهری هه لاهل» ثانی بوونی

هه رای دمروون ناخن

په سا په سا په رگر بوو وه کوو شمو ی لاسار

په سا په سا پشو و پرېوو هه زایی گوزرېوشار

وهرن، وهرن شموه گرتوومی

بمگه نن هاوار، هاوار!

سینھری نیگا

من بووم و دوو سن گمز هموای هؤده کم. نه وهنده ته نیا بووم که نه تگوت نامم
له یه کم روژی خولقانیا. بینهنگی هینده پرو چربوو که دهنگی لیدانی دل و نه بزی
دهستم نه تکوت گرمه ی ههوره تریشقه و رژانی ناوه لیدیرنکی گهوره یه له
ههزار بهه زاری شاخیکی سه خته وه. له سه ههودای نه دیاری بیرهوهی، چه رخ و خولم
نه خوارد و بهر هه پاش نه گه رامه وه. ژیا نی سی سالم له په راوینک نه چوو که شنه یه کی
نرم و نیان لاپه ره کانی هه لدا ته وه. له مانیه وه پینا دههاته مه وه. وهک فه قتیبه ک که له بهر

هه یوانی مزگموت دهرسه کانی رابردوی دهور بکاتهوه.

منالیم زۆر تیز تپه‌ری. جگه له بزهی لیتونک که هی رواله تینکی خه‌مبار بوو، چي ترم نه‌ده‌هاته بهر چاو. بزهی دایکم بوو که زوو به‌جین هینشم و به ناوی یادگار ههر ئهو بزهی بۆدانام که هه‌میشه لیوی نه‌رازاندوهه، به‌لام هه‌میشه ئهو بزهی به رواله تینکی خه‌مباروهه نه‌نیشت. چه‌شنی قورینگینکی ته‌نیا که چله‌بری کردبن و له که‌ناری شه‌تاوینکی به‌بفر و سه‌هۆل گه‌مارۆدراو هه‌لنیشینی. له‌و ساتمه‌و فیر بووم که بزانه‌م کام بزهی هی دلخۆشیه‌ و کام زهرده‌ هی په‌رۆشی و په‌شوی و ههر له‌و کاته‌وه خه‌م بوو به‌ هه‌ویتی بی‌هه‌وریم. ئۆه چه‌نده تاله‌ خه‌نامه‌ی ژیان خویندنه‌وه، خویندنه‌وه‌ی په‌راوینک که نه‌زانی هه‌مووی ترازیندیه‌ و له‌ هیچ دیزینک تووشی خویشیه‌ک نایی. به‌ با کردنی کای کۆن‌اله‌ هه‌موو که‌لاوه‌یه‌کا به‌ شوین گه‌نجا گه‌ران؛ ئه‌مه‌یه‌ ته‌قه‌لای من له‌ پندا‌چرونه‌وه‌ی نه‌وه‌ی به‌ سه‌رم هاتوه‌ و ئهو رۆژانه‌ی که‌ بنا‌خه‌ی خانوو به‌ره‌ی ته‌مه‌نی میان دامه‌زراندوهه.

دیته‌وه‌ بیرم له‌ هۆده‌یه‌کا که‌ به‌ره‌و رۆژ په‌نجه‌ره‌کانی ئه‌کرانه‌وه‌ داده‌نیشم. زهرده‌ی خۆزه‌تاو تا نیوه‌ی مافوره‌ی هۆده‌که‌می به‌ پۆی زهره‌ نه‌ته‌نی و شه‌به‌قی ئه‌که‌وته‌ سه‌ر ناوینه‌یه‌ک که‌ به‌ دیواره‌وه‌ هه‌لوا سرا‌بوو. پۆل پۆل په‌ره‌سیلکه‌ی تیزبال به‌ قازوقیژ به‌ به‌ر په‌نجه‌ره‌ی هۆده‌که‌مه‌وه‌ تپه‌په‌رین. قووقه‌ی که‌له‌ شترینک له‌ دهرمه‌ نه‌ها‌ت و بالۆزه‌ی سه‌گیکی برسی به‌رز نه‌بۆه. کاره‌که‌ره‌ پیره‌که‌مان تا گۆنی له‌ لووره‌ی سه‌گ نه‌بوو له‌ ژیر لیتویه‌وه‌ نزایه‌کی ئه‌کرد و خیزا په‌نجه‌ره‌ی هۆده‌که‌ی نه‌به‌ست و به‌ دم کاره‌وه‌ نه‌یگوت:

«په‌نا به‌ خوا ئه‌مجاره‌ نۆزه‌ی کیه‌؟»

ناوی پوره‌ خاتون بوو. به‌ هه‌زاران داستانی دیو و جنۆکه‌ و په‌ری نه‌زانی. جنۆکه‌یه‌ک که‌ نه‌بوو به‌ پشله‌ و شموانه‌ نه‌چوو له‌ کۆری زه‌ماوندی جنۆکه‌کانا زورنای لی نه‌دا، «گه‌سه‌که‌ کۆله‌» و «شموله‌بان» و ناوی تر. من له‌ گه‌ل ئه‌مه‌شا که‌ زۆر له‌و

داستانانه نه ترسام و کاتی خموتن سرم نه برده ژیر لیخه که مموه، هممو شموئ گورپوم
 نه گرت و تا پوره خاتون داستانیکی بونه گنر ابا مموه خوم لیته ده کورت. هر له
 منالییه وه فیر یوم که ناده میزاد نه سیری چاره نووسه و هر همولئی بداله داوی
 چاره نووس رزگاری نابئی!

تممن له شازده و حشفه تیه پری و من هستم کرد له گهل لوانی ترا جیاوازم.
 شهرمن و که مروو بووم؛ به تابهت کاتی له گهل کیژیکا روو به روو نه بووم، زمانم
 نه به ستر و قسم بونه دهعات. هر وه کاتی منالی، خوم نو قمی خه یال کرد. سرم
 برده ناو کتیه وه. له گهل جهانی بینمگ و رهنگاورهنگی نوین و خه یالدا بووم به
 هاوده می شو و روژ. هر وه ها بووم تا روژنیک روانیسی چاویکی گهش و رهش دلئی
 له رزاندم! نه... نه... تو نابئی پابهندی نهوینی خاکی بی. ناده میزاد بی بهینهت و بهقان؛
 چارهت نهوویه راکه ی، هر تا نه توانی خوت دور خه یه وه. نوین جوانه، به لام نهوینی
 ناو هونراوه و پراو؛ نهک هی ناو کووچه و شه قام... نم چاوه گه شانه داویکه نه تکا به
 نه سیریکی دهست وین به ستر او. کاتی خوت و دلت بی سپارد جیتهمینلی.

هممو نه مانه هاتنه سر لاپه بهی بیرم؛ به لام سوودی نه بوو؛ نهو دوو چاوه
 گموره و گوره تر بوونه وه. هممو دور و بهری میان داگرت، وهک شه ویک که به سه رتا
 بکیشن و بهر چاوت تاریک کا، یا وهک نه مه له پر روژ بگیری و نیوه روت لی بی به
 نیوه شمو و نه توانی ههنگاو ههلبیری. نم دوو چاوه گه شه، به روانیسی گرم و
 نویندارانه یانه وه ته نانهت بزورده به کیش وازیان لیم نه دهیتا. بی وازی یه خه می گرم.
 بیر و خه یالیکی تازه می شکمی نالوز کرد، تاله ناکاو دیسانه وه له کولانیکی ته سکا
 که وتمه بهر سیحری نهو دوو چاوه گه شه. نه مزانی چ هینزیک پالی پتوه نام که بزلائی
 بکیشم و چ جادوو یه کی زمانمی خسته کار. له بهر خومموه کوتم: «لام وا نه بوو فیر
 چاوم پتیکم و تهموه.» شه رینکی کچانه روومه تی کرد به دوو پزلووی سووری ناگر.

پینکه نینیکسی نادیارى له دوو لىوى سوور و دوو چارى رهشیا دیارى دا. ئەو دوو گۆمه
 قوولە بە شەپۆلى وردى یەك له دوای یەك شلە ژان و بە نەرمى نەسیمیکسى نىوارانەى
 هاوین کوتى: «میش لام وانە بوو!»

- «لەمو رۆژمە من ئەوینم ناسى و ژیانم ناسى. ئەگەر تۆنە بوا یەى و ئەگەر تۆبەم
 نیگا گەرە نە تگرتبا یەمە بەر سەرنج، من چ بووم جگە لە کرمینک لەناو لاپەرەى کتیبى
 زانکۆى ماڤا؟ ناخۆ، جیگایەتى بلێم سپاس که ژیانى پین ناساندم!»
 تا حەوتەى داها توو، خوا تان لەگەل.

شانزگه‌ری چۆن و که‌ی سه‌ری هه‌نداوه‌ی؟

سه‌لامینکی گه‌رم و گورپینشکه‌ش به‌ گوینگه‌ری هۆنگه‌ری هه‌وای بژوینی هونه‌ر.
هاسی نه‌مرومان ته‌رخان نه‌گه‌یین بۆ نه‌م مه‌به‌سه‌ که‌ تاتار یا شانزگه‌ری چۆن و له
که‌یه‌وه‌ له‌ناو کۆمه‌له‌ی پیدایه‌ بووه‌ و به‌ گوی گه‌یشته‌وه‌ و له‌ ناو کۆمه‌له‌ی کوردا نه‌م هونه‌ره
پینشینه‌ی چه‌ و له‌مرزله‌ چ پله‌یه‌ کدایه‌؟
شانزگه‌ری له‌گه‌ل نووسینی نومايشنامه‌ جیاوازیه‌یه‌کیان له‌ باری زه‌مانه‌وه‌ هه‌یه‌،
واته‌ پینش نه‌وه‌ که‌ لروسین و له‌ته‌ هه‌یین شانزگه‌ری و نیشاندانی مه‌به‌ستینکی

كۆمه لایه تی یا نایینی به چه شنیکی نزیك له تاتاری نه مرۆ هه بووه و نه نیشاندهانه نه گه پیتهمه بۆ هونه ری جادووکارانه که کوتمان دایکی هه موو هونه ریکی تری نه مرۆ بووه و هه ر به شنیکی هونه ر که ییگری له ناکامی په ره گرتنی نهو شیوه جادووکارانه ی هونه ری پشوردا په پیدای بووه. ته نانه ت په یکه ره دروست کردن و نارشیتیکی و تاتاری نه مرۆ.

بیگومان ناده میزادی به روو، پشش نهوه زمانی بکه وینه کار و بۆ هه موو شنیکی دهور و به ری ناویك دابنی و کۆمه ل نهو ناوه بگری و به کاری بهیتی، دهستی له کارا بووه. جا پیری لی بکه نهوه که نهو ناده میزاده کاتن ویستی به خیله که ی حالی بکا که له پشه یه کاشتر یا ماری دیوه و به نیشاره و زیل و به می دهنگ نهو کاره ی پشه کراین چی کردوه؟ بیگومان شکلی نهو درنده یا ماری له قور و به وینه کی سه ره تایی دروست کردوه. نه مه په یکه ره ساز کردن. هه ر نهو ناده میزاده ناو غاره که ی خۆی به ش کردوه و هه ر به شه ی کردۆته جیگای تاییه تی شتیك. وهك شۆنی خهوتن، شۆنی هه مار کردنی خوار دمه نی و نا زۆخه و پشه ویستی تر و نارشیتیکی هه ر نه م له بهر چا و گرتنه ی پشه ویسته کانی جیگای حه سانه وه یا کار کردنه که جوانی و ته فه نۆنیشی تیکه ل بووه. نه مینیتهمه تاتار یا شانۆگه ری که نه مرۆ وا دیته بهر چا و که گوا یه تاشتر ناچاره نوما یشنامه یه کی نووسراوی هه بن و دهور گتیه کان بکه وله شۆن پیه س و سووژه یه کی لووسراو. نه پرسین تاتار چه؟ ناخۆ ته نیا بۆ ته فه نۆن و سه رگه رم کردن په پیدای بووه و به ره یه کی کۆمه لایه تی نیه و به ناوی پشه ویستیکی ژبان خۆی نه نواندوه؟ وه لām نه مه یه تاتار یانی نواندنه وه ی نهو راسته قینه کۆمه لایه تیانه که نامبازی ژبانی مروژن به چه شنیکی هونه ر مملدانه واته به هیزی هاتیفه و به هۆی جووله و قسه و حاله تمه وه و به که لک وه رگرتن له وینه سازی بۆ ته بیهه تن که داستانی رووداوه تاشتر یه که ی تیدا هه لکه وتوه. نه م قه پدی دوا یی، یانی که لک وه رگرتن له وینه سازی - دیکۆر - له پشدا پشه ویست نه بووه، چونکه ناده میزاد خۆی له ته بیهه تا ژباوه و دیکۆری ناماده و

سروشتی همه بووه.

تاتر بۆ نادمیزادی بهروو، شتیکی خه ریک که ری ته فه ننونی نه بووه، به لکرو به شیکی پتیمویستی ژبانی نهو بووه، که ومها بوو به مری به کومه لایه تی همه بووه. نادمیزاد نه گهر ویستی خوی ساز بکا له گه ل دوژمنتیکا شهر بکا له پینشا بۆ نهو کاره ته مرینی کردووه. تا قمن له خیله که بوون به دوژمن و تا قمنیکی تر ویستویانه نهو دوژمنانه که به روانه ت کراون به دوژمن بشکیننی و له ناویان به ری. نه مه خوی بۆ ته مایه یه ک بۆ شانۆگری یی نه وه پیسه سیک (نوما یشنامه) له کارا یی.

له سه ره تای سه ده ی شه شمی پیش له دایک بوونی عیسا دا، نوما یشنامه ی نووسراو له ناو یۆناییه کانا په یدا بوو. له سه ره تا وه تراژیدی نایینی به چه شنی سرود، هه ره وه که نیرانی کۆنا سرودی ناگر (نیایشی نه هورامه زدا) هه بوو، له یۆنایی سه ده ی شه شی پیش له دایک بوونا دهستی پیکرد. بۆ نمونه سرودی که بۆ ریژگرتنی خوای شهراب دیونیسوس له جه ژنه نایینییه کانا له لایه ن تیپینکی تایبه ته وه نه خوینزایه وه. سرودی قوربانی کردنی ناسک، په کینکی تره له وه سروده تراژدیکه نایینیانه. گه وه ترین تراژیدی نووسی نایینی ناوه راستی سه ده ی شه شمی به ره له میلاد «ئی یس» که نال و گۆرینکی له وه چه شه نوما یشنامه نایینیانه دا پیکهیتا و دیالوگی هیتا ناو سروده کانه وه. ناکتۆر actor واته نه خشیاری شانۆ نه که وته دمه ته وه و گفتوگو له گه ل سه روکی تیه که و به م چه شه تراژیدی له سرودینکی رووته وه گۆرا به وتووێژ و سرود، تیکه ل.

ناخۆ نه م چه شه شانۆگریه زۆر له به یته کوردیه کان ناچی که هه ندینکیان به قسه و په خشان بوو و برینکیان به شینر و هه لبه ست؟ به یته خوان له کاتی خویندنه وه ی په خشانه که دا هه مونی نه دا بیرى گۆرنگر ناماده بکا بۆ په رده په کی تر له به یته نوما یشنامه که و له معجار دهستی نه کرد به خویندنه وه ی به شه هه لبه سته که.

پاش تراژىدى ئايىنى، درام يا دراما drama لە يۆنان پەيدا بوو. ئىسى خۇلۇس گەورە ترين درام نووسى يۆنان بوو. ئىسى خۇلۇس لە ژمارى سروود خويىنانى ساكارى نومايشنامەى كەم كرده، لە جياتى ئەو دىيالوگى درامى زۆر كورد و جەوجۆل واتە نواندى بە ھەرەكەى باو كورد. پروفىمىوس ماگىدا بە نووسىنى نومايشنامەى ئاگامى م نون و سۆفوكل يا سۆفوكلىس بە نووسىنى ئۆدپ گەورە ترين ئەسىريان كرده سەر درام نووسىنى يۆنان. يورپىدىس لە نومايشنامە نووسەكانى پىش خۆى زۆرتر، بە لای راستە قىنەو چوو. ھىپبوليتوس و مىريا و ئەيوون چەن نومايشنامەى ئەو نومايشنامە بەرزەى يۆنانى كۆنن كە تەنانت لە سەردەمى ئىنە شدا سەرىچ رائەكىشىن. شتراوس موسىقارى بە ئاوبانگ، نومايشنامەى ئەلكترى كردهو بە ئوپېرا opera.

بەداخەو لە ناو كوردا تا ئەم دوايەلە نومايشنامە نە نووسراو، بە لام شانۆگەرى ھەبوو، زۆرترى پارىيەكانى كوردستان كە بە گەل لە كرتىن، چە شتە نومايشنامە يەكن. يەكئىك لەوانە «مىرمىن» كە نومايشنامە بەكى كومىدىيە و بۆرەخەگرتن و قەشمەرى كوردن بە زۆردار ساز ئەكرى. ھۆى ئەمە كە بۆچ لە ناو كوردا نومايشنامە نە نووسراو ئاشكرايە و لىتوانى ناوى.

تا بەرنامە بەكى تر خواتان لەگەل.

راسپیری هونه

سه لام له گوینگی به زموق و چیشکه پاراوی به رنامه ی تا پۆ.

زۆرکس له خزی نه پرسن که نایا هونهر وینه ی زانست، پیتهموستی ژیا نی
ئادهمیزاده، یام نه؛ نایا هونهر له کۆمه لاج نه خشینکی به دهسته و راسپیری چیه؟ ناخۆ
هونهر بۆ ئادهمیزاد لهو شتانه یه که نه گهر نه یین زیان نه گه یه نی به مرقایه تی؟

له زۆر که سمان یستوه که بۆ نمونه «هونهری شاعیری» بیا یه خ نه دهنه قه لهم
و ته نانهت تا قمینکیش هه ن که شیمر و شاعیری به راگر و گنخپه ر و خنکپه ری کۆمه ل
له زانن. نه واله یی نموه بیر بکه نموه که هونهر و زانست دوو لفه دوانه ی کۆششی مینشک و
ئاوهزی ئاده میزادن، لانی لایه نگیری زانست له گرن و نه لئین زۆر خوو به هونهر گرتن و
زۆر په ر ژاله سه ر هونهر ریگای به ره موبیش چوونی زانست نه گری، له کاتینکا نه گهر
میژووی خه باتی ئاده میزاد له هه موطنی په یدا بوونی کۆمه لێ کلایه مه (clan) تا نه مرۆ
بزانن هه رگه یز بڕوایان وهما نابن که هه یه.

نادمیزاد جیاوازی همره گهوره له گه‌ل گیانداری ترا نه‌وه‌یه که به‌دیه‌نه‌ری هونه‌ره، به‌شیکی که موکوور له زانست ته‌نانه‌ت له ناو گیانداری‌شا هه‌یه، به‌لام هونه‌ر تابه‌تی نادمیزاده؛ لهو کاتمه نادمیزاد دابه‌ش بووه به‌ده‌سته و تاقم و به‌یه‌که‌وه ژیاوه، واته له‌مو روژگاروه که ژیانی خیزانی و بنه‌ماله‌یی واته کلان دامه‌زراوه، نادمیزاد هونه‌ری ناسیوه و گرنگترین راسپیری خراوه‌ته نه‌ستۆی نه‌و به‌ش‌ی مه‌عریفه‌تی ئینسانی. وشه و دنگ و رهنگ و بزوتن، به‌ریز و یژه و موسیقا و وینه‌گری و سه‌مایان پیکه‌تیاوه، ته‌نانه‌ت ناین و نوستوره‌ی «ماوراء‌الطیبه» به‌ره‌می په‌نجه‌ی یه‌زدانی و خو‌لقه‌یه‌ری هونه‌رن؛ هونه‌ر هه‌میشه له‌دریژایی میژوی ژیانی نادمیزادا چرایه‌ک بووه بزۆرشن کردنه‌وه‌ی به‌رینی زانست. هه‌ر کات نادمیزاد به‌هزی ناوه‌زی که موکوور تیه‌وه داماین له‌گه‌یشتی به‌ئاوتیک، په‌نای بردۆته به‌ر جیهانی پانوبه‌رین و بن‌په‌رژین و له‌مپه‌ری هونه‌ر؛ نه‌و جیهانه‌وا راسته‌قینه‌ی وشک و زبری ده‌وروبه‌ری ژیانی نادمیزاد ناتوانی گه‌مارۆی بدا و ته‌نگی‌پن‌هه‌لچن؛ زانست ناچاره هه‌ر له‌و شتانه‌وه‌رگری که له‌ده‌ورپه‌شتی هه‌ن و خاوه‌نی ماده و جسمن، به‌لام هونه‌ر له‌ده‌ریای بن‌بسی هاتیفه و خه‌یال سه‌رچاوه‌نه‌گری؛ له‌هونه‌را هیچ به‌رگریک نییه که پیش به‌ئاواتی نادمیزاد بگری. له‌و جیهانه‌دا هه‌ل‌فرین هه‌یه، خه‌ویین هه‌یه، جوانی بن‌خه‌موش و خاله. هونه‌ر تا نه‌مو راده‌یه که ئاوات بروا نه‌توانی هه‌ل‌فری، بن‌نه‌وه جیهانی راسته‌قینه‌ش له‌بیر به‌رته‌وه. هونه‌ر پردیکه له‌واقعه‌یه‌تموه هه‌له‌به‌ستراوه بۆ حه‌قیقه‌ت. ماکسیم‌گۆرکی نووسه‌ری به‌ری روس نه‌لن هیچ به‌ره‌م و داها‌تیک زه‌وقی نادمیزاد نییه که به‌هره‌یه‌کی له‌راسته‌قینه‌نه‌بن. زیه‌نی نادمیزاد ناو‌ته‌یه‌که له‌ئاوات و راسته‌قینه.

«قالیچه‌ی بالدار»، «چه‌که‌سه‌ی خو‌ش‌ناژۆ»، «دراکو‌فلان» (dracovian)، «کلای سه‌خه‌ری جن»، «هه‌ل‌فرین و ته‌نووره‌ی دینو»، «چه‌رخ‌وفه‌له‌کی پیره‌ژن»، «هه‌موو نوینه‌ری هه‌له‌پی یه‌وچانی هونه‌رن بۆ دۆزینه‌وه‌ی ریگای زالبون به‌سه‌ر فەزا و ناسمانا

و دهر چون له کینشر و پیتومدی خاک، به تاییت «چهرخ و فله کی پیره ژن» تمواو باری سه نعات و زانستی تیا به هیتزه؛ نیسته وا باشه هر کام له سنی وشه ی «چهرخ» و «فله ک» و «پیره ژن» ورد بینهوه، تا دهر که موی که نیستماره و نیماژ و سه مبول سازی چ کارینکی کردووه.

چهرخ له میژه به نیشانه ی بزووتن و حه ره که نیستماره په که بزوانستی مکانیکی و فیزیکی چهرخی چالآو که به کوردی پینی نه لین کؤل و بیر، هه لبت کؤلنی ته نیا به که ره سه ی بووزووته نیش نه لین، چهرخی چالآو رنگه په که م دهر گایه کی سنعاتی بووین که به شعر کردووه به خزمه تکاری خوی، ته نانه ت نیسته ش له هونه ری نه قاشیبا له سه بکی «نهمرسیونیم» هوه تا شیوه نونه کان «چهرخ» به نیستماره و سه مبول دانراوه بز سه نعت، که و ابو «چهرخ» واته و مه فهوومینکی نیستماره یی په بزوانستی میکانیکی، «فله ک» واته ناسمان نه و فهزا به رینه په که ناده میرادی سه رزومی نه لکپتی به نه ستیره که شه کانه وه و بیر هه ستیارانه ی به شعر هان نه دا بز پشکین و سه رده ره تان و زانستی کورته و وه ی فرینی بیر و خه یالی زؤر و به ربلاوه، بیر نه کاته وه که چه ند سه ر نه بوو بیتوالیا په به چهرخیک واته که ره سه په کی میکانیکی به سه ر نه م ریبازه یی گری و گۆله ی فله که دا بال بگریته وه، چونکه ههروه ک شاعیری نیرانی نه لی:

شیدستم که هر کوکب جهانی است

جدا گانه زمین و آسمانی است

به لام بزانی «پیره ژن» له م کاره ساته دا نه خشی چییه؟ پیره ژن ره مزی ناده میرادینکی پر تاقیکاری و ساردوگرم چیشته وه و نه م ناده میراده نه شن که ریباوی سه فه رینکی پر مه ترسی یی.

هزه کی تریش که پیره ژن بز نه م که شتی فهزایه له بهر چاو گیراوه که پیره ژن له

نابووری کۆمه لآ پتکهینه ری به ره هم و داهاتینک نییه و نه گه ریش له ناو بچین و
 بی سه روشوین بر وا زیانینک له کۆمه ل نا کهوی، هه ره نه و ناواته یه که له پینشا هونه ر
 نوینه ری بوو نیسته له م چه رخه دا که نیمه تیا نه ژین له چه شنی ناواتینکی نه فسانه یی
 دهر چوو و بووه ته کارینکی زانستی. فهزا به هه موو ره مز و رازینکیه وه که وتوته بهر
 تیشکی زانست، به لئ هه ره که له هه وه له وه کوتمان زانست و هونه ر دوو لفه دوانه ی
 تیکۆشانی گیان و ناوهزی نا دهمیزادن و نه وه که هونه ر هه ره تهلپا رینگای به ره وینش چووینی
 زانست ناگری، به لکۆو نه و رینگایه که به ته مومش و تۆز و خۆل دا پۆشراوه روون
 نه کاته وه.

تا حه وته ی داهاتوو به خوای گه وره تان نه سپترین.

گهوره شیت

هممو هاوینیک ناواییه که ی نیمه چمند روژی سه ره تایی جسم و جوواییکی
تنده کموت؛ هر دو که س که نه کموتنه یه ک، باس نه بوو به باسی «گهوره شیت». له
کانی ژنان، له سر خرمانان، له مزگموت و حوجره ی فه قنیا، له هممو شوینیک باسی
گهوره شیتیان ده کرد. گه وهر نافر هتیک شیت و سر گهردان بوو که س نه یلمزانی سی
وهرزه ی دیکه بز کوی نه چن و چون نه ژی؛ ته نیا نوره ناشکرا بوو که نمو یه کم روژی
هاوین له گه ل یه کم گزنگی خور له سر ناسودم نه کموت، که مینک له بهر زایی سر
گورستانلی ناوایی رانه وهستا و چاوی مانسو و شله زاوی به هر چوار لای
گورستانه که دا نه گتیرا. بای به بیان شرولی جل و بهر گه که ی رانه شه کاند، لهوکا ته دا له
خودای کولولی یونانی کون نه چوو، پاشان وه ک خه وینکی پر ماتم نه هات بز ناو جهرگی
ناوایی و له گه ل خویا هزار نه فسانه و راز و خه یالی له دلنی دانیشتر وانی دیندا
نه بوو ژاندهوه. نه وانه ی وا ته مینان زورتر بوو نه یانکوت گه وهر ته مهنی له سی تیتا په ری،

به لام زور حه ستم بوو كه سنى رواله تى تىكشكاوى گه مهر بينى و بروا بهم قسه يه بكا، نه تكوت به نووكى گاسنى روژگار، چيمه نى سه رسموزى ته ويل و گوژاى هزار كووزى خوار و چه وتى تىكراهه، به تا يه ت نيگاي بين گيان و بين دهر به ستى كه نه ته زانى ته وس و توانجى پتر تىدايه يارق و توو په يى. هه رگيز نه بوو كه تو گمهر بينى و ترووسكه ي بين تين و تيز تيه رى زمرده خنده يه كه له سه ر لىوى نه ين، به لام نهو زمرده يه زوو هيلاهه ي وشك و چه لى لىوى به جن نه هيشت و نه بووه به په يكه ره ي خهم و دهر د. هه موو ميژووى ژيانى نادميزاد، هه موو سه ركوت و تيشكانيك له يه ك كاتى كورتا نه وهنده مه لى نيگاي توله چاوتوه هه لفرى و بگاته سه ر وشكاروى روخارى نهو، وهك برووسكه ي شمويكى به هه ورى به هار، روژن نه بوو و نه گوژاوه.

من هه ميشه به تاسوه بووم، وهك مهراقىكى وهدى نه هاتوو نه مويست بتوانم قسه له له گه ل بكم، چونكه زورم نه فسانه و داستان سه باره ت بهم نافره ته بيتبوو، يه كيك نه يكوت جنزه كه ده ستيان لى وه شان دووه، يه كى تر نه يكوت حه زى له گه نجيك كر دووه و بينى نه گه يشتووه، له بهر نه مه شيت بووه، به لام هه چكام له م داستانانه بزمن جينگاي بروا نه بوو. روژيك ناواتم وهدى هات؛ كاتى كه به يانى زوو وهك هه ميشه نه چووم تاله ينده ننگى به يان بيا كه مينك له كه نارى رووبارى بچووكى قهراخى ناوا بيا دابنشم و هه ندى بير له هه لپه ي بين و چانى نادميزاد بكه مه وه، نه رمه ناهه ننگى ناوى رووبار كه دمنگى نه مپه رى ديوارى پوزلايينى ته من به گونى مروفا نه چينى و سه رى به رزى چيا كه له گه ل چهن په له هه ورى سه پى و نه زوكا راز و نياز يه تى و هه رگيز نادميزاد نازانى كه سه ر وشت چى له دلآيه و بهم بين ده نگيه كه له هه موو هاواريك، له هه موو بانگه وازيك به رزتره، نه يموى چى به نادميزادى سه ر ليشتواو بلنى!؟

كيشيكى به هيز كيشامى و له پال ده ستيا دايمه زراندم، بين نه وه رووى وه ربگيرى و بزانتى من كيم، كوتى:

- «توش له تهنیایی وهرز بووی؟»

هیچ دمنگ نه کرد. دریزه ی دا:

- «به ئنی ناده میزاد زۆر به یان تهنیان، له گه ل نهوشا که به رواله ت هه زار هه قال

و خزم و کهس و کاریان هه یه.»

لام سهیر بوو که ئافره تینکی شیت ئه م قسانه بکا. به ئه سپایی و به چه شنێ که

نه یسله میتمهوه پرسیم:

- «توش تهنیای؟»

به تهوسهوه روانی بۆم و دیتم که له تریکمهوه ئه کهری جاری جوانییهکی نهماو له

زهوی پر له خال و خهوشی دهم و چاویا به دی که ی.

کوئی:

- «ئهوساله ش ههر ئه م وهرزه بوو که ئه م رویشت و من تهنیا که وتمه وه.»

به دوو دلیمهوه پرسیم:

- «ئه و کێ بوو؟»

دیار بوو بیرمهوه ی تالی هاتۆته خوڕۆش و سه رریژ ئه کا. که مینک چاوی به

دهور و پشتیا گنیرا و کاتی دنیا بوو که سن به دهور و پشتمانه وه نیه، کوئی:

- «کۆرپه که م، کۆرپه ی نازار و خوشه و یستم!»

دمنگی ئه تکوت له ژیر چالینکی یی بنه وه دینه دهر؛ کپ و خه ماوی بوو. له سه ر

قه که ی رویشت:

- «باوکم زۆر دهوله مهنده بوو؛ زیاتر له دیوه خانی ئاغا بوو؛ به هاریکی سهوزی

خه یا لوی که یه که م به هاری گه نجی من بوو، فه قن مارق هاته ناوا یه که مان و هینده ی

په نه چوو که من و ئه م دلمان دا به په ک. هاوین هات و گه رمای ئه مینی نینه مش له گه ل

گه رمای هه وا ههر هات و زۆر تر بوو؛ به لام باوکم ئاماده نه بوو من بدا به فه قیه که که به

واته‌ی نمو نه‌یدم‌زانی کوری کینه و له کورنوه هاتروه. لایه‌کم نموین بوو که بانگی نه‌کردم بزه‌هه‌شتی خه یا لای هه‌میشه به‌هار، نمو لای ترم باو‌کم بوو که له بهر چاوم ببوو به رواله‌تیک‌ی دزیو و هه‌ره‌شی لپته‌کردم که هه‌نگاو نه‌نیم بولای نمو گولزار و به‌هاره که ناوی نموین بوو. کوتم که من گه‌نج بووم، گه‌نج‌تیک‌ی تازه‌سالان و نه‌ملم‌زانی له‌م ناوم‌دا چی بگم.

با سمرت نه‌هیتمه نیش؛ من پاش دوو سال بیوم به دایکی کورینک که له‌گه‌ل فه‌قی مارفا نه‌تکوت سیزینکن و کراون به دوو کوته‌وه، به‌لام فه‌قی مارف هه‌ر نه‌مونه‌ده میردی من بوو؛ پاشان رویشت و منی ته‌نیا به‌جن‌هیشت. کاتن کۆرپه‌کم ببوو به هه‌شت ساله، له‌پر نه‌خوش کموت؛ من پارم نه‌بوو که بیه‌مه لای دوکتۆر، باو‌کیشم لپم به رقدا کموتبوو و ماوه‌ی نمو ده ساله قسه‌ی له‌گه‌ل نه‌کردبووم، ته‌نانه‌ت نه‌و روژه‌ش که چوومه لای داوام کرد پاره‌یه‌کم بداتن، به‌توانجه‌مه کوئی نم کورپه‌باوکی هه‌یه، بژداوا له فه‌قی مارف ناکی‌ی پاره‌ی دوکتۆر و دهرمانی بژدا؟ پارانه‌وه و گریان‌ی من دل‌ی وه‌ک به‌ردی باو‌کمی نه‌رم نه‌کرد، کاتن گه‌رامه‌وه، گۆشه‌جه‌رگم، سۆمای چاوم له جیگا‌که یا.....»

وا دیار بوو نایموی له‌مه زیاتر قسه‌ بکا، چونکه بیتینگ بوو و چاوی بریه گۆرستان‌ی نموپه‌ری. رووباره‌که تاوی به‌سه‌ر کشابوو و له‌پینکه‌نیشی توانج‌اوی نافره‌تیک‌ی کورمردوو نه‌چوو.

تا حه‌وته‌ی داها‌توو خواتان له‌گه‌ل.

ره‌نخه‌یه‌گی نه‌دیپانه

سه‌لام له‌گوئیگری به‌هه‌ست و هونه‌ره‌ه‌ستی به‌رنامه‌ی تاپۆ، هیوادارین کامهران و به‌ختیار بن و پینومندی خۆتان له‌گه‌ل ئیمه‌دا به‌هه‌تیزتر که‌ن و هه‌ر وه‌ک له‌به‌رنامه‌ پینشووه‌کاندا کو‌تو‌ومانه، شه‌که‌ تیمان به‌ رهمانه‌ندی ئیوه‌ی به‌ریز له‌م کاره‌ کۆمه‌لایه‌تیه‌ که‌ به‌ نه‌ستۆمانه‌وه‌یه‌ لانه‌چی و پاداشی خۆمان وه‌رنه‌گیرین.

گوئیگریکی به‌ریز له‌ سنه‌وه‌ پرسیاری کردووه، بۆچ ئیمه‌ ئه‌م به‌رنامه‌یه‌ چه‌شتیک له‌ناکه‌ین که‌ وه‌ک مالی گشتی یا پارک و باغی نه‌ته‌وایه‌تی، هه‌موو که‌س بتوانی به‌چیتته

ناویموه و بروای هرچی همه به سه بارهت به هونهر دهربرئ؟

کاک مرادی به ختیارئ که وهك خوزئ نووسیویه تی سالی ششی ناومندیه و بهم چه‌شنه دریزه‌ئ به باسه‌ک‌ئ داوه: «نایا نیره لاتان وانیه که بروای هونهری وهك بروای زانستی نییه که ناچار هم‌مو وهك یه‌ک بن؟ نایا لاتان وانیه که هونهر پیوندهئ به عاتیفه و چیشکه‌وه هه‌یه و قه‌تعه‌تی به‌شی زانست له هونهرا نییه؟ که وه‌هایه نه‌بن نه‌مش بزنان که بروای تاکیک با زوریش ماموستا و لیزان بن، ناتوانئ بزه‌هم‌مو که‌س بیسته جیگای چاو لیکردن و سه‌رمه‌شق. هونهر هه‌زار ریگای لئ نه‌یتموه که گشتیان نه‌گه‌نه ناکام. له زانستا شوئنی زانایه‌کی پیشوو که‌وتن و به‌که‌لک‌هیتانی تاتیکاری زانستی نه‌و، ته‌قلید نییه. نیسته که‌س نالئ ناین شوئین نه‌و که‌سه که‌وم که‌له پینشا که‌شفی کرد زه‌وی خره، یا مانگ به‌دهوریا نه‌سوورئ یا هم‌مو جه‌غزیک‌ خاوضئ ۳۶۰ دهره‌جه‌یه، به‌لام له هونهرا ته‌قلید و شوئین‌گرتن بن نه‌وه‌ئ هونهر‌مهند خوزئ چیشکه‌یه‌کی تایبه‌ت له کار یئنی و ریگایه‌کی سه‌ر به‌خوب‌دو‌زیته‌وه، شتیکی نا‌په‌سنده.

نه‌لئین سه‌عدئ غه‌زملئ باو کردووه. نه‌مه خوزئ هونهر‌یکه، به‌لام حافزیش هونهر‌مهنده چونکه نه‌یوستووه راسته‌وراست یئ له جیگای پنی سه‌عدئ پنی، له‌گه‌ل نه‌وه‌شا غه‌زملئ کوتووه و تام و بوئنیکی چیشکه و لیکدانه‌وه‌ئ تایبه‌تی خوزئ ئاوئته کردووه. زور شاعیری وامان هه‌بووه و هه‌یه که‌نوسخه به‌دملئ شاعیریکی گوره‌ن و ره‌نگه له ته‌قلید‌کردنی شاعیره گوره‌که‌شا زور هونهریان نواندبن، به‌لام هه‌رگیز نه‌بوون به شاعیریکی ناسراو و نه‌گه‌ر که‌سینک یه‌وئ تاریفی شاعیریکی نه‌وتوبکا هه‌ر نه‌وه‌نده نه‌لئ که به‌راستی جوان توانیویه‌تی شوئین فلان شاعیری گوره‌بکه‌وئ. له راستیا هونهر‌مهنده‌ئ نه‌وتو، شه‌خسیه‌تیکی جه‌نئی و هه‌له‌په‌ستیراوی هه‌یه. خوزئ نییه به‌لک‌وو دمنگنرمه‌وه‌ئ شه‌خسیه‌تی که‌سینکی تره؛ جا نه‌مش ناشکرایه تا نوسخه‌ئ نه‌سلی هه‌بن، که‌س مه‌یلی گوئنگرتن و خوئندنه‌وه‌ئ نوسخه‌ئ به‌دملئ ناکا. که‌وا بوو ماره

بدن که چیشکه پاراوه‌کان و زهوقی لاوانی گویگر بکمونه همون. با خزیان رینگایه که له هونرا بدوزنومه. من لام وایه نم بهرنامه یه دسه لاتیکسی نهوتزی له‌سر هونهرمه‌ندانن لاهه یه که نه‌یانگریته ژیرده‌ست. هر وهک نه‌گونجی نهو سینه‌ره که له‌سر سهریانی نه‌کا له‌گرمای هاورین بیانپاریزی، نه‌گونجی به‌ری روژی گهرمشیان له‌چله‌ی زستانا لن‌بگری.»

کاک مراد پاشان نووسیویه تی: «باشتر نه‌ویه که نووسه‌ری به‌رنامه‌که تنیا رینگا پیشان بدا و نه‌وشانه که نه‌یزانی و پاش همولیکسی زور به‌دستی هیتاوه له‌به‌رنامه‌که‌دا بزگویگران روون کاتمه، نیر کاره به‌سر نه‌ممه‌نهن که کامه رینگا باشه و کامیان هه‌له‌یه. به‌واته‌ی خوی تهرازوویه‌ک هه‌له‌نگری که به‌رد و وهزنه‌کانی و سووک و قورس‌کردنی تایی تهرازوویه‌که ههر خوی بیزانی و که‌سی تر. بز نمونه کاتی باسی شیویه‌کی هونره‌ی نه‌کا، بلنی که چون په‌یدا بوو و هوی په‌یدا بوونی چ بوو، گموره‌یانی نه‌و شیویه‌کی بوون، تایه‌تیه‌کانی شیویه‌که چین، که‌ی دوائی هات و له‌به‌ر چی، نه‌ک پیشداوهری بکا و له‌هیزی زانستی هونهری خوی که‌لک وهرگری بز نه‌وه شیویه‌ک بکوتنی و له‌به‌ر چاوی خه‌لکی بخا و شیویه‌کی تر که خوی له‌به‌ر ههر ویستیک که هه‌یه تی په‌سندی کردوه به‌رز کاتمه و ماوه‌ی بیر کردنومه و هه‌له‌نگاندن له‌گویگر بیری و وزه‌ی وه‌کارکوتنی چیشکه و لیکدانه‌وه‌ی نه‌داتی. رهنگه که‌مینک دوور له‌نه‌ده‌ب بن، به‌لام یاریه‌ک هه‌یه له‌کوردواری که باشه لیره‌دا باسی بکهم. یاریه‌که به‌م چه‌شنه‌یه: چهن که‌س دانه‌بن و چهن که‌سی تر به‌سهریانا باز نه‌ده‌ن. نه‌و که‌سه‌وا ناتوانی باز بدات تنیا دسه‌ی نه‌پته‌سر پشتی هه‌والی دابوو و نه‌لنی: «به‌گوتنی ماموستام.»

ناخوباشه لاهه‌کانمان هه‌موو بلین به‌گوتنی ماموستا سواره؟ من نه‌و نووسه‌رم زور پی هونهرمه‌نده، به‌لام له‌گه‌ل نه‌و کاره‌شیا موافق نیم که نه‌یهمی چیشکه‌ی نیستاندارد و یه‌ک چه‌شن ساز بکا.

من خۆم رنگه بزانی ئهم موشکله به چۆن په یدا بووه. لام وایه نووسه ری بهرنامه که
 وا بیر نه کاتهوه نه توانی هه رچی وا خۆی خویندوو یه تی و کردوو یه تی و دیو یه تی و به
 هه موویانه وه به واته ی فارسی دیدی هونه ری و لیکدانه وه ی زانستی و فرههنگی ئهویان
 پینکه پتاوه له چه ند بهرنامه ی که م ماوه دا، ئه ویش له پشت میکرۆفۆنی رادیۆوه که ته نیا
 به کجار وزه ی گو نگرتن نه دا به بیستیار، فینری گوینگرانی خۆی بکا. من خۆم
 خویندکارم و له ماوه ی خویندندا زۆر ماموستای وه مام دیوه که ئهوانه ی خۆی
 نه یانزانی و به به دییه یاتی ئه وه لیه یان دانه ن، لای وایه که خویندکاره که شی ئه بی
 پینگومان یانزانی و له سه ر ئهم برۆا هه لّه یه دهرس ئه لیه وه. بز نمونه، ئه لّی فلاحه شاعیره
 پیره یی فلاحه شاعیری تر بووه و بن ئه وه هیچی له زیاد بکا تینه په ری، له کاتیکا بز
 خویندکار، هه ر وه ک شاعیری دوا یی نه ناسراوه، شاعیری پینشووش که پیره یی لیه
 کراوه، نه ناسراوه و له راستیا دژواری و موشکله نه بیته دوان. ماموستا سواره ش ئه لّی
 نه زانین که شیوه ی دادانیسمی ئوروپا شیوه یه کی پاشه روک و بن ناوهرۆکه و هه ر
 شیوه یه کی تریش که باری کۆمه لایه تی تیدا به هتیر نه یی هه ر وه مایه.

کهس نییه و رنگه من هه وه لّ کهس بم که ویراومه به م بران نووسه ره مان بلنیم
 ماموستا دادانیسم کامه یه؟ بازی کۆمه لایه تی به چی ئه لّی؟ ناخۆلات وایه بز نا قس
 خویندمواری زانای وه ک خۆت قسه نه که ی یا بز من و هاوتای من؟! نه گه ر بز خۆت و
 وه ک خۆته ئه مه نیتر کوتنی ناوی. مه گه ر بلنّی سه رتاشی پینکارم، سه ری هه موآلّی
 سه رتاشی ترم ئه تاشم! نه گه ر بز نیمه شه تکایه به پیتی زانستان بدوی و به ره به ره به جۆ
 پینشه وه. بهرنامه کانت کورته، مه به سه کانت دژوارن و گوینگره کانت هه موویان شارمزا
 نین. بیوورن که ماوه تانم گرت و هه رچی له دلّما بوو کوتم. ئه وه بزانی که مه به سه ت
 باشتر بوونه نه ک ره خه گرتن.»

لیره دا نامه جوان و ریک و پینکه که ی کاک مراد ته و او ئه بی و نیمه چونکه پینمان

حەیف بوو هەموو نامە که تان بۆلە خۆرینینەموه ماوسمان لە ساوه وه لآمی بده یینەموه، به لام گوینگرانی خۆشەویست ئەوه بزانی که نینە هەرگیز خۆمان یین نیاز نازانین له رینومایتان و هەرگیز به ره خنه تان دلەند نایین و هەمیشە نامادە ی بیستن و که لک وهەرگرتنی رێ به دی کاریتانین. تا به نامە ی داهاتوو که وه لآمی ئەم گوینگره به ریزه نه ده یینەموه خواتان له گەلن. شەوتان خۆش.

وه لامي «ره خنه يه كي نه دي بانه»

ژن :

سه لاميكي گه رم و گور پيشكه ش به گونگري بهريزي بهرنامه ي تا پو .
له بهرنامه كاني پيشوودا نامه ي كاك «مرادي به ختياري» مان بو خوندنموه و
به ليمان دا له بهرنامه كاني داهاتوودا وه لامي بده ينموه، به لام باشته كورته و كاكليك له
نامه ي نهو گونگره خوندمواره بهريزه مان دورپاته كه ينموه تا باسه كه مان له يه ك
نه پچري و هر وه لاميك له بهرامبهر پرسيارينكا بي و هر ره خنه يه ك كه نهو برا
بهنرخه مان له نووسه ري بهرنامه كي گرتووه له جنگاي خزيا وه لام بدرينموه .
كاك مرادي به ختياري نووسيوه تي كه بوچ بهرنامه كه چه شنك ليتا كه ن كه
هر كه س خاوهني چيشكه يه كي هونه رييه، بتواني لهو بهرنامه يه دا خزي بنوني ؟
بو وه لامي نه م و ته يه نه لئين نيمه له ميژه له م بهرنامه يه دا رمانگه ياندووه كه
بهرنامه كه مان دهرگا يه كي ناواله يه بو هممو و نهو كه سانه كه به بهرگ و بارينكي هونه رييهوه

دین. من رنگه له هممو بهرنامه یه کا جار یکم نهم مبهسته راگه یالبدن که تاک هر چنده شارمزا یی - که من ینگومان نیم - ناوهزی به هممو لایهک راناگا و هر چنده هونهرمند یی - که من دیسانهوه نیم - ناتوانی مهکزی هممو هونهرتک یی، ته نانهت تاک له یهک بهشی هونهریشا ناتوانی بیروای لهسه داسه د دروست یی.

نیمهش ههروهک کاک مراد نووسیویه تی لاسان وایه بروای هونهری و لیکدانهوهی عاتیفی هممو کهس له یهک جیواوای هه یه، بهلام من ناچارم له راگه یاندنی نمو شتانه که به لای منوهه باش و راستن و ههروهاش ناچارم بی بهزیی هممو دهورپشتی نمو شتانه که له هونهرا بهلامهوه دواکهوتوو و دزتون روون بکهسهوه، ینگومان ههکهسن بزخوی ریگا و شوتینکی ههلبژاردوهه که پاش ههلهنگاندن و لیکولینهوه پنی گه یشتروهه و نمو بیر و بروایه که هه یه تی نه یکاته ته رازووی ههلهنگاندن و دیاری کردنی بهر جههوند و نرخی شنهوه یهکی هولهری. نیمه هه زار جارمان کوتوهوه و دیسانهوه نه یلیمهوه که نمو هونهره بن دهر به ستانه که جهنبه ی دینامیکی و لاهی بزوتن و ژیان و بهر هوپیش بردنی قافلهی کومه لیان تیدا نیسه، بهلامهوه بی نرخ و به تالان، لاسان وایه هونهری که تمنیا فزوم و قالیکی مینیا توریچه و هیچی تر و چه شی دمهولی دهلگ زلی بن ناوهروک مینشکی کومه ل دینتته نیش، دژی هونهری راسته قینه. نه گهر بی نیناسفی نه کهن نیمه له سه ره تای په پدا بوونی هونهروه پنداها تووین و به چه شتیکی گشتی نهم باسه مان شی کردوتموه که هونهر چون په پدا بووه و بهلگهی بهنرخمان له میتزوی کومه لایه تی بهری ناده میزاد به دهستهوه داوه و ههروهاش قسه ی ماموستایانی هونهر و کومه ل ناسیمان کردوته شاهیدی میسال. ههلبت له پیش هممو شتیکا تایه تیه کانی شنهوه په کی ویزه ییمان هه لداوه و تا نمو چیگاپه له وزه ی ده سکورتی زانست و ماومالدا بووین ههولمان داوه هوی گه شانموه و بهر هگرتن و کزیوون و له ناو چوونی شنهوه که له باری نابووری و کومه لایه تیهوه دیاری

که این وهك نه زانی، نه گهر دیسانمه به تموازوع و خزبه کهم زانیه وه نه فهرموی نازانم، هونه ر و هممو کاروباریکی تری کۆمه لایه تی وهك لیژگی زنجیر به یه کهم وه به ستراون و هممو بیان ته نسیری موه قایل و کاری دوولایه بیان له سر یه که هه یه.

هه لبت من به پیچمه وانهی «برتراند راسل» لام وانیه نه گهر لووتی «کلثویاترا» که مینک کورکتر بوایه، جیهان نه مرۆبه قۆناخیکسی ترا تیشه په یی، چونکه نه خش و ته نسیری تاك ههروهك «پلینخانوف» به کهم نه زانم له سر ناچاری میژوویی و له سر کاری کۆمه لایه تی؛ به لام نه مهی که نه مرۆنیمه قسهی لیشه که بین هونه ره و هونه ر کاری تاکی نیه. راسته که تاك نه یغولقینن، به لام کاریکی گشتی و کۆمه لایه. نه مهش تایه تی بین کهم و زیادی کاری کۆمه لایه تیه که کار نه کاته سر کۆمەل و له کۆمه له وه کاری نه کرتیه سر. بهم چه شه دهر نه کهموی ماشه ره به نی وهما نالۆز که هه سره ی به شوینیکه وه به ستراره، دۆزینه وهی جه مه ری کاریکی دژواره و من که خۆم له گەل نمو پشتیه و نالۆزیه و اخه ریک نه کهم، هه لبت ههروهك یه کیک له نیوه مانی نهوم هه یه که شیره په کم به لاوه بین باش بین.

کاکمی من ینگومان تۆ نه وهت به گری گه یشتوه که نه لنین نووسه ر پتویست نیه بوانی ناکام له نووسراوه کهی خۆی وه ربگری، نهو راسپیری هه ر له مه یه که باش و خراب روون بکاته وه. به لای منه وه نووسه ر و هممو هونه ره نه ندیکسی تر له پیش هممو شینیکا نادهمیزادیکه که هممو تایه تیه کی نه لدا مانی تری کۆمەلنی تیدایه و هه ر روونکرده وه و دهر خستی باش و خراب خۆی چه شه ناکام وه رگر تیکه. نه وهی که نه لنین ناکام وه ره لگری مه به ست نه مه یه که نووسراوه کهی نه کاته مه یداننی شچار و ره ره ب، دفنا نه وهی که «داستایووسکی» نه نووسی په یکه ره ی سی سال چومسانه وه له به رامبه ر دهره یگی به ر چاو به چلچرا روونه وه راوه ستابوو، مه به ستی کابرای فه لایه؛ خۆی له توانی هاندهرانه ترین ناکام بین. دیاره که داستایووسکی لایه منی فه لای چومساوه ی گرتوه و به سحری وشه هه ژاری و زۆر لیکراوی نه وی له به رامبه ر

دہرہ بگی تیروتہ سل و زردار دہرہ بریوہ.

نادمیزاد ٹویش کہ سیک کہ کاری ہونہری ئەکا، چ نووسین بن، چ شیمہر، چ نہ قاشی، چ پہیکہ رسازی و ئەو کہ ساناہ کہ رەخەگر و ہەلەنگینہری شوینہواری ہونہرین، وەك ہەموو کہ سیککی تر خاوەنی ہەستی خۆش ویستن و ناخۆش ویستن و ناتوانن کہ نار بن لە کیشہری ویست و ناواتیان. جگہ لەمانہ تکایہ «کاک مراد» نادمیزادیککی لایەن نہگرم نشان بدا و بەواتہی کوردی سەرم بشکیتن.

بەلام ئەوہی کہ من لە ہونہرا خەریکی دروست کردنی چیشکە ی نیستاندارد و یەك چە ششم. برای خوشەویست وای دائەنین کہ بروای من لە ہونہرا بروایہکی باش یی، جا لەو حالہ دا لاوہ کانسان زیانیک نابینن لە شوین گرتنی بروای من و ئەگەر دروست نہین لە سەر ئیوہ و ہەقائاتی تری وەك ئیوہ یە کہ ہەلەکانم راست بکہ نموہ تا گوینگرہکان تووشی ہەلە نہ بن. ئەمانہ لە کاتیکدا ئەگونجی کہ من کارہ کم کاری ہونہری رووت یی. من لەم بەرنامہ یەدا زیاتری کارم لە سەر ئەقد و ہەلەنگاندن ساغ بوہ تەوہ و ئەگەر لاوینک بروای منی بە لاوہ دروست بن، ئەمہ نیتر دروست کردنی چە شکە ی لیستاندارد نیہ. خۆتان ئەزانن کہ من نامادەم بزیستن و وەرگرتنی ئینتقاد و بەناوات ئەخوازم گوینگرانی بەریز ہەموویان چە ششی ئیوہ گوئی بگرن بۆ بەرنامہ کہ و ئەگەر تووشی ہەلە یەك ہاتن کہ یتگومان پیری ورد و ناوہزی بەکار و چە شکە ی پاراوتان زۆر لە بەرنامہ کہدا تووش دی، بۆمی بنووسن و منہ تبارم کەن. ئەوا ئیوہ و ئەوہش بەرنامہ کہ، دە یجا فەرموون بە خیر ہاتن.

تا حەوتہی داہاتوو بە خواتان ئەسپیرم. شەوتان باش.

په گهه م و دووهه م تو ناڅی نه سری کوردی

سه لامینکی گه م و گور و پر به دل پشکه ش به گونگری هوگری هونه ر و بیستاری هه ستیاری به برنامه ی تا پز .

بری له گونگره به ریزه کان پرسیاریان کردوه که بزج له به شی ویزه یی نیران و کورد هواری و به گشتی له ویزه ی روزه لاتا هه ر باسی شیعر هه یه و له به برنامه که تاندا ناویک له نه سر نابهن . له و گونگره به ریزانه پنییان خوش بووه بزانتن که نه سر له کورد هواریا چ باریکی هه بووه و هه یه .

به لنن نهه راسته که له شه رقا زیاتر باوی شیعر و وته ی رنک و نا هه نگدار بووه تا نه سر و نه م باسه چهن هو ی هه یه که نیمه لاما ن وایه له به برنامه پنشوو کاندا باسما ن کردین ، به لام وه لأمی پرسیاره که :

په خشان یا نه سر له نه ده می کوردیا لکینکی سا وایه ، له به ر نهه سه ر ده مانی پنشوو باری تایه تی ژبانی کورد نیازینکی زوری پی نه بووه .

ئه زانی که ژبانی کورد به دوو قۆناخی نابورییا تیه ریوه: به گیان نابوری خیلاتی و عیلاتی که به ناژم لاری و به خیزکردنی مالاته وه به ستراوه، دووه میان نابوری فیتزدالی یا دهره به گی نیشه جی که له سه زعی وزار دامه زراوه و هیچکام له دوو ژبانه نابوریانه نیازان به نه سه نه بوه، چونکه نه واقعه نووسین نه شیکردنه وهی به وردی ژبان به چه شی نه سه پتویست نه بوه و له گه ل گیانی نابورییه که نه هاتۆته وه، تا کاتی که شارنشین و لانی کم نابوری سه ودا گه ری و بازرگانی له شار په ره نه گری. به پنی نه وه په ره گرتنه گوڤار و روژنامه ی کوردیش په یدا نه بن و نیاز به نووسینی نه سه له نه ده می کوردیا خۆی نه نوینی.

ئه م نیازه و هه ره هاش په یدا بونی نه سه به ناوی لکتیکی تایبه ت له وێژه ی کوردیا له به رامه ر میژنه ی شه ره وه ساوا و کم ته مه نه، له م ته مه نه کورته ی په خسانی کوردیشا دوو به شی جیاواز به ر چاو نه که وهی: به شی هه وه ل زیاتر ته رخانی راگه یاندنی سه به ستی رامیاریه و هیشتا تا شراو و ریک و پیک و لیک و لولوس نه کراوه. نه سه ریکی پر له زه نازنه ا و سه به که زیاتر له نوتق و خه تا به یه کی ساکار نه چن که جگه له روانه تی دهره وه مانایه کی جوانی له ناوه روکیا نه شار دۆته وه؛ به جۆریکی تر بلنیم هیشتا نه سه راسپیری تایه تی وێژه یی ده سه نه که وتوه و له گه ل خه تا به و وتاری هانده رانه ی دروشمداری رامیاری جیاوازی نیه، نووسه ری له و کاته دا شار مزایی و پسپۆری گه ره ک نیه، هه ره که سه خاوه نی - هه ره چه ند کم و کم قوولایی و بن تیبینی - ده سه نه داته پتووس و روویه ره ی روژنامه یه که ره ش نه کاته وه. گاه ی نووسه ر ماوه به خۆی که مه به ستی نه واو شه خسی وه ک سکالاله ده سه خز میکی خۆی یا گله له کابرایه کی نا په ره ی نه نا سراو له روژنامه دا بنووسن. نه سه ری نه وکاته په ره له مه به ستی نه فسانه یی و میتافیزیکی که مه زه هب و ره وشتی کۆنی نه فسانه یی نه خاته روو، وه ک خه ودیتن و ناوات خواستن، نه ئیی هه موو که سه له ده روونیا ده رایه که که سه ر رینژ نه کا و په له یه تی له نوکی پلووسکی پتووسه وه بیر یژته سه ر کاغه ز.

دوایی ئەم بەشە کە مێنک باشتره، ئەگەر چى هېشتا نەسرنووسين هەر وەك مەنلێك كە خەرىكى پێ گرتنە، هەلنەستى و دەكموینتەمە، بە لām فیربوونى زمانى بێگانە و کرانمەوى روانگەى هەراوى و یزەى بێگانە بە تايەت رۆژاوا ماوه ئەدا كە وەرگێرانمەوى شۆینەمۆاره لاوه بیه كان باوین، وەرگێرراوه كان ناوەرۆكێكى پتەو و بەكەلكیان هەبە، بە لām لەبەر نەبوونى دەسە لاتی وەرگێرە كان، وشە هېشتا ناقولاً و نەسازاوه؛ باشە ئەمە بێنیم كە لەوكاتە دا مەیدانى نووسراو هەر سەر لاپەرەى گۆفاره كانە و داستانى لە زمانى بێگانەمە ئەبێ تەر جەمە بکری كە لە لاپەرەى تەنگ و تەسكى گۆفارا بگۆنجن، بەم چەشنە زیاترى تەر جەمە كان داستانى كورت و نۆزینلن. نەسرى تە حقیقى لە بارەى هۆز و رەگەزى كوردەوه و هەر و هەشاش وەرگێرانمەوى شۆینەمۆاره كوردناس و نۆزیاتالیستە كانیش بەرھەمى ئەمۆ كاتەبە. كارم بەسەر ئەمەوه نیبە كە زۆر جار برۆای سەیر و شیاوى پێكەنین لەم نووسراوانە دەرئەكەوى، یەكێك ساسانى بە كورد ئەدا تە قەلەم و كەسێكى تر كە یانى بە كورد ئەزانى و سێھەمى پارتە كان نە باتەمە سەر رەگەزى مادى؛ یەن ئەوه شارەزای دێرینەناسى و عیلمى تاریخ بن، ئەبیین كە تەنانەت لە مەبەستى تە حقیقشا هەستى بە لەز و خورۆشانى گەلى كار ئەكا.

لە بەرنامە یەكی ترا لە سەر ئەم مەبەستە ئەرۆین و ئەگەینە قوناخى سێھەم كە لە راستیا قوناخى دوایی و ئەمروى نەسرى كوردیە.

تا حەوتەى داھاتوو خواتان لەگەل.

دوایین قوناخی نه سری کووهی

سه لام له گوینگری بهمهست و هونه ربه رستی بهرنامه ی تا پۆ.

له بهرنامه ی پشوو دا باسی نه سری کوردیمان کرد و قوناخی هممه ل و دووه می نه سری کوردیمان هه لدا و به لئینمان دا که نه مجار باسی نه سری ویژه یی بکه یین که دوایین قوناخی په خشان کوردیه .

له سه ره تای مه رحه له ی سه نه ما ، نه سری کوردی نه که ویته سه ر بارینکی تر و خۆی له دهس هه راهه رای یین سوود و یین کاکل رزگار نه کات . ئه نو نو سه رانه که خه شی دلپان رشتووه و جانتایان هیچی تیندا نه ماوه ، ما لآوایی له گه ل پتووس نه کهن و روو نه که نه هه رینمکی تر . نو سه ریه تی نه یته به مه ریه ک که هی هموو که س نییه . هه روه ک شاعیری ، نو سه ریه تی ویژه یی له نو سه ریه تی ته حقیقی جیا نه بیتته وه ، واته لیکۆلینه وه ی زانستی نه درته زانایان و ویژه ی رووت نه گه ریته وه بۆلای هونه رمه ندان و عاققه داران ، دیسانه وه هه ر چه ن شیمر - لیره دا نه سر و شیمر - واته په خشان و وتاری

ناھەنگدار و ھەلبەست لە يەك نزيك ئەبنەو، ھەردووك راسپزیداری شىكردەنەوى بەر و پىشى ژيانى كۆمەلایەتین؛ ھەركام بە روالەتى تايەتییانمەو، بەلام ھىشتا پەخشان رینگای رینالیسى بە تەواوى نەدۆزیوئەو.

ئەمە سەرەتای قوناخی سېمە و لە نەنجامى ئەم قوناخەدا ديسانەو گۆزبانىكى بەرموباشى دیتە پىش.

نووسەرانی كوردی نیرانی ھەول ئەدەن رینازىك كە نووسەرى كوردی عىراقى پىاسەى بەسەرا كرددو، بىگرى وگۆلتر كەن و ناوھروكيتك كە لە عىراقا پىنكھاتووە پتەوتر و بەھىزتر كەن و نەك ھەر لە بارى ناوھروكەو، بەلكو لە روانگەى دیوى دەرەو واتە لەبارى قالب و «فۆرم» یشەو بىرازینمەو؛ ھەرەك شىعرى نوێ لە عىراقا بە سامۆستا گۆزان دەس پىتەكا و لە نیران بەرز نەكریتەو و شۆین نەگىرې، ھەرەھا ش پەخشانى كوردی لە نیران گاهى شانلەشانى شۆینەوارە بەرزە رینالیستەكانى جىھان ئەدا، ھەلبەت لەبىرمان نەچى كە وزە و ئىمکان و بۆلوان بۆ نووسەر زۆر شەرتە. بەداخەو گاهى لە نیرانىش پەخشان كەمى نەكەوتە ناو تەمومژى سور رینالیسم و سەمبولىسمەو و لە ھەرنىسى فام و تىگە یشتى خەلكى ئاسایى دوور نەكەوتەو. ھەرچى بى ئەمە رەخنەپەكە لە سەر نووسىن، لەگەل ئەو شانەزانىن سەمبولىسم پتەو یشتىكى كۆمەلایەتییە و ئەمرۆلانى كەم ناكرى نەبىن؛ ئەم خۆشاردەنەوى «بۆوكى مانا» یە لەناو تارای وشە و لەتوفى «حەرىرى تەعبىر» دا بۆ شىعرىش ھەر ھەپە. رەنگە ھەندى پىرسن كە ناخۆ نەگەر پەخشانىك زۆر ساكار و بىگرى وگۆل نووسراىن، یا پارچە شىعرك كە ئىماژ و ئىستارەى تىدا نەبىن جىاوازی چىە لەگەل وتارى ئاسایى و رۆژانە؟

من لام وایە كە راستەقینەى دەرەو ھەر ھەك ھەن پاش ئەو لە دەرەوون و ھەستى ھۆنەرمەندا جىتگر بوون دەرناخرىنەو. ھاتە رەنگى تايەتى خۆى لە راستەقینە و رووداوى ناو كۆمەل ئەدا. پتەمەندىكى زەرىف و نادىارى لەنێوان رووداوەكانا دروست

نه‌کا. دوتنی و نمرۆو به یانی به یه‌کموه نه‌لکتینی و ناکامیان به چه‌شنی هونه‌ره‌که‌ی جا چ نووسینی نه‌سری، چ شیمری و چ به‌شه‌کانی تری هوله‌ری یی دمرنه‌خا و نه‌زانین که بز نم دهرخته ورد و عاسته‌مه‌ زمان و وشه و لیکد انموه‌یه‌کی وردیش پیوسته که ناچاره به‌رزتر یی له ریزی ناسایی، به‌لام داپۆشراوی و ته‌عقید و نیماژ و نیستماره‌ی دور له دمسکه‌وتی دمسکورتی خه‌لکی گه‌ره‌ک و کۆلان نابیی نه‌مهنده زۆر یی که به ته‌واوی هونه‌ره‌که بکاته شتیکی مینیاتۆری و روا‌له‌ت جوان، به‌لام بی‌که‌لک و سوودی کۆمه‌لایه‌تی.

نیسته تکایه گۆی بگرن بۆ پارچه په‌خشانیک که له سه‌ره‌تای نۆویلیک وه‌رگیراوه و شۆینه‌واوی نووسه‌ریکی نه‌ناسراوی ئیرانییه.

هه‌تاوی رۆژپه‌ری پاییز نه‌لینی بزه‌ی نابه‌دلی مالآراییه. خواپه نه‌سروچه‌ن زوو تینه‌په‌ری؛ دیسانموه شه‌و، دیسانموه یاری گه‌رمی نه‌م مناله بیگونا‌هه. هه‌زیز له به‌ره‌به‌رۆچکی مزگموت هه‌ستا، خزی ته‌کاند و که‌می چاوی گیترا که خوا‌حافیزی بکا و به‌رمو مال پیتوه. که‌سی نه‌دی، پینکه‌نینیک وه‌ک بزه‌ی نابه‌دلی هه‌تاوی رۆژپه‌ری پاییز که‌وته سه‌ر لیتی... «وا دیاره‌ن له میژوه سه‌رم به‌رداوه‌ته‌وه و خه‌ریکی بیرکردنه‌وم، هه‌موو رۆشترون و من به‌ته‌نیا ماومه‌ته‌وه.» هاته‌وه‌ییری که هه‌میشه ته‌نیا بووه، که‌س نیه هه‌والی تیشکاوی یی. راستی هه‌زار بۆمردن باشه؟! سه‌ری هه‌لتیا له‌سه‌ر ناسۆچاوی به‌داری وشکی چاک که‌موت، بایه‌کی نه‌رم په‌رۆی شینی داره‌که‌ی نه‌شه‌کاندموه. نه‌و په‌رۆیه خزی دوتنی له داره‌که‌ی هالآندبوو، نه‌یزانی هه‌چ ناکا، به‌لام باش بوو بۆله‌ی له خه‌ترانی نه‌په‌ری.

– «توه‌یچ ناکه‌ی، نابزوویموه. هیوا له‌شی وه‌ک پۆلوو نه‌گیرێ، تۆش هه‌ر

ده‌سته‌ونه‌ژۆندانیشتوی. ناخر نووشته‌یه‌ک، شه‌خس و پیریک.»

– «که‌چی ئافه‌رت نه‌خۆش چی داوه‌ به‌ سه‌ر نووشته و دۆعاوه؟! هیوا سه‌رمای

بووه، همموو گياني رووته، نهين بيهينه لاي دوكتور.»

كاتن بيرهكەي بهم جينگايه گه يشت پينكهنين گرتي: «كام دوكتور؟ به كام دراو؟! هه ناسه يهكي ساردي هه لكتيشا، وهك بيموي له دهس نهم بيره نالوزانه راكا، ههنگاوي هه لپري بهرمو مال.

- «هيو چونه، نافرته؟»

زور بزوه لامهكەي مائلن نهبوو. له به يانيموه چوبووه دهرموه كه پاره يهك پهيدا كا، به لام هيجي بز نهكرايوو. چوه سه سهري هيو. لينغه يهكي شري به سهرا دراووو، هه ليداوو. نارهق زهنگول زهنگول له سهه گوناي گه رمي هه ليشتبوو، هه ناسه ي باشتر نه هات و نه چوو.

خيرانی پرسى:

- «كار يكت بز كرا؟»

هه زيز سهري بهرداوو و به نه سپايى كوتى:

- «نه، نه مرؤ گزيري ناخا هاته دهركى مرگموت و دهنكي دام بز بينگار، به ياني

جؤماله.»

خيرانی به ناليموه كوتى:

- «خوا هه لينه گري»

هه زيز وهك كه سيك له بهر خويموه قسه بكا كوتى:

«نهمه راسپيري سه رشاني خؤمانه!»

تا حموته ي داهاتوو به خواتان نه سپرين، شهوتان باش.

وهدامی گونگریکی خۆشه و پست

سهلام له گونگری بهرئیز و هونه پارئیزی بهرنامه ی تاپۆ.

كاك ره حيمى بههرا مزاده له بۆكانهوه نامه يه كى بۆنووسيوين و پاش نهوه كه نزاى بۆسه ركه وتتمان كردوه له خزمه تى گه لا، چهن ره خته يه كى لى گرتووين و نيمه له م بهرنامه يه دا وه لامى نه ده ينه وه. كاك ره حيمى وا دياره گه نه چينكى به شۆز و هونه رناسه و ده رنه كه موى بهرنامه ي تاپۆى چهن حموته بهر له نيسته ي گوى لى بووه كه له ودا كو تيوومان ناين ماوه بدرى نهو شته زمانه كه نه مرۆبه ناوى گۆرانى كوردى له ناو خه لكا باوه په ره بگرى. له نامه كه يا نووسيوه كه نيوه خۆتان زۆر كارى وا نه كهن كه خه يانه ته به هونه رى كوردى. كاك ره حيمى مه به ستى نيمه ي كار به ده ستى راديوى كوردى بووه و نووسيوه كاتى كه شيعر يكى كوردى نه خو ئيندر يته وه، پينته ويستى چيه كه له ناوى هونه رمنديكى كه كورد نيه له موسيقاى نه وان له گه ل شيعره كورديه كه دا كه لك وه ربگيرى. نه مه ره خته يه كه مه تى. ره خته ي دووه مى نه مه يه كه بۆچ نيمه هه ر باسى

هونەر مەندانى رابوردو ئەكەين و لائى هونەر مەندانى گەنج و ئەمرۆيىمان بەرداوه. ئەو گۈنگرە ھوشيارمان نووسىويەتى كە بەلى باسى خىزمەت و تىكۆشانى رابوردووان بەكەلكە، بەلام ئەين بۆگەنچەكانىش كە تامەزىۋى هونەرن ھەنگاۋىك بىرى و رىئوئى بىكرىن و ھان بىرىن. رەختەى سېھمى ئەمەيە كە بۆچى بەستە فارسى و توركىيەكان ۋەرنەگىز نەمە بە كوردى؟ ئەمانە ئەبنە مایەى لەناۋچوونى رەسنى ناھەنگى كوردى. دانەرى ناھەنگ كە لە خەلكى كورد دوورە و لەناۋياندا نەژياۋە و ناگای لە چلۆنيەتى ناھەنگە بەرووكان نىيە، كاتى كە پىنى ئەكوترى ناھەنگىكى كوردى بۇبلاۋبونەمە لەسەر رادىۋدانى، ناچار پەنا ئەبا بۆ ئەمە ناھەنگانە كە يا توركىن، يا فارسى و خۆى لە دانانى ناھەنگىكى تازە رزگار ئەكا. پاشان ئەمە ناھەنگە كە بىنگومان پىرە پىنسى چىشكە و ھەستى كورد نىيە، شىئەرىكى بىن تام و بۆنى كوردى ئەخىرئەسەر كە تەنانتە شىئەركەش پىنئاسى كوردى نىە. جا بىرى لى بىكەنەمە كە لەم ناۋەدا تەنبا ۋەشى ناھەنگە كە كوردىيە، نە گىيانى شىئەركان، نە ھەناۋى ناھەنگە كە كوردى نىن. كاك رەھىم پاشان پىرسىار ئەكا ناخۆ ئەم كەرى ئىۋە باشترە لە كارى گۆرانىئىكى كەمزان كە ۋەشى زىمى دوور لە خوو و رەۋشى جوانى بەسەر زمانا دى و بە واتەى نووسەرى تاپۇ ئەلى: «دايكى ھەوت كورپى پىتەكەم حاشا»!؟

برای گەنج و ھىزامان كاك رەھىمى بەھرامزادە!

ئىمە ھەرگىز نەمانكوتوۋە كە كارمان بىن كەم ۋەكۋورپى و كە مایە تىيە. رەنگە زۆر كە مایەتى ۋا لە كارمانا ھەبىن كە گۈنگرەكان ۋەك خۇمان شارمىزى نەبن؛ بەھىۋاين ۋەردەوردە بەسەر ئەمە كە مایە تىيەنەدا زال بىن، بەلام ئەمە كە ئىۋە نووسىۋاتانە باسى ھونەر مەندە گەنچەكانىش بىكەين، لامان ۋا يە كە ئىمە لە ناساندنى ئەمە برا بەھەست و ھونەر مەندانەدا، چ مووسىقار، چ شاعىر، چ نووسەر و يا دەنگخۆش كۆتايىمان نەكردوۋە، مەگەر لە ھەبوونى ئەوان ناگامان نەبوۋىن، كە ئەۋىش تاۋانى ئىمە نىە. رەنگە

نمونه که مترخمی نیتوه یی که ناگاتان له بوونی شاعیریکی گنج یا هر هونرمه ندیکسی تر هه یی و به نیتوه یی نه ناستین . نیتوه له هه موو به زمانه یه کدا دوو پاته یی نه که یتموه که به دستیک چه پله لی نادری . نیتوه و نیتوه به یه کموه نه توانین راستیریمان به باشی به ریتوه بهرین ، چونکه نیتوه ناتوانین و له وزه ماندا نیه هه موو هونرمه ندیک له هه موو شونیتیک بناسین ، که ومها بوو هه موو گوینگریک له سه ریته تی که هونرمه ندانی شار و ناوایی خوی به نیتوه بناسننن ، شوینه وار و کاریان بو نیتوه بنوسن و بسنیری و نتمه ش راستیریمانه که نه گهر شوینه وار کانیان که لکی بلاوگر دنه وه یی هه یی به ناوی خویانه وه بلاویان که نیمه وه و کاریک بکه یی که له هه موو شونیتیک بیناسن ، به لام یه ک شت هه یه که نایی له یاد بگری و نه ویش نه مه یه که نیتوه کزری نووسه رانسان هه یه و هر نووسراویک چ هی نووسه رانی خومان یی و چ له لایه ن گوینگره کانه وه بیت نمو کوره به وردی نه یخو نیتوه و پروای له سه ر نه دا ، تمنانه ت نه توانی نه گهر له نگ و لوزیه ک له نووسراوه که دا هه یی دسته تیرری و چه وتیه کان راست کاتوه .

نیتوه زورمان یی خوشه که په یوه ندیکسی پتومان له گه ل نیتوه هه یی ، گه شه ی کاری نیتوه به موه به ستراوه که نیتوه له کارمان رازی یی ؛ هه لبت نه مه که نیتوه له سه دسه د رازی یی ، نه بو نیتوه باشه و نه بو نیتوه ش نعلوی ، چونکه له و حاله دا نیتوه نیتوه خومان به راستیریدار نازانین بو به ره ویش چوون و باشتر کردنی به زمانه کانمان و نیتوه ش همول نادمن بو دوزینه وه یی هه له کانی نیتوه و ریتوتی کردنمان .

با نه مه ش له دوایی نم باسه دا بلیم که له م به زمانه گشتیان بو نیتوه و هی نیتوه و باشتر بوو که له کاتی ره خه گر تا نه مه تان له بهر چاو یی که به شیک له بهر زکردنه وه یی به زمانه که هی نیتوه یه .

کاک حه سه نی ره سولنی خوتندکاری زانکوی ویزه یی زانسه گی تاران پرسپاری کردوه نایا به لای نیتوه هونرمه ملا هه به شاعیر و لووسه نه کوتری ؟ نه گهر لاتان وا

نیه بۆج باسی گۆزالییئتک، نه قاشیک یا موسیقاریکی کورد ناکهن؟

وه لآمی کاک حه سه ن ئە مه یه که نه خیر هونه رمه مند به لای نئصمه هه ر ته لیا به شاعیر و نووسه ر ناکوتری موسیقار و نه قاش و دهنگخۆشیش هونه رمه مند، به لآم شاعیر و نووسه ر له ناو کوردا زۆرترن له موسیقار و نه قاش و هونه ری دهنگخۆشیش له چه شه هونه راله نیه که به رنامه ی له سه ر بنوسری؛ هه ر له وه نده که ده لگیان له رادیۆه بلاو له کریتمه خزی چه شنیک ناساندنه. نه گه ر نه قاش یا موسیقاریکی کورد هه بی و به نئمه ی بناستین، زۆر سیاستان ئە که یین.

لیته دا به رنامه که مان دوایی هات؛ تا حه وته ی داها توو خواتان له گه ل.

جياوازی نيتوان شتوه ويزه يبه کانی فارسی

سه لام له گوئیگری به ریزی به رنامه ی تا پز .

له لیکۆئینه وه ی ویزه ی نیرانا گه یشتینه نهم ناکامه که جياوازی به کی بنه رته تی وا که له نيتوان شتوه ويزه يبه کانی نوروو پادا هه په له ناو سه بک و شتوه کانی فارسیا نیه ، واته شتوه ی کلاسه ک و رۆمانیک و رینالیک له بنا هومه جياوازی و هه ر کام راگه ی پینه ری مه به ستیکی تایبه ت و فه لسه فه ی تیکی سه ره به خۆن . له کاتینکا له نيتوان سه بکی «خوراسانی» و «عیراقی» و «هیندی» نیرانا جياوازی به م لاشکرایه به رچاو ناکه موی ، ته نیا جياوازی به کی نه مۆتۆ که نه بیته هۆی ناسینه موه ی شتوه يبه ک و هه لاواردنی له شتوه کانی تر جياوازی روا له تیه ، واته دیوی دهره وه ی وتار . نهم پرسیا ره دینه پینش که بزج وه مایه و چۆنه له ماوه ی کورتی که متر له چوار سه د سالآ چهن شتوه ی ته واو جياوازی که جياوازی بیان له لاومرۆک و کاکلدا به په که وه هه یه ، له نوروو پیا په یدا نه بن و له نیران له ماوه یه کی هه زار سالیا واته له هه موی پی په یدا بوونی شتوه ی «خوراسانی» یه موه تا دوا یی

شيوه «هندي» جياوازيه کي نهوتو لاکه ويته ناو شيوه شيريه کانهوه؟!

له وه لامي نمه پرسيا رهدا نهين بلين نابووري فيتزدالي گوزرا به نابووري بازرگاني و به شوين نمه گوزرانه دا شيوه کلاسيک که به رهه مس نابووري فيتزدالي و ناريسٽوگراسي بوو، بوو به شيوه روماتيک که نيازي کومه لي سمودا گهري نوروپا بوو. ٽيمه زورچار کوتوومانه که هونه ر و زانباري و خو و رهوش و همرو نهو شتانه رووگاري ٽيان و له سهر بناغه و پايه نابووري دامه زراون، نه گهر بناغه برووخني ينگومان رووگاريش خزي پي ناگيري و ناچاره به رهو نه مان و فهوتان برهوا. شيوه روماتيک ورده ورده گوزرا به شيوه رتاليسم، چونکه نابووريه کي نوٽر هاتبوو. لاني کم له گهر ولاتاني نوروپا هه له سهر نابووري بازرگاني مانهوه، به لام پيشکومتی سمعت و تيکنیک و په پدا بوني چهن تاقیکاري له نابووري گشتيا و دهرکومتی يندا دی، شيوه نابووري بي دهر به ستي تا کي بزروونا کبيران و خاوهن پتروساني نوروپايي روون کردهوه که هه ريمي کي بزوينتر و نيسايتر هه به له تا ک په رستي و برهوا به کولليکيف (collective)، چ له نابووريا و چ له هونه را په ره ي گرت.

مه به ست نه مه به که له نوروپا بناغه گوزرا و به گوزراني بناغه ي نابووري رووگاريش که هونه به شينکيه تي گوزرا، به لام له نيرانا بزماوه ي دوو هزار سال نابووري فيتزدالي مایهوه، گاهيک بي هيز بوو، به لام له ناو له چوو و تواني هه لدا تهره، هه روه که له «چين» يشاوه ما بوو و نابووري دهر به گي زياتر له دوو هزار سال به حموسه له و گيان سه ختي يهوه خزي را گرت، به لام نه مه ش خزي پرسيا ريکه و شيابي وه لاميني تره که بزچي له نوروپا نابووري گوزرا و له نيرانا نه گوزرا. نه زانين که هه موو گوزرانيک له به رهنگاري «تيز» و «نانتی تيز» دپته به رهه م و هيچ مه به ستينک له م هه ريمه تيا په ري و نه م ده سه لامي تيز و نانتی تيزه به سهر هه موو مه به ستينکا رهوا به و ليزه دا پيويسته بزاني چ هزه که يارمه تي مانهوه ي تيزه که نه دا که نانتی تيز ناتواني به سه ريا

زال مین و «سهنتر» بینه روو؟ به چه شنتکی تر چ باریکی تایبته دینه فریای
 فیتۆدالیم که ماوه نادا له ژیر هیزشی بازرگانیا له ناو بچی؟
 شالوی هۆزه ییابان گه ره کۆچه ره کان بۆسه «بانوو» واته فه لاتی ئیران، هۆی
 هه ره گزنگی دواکه وتنی نابووری ئیرانه. ئه وه هیزشانه ولاتیان شله ژاند و باری
 به ره پیتشکه وتی نابووریان تینکدا و نه وه که تهنیا بوونه هۆی راهه ستانی به له زی
 پیتشکه وت، به لکوه به ره پایش نابووریان گتیره.

ئه زانین باش په یدا بوونی نایینی نیسلام جگه له دوو سنی خانه دانی وه که
 «نالی زیار» و «نالی بوویه» و «سامانی» هه ره ئه میر و سولتانتیک که هات و له ئیرانا
 فه زمانه پوایی کرد تا دامه زرانی «سه فهویه» ره گز ئیرانی و راهه توی ژبانی کۆمه لانی
 ئیران و هۆگری خو و رهوشی نینه نه بوو، زیاتریان له وه هۆزانه بوون که بۆ له وه پاندنی
 مه ره مالآت له وه پیری «ماوراءالنهر» و له «تورکستان» هوه هاتبوون و به چهن شه ره و
 پشویه دروست کردن توانیان هه رکام حکومه تیک پیتکه بینه وه که «سه له جوقی» و
 «هه زنه وی» و «فاقه قزینلو»؛ هیچکام له وه حکومه تانه جگه له وه که ئیرانی نه بوون
 نه وه هله مه سه له لاتیان په ره دار نه بوو که ته واوی ئیران بگرته مه وه و ماوه ی حکومه تی
 بته ماله شیان زۆر نه بوو. هیزشی مه خوله کان که گه وه ترین به لای پیتشکه وتی ئیران بوو
 له وه ی که بووش نابووری زیاتر وه داوخت. ئه وه ئه میر و ده سه لانداران هه خۆیان له پیتشا
 به مه رداری و شوانی ئه ژبان و نابووریه که یان دواکه وتوو بوو. ئه زانین که له سه ردمی
 نه شکانیش «اقطاع» و «فیتۆدالیم» - که خاوه نی نابووریه کی پیتشکه وتوو تره له
 نابووری ناژه لداری - له ئیرانا دامه زراییو، ته نانه ت له دواپی سه ردمی ساسانیا به ره
 بۆرژوازی بازرگانیش چوو بوو.

سه نه تکار له شاره کان په یدا بیوون و به پنی کتیه داستانیه ئیرانیه کان بازرگان
 له کۆمه لاریزیکی زۆری هه بوو؛ ریگیای تیجاره تی هاویرشم که ئه روویای به

هيندوچين و شه رقی نښتاوه پتوهند نه دا به نښرانا تڼه پری؛ له بهر نه مه نابووری نښران کاتې به هزی فرمان پړه وایې نه و هززه مالآندار و کوچه رانه وه رنگی نابووری شوانی گرت له راستیا دواکه وتی به سه راهات. شازنشینې وه که له نوروپا هه برو پاش تیکرپووخانی «چاچ» و «سه مه رقه ند» و «قه رخانه» و «هه رات» و «نورگه نج» و «خوجه ند» له نښرانا په پيدا نه بوو؛ نه مه هزیه کی هه ره گه وړه بوو که له ناکامیا نه شرافه فیئوداله کان وه که له نوروپا جسی گرتوو و بده مه لآت بوون، له نښرانا نه یانترانی ته نښریان له حکومه تا هه یې. هتیش و شهرو کوشتار هه منی نه هښت که نه زانین هه منی بزیشکه وتی نابووری گه لیک پیوسته.

تا حموته ی داهاتوو به خواتان نه سپرین. هیوامان به ختموهری نښه یه.

«گوران» و «هزار» گامیان به روزتون ؟

سه لام له گوینگری به ههست و هونه به رهستی به رنامهی تا پۆ.

که مینک به بۆنهی کاره که مهوه و بریکیش له بهر نه مه که ههقال و ناشنا و روشنای هونه ردۆستم زۆره، دو چاری هه ندی کۆزی و نه بزم که تیا دانه مینم و گاهن پرساری وهام لیته کری که وه لانه کهی نازانم، یا وانه بن که له نیتوان شیکردنه وه و لیتدوانی مه به ستیکی هونه ریا مه بهستی وادینه پشمه وه که له پینشا بیرم لینه کردبۆوه. نه م کۆزو له نجومه نه بچووک و دۆستانه به بۆسن جینگای شهوی شینمر و کۆزی و نیشه یی و هه لسه لگانندی هونه ری نه گریته وه و لام وایه نه و بر وایانه که له و دانیشنه گهرم و بر وایانه دا دهر نه بری، که لکی نه وهی هه بن که نیشهش گویتان لئین و لینی ناگادار بن. هه لیهت نه گهر بر وایه کی تران هه بن و به لگهی باشتان بۆ بر واکه تان له دستدا یی، نیشه بر واکه ی نیشهش به ناوی خۆتانه وه بلوو نه که ینه وه. به م چه شنه رایه لکه یه کسی له په کگ یشتن و هه لسه لگاندن له نیتوان نیشه و نیره دا به دی دئ که زۆر جینگای که لکه و

نه گونجې زور شت له م نالوگوزې پروایه دا روون پتېموه.

شویک له کوزینکې بچووکې دوسانه دا نم باسه ویزه بیه له گوزې بوو که «پلموپایه ده سه لآت و سامانی شاعیری، گوزان، و هه ژار، کامیان به رزتر و زورتره؟» بزورون بوونه وی باسه که له پینشا باس لهوه کرا که شاعیر نه بین چ نیمتیازینکی هه بین بز نموه بچپته ریزی شاعیری باشهوه و هموو پینکھاتین که شاعیر نه بین جگه له دهسه لآتینکی مه عنوی که «هه وینی شاعیرانه ی دهر وونی» نه توانین پین بلین، واته جگه لهوه که نه بین زهوق و لیتها تووی سروشتی هه بین بز شیمر کوتن، نه بین چند شتی تریشی هه بین که بریتین له شاره زایی به میژوی هونه ری ولاته که ی خوی و ولاتانی تری جیهان، بز نموه که بتوانن له سه رچاوه ی هونه ری گه لانی تر خوی تیراو کا. وا باشته که زمانینکی زیندوی بیگانه بزانی، چونکه بمو زمانانه کتیبی زور سه بارت به هونه ر ویزه نووسراوه که نه گونجې وهر نه گیزر ایتیموه بز زمانه که ی خوی. ته نانه ت نه گهر شاعیر وهر گیزر اوی دیوانینکی شیعریشی له به رده ست بین، ناتوانی به هره له هه موو نمو جوانیانه که له نه سلنی کتیه که دا هه ن وهر بگری، چونکه هه ر زمانیک شتی وها تایه تی تیدا یه که به وهر گیزر اندن له ناو نه چنی. که وها بوو شاعیر نه بین هه م زهوقی شاعیرانه ی هه بین، هه م له ویزه ی جیهان ناگادار بین. هه وائیک پرسیری کرد سه بارت به م راسته قینه نه لاین چی که به یتینژ له گه ل نموه شا شوینمه واری زور گموره ی خو لقا نندوه جگه له زمانی گه له که ی خوی زمانینکی تری نه زانیوه. وه لآم نه مه بوو لهو کاته دا نه کرا شاعیری کورد خوی بین نیاز بزانی له زانیاری و ویزه ی گه لانی تر، چونکه ژیبانی کورد ساکار بوو. نابوریه کی ساکار و کومه لیکنی ساکار، به لآم نه مرژ لهو ساکاریه، نه له نابوریدا و نه له کومه ل و ویستی کومه لایه تیدا نیشانه یه ک نه ساوه. ژیبانی کورد پینچ و قه مچی په یدا کردوه و چارمنووسی تینکه ل بووه له گه ل چارمنووسی جیهان. نابوریه که ی گوزراوه. شازنشین و بازرگانی و سنعمت پهره ی سه ندوه و شاعیری

کورد ناتوانی خوی پیاریزی لمو هممو گۆرانه و ناچاره بۆنهرزو کۆمهلی نهرۆ شیمهر بلتی.

«ههژار» و «گۆران» ههردووکیان فارسی و ههههیی و تورکی و کوردی نهزانی و ههردووکیان زمانیکی ئوروپایی تارادهیهك که بتوانن نووسراوی ئهو زمانه به بێن یارمه تی وهرگیر بختنهوه شارهزان که وههایه لهم بارهوه بهرامبهر دینهوه، بهلام نهگونجی که «ههژار» بهسهر زاراوه جۆربه جۆرهکانی کوردیا شارهزاترین، چونکه «کرمانجی ژوور» که له ئیران یی نهکوتری «بادینی»، باش نهزانی و له شیرهکانیا که به زاراوهی کرمانجی خواروون، وشه ی کرمانجی ژووروو زۆر نههیتن، وهك «بیرکم»، «ههیف»، «شه پال»، «چهلنگ» و زۆر وشه ی تر؛ تهناهت «ههژار» له شیرهکانی زاراوهی کرمانجی خواروو که له ئیران «سۆرانی» یین ئهلتین چه شنی «سههیی»، «موکریانی»، «همولتری»، به تایهت شیرهی «دهشتی دههیی» و «سلیمانیهی» که لک وهرئهگری و به لایهوه زاراو و شیرهکانی کوردی بهیهکهوه جیاوازیان نیه و شاعیری کورد نهتوانی له وشه ی هه موویان که لک وهربگری، ئه کاره له شونهوارهکانی مامۆستا «گۆران» دا بهر چاو ناکهوی. جا یا له بهر که مدهسه لاتی بهسهر شیرهکانی کوردیا، یا له بهر ئه مه که یی باش نهبووه له شیره ی سۆرانی و شه ی کرمانجی ژووروو به کار ییتن.

کۆره که ی ئیبه له دهوی لیکۆلینه وه یه کی زۆر به م ناکامه گه یشت که له ناو کوردا شاعیریک که له ناسکی زهوق و جوانی ته عبیرا بگاته «گۆران» زۆر که مه، به تایهت له پههلنگوتن و په سندی جوانی ته بیه تا، له باسی ئه وین و جوانی نافره تا کهس ناگا به «گۆران». هه له بت ئه وه که ئه لیتین لهم ریهازه دا گۆران ریهواری تاقانه و چالاکه، مه به ستمان ئه مه نیبه که له ریهازهکانی ترا دواکه وتوووه. شیمهری بهرزی «جیلوهی شانۆ» یا «تاقه ستاره» یا «دهرویش هه بدوللا» یا «بۆهاوریم بینهکس» لمو شیمهره یین وینانهن که به راستی سامانی ویژه ی کوردی دهوله سه نده تر کردوووه و گولزاری

زموقی شاعرناسانی به‌ماراوی کردوو. کنی نه‌توانی له‌چمند دینری کورتا باسینکی ره‌وان‌ناسی وه‌ما باریک که له‌پارچه شیمری «تاقه‌ستاره» دا‌ها‌تۆ‌ته‌گوربی به‌یان بکا؟
 نه‌مه‌سه‌باروت به «گۆران»؛ هه‌ژاریش له‌هه‌رنیمی شیمری حه‌ماسیدا
 بئ‌وینه‌یه.

له‌روشنایی نه‌م راسته‌قیئانه‌دا که باسمان کرد به‌م ناکامه‌گه‌یشتین که
 «گۆران» شاعیرینکی «لیریک»^(۱) و «هه‌ژار» «نئپیک»^(۲) و هه‌رکام له‌هه‌رنیمی
 خویانا ده‌سه‌لاتدارن؛ به‌لام کاتی «هه‌ژار» لانه‌دا بۆ شینوی «خه‌نایی»، یا «گۆران»
 روو له‌کاته مه‌لبه‌ندی «حهماسی»، که مینک له‌به‌رزیه‌که‌یان که‌م نه‌بیتمه‌وه. ره‌نگه
 «گۆران» له‌شیمری حهماسییا که‌مه‌سه‌لات‌ترین تا «هه‌ژار» له‌شیمری خه‌ناییدا.
 شتیکی تریش نه‌مین بکووتری، نه‌ویش نه‌مه‌یه که «هه‌ژار» له «شینوی نوی» دا
 ته‌واو که‌مه‌سه‌لاتی خزی نیشان نه‌دا و «گۆران» له‌م شینوه‌دا له‌پیش‌تره تا شینوی
 هه‌روزی، به‌لام له‌شینوی هه‌روزیشا شیمری گه‌وره‌ی خولقاندوو.
 به‌هیوای نه‌وه که بر‌وای خوتانمان به‌به‌لگه‌وه بۆ بنوسن. تا حه‌وتوو‌ی دا‌ها‌توو
 خواتان له‌گه‌ل.

۱۳۵۳/۱۰/۱۵

۱ - لیریک = خه‌نایی

۲ - نئپیک = حهماسی

قوژئیدی سه پده وان

كۆمەل لە سەر ریڭگای راستە و هەرچی لە ناو كۆمەلەوه هەستێ و باسی خواس و ویستی كۆمەل بكا، جوانه؛ چونكه ئەوهی وا به هەلە دەچی تاكه و كۆمەل كەم وا هەیه ریڭگای چەوت بگرتە بەر.

كۆمەل بە لای مەوه بەم كەماپە تیە نالین كە سوودیكیان هەیه جیا لە سوودی گشتی و هونەرێكیان هەیه بە پێچەوانەى هونەری كۆمەل.

چینی پێكەتەر، واتە ئەو كە سانه كە زۆر بەن و هەمیشە روویان لە ژبانی مەرفاقایەتی و بەرزكردنەوهی پەله و پایەى ژبانی ئێسانیه، بە لێكدانەوهی من كۆمەل بەوان نەكوتری؛ ئەوانن كە خەمیان وەك تەمومزى سەر چیا وایە و شادییان چەشنی پێكەنینى هەموەل زەردەى خۆزەرە تاوه؛ ئەوانن كە هونەریان نێسك سووك و لەدەن تزیك و خوین شیرینه؛ هونەرنك كە بە خەشلى خۆمالمى رازاوه تەوه و رەنگ و بۆن و تامى پێگانەى پێوه نیه، بە لأم لەگەل ئەوه شالە هەموو شوینتێك چ لە ناوخۆ چ لە دەرەوه هەر جوانه،

چونکه مانای به زری جوانی ئو جوانیه به که پتوئندی به هریمی به پانی جوانه هه به و له گه ل باسی خاوهنیه به مانان؛ له هه موو لایه که و به لای هه موو که سه مه به زره.

ژیانی خیتلاتی هیتدی خوو و رهوشی تاییه تی خزی هه به، که به کیان دلاوایی و به خشین و مالی دنیا به لاهه کم بوونه، چونکه لهو چه شنه ژیا نه دا ئاسان بژیوی و کم به پری چون هه به و باری ژیا نه که چه شینکه که ئاده مزاد به رام به به پاشه که وت کردن و بیر له به یانی ژیا ن کرد نه وه بن ده به ست ده بن. له به ره نه وه به که کورد سه به زری و نازا به تی و میوانگری زوره و به یتی «سه یدموان» داستانی نه م چه شنه ژیا نه نه گنیر یتمه. به داخه موم که ویژه ی یتمه له ناو گه لانی جیهاندا بلاو نه بو تمه، دنا خوا عالم که به یتی «سه یدموان» زور له «هاملیت» ی «شکسپیر» به ز تره. شکسپیر لای وایه «هه بوون» یا «نه بوون»، مه به ست به کن له دو انهن؛ به یتیزی «سه یدموان» نه لن:

«دیلان یا ماتم»، کامیان مه به ستی ژیا نه؟!

قارمانی شکسپیر «هاملیت» ی باوک کوژ راه؛ دایکی خه یانه تکار و ماسی پیاو کوژ بوونه هزی په ژاره ی «هاملیت»؛ به لام له به یتی «سه یدموان» دا باوکیتک سی کوری گه نجی نه مرن، که به کیتک به ده سی باوکه که نه کوژری. خه می «هاملیت» به نه دازه ی په ژاره ی «عه بدولعه مزیز» ی روله کوژراو گران نیه.

جا یا بچینه وه سه ره داستانی «سه یدموان».

«ره بی خودایه نه تو هه وری ره همه تن یننی له لای قیبه ی موباره ک.

له داویننی فه ره نگیان. له سه ره قه بری پیر خدری هه لبریزی.

کن دیویه تی له سه ره سنن کوران را بووک بچنه وه مالی بایان به کیژی؟»

«عه بدولعه مزیز» ی داستی، سن کوری نه بن به ناوی «سه یدموان» و «نینچیروان» و «مه لکه وان». سن کوری گه نج که کاتی ژنه تیا نه و سن بووکیان به روژنیک یو دینن. عه شیره تی داستی هه موو له شایی و زه ماوه ندا به شدارن، «مه لکه وان» شه وی هه موو ل

«پردو و گیر» نهی و نه مری و خه فه تیکسی گهوره نه خاته سر دلی باوکی، به لام «عه بدولمه زیز» کورده، سر و کی خینلی «داسنی» یانه، چون روی هه یه به عه شیره ته که ی بلنی:

«دهستی دیلان به ردهن و بلاوه ی کن!»

راسته که کور مردن پشت شکین و برست بره، به لام نه ی سر و کی چی؟ نه ی پیاوه تی و میوان خوشه ویستی چی لئ بکا؟ «عه بدولمه زیز» دنگ ناکا و هه لئه رکنی و زماوهند هر دمیتن. تا شوی دوهم دهشته وانان هه والی دمه منی که «تیچیروان» له رهوز، رهوزی تووش و چره هه لئه زراوه و مردوه. دیسانهوه باوکی کوزس که وتوو برینی نه کولیتهوه و خم به هه موو گرانیه که وه نه که ویته سر دلی و بیر نه کاته وه دوو کوری جوانه مرگ بوون، نم زماوهنده شوومه، نم به هاره یی فه ره، یی فه رو دزیره، چی بکا؟ ناپا له گه ل نه وه شا که تهرمی دوو کوری له بهر دهستی تی، زماوهند هه رمیتن؟ نه گه به داستیان بلنی: من زماوهند ناگیریم و نیوه هه لئه رکنی بوه ستینن، چی یی نه لئین؟!

ناخو نالین: «عه بدولمه زیز، پیره، خه رفاوه و پیاوکی ناخرشه ره؟»

نه مانه ژیره دهستی خوی: یی جیاوازی کوره داسنی کوری نه ون و هه موو نه و روژ له شادی نهوا به شدارن. میوان، گه ری هه لئه رکنی گهرمه، کیژ و کوری داسنی خه ریکی «روینه» و «سوئیچکه یی» و «چوی» و «سن جاره» ن. ناخو بچته ناویان و به پرمه ی گریانه وه بلنی: «نه ی کورو کیژی داسنی دیلانه که تان به ردهن، له باتی شایی، شین بگیتن، «مه لکمان» و «تیچیروان» مردن و نیوه بز دوو زاوی نه ماو شایی نه کنه نا؟» به لام نا، عه بدولمه زیز کورده، نه وانه ش میوان. رهوا نییه زماوهنده که یان بشینوی. نه ی دلی په ژاره داری چی لئ بکا؟ نم هه موو خمه و دهرده بز کوی به ری؟

وا باشه له ناوایی دمرکه وی، په نا به ریته بهر داوینسی چیا، خه فه تی بدا به دم

شمالی سرشینتی شیو و دولاً. باله هه‌رای هه‌لپه‌رکڼ رزگار ین، ناگری به‌جوشی دهرودن نه‌یا، نه‌یا تا‌له‌ر جینگایه‌واریبازی مېرو بزنه‌کڼوییه. له‌ژیر به‌ردینکا نارام نه‌گری، به‌لام دلې وه‌ک ناوی سر ناگری به‌تین نه‌جوشی و هه‌لته‌چن. فرمینکی گه‌رسی به‌سر گونای پرچینیا دیته‌خواروه!

دهرودبری به‌هاره، به‌لام چ به‌هارنک، به‌هارینکی ره‌ش و ناحه‌ز، ناحه‌زتر له هه‌موو زسانیک.

چاوی تیژی وه‌ک هه‌لوی پیری چیا نه‌روانته‌نوبه‌ری دوله‌که؛ به‌هانه‌ی له‌مال دهرکه‌وتن و کورې زماوه‌ند جه‌بشستی نه‌مه‌یه، که‌ده‌چن گوستی راوینک یننیته‌وه. لیزه‌دایه‌که‌تراژندی ده‌گاته‌نوبه‌ری خوی، ده‌ستیکي به‌هیتز له‌کاردايه‌بزه‌په‌روهراندنی دلته‌زیتیرین به‌سه‌رات.

دهرودبر به‌هاره، گیا شینه، لاسکی ناسکی گولې کڼی به‌دم بای نهرم‌ویانوه نه‌له‌ریته‌وه. دلې باوکتیک پرله‌مه‌ینت، په‌ردوی زاوای دوو کورې گه‌نچ به‌تاله، دوو بووک چاوه‌روانه، داسی له‌شایی و خوشیا نوم‌بوون. «عه‌بدولمه‌زیز» گاهي به‌دلیا دی: - «دوانم مردن، سه‌یلموانم ماوه! ژیان شایی به‌یا شینه؟!»

دهنگی گوزانی بیژ و ده‌مزل و زورنای ناو دی که‌زور دوور له‌ده‌روه دیته‌به‌ر گوی، نمو جارانه‌واشه‌مال نه‌یه‌ینن، نه‌لن: «ژیان شایی به‌!» دوان مردن، هه‌موو دهرن، چونکه‌له‌هه‌موله‌وه‌نهبون، هاتن و پاشان رویشتن، که‌وه‌هایه‌ژیان قوناخینکی کم‌خایین و کورته‌له‌نیوان دوو‌نهبوونی دریز و ین‌به‌ستیا. هه‌را و بگرتنیکه‌له‌به‌ینی دوو‌یندنگی و هه‌دادان، که‌وه‌هایه‌ژیان شایی به‌بزنه‌مانی یندنگی ماوه‌زوره، به‌لام دولی کپ و خاموش که‌نه‌لنی گریانینکی به‌کولې پیاوانه‌ی له‌گه‌روودا به‌ستراوه‌توه، نه‌لن: «نا، نا، ژیان ماته‌مه، ژیان کوس‌که‌وته، ژیان له‌گو‌که‌وتنی دوو‌لیوی پرزه‌یه!»

با، له‌وبه‌ری دوله‌که‌وه‌یاری به‌موی زهردی ریشی بزنه‌کڼوییه‌ک‌نه‌کا و لیکي نه‌دا و نه‌یه‌زیته‌وه و «عه‌بدولمه‌زیز» به‌چاوینکه‌وه‌که‌فرمینکی مه‌ینه‌تی تینزوه،

نه پروانته نهو موره زمردانه که نه لئی پرچی «گوله بهر وژه» یا قوی «گه نمه کابه» به و با نه یسه کیتی. وانه زانی به راستی موی ریشی بزنه کیویه. ته قوی هه منگ هه لمه مستی، وهک پرهمی گریانیکی به کول نه چن، نا نه لئی قاقای پرله تهوسی ئینسانه به ژیان! شتیکی زیندوو له پشت بهردیکمونه که مویته خوارمونه، وادیاره پیکراوه. «هه بدولعه مزیز» دهگاته سهری، نه یینی «سه یلمه وان»، موی زهره و خوینی سوور و دم و چاوی سپی له سمر گیای سموز تیکه ل بوون! هه ناسه له سینگی چیا دا قه تیس ماوه، که موله قاسپه که وتوه، روژ خزی له ژیر هه ور یکی چلکنا شاردوته وه!

«هه بدولعه مزیز» چی بۆ ماوه ته وه؟! دانیشی، چونکه نه ژنوی هیزی نییه؟ له بینمگی نه ترس و ناشتوانی بگری، چونکه په شوکاوه، هه موو دنیا له بهر چاوی ده یینه یه که پرسیار: ژیان شنه یا شایی یه؟! خه م له موه گه وره تره که له دلئی پیر و ناسکی «هه بدولعه مزیز»! جیگای بیته وه. نه پار یته وه، له بهر خوا نه پار یته وه: «ره بی خودا یه بای ره حه تن یینی له لای قیبله ی مومباره که له داوینی هه ره نگیان. بیده ی له خه می «هه بدولعه مزیز» ی و له به جری خوینی تییه رینی!»

چه ند خه میکی گه وره یه، خه می «هه بدولعه مزیز» ی داسنی که دوو کوری نه مرن و یه کیکی به دهستی خزی نه کوژی: له کاتیکا به هاره و کاتی بووژانه وه و ژیا نه. به یه بیتر چ تراژئیدی هکی به رزی پیکهتاوه، گیانی نه مری شاد یی.

نومائشنامه‌ی سید هوان

[دهنگی هموزل و زورنا، له دوورموه، له مه تندا]

ویژه:

دهواری رهش وهك خالی سهر گونای کیشکی جوان له داوینی دهشتی سهوزی
بهگون خه ملیو بۆته نه خش. بههار نه لئی گیانی ئه مینه ئه مه ژیته ناو هه ناوی سروشت.
زه دهی خۆره تاو کراسی خارا ی کردۆته بهر چیا به رزه کان. رووباری که ف چه رین وهك

که حلاتی تازه گیراو حیلای دی و بهرمو نشینو پهل نه کوتی. لکی بهرزی هممو داریک به تیشکی خور، زمردهی تیزاو و نه لئی دار هممو له شی بۆته چاو و نه روانیته نهو مه له نهو پندارانه که به جریوهی خویان به ستهی به هار و ژیان به گوتی گولای مندی چاو به خهوا نه خورتین. دهمزل کوت و زورناژن له مه پدالیکا که به دمواری رهش دموره دراوه، خهریکی لیدانی ناههنگی «سه حهری» ن. خموی خوشی پاش شه که تی، وهك دلداری که تازه هایتیه جیزوان و به پهرژینی دهسته ملان و داوی لیلو له سر لهودانان ریگای سلی و راکردنی له دلبر ته نیی، ماوهی نه ددها دوو پیلووی چاوی گه نجان دمس له یهك به رمدن، به لام دنگی نرکهی دهمزل و زورنا به ناههنگی دلبروینسی «سه حهری» وهك شه پۆلی بۆنی گولاله خوی نه کرد به ده لاقه ی گوتی لاولدا و له گه ل خویا چه پکن ههستی سووری دلدارانه ی نه خسته سر سینه ی دل. هه چاو بوو وهك په نجه ره ی بهرمو خور نه کرایه وه هه لای تاسه باری هه لپه رکئی بوو رانه په بی و رووی نه کرده گۆره پانی جینگای هه لپه رکئی و زماوه مند. پاش ماوه یهك دموار چول بپوون و مه میدان له بهر حه شیمت جمه ی دهات. میر عهزیزی سرۆکی عینلی داسنی له خیتوه تی سپی خویدا که نه تکوت تاکه چلی سپی ناو ریشی ره شه، دانیشتوه. چهن ریش سپی و که یخودای داسنی له لای دانیشتون و چهند نوکه ر دمس له سر دمسکی خه نجه ر چه شتی په یکه ره ی بهردین، بیدنگ وه ستاون. عهزیزی داسنی روو نه کاته ریش سپی و مزنه پیاوه کان و نه لئی:

- «نه مرۆ نه لئی روژ بۆیه هه لاتوه تاله شادی منا هاوبه ش بن. حه فتا به هارم بهرئ کردوه، به لام به هاری نه مسال پیش نه وه ی سهری «سیانی» برازیتیه وه و چیا ی مه غلۆوی: به خه مئیتی، له دلی منا خیتوه تی هه لداوه. له دارایی و سامانی جیهان سی کورم هه یه که نه مرۆ زماوه نی هه رسیانیانه. نه مه بۆباو کینکی پیر، نیشانی ناخره خیریه. کوره جه حینلی داسنی هه وهك له روژانی سه ختی شه رو کوشتارا شان به شانم

وه ستاون له شایه که شما به هاو به شی پر به دلیان، دلیمان گه شانده توموه. هزار و هزار بار شوکر خوی مزن؛ من گه نجی خوم لم سن کوردها به دی نه کم. نتیجیر وانم کوری شهر و گووند و مه پدانه، مه لکه وانم گه وری خیلن و سه پان و شوانه، سه پدوانم خانی خانان، قسه له پیشی دهرک و دیوانه.»

[مووسقای کورت. ورته ورت و پچه می چهند که سیک]

میر عزیز [به حسره توموه]: «نه؛ له کاری گه وری خیلنی داسنی ناچن. لیم ده که نه به پهرقی شین و به سر شانما نه پیدورن. به یانی له ناو هم موو دمواریکا له دیوانان، له گه رهک و کولانان نه یکنه به بهند و بالوره و نه لنین عزیز زما وندی تیکدا. دلی گه نجانی داسنی شکان. نه. دمنگ ناکم. با له دلی منا کوندنجهوی مهرگ بخوینن. با له گه ل همر پنهک که کزری هه لپه رکنی به سر زهویا نه دا، به ندیک له دلی من پیسی و با خرمانه می خدم له دوری سرم بهائی، به لام نه لنین عزیز میوانی له مالی خوی دهر کرد. با نه لنین جیاوازی دانا له نیوان کوری خوی و کوری عه شیره ته که یا. خویا به بریا شوانینک بوایم و بمتوانیا به په ژاره می مرگی «مه لکه موان» م له گه وری شین گتیری شمشاله وه برژاندا به ته ناو دولی چیا می سیان تا ناگریکی وه های تبه بر بویه که هه تا هه تابه نه چله گیایه کی لی شین بوایه و نه ناسک و موره کتیری به هیوا می به فرای ژیر به فری چهند ساله لنی بوایه به میوان؛ نه قهت جار تکی تر شهنگه بیری و شوره سواری خیتلا می کوردمواری بیکنه به جیژوان. به لام من معزنی عینی داسنیم. شین گتیرانم شووره بیه و دمی هه لپه رکنی به درانم لی ناومشیه وه. خودایه سه بریکم دمی و به نه ندازه می دلژیی زریای وان و زئی به بادیشان، به قه درایی گه لای داری جهنگه لسی سه ردهشت و مهر یوان.»

ویژهر:

میر عزیزه کوره می داسنی سن بووکی به روژیک بزسن کوری گه نجی هیناوه.

سه روزگی پیری عیالی داسنی له هه موو تیره و خینله کانی عمشیره ته که ی خۆی گیتراوه تموه و کۆزری زهماوند و ههله پێرکتی گهرمه. خۆشخوان و بهیت یێژ، لاوک و حهیران نه لێن. له م کاته دا سه یدموان دپته ژوورمه و به چاو باوکی تیشه گه یه نن که کاری پێیه تی. سه یدموان ههوانیکی پینه که نه ترسی نه گهر بۆ باوکی بگیتریتموه، داری پیر و به سێبهری عیالی داسنی، واته میره عزیز به گهر دهلولوی ژاراوی ههوانه که له پهن بکهوی و ریشه ی وشک یه. دلای باوک له پهنجه ره ی ته م گرتوی چاوی سه یدا نموه له روانی و هه ورینکی رهش به دی نه کا. له بهر خۆیموه نه لێن: «چی بووه سه یدموان؟!»

زۆر جار هه یه ئاده میزاد پینی خۆشه بزانی و ناوینری بزانی. نه یهوی دهستی به و پووشه یه هتیموه به لد یه که پینی نه کوتری هیوا. ئیتر بیر ناکاته وه، دهریا دمسی شه پۆلی کردوتموه بۆ هه لئووشینی! میره عزیز ی داسنی نه یزانی که کۆسپنکی گه موره یا کۆسپنکی که وتوو نه م هه موو خه م و ته مه ی باراندۆته سه ر چیمه نی تیاوی تازه شین بووی روخساری سه یدموان. له بهر نه مه ته نیا توانی دیسانه مه هه ر نه مه دوو پاته بکاته وه: «چی بووه سه یدموان?!»

سه یدموان و میره عزیز له ره شمال و خنیه وت و دهمار دوور که وتبوونه وه. دهنگی دهمۆل له دوورمه له گه ل هه رای کوره داسنی و هه وهوی سواری ته قه باز تینکه ل نه بوو. له بهر دم نه م باوک و کوره ش جار جار جوور په یه ک نه یجریواند و کۆرکۆر په یه ک دهر نه پیری. نه تکوت گیانیکی پا که و په له یه تی بۆ گه یشتن به به هه شت. چاوی پرساری میره عزیز وه که هه ناسه ی گهرمی دهشتی گهرمین: لینی وه که سووره گۆلی سه یدموانی شه قار شه قار نه کرد. به لām نه و دوو لینه، نه و ده مه که هه میشه ههوانی هاتمه ی قاز و قورینگیان دابوو به میره عزیز و سوژده ی به هار و ژیا نیان هیتابوو، چۆن نه یاتوانی به باوکیکی به هیوا بلین مانی دلته که له سه ر سن کۆله که راوه ستابوو به ترازانی کۆله په کیان خه ریکی رووخانه !؟

سه یدموان له پیره سوزه دهستی کرد به زمره مهی ناههنگی «گونه جوان» و
 گه یشته سر نهو بهنده - «وهره نممن و تودهستان تیکه ل که یین / چونکه مردن
 داعبایه کی زهره ندهیه / نه له که سمان خوش دهین و نه له که سمان دهبوری».

سه یدموان یته ننگ بوو. دهنگی دهمولن و هه رای ره شمال و جریوهی مهلی به هار
 برا. بۆ کورته یه ک سروشت مرد، ژیان کاس بوو. میره عزیز پرسی: «کامه یان؟!»

سه یدموان کوتی: «مه لکه موان!»

[موسیقاً]

ویژمر:

مه لکه موان په رده گیر بوو، به لأم نه مه دواپین خه می هه زیزی داستی نییه. له
 بهرنامه یه کی تراله سر نه م تراژیدییه دراماتیکه نه بوین. خواتان له گه ل.

دریزه‌ی نو مايشنايه‌ی سه‌يده‌وان

سه‌لام له گوئنگری به‌ریز. بئگومان ماوه‌کهوتسی نیتوان دوو یا چه‌ند به‌شی داستانیك به‌یه‌ك حموتوو، نه‌توانن زیانیکی زۆر، به‌هیزایی نووسراوه‌که له‌لایه‌که‌موه و له‌لایه‌کی تریشموه به‌تنگه‌یشتن و پینخۆشبوونی گوئنگر یا خوئنه‌ره‌وه‌ بگه‌یه‌نن. من له‌ریزی نمو‌که‌سانه‌نیم که نه‌لین وایا باشه‌ بۆ نموه‌ داستانیك ته‌ئیسیری هه‌بێ، به‌تایه‌ت نه‌گه‌ر نووسراوه‌یه‌ك بێ بۆرادیۆو ته‌له‌ویزیۆن، له‌جینگایه‌کی حه‌سته‌م و گرنگا بېرینه‌وه تا گوئنگر چاوه‌بروانی به‌شی دووه‌سی بکا، چونکه‌ لام‌وایه‌ نووسراوه‌ی نه‌بێ گیرایی و

کیشوری نوملده همین که خوینه‌روه یا گوینگر نه توانن دهستی لن هه لگری و گویی لن کلاکات. نهک له بهر نه مه که بزانی پایانه‌کی به کوئی نه‌گا. که سن که له بهر ناتتریگ و رووداو گویی له داستان نه‌گری و چه‌شنی لووسینه‌کی لا گرننگ نیسه، له باری هه‌ستی هونه‌ریه‌موه چه‌شنی منالیکه که گویی له نه‌فسانه و جنزکه و دیو و پهری نه‌گری.

پاش نه‌م سه‌ره‌تایه، له به‌رنامه‌ی پیش‌شودا کوتمان که میره‌عزیز سه‌روکی هیللی داسنی له روژنیکا سن کچی بوسن کوره‌کی هیتا و تمواوی هه‌شیره‌تی داسنی بانگ کرد بوزم‌ماوه‌ند؛ به‌لام چاره‌نووس شتیکی تری له ناو‌چاوانی میره‌عزیزی پیر نووسیبوو. نه‌بوو لیبوی له جیاتی زهرده‌ی پیکمنین له‌رزه‌ی گریان لئی یته میوان. مه‌لک‌موان په‌رده‌گیر بوو.

میره‌عزیز:

- «به‌هاره، به‌هاره، به‌هاریکی سه‌ر به‌زستانه

له لایه‌که‌وه مه‌یتی مه‌لکه‌موان هیزی نه‌ژنوو سو‌مای چاوانم له‌به‌ر ده‌ستانه

له لایه‌کی دیکه‌وه سه‌مایه، هه‌له‌په‌رکینه، جلیت و ته‌قله و دیلاته‌ا

بروانه هه‌موری ده‌عاسمانی، له من وایه چاوی هه‌زیزی داسنیه و پرله‌گریانه

به‌لام نه‌گه‌ر بلیم هه‌خینلی داسنی ده‌ستی دیلاتی به‌رده‌ن

سوزانیان ده‌خمین گرن

ده‌لین هه‌زیزه‌ کوره‌پیریکی ناخرشه‌ره، میوانی ده‌رده‌کا له‌ده‌رک و دیوانی

خودایه نه‌گه‌ر هه‌میری نوو‌ح‌م هه‌بین

له‌گه‌ل سه‌بری نه‌یووب، له‌گه‌ل ده‌وله‌تی جوم‌جومه‌سولتانی

قه‌تم سوکایی ناگاته‌نه‌مو ده‌لی قه‌له‌نده‌ری بابان‌ویرانی.

به‌هاره، به‌هاره، چه‌ند به‌هاریکی له‌من شین ده‌نوئین.

تو‌خودا گه‌لی داسنیان کنی دیویه‌تی له‌ده‌وره‌تی زه‌مان‌لدا

له سەر مه یتی شۆره سواری رهنج به خه سار،

له باتی قورعان و که لامی،

خۆشخوان و گۆزانییژ، نایشه گول و ههواى سۆنکه یی بخوینی؟»

ویژمر:

پیری دل شکاوی کوپ مردوو له گه ل ههستی خورۆشانی خۆیا شه ریه تی؛
 هه ناوی گرگرتوو هانی ئەدا بچیت ناو کۆری هه لپه رکۆه بلی: «به سه تی! ئیوه له سەر
 له شی ساردهوه بووی لاویکی رهنجه رۆه له نه پهن. به ئی! مه لکه وان مرد و دیلان دوا یی
 هات؛ به لام هتییکی تریش له دموونیا هه به به رهنگاری وه ستاوه و به تانهوه پتی ئە ئی: نا
 پیره پیاو! تۆ کۆریکت مردوه، دوو کۆری ترت ماون، تۆ کاتئ بووی به گموره ی
 داسنیان، له سرت نووسرا هه موو لاوانی خینله که ت یی جیاوازی به کۆری خۆت بزانی.
 نه، میر هه زیز! بۆ کارییکی تیه رپو شووره یی مه هینه سەر خۆت. به تهنیا باری گرانی
 نهو ماته مه هه لگه ره و لیان گه رپ با لاوان له خۆشی و شادییا نوتم بن.» میر هه زیز کورده
 و ئیتر نایه وی بلیم سەر بۆ کامه هتیی دموون دانه نه وینی. به لام زهماوند هه ر وا گه رمه،
 تهنیا دلی باوکی پیر و کۆریکی تازه ی ژیر لووتکه یه کی به فرین له سه ری سیانی ئە زانن
 چ کۆستیکی گه وه که وتوه.

هه زیزی داسنی ناچاره هه روه ک جازان به دهم میوانه کانیه وه پتیبه کنی. سەر له
 خینوه تی پیاوماقوولان بدا و بچیت ناو ره شمالی گهنجانمه. ته نانه ت ناچاره گه ریک
 له گه ل گهنجه کانا هه لپه رپ و شانازی بدا بهو گهنجانه که پاشان بۆ دهرگیرانه کانی خۆیان
 بگتیرنه وه بلین ئیمه له گه ل گموره ی داسنیان له کۆری هه لپه رکیتدا ده ستمان گرتوه.
 تراژیدی لیره دایه، دلئیکی بریندار ناچاره به دهستی خاوه نه که ی خوی بکاته سەر برینیا.
 ناچاره، چونکه گموره ی خینله که یه تی. چونکه کورده و میوانی هه به؛ به لام ناخۆه ر
 به مه دوا یی دی، یا ته بیعت نه یه وی گه وه ره ترین تاقیکاری له سەر هه زیزی داسنی بکا

بیژنموی بزانی نم قه لاله پولا دارژ راهه که ی تیکه شکی و کام به لادهستی نه گاته نمو
لووتکه به رزه، که ناوی توانای نادمی زاده؟! [موسیقی کوتا] [دنگی شو]
میره زیز [حاله تی دوعا و پارانهوه]:

«نه ی شمو! نه ی قه لای میردان! همه شیشه له لام خو شمو یست بووی.
له کاتیکم وه به گنجی دموار مودموار له ژنر بالی ره شتا نه گه رام و کینشکی خینلام
نه کیشا، لهوکاتمه که تو یارمه تیت نه دام و گرانی خموت نه خسته سه ر پینلووی چاوی
خاو و خیرانی یاره کم و من تاریکایی تو م نه کرد به جینژوان. خودایه گنجی چهند
خوشه و مردنی گه نجان چهند تاله؛ به لام نه ی شمو! نیسته من پر به دل لیت نه ترسم؛ له
ناو چاوانی گرز و مونت له تاریکی و ته نیاییت نه ترسم. خمو له چاوم توراوه.
چاومروانم نه ستیزی به بیان له سه ر هموار هه لن و دموارزه ی به یانی بگریتموه. چهند
دوور و دریز و بین سنووی نه ی شمو ره ش!»

[دنگی چهند که سیک، تیکه ل وینکه ل و ورتورتی نه سپایی]

شوان:

«داخی گرانم، میرم! کاتی نیمه گه یشتین هه ناسه ی دوا یی بوو!»

[موسیقی توند و به تهوژم - زهر به یی -]

میره زیز:

«کامه یان؟! نیچیروان یا سه یدموان؟!» [به سه رسوورمانه وه ده یلیت و دنگی

دمله رزی]

شوان:

«نیچیروان گه ورم! له ره موزیکی به رز که وتوته خوارم وه!»

میره زیز:

«بیبه له په نا گوری مه لکه وان یینینژن؛ هموال بدن به سه یدموان. منیش همر

نیستا نه تانگرمهوه. به لام ناین که س بهم باسه بزانی!»

ویژهر:

کۆله که یه کی تریش رووخا. نه ستیره یه کی تریش راخوشی و توایه وه. به سه رها ت چى له گیانی همزیزی داسنی دهوی؛ له زما و مندوه تا مردن، له هیراوه تا هومیدبران، له به هارمه تا زستان؛ رنگایه کی دوره، به لام ته بیمهت نه یهوی له یه ک چاوتر و کاندنا میره همزیزی داسنی بهم هه موو ریگایه دا رابکیتشی؛ چۆن نهی؟! با بیتیتموه بز به رنامه یه کی تر. خواتان له گه ل.

